

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

I A M B Λ I X O Y

Χαλκιδέως, τῆς Κοίλης Συρίας,

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ.

J A M B L I C H I

Chalcidenfis, ex Cœle-Syria,

DE VITA PYTHAGORICA

L I B E R,

Græce & Latine:

Ex Codice MS. à quamplurimis mendis, quibus Editio Arceriana
scatebat, purgatus, Notisque perpetuis illustratus à

LUDOLPHO KUSTERO.

Versionem Latinam, Græco Textui adjunctam, confecit.

Vir Illustris ULRICUS OBRECHTUS.

Accedit

MALCHUS, five PORPHYRIUS,

DE VITA PYTHAGORÆ:

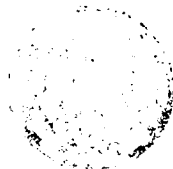
Cum Notis

LUCÆ HOLSTENII, & CONRADI RITTERSHUSII.

Itemque

ANONYMUS apud PHOTIUM

DE VITA PYTHAGORÆ.

AMSTELODAMI,

Apud Viduam SEBASTIANI PETZOLDI; & Filium ejus

CHRISTIANUM PETZOLDUM.

CIO D CC VII.

P L V R I M V M
REVERENDO IN CHRISTO
P A T R I A C D O M I N O,
D. JOANNI MORO,
EPISCOPO NORVICENSI,
M U S A R U M P A T R O N O E T
F A U T O R I E G R E G I O,
E I D E M Q U E P R Æ S U L I
D O C T I S S I M O,
O B S I N G U L A R I A E J U S I N S E M E R I T A,
L I B R U M H U N C,
G R A T I A N I M I T E S T A N D I C A U S A;
L. M. Q. D. D.

LUDOLPHUS KUSTERUS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS

OFFICE OF THE DEAN

1100 SOUTH EAST ASIAN LIBRARY

CHICAGO, ILLINOIS 60607

TEL: 773-936-5000

FAX: 773-936-5001

WWW.CHICAGOEDU

A D LECTOREM.

AMBLICHUM Nostrum περί Πυθαγορικῆς Βίης primas publici juris fecit * Arcerius Frisius; sed. partim injuria temporis, partim librarium negligentia & imperitia adeo corruptum & deformatum, ut nesciam, an à renatis literis ullus scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem unquam exierit. Quare mirum forsan cuipiam videbitur, toto illo temporis spatio, quod à prima editione jam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic tam male affecto ante nos medicam manum admovisse. Spem quidem novæ meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant viri quondam Eruditissimi Ulricus Obrechtus, & Thomas Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit. Quare cum provinciam hanc, illorum morte vacuum relictam, à nemine occupari viderem, operæ pretium me facturum putavi, si novam Jamblichi editionem aggrederer; instructus ad id collatione MS. quam debeo singulari favori & humanitati Virorum Clariss. Clementii & Boivinii, qui instructissimæ Bibliothecæ Regiæ Parisiensi præsunt, mihi-que, cum ante annos circiter octo Parisiis versarer, tanta comitate & facilitate aditum ad eam concesserunt, ut Musarum fores, quod proverbio dicitur, nusquam alibi magis apertas esse viderim. Hujus codicis ope plurimas, easque foedissimas maculas ex Jamblichō deterſi, & lacunas non paucas in eo supplevi; adeo ut, qui hanc Edit. cum priore
com-

* Anno 1598. in 4. apud Commelinum.

A D L E C T O R E M.

comparare voluerit, immane inter utramque discrimen deprehensurus sit. Præterea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii bibliotheca, quæ Berolini est, nactus sum exemplar Jamblichi, ad cujus marginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam inter eruditos nomen, adscripserat varias lectiones ejusdem, de quo dixi, MSti Parisiensis; & præterea conjecturas quasdam & emendationes Viri docti (Josephi Scaligeri, ut puto,) quibus me in locis nonnullis difficilioribus non parum adjutum esse profiteor. Adhæc cum de consilio meo edendi Jamblichum certior factus esset Vir Clariss. & de literis Græcis optime meritus, Joannes Hudsonus, Bibliothecæ Bodlejanæ apud Oxonienses Præfectus; misit ad me varias lectiones & emendationes in eundem scriptorem, quæ in duorum Codicum impressorum margine calamo exaratæ erant. Hæ autem licet serius aliquanto & editione pene jam absoluta ad manus meas pervenerint; & præterea non essent diversæ, cum à variis lectionibus MSti Parisiensis, tum à cæteris conjecturis, quas Nic. Rigaltius, ut dixi, margini Codicis Spanhemiani alleverat; (ut ex uno fonte utraq; profluxisse appareret) non tamen ideo eruditissimi hujus viri voluntas & bene de me merendi studium minus gratum mihi fuit. Uti vero hæc subsidiis plerorumque locorum Jamblichi emendationem debeo; sic ad cætera, ubi ea spem meam destituerent, illustranda & integritati suæ restituenda qualescunque ingenii mei vires advocavi; qua quidem in re an successus voto meo responderit, penes doctiores judicium esto. Quod si forte quædam diligentiam meam effugerunt, neminem id miraturum puto, qui sciverit, me tempore brevissimo, aliisque urgentibus negotiis, operis hujus telam detexuisse.

Quoniam vero in eo sum, facere non possum, quin de locis aliquot Jamblichi, de quibus postea cogitare coepi, *ἀντίπας φερρίδας* cum Lectore communicem.

Num.

A D L E C T O R E M.

Num. 14. pro ἐξ αἰρέσεως ἱερογυμνα, pröcul dubio scribendum est, ἐξαιρέτως ἱερογυμνίας, (scil. τελετάς.) Id est, (initia) *quæ præcipue & singulari quadam religione (in multis Syriae partibus) celebrabantur.*

Ibidem pro μυημάτων, scribendum est μυημάτων: quod quamvis jam ante ad marginem codicis mei correxissem, Operarum tamen incuria in textum rursus irrepsit. Mendum autem hoc jam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit.

Num. 17. pro ἡ ναυτιάθῃ, quod prior Edit. habet, auctoritate MSti reponendum monuimus ἡναυτιάθῃ; ab ἐναντιῖσθαῖ, *repugnare, adversari*: quæ est emendatio certissima. Nunc addo, mendum huic contrarium occurrere apud Phrynich. in *Ecloga Dict. Attic.* pag. 32. ubi sic legitur: Μεσοδάκλυλα ἡναυτίασα τῷτο ἀκύσας τέννομα. Nunnesius, vir fane doctissimus, τὸ ἡναυτίασα illic vertit, *repugnavi*; quasi ab ἐναντιῶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione rescribe, ἐναυτίασα; ἀναυτιῶν, *nauseare*, vel *nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem μεσοδάκλυλα à puriore Atticismo adeo abhorrere, ut *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum σικχαίνομαι ait esse ναυτίας ἄξιον, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem ναυτιῶν accepit elegantissimus & lepidissimus Lucianus, in *Rhetor. præcept.* pag. 322. Edit. Amstelod. ubi inquit, ὡς ναυτιῶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ Φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, id est, *ut nausea omnes afficiantur à frigidis & ineptis vocibus.*

Num. 60. pro ἀναλυτικόν, Rittershusius ad Porphyrium Num. 25. legit παρακλητικόν: quod non displicet.

Num. 154. pro σχίζων τὰς ὁδούς, Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit, corri-

* *

gere

A D L E C T O R E M.

gere jubent, σχινίζεν: à σχῖνος, *lentiscus*. Non ignoro quidem Veteres lentiscum mandere solitos, ad conciliandum dentibus candorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus dentes purgarent: sed tamen exemplum desidero, quo probetur verbum σχινίζεν non solum significare lentisco, sed etiam quovis alio dentifricio vel dentiscalpio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci præcedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus & myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Præterea vox σχινίζεν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, præterquam apud Etymologum in v. Σχῖνος: qui tamen eam non explicat. En ejus verba Σχῖνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τῆς λευκῆς τῆς ὀδόντας· ἀφ' ἧς καὶ τὸ σχινίζεισθαι. Quæ ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχινίζεισθαι, *lentiscum rodere*, an *cuspidem ex lentisco factam dentes scalpere*, an vero *dentes lentisco fricare*, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχινίζεισθαι apud Athen. Lib. xiv. pag. 629. sed sensu metaphorico & à priori longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum Lector, & considera. Cæterum nec lectio vulgata σχίζεν τὰς ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes*, pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane & clarius Jamblichus dixisset σμήχεν τὰς ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium usurpavit Dioscorides lib. i. cap. 98. uti idem cap. seq. σμήγμα ὀδόντων, *Dentifricium* vocat.

Num. 162. Occurrit locus valde corruptus, ἐπιφυλότις, ἰσότης, &c. quem in notis rescribendum dixi, ἡ φιλότης, ἰσότης. His nunc addo; post πάλιν videri quoque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, ut ex iis, quæ præcedunt & sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἡ πάλιν

A D L E C T O R E M.

λιν ἐν τῷ, ἡ φιλότης, ἰσότης, &c. Cæterum respicit hic Jamblichus ad id, quod Laërtius, & alii de Pythagora tradunt, eum *amicitiam* primum vocasse ἰσότητα, id est, *æqualitatem*.

Num. 173. Jamblichus ait : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γράφειν Ἐφεσίοις ἔφη τὸς νόμους ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡβηδὸν κελύσας, &c. Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo Lib. XIII. p. 642. addita insuper causa, quare Philosophus iste tam duram de Ephesiis sententiam pronuntiaverit; nimirum, quod Hermodorum civitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti: Ἀΐσιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, οἵτινες Ἐγμώδαρον ἀνδρα ἐωυτῶν ἀπὸ τῶν ἐξέβαλον, πάντες, &c. Cicero *Tusc.* v. cap. 36. *Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum civitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, &c.* Idem dictum refert etiam Laërtius in *Heraclito*, Sect. 2. Ubi Menagius locum hunc Jamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet, ἡ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίοις ἔφη, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡβηδὸν κελύσας. Sed uti salebrofi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quæ trajectory videntur, in locum suum repositis, & paucis aliis immutatis, ad hunc modum: Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίους, ἔγραψαν τὸς νόμους, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡβηδὸν κελύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιτήμης νομοθετῶν ἐπεχείρησαν. Id est, *Non enim leges scripserunt*, (scil. Legislatores illi Pythagorici, de quibus Jamblichus in præcedentibus egerat) *quibus cives universos, more Heracliti Ephesii ad laqueum amandarent; sed &c.* Vel sic: Οὐ γὰρ ἔγραψαν τὸς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίους, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡβηδὸν κελύσας, ἀλλὰ &c. *Non enim leges scripserunt, more Heracliti Ephesii, qui universos cives ad laqueum amandavit; sed &c.* Utrovis modo scribas, sensus erit clarus &

A D L E C T O R E M.

planus. Quod autem pro ἐπεχείρησαι rescribendum diximus ἐπεχείρησαι; est ea emendatio certa & necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium, de *Vita Pythagoræ*, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio præcessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quæ locum hunc proxime sequuntur, patere potest.

Num. 177. Jamblichus refert, Pythagoram homini, qui cædem commiserat, convenire se volenti, respondisse, Οὐ δειμιτύνειν αὐτόχουρι: *Se homicidæ non dare responsum*: unde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse jactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharoædo aliquem Delphos miserant, Oraculi consulendi gratia: Οὐ σε δειμιτύνω· Μισῶν δ' ἐράπορτα κατέκλ'ας. Vid. Ælian. Var. Hist. Lib. viii. cap. 43. Simile responsum Callondæ, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur Scriptores. Vide Nos ad Suidam v. Ἀγχίλοχος. Hæc obiter Lectorem monere volui. Redeo nunc ad ea, unde digressus sum.

Quod ad versionem Latinam Arcerii, quam prior Edit. habet, attinet; ea adeo vitiosa est, ut tota pene lituram mereatur: cui proinde merito prætuli novam versionem ante laudati Ulrici Obrechtii, quæ ante paucos annos absque textu Græco & Notis seorsim in lucem prodiit. In hac versione concinnanda Obrechtus non solum adjutus fuit ope ejus, de quo dixi, MSti Parisiensis (unde multa ante corrupta melius vertere potuit, quam Arcerius, quippe qui eo adminiculo careret) sed etiam in cæteris, ubi MSti auxilio destituitur, haud vulgare judicium & ingenii acumen ostendit; adeo ut boni & docti interpretis laude minime fraudandus sit. In stilo tantum ejus majorem interdum puritatem desidero; quippe in quo tum alia peccavit, tum præ-

A D L E C T O R E M.

præcipue , quod verbis , quæ fecundum meliores Scriptores Latinos Infinitivo jungenda sunt , Conjunctionem *quod* cum Subjunctivo , ut Grammatici loquuntur , subjicere so-
leat : veluti , si quis dicat , *scio , quod sit doctus* , pro , *scio eum esse doctum* ; vel , *dico , quod hoc sit verum* , pro , *dico hoc esse verum* ; & similia ; quæ non possunt non aures deli-
cationes offendere. Hæc autem dico , non ut de laudi-
bus viri egregii quicquam detrahā , sed ut juniores moni-
ti , ab hoc genere barbarismi , quo multos recentiorum
scripta sua foedare video , cavere discant. Porro ubi inter-
pretem à vero sensu Græcorum verborum aberrasse putavi
(quidni enim homo humani aliquid interdum passus fue-
rit?) de eo in notis Lectorem monui ; ab ipsa autem ver-
sione manus abstinui , ut eam , qualis ab auctore profecta
esset , non vero interpolatam Lectori exhiberem. Ante-
quam à Jamblichō discedam , id paucis addam ; me sæpius
miratum esse , qui factum sit , ut in hoc libello toties res
eādem & sæpe integræ paginæ diversis in locis ἀνταλέξαι re-
petantur : veluti Num. 68 , 188 , 225. Num. 71 , 94.
Num. 86 , 87 , 137. Num. 69 , 229. Num. 133 , 177.
Num. 196 , 224. Num. 101 , 102 , 230 , 231. Num. 139 ,
140 , 148 , &c. Equidem , persuadere mihi non possum ,
Jamblichum in tam brevi opere adeo sui oblitum fuisse , ut
nesciret , quæ antea scripsisset. Quin potius existimo , Vi-
tæ huic Pythagoricæ non esse à Jamblichō ultimam ma-
num impositam , sed varia tantum collectanea ad hoc ar-
gumentum pertinentia , confuse , ut fit , in schedas ab eo
conjecta ; unde alii postea vitam hanc consarcinaverint ,
idque tam exigua diligentia & cura , ut sæpe eadem , supe-
riorum obliti , bis terve iterarent , & quædam in alienum
prorsus locum nullo judicio infercirent. Sane vix aliam
comminisci possum causam , quare libellus hic non solum
tam crebras , ut dixi , earundem rerum habeat repetitiones ,

AD LECTOREM.

sed etiam quibusdam in locis confusam potius materiarum congeriem, quam historiam apte compositam & digestam Lectori exhibeat.

Cum Jamblichus ob argumenti & materiæ similitudinem conjunximus Porphyrium * de Vita Pythagoræ; cujus scriinia Noster (quamvis tacito, quod miror, ejus nomine) identidem compilavit; ut Lectorem in Notis passim moneamus. In Porphyrium notas uberes & amplas scripserunt duo viri longe doctissimi Conradus Rittershusius, & Lucas Holstenius; quas Editio hæc integras complectitur. Notæ Rittershusii antea tam raro occurrebant, ut eas in variis Bataviæ bibliothecis diu frustra quænaverimus: donec tandem vir excellentis doctrinæ Joh. Albertus Fabricius, pro singulari sua humanitate & rem literariam juvandi studio, eas ex exemplari Bibliothecæ publicæ Hamburgensis descriptas ad nos miserit. Hæc ipsa autem res Editionem hanc non parum morata est. Postea, opere ad finem jam vergente, Vir Clarissimus Joh. Henr. Lederlinus, Ling. Oriental. in Acad. Argentoratensi Professor, ipsum exemplar Editionis Rittershusianæ Argentorato ad nos misit: quod citius utique misisset, si nos eo opus habere prius scivisset.

In limine Notarum suarum Rittershusius, Vir accuratæ diligentiae & diffusæ eruditionis, confundit quidem Malchum, alias *Porphyrium* dictum, cum Malcho Philadelphensi, rerum Byzantarum scriptore, cujus Photius & Suidas mentionem fecerunt: sed postea errorem illum in iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam Pythagoræ ad Malchum Tyrium, sive Porphyrium, cele-

* Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, A. 1630. quam Lucæ Holstenio debemus. Denique Cantabrigienfes Editionem Holstenii (quæ præter Vitam Pythagoræ, & alia Porphyrii Opuscula continet) recudi curarunt, A. 1655.

A D L E C T O R E M.

lebrem illum Philosophum Platonicum, referendam esse vidit.

Idem vir Doctissimus ad Porphyrium Num. 30. citans locum Jamblichi ex *Vit. Pyth.* Cap. 15. Num. 65. pro κατακορέσθον μέλος, ut Editio Arcerii habet, legendum potius existimat, ἀκόρεστον, vel, ut Arcerius mavult, ἀκατακόρεστον μέλος; idque interpretatur, *melos quod audiendo satiari non possis*: prout etiam locum illum intelligendum esse censuerunt, modo laudatus Arcerius, & eo longe melior Jamblichi interpres, Ulricus Obrechtus.

Sed nos illic Jamblicho veram lectionem, quæ est κατακορέσθον, ex MS. restituiamus, eamque vocem de cantu modulatissimo, vel maxime intenso accipiendam esse probavimus. Locis eam in rem à me adductis nunc addo illum Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. 1. pag. 7. Edit. Meibom. Δι' αὖς αἰτίας ἐν ἐπακόμην τῆς κοσμικῆς συμφωνίας, κατακορές τι καὶ παναεμόνοι φθεγγόμεναι. *Propter quas causas non audimus mundanum concentum, suave quid & omnino modulatum resonantem.* Sed hæc ἐν παρόδῳ.

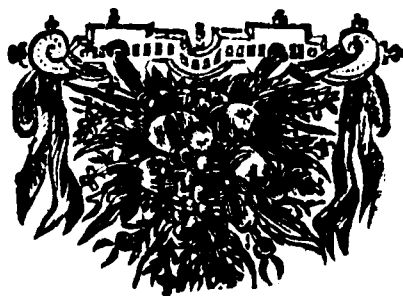
Porro Lucas Holstenius notas suas in Porphyrium non absolvit, sed tantum usque ad Num. 27. perduxit: cujus rei causam ipse Lectori ad calcem Notarum suarum his verbis exponit: *Cætera absolvere non licuit, dum longum iter in ultimam usque Sarmatiam proficisci cogor. Si Deus vitam & sanitatem dederit, commodiori tempore reliqua pertexam.*

Hæc habui, Lector, quæ te monerem. Addam tantum paucissimis verbis; me non solum magnopere gavisurum, si voluptatem aliquam ex lucubrationibus hisce meis percepturus es, sed etiam idipsum incitamento mihi fore ad similia in posterum in lucem edenda: præsertim cum tranquillo nunc fruor otio, quod vitæ inquietæ, in quam me fortuna conjectura videbatur, merito præferendum censui.

A D L E C T O R E M.

fui. Malui enim privatus , & ab omni tumultu strepitu-
que aulæ remotus , meis me oblectare Musis , ex quibus
incredibilem semper voluptatem cepi ; quam inter homines
ab his deliciis alienos , splendidæ servituti obnoxius , inglo-
riam vitam traducere.

Ex Musæo meo , Anno
Dom. clō d cc vii.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ἡ περὶ τῆς

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

ΒΙΟΥ ΛΟΓΟΣ.

Κ Ε Φ. α'.

Ἰ **Π**ΕΡΙ τῆς πάσης μὲν φιλοσοφίας ὁρμῆς θεὸν δὴ πῶς ὡς ἀκαλεῖν ἔχον ἅπασιν πῶς γε σώφροσιν ἐπὶ δὲ τῇ τῷ θεῷ Πυθαγόρῃ δικαίως ἐπαινύμεν νομιζομένη, πολὺ δὴ πῶς μᾶλλον ἀρμόττει τῇ τοιαύτῃ. Ἐκ θεῶν γὰρ αὐμινε censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

* Περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης] Liber hic de Vita Pythagoræ primus est ex quatuor illis, quos Jamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτειπικὸς εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arceo una cum Vita hac Pythagoræ: Περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: Περὶ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem aspexit. Clare hoc docet codex MS. Bibliothecæ Reg. Paris. in quo quatuor opuscula, modo laudata, continentur. Is enim talem præfert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδεύου περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως λόγος. α. Περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης. β. Προτειπικὸς εἰς φιλοσοφίαν. γ. Περὶ τῆς κτηνῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης. Εἰς Γνωμικὰς, Εἰς Μυσικὰς, τὸ ὅτι Πυθαγορείους. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente, quo-

JAMBLICHI
CHALCIDENSIS

DE

V I T A

PYTHAGORÆ

LIBER UNUS.

C A P. I.

GUM omnibus, vel certe cordationibus, qui de qualicunque Philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, ut à DEI invocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam divini Pythagoræ cognomine censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

dam comessabundo referens, quæ in Vita hac Pythagoræ cap. xxv. extat, Jamblichum Nostrium laudet eū τῷ περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως. Nimirum, titulus περὶ τῆς Πυθαγορικῆς (vel Πυθαγορικῆς) αἰρέσεως, erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur Προτειπικὸς εἰς φιλοσοφίαν, ab amicissimo, eodemque eruditissimo Joanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam præclare meretur, in lucem edendus. Notandum autem est, librum hunc inscribi περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης, quod non simpliciter valet, de Vita Pythagoræ; sed, de ratione vitæ, quam Pythagoras, ejusque Sectatores, ad exemplum magistri sui, instituerunt. Sciendum enim est, Jamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagoræ, sed etiam sectatorum ejus mores &c. instituta describere.

A

ejus à Diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capessere. Accedit, quod & pulchritudine sua & maiestate humani ingenii captum adeo superat, ut uno statim intuitu eam complecti nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo benevolam Deorum manu-ductionem sequens, pedetentim in ea progrediatur. Quapropter & nos Diis ducibus cæpto advocatis nosmetipsos pariter & stylum permittamus; quacunque jusserint, secuturi. Neque scrupulum nobis injiciet, quod jamdiu neglecta jacuerit hæc secta; peregrinis quippe disciplinis & arcanis quibusdam symbolis involuta; quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfuscetur, multisque aliis id genus difficultatibus obsepriatur. Abunde enim nobis præsidii est in Deorum voluntate; qua propitia multo his etiam magis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum Deos autem ipsum etiam divinæ hujus Philosophiæ Principem parentemque nobis ducem adsciscemus. De cujus majoribus atque patria paulo altius quædam repetemus.

τῆς ὠρθοδοξίης τὸ κατ' ἀρχαίαν, ὅτε ἔνεστιν ἄλλως, ἢ διὰ τῶν Θεῶν ἀνπλασθέντων. ³ πρὸς γὰρ τὴν καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς ἔστι μέγιστος ὑπεραίρεσι τὴν ἀνθρωπίνην διύαμιν, ὥστε ἐξαίφνης αὐτῇ καπηδῆν. ἀλλὰ μόνον ἂν τις τῶν θεῶν εὐμενῶς ⁴ ἐξηγημάτων καταβραχὺ προσίων, ἡρέμα ἂν αὐτῆς ὠρθοπαύσαιτο πὶ διουρησίῃ. * Διὰ ² πάντας δὲ ἐν ταύτῃ ὠρθοκαλίσει- τις ὅτι θεὸς ἡγεμόνας, καὶ ὁπτι- τρεῖσιν αὐτοῖς ἑαυτοῖς, καὶ τὸν λόγον, ἐπώμεθα, ἢ ἂν πείσῃ, ἔδεν ὑπολογιστοῦμαι, τὸ πλεονῆς ἤδη χρόνον ἡμελησάτω αἵρεσιν παύτω, καὶ τὸ μαθήμασιν ἀπὸ νεωμύσας ἔστι πῶς διπορήσεις συμβόλοις ὁπτικεύσθαι, ψάδεσσι καὶ νόμοις συγγεγραμμάσιν ὁπτικιάζεσθαι, ἄλλαις πὶ πολλαῖς πιαύταις δυσκολίαις ὠρθοποδίζεσθαι. ἔξαρκεί γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βελησις, μεθ' ἧς ἔστι τὰ τέτων ἐπὶ διπορώπερα διωκτὸν ὑπομείναι. μετὰ τῷ θεῷ, ἡγεμόνα ἑαυτῶν προσωσόμεθα τὸ ἀρχηγὸν ἔστι πατέ- ρα τῆς θείας φιλοσοφίας, μικρόν γε ἄνωθεν προλαβόντες πρὶ τῶν γένεσιν αὐτῶν ἔστι πατρὸς.

² Θεῶν] Hæc vox ex priorē Edit. exciderat, quam ex MS. revocavimus.

³ Πρὸς γὰρ τὴν] Syntaxis & sensus requirunt, ut legatur, πρὸς ταύτην, vel πρὸς ταύτης, i. e. *præterea*. Deinde scri-

be ὅτε ἐξαίφνης αὐτῇ καπηδῆν quem sensum Interpres etiam ob oculos habuit.

⁴ Ἐξηγημάτων] Sic recte MS. Male antea, ἐξηγημάτων. Refertur enim ad Θεῶν.

- 3 **Λ**Εγεται δὴ ἐν Ἀγκαῖον τὸν
κατοικήσαντα τὴν Σάμον τὴν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γηγενήσθαι μὲν
ὑπὸ Διὸς, εἶπε δὲ ἀρετῶν, εἶπε δὲ
ψυχῆς πὶ μέγεθος παύσει τὴν φή-
μινα αὐτὸς ἀπεινεγκαμάρυ· φρονή-
σις ἣ ἐδόξε τῷ ἄλλων Κεφαλληνέων
διαφέρειν. Τάτω ἣ γνέσθαι χρησμόν
ὡς εἶπε τὸ Πυθίας, συναγαγεῖν δόποι-
κίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἐκ τῆς
Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τῆς Θεσσαλίας,
καὶ προσλαβεῖν ἐποίκους ὡς εἶπε πρὸς
Ἀθηναίων, καὶ ὡς εἶπε τὸν Ἐπιδαυρίων,
καὶ ὡς εἶπε τὸν Χαλκιδῆαν, καὶ τῶν
ἀπάντων ἡγεμόνον οἰκίσαι νῆσον, τὴν
δὲ ἀρετῶν ἔδραφον ἐκ τῆς γῆς ἡ Με-
λάμφυλλον καλεσμένην, προσαναγο-
ρεῖσθαι πρὸς τὴν πόλιν Σάμον, ἀντὶ τῆς
4 Ἀσάμης τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ. * Τὸν
μὲν ἐν χρησμόν συνέβη γνέσθαι
πιστῶν.

Ἀγκαῖ, ἀναλίαν νῆσον Σάμον
ἀντὶ Σάμης σε

Οἰκίσειν κέλομαι· φυλλὰς δὲ
ὀνομάζεται αὕτη.

Τὴν ἣ πρὸς δόποικίαν ἐκ τῶν πότων τῶν
προεργημένων συνελθεῖν σημεῖον ἐστὶν
ἐξ ἑκτονος αἶ τῶν Θεῶν τιμὰ ἐξ ἡυσίας.

¹ Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus recte, Μελάφυλον· quod & jam ante notaverat Luc. Holsten. ad Stephanum Byzant. v. Σάμω.

² Σαμίας] Scribe, Σάμης· ut recte in

ANcaum igitur Sami, quæ in Cephallenia sita est, incolam, Jove natum esse ferunt; sive virtute, sive animi magnitudine hanc sibi famam pepererit. Prudentia vero nominisque gloria inter cæteros Cephallenæos facile principem fuisse constat. Traditur autem, hunc à Pythia oraculo monitum, ut contraeis è Cephallenia, Arcadia, & Thessalia colonis, accitisque ex Attica, Epidauro, & Chalcide demigrationis fociis, coloniam ad inhabitandam insulam deduceret, quæ à soli terræque bonitate Melamphyllos appellabatur, urbemque à se conditam pro Same Cephallenix, Samum nominaret. Oraculum ipsum hujusmodi fuit:

*Linque Samen, Ancae, Samum
sed conde: profundo*

*Insula cincta mari est antiquo no-
mine Phyllas.*

Quod autem colonia ex dictis locis adunata fuerit, non tantum Deorum cultus & sacra ex iis re-

Oraculo, quod statim subjungitur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos itidem urbem hanc Σάμην appellatam fuisse legas.

gionibus una cum demigrantibus tranſlata; verum etiam cognatæ familiæ, ſolennesque Samiorum feſtivities indicio ſunt. Ex hujus igitur Ancæi, qui coloniæ conditor fuit, domo & cognatione Mneſarchum & Pythaidā Pythagoræ parentes deſcendiſſe ajunt. Hac autem inter populares jaſtata generis nobilitate, quidam Poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

*Pythais è Samiis longe pulcherri-
ma prolem
Phæbo, amicumque Jovi Py-
thagoram peperit.*

Unde verè ſermo iſte in vulgus dimanarit, relatu non indignum eſt: Mneſarcho ſcilicet Samio ad mercaturam Delphos cum uxore, nondum manifeſte gravida, profecto prædixit Pythia, cum reſponſum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum, lucriſamque fore, uxorem vero jam prægnantem, filium parituram, qui omnium quotquot unquam vixerunt, pulchritudine &

¹ Τῶν συγ/. καὶ τ. μ. ἀλλ. συν.] Nihil præceſſit, ad quod genitivi hi referri poſſint. Quare ne dubites ſcribere caſu recto, αἱ συγγινεαὶ, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων σύνοδοι. quam lectionem doctus etiam Interpres in verſione ſua expreſſit.

⁴ Μνημαρχον] Paulo poſt, hoc ipſo ca-

λόπ μετηγμύμαι τυγχάνωσιν ἐκ τῶν τέπων, ὅθεν τὰ πλήρη τῶν ἀνδρῶν σωήλθεν· ἀλλὰ ἐῖ τ' συγγινεαῖν, καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων συνίδωι, ἀς πιεμόμοι οἱ Σάμιοι τυγχάνωσι. Φασὶ πίνω + Μνημαρχον ἐ Πυθαΐδα, τὰς Πυθαγόραν γυνήσωντας, ἐκ ταύτης εἶναι τ' οἰκίας, καὶ τ' συγγινεαῖς, τ' αἰώ· Ἀγκαίης γεγεννημένης, ἧ τ' Διοικίαν εἰλκοντος. * Ταύτης ἧ τ' εὐγινεαῖς λεγομένης ὡς καὶ πῖς πολίταις, ποιητῆς πῖς τῶν ὡς καὶ πῖς Σαμίους γεγεννημένων, Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναι Φησὶ, λέγων ἔτως·

Πυθαγόραν τ', ὃν τίτλε Διὶ Φίλῳ Ἀπόλλωνι

Πυθαῖς, ἡ καλλιῶν πλείστον ἔχεν Σαμίων.

Οἷον τῆς ἧ ὁ λόγος ἔπος ἐπεκράτησεν, ἄξιον διελεῖν. Μνημαρχὸς τῷ τῷ Σαμίῳ κατ' ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς ἡγομένῳ, μετὰ τῆς γυναίκος ἀδήλως ἐπ' κυέσης, προεῖπεν ἡ Πυθία χρωμύῳ πῶς εἰς Συρίαν πλῆ, τὸν μὲν θυμηρέστατον ἔσθαι ἐπικερδῆ, τὴν δὲ γυναῖκα κύειν τε ἤδη, καὶ τίξεσθαι παῖδα τῶν πρότε καλλιῶν ἐσφία διοίσοντα, καὶ τῷ ſapientia præſtantiſſimus, huma-

pite, pater Pythagoræ rectius dicitur Μνημαρχῶ, prout etiam vocatur à Porphyrio in Vit. Pythag. Laërtio, & aliis.

¹ Τῶν πρότε] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendaverat. Ante enim male legebatur, τῶν πρότε.

ἀνθρώπων γένε μέγιστον ὄφελος ἐς
 6 σύμπαντα ἢ βίον ἐσόμενον. * Ο' δὲ
 Μνήμαρχος συλλογισάμενος, ὅτι
 οὐκ ἂν μὴ πυθόμενα αὐτῷ ἐξησέ τι
 πρὸς τὸ πικρὸν ὁ θεός, εἰ μὴ ἐξαίρετον
 προσέτιμα ἐμελλε πρὸς αὐτὸν, καὶ θεο-
 δώρητον ὡς ἀληθῶς ἔσσεσθαι, τότε
 μὲν εὐθὺς ἀντὶ Παρθενίδος ἢ γυναῖ-
 κα Πυθαΐδα μετωνόμασεν, διότι τῇ
 7 γόνει ἔτ' προσφίηδος. * Ἐν τῇ Σιδόνι
 τῆς φοινίκης δότοπκῆς αὐτῆς, τὸν
 γνόμενον υἱὸν Πυθαγόραν προσηγό-
 ρῶσιν. ὅτι ἄρα ὑπὸ τῆς Πυθίης προη-
 γορεύη αὐτῷ. ὡς φαίνεται τοῖς Ε-
 πιμενίδης ἔκ Εὐδοξος ἔκ Ξενοκράτους,
 ὑπονοήσας τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆ-
 ναι τὴν Ἀπόλλω, καὶ κυέσας αὐτὴν,
 ἔκ μὴ ἔτι ἔχουσας κατιστῆσθαι τι,
 καὶ προαγγεῖλαι διὰ τὸ προσφίη-
 δος. τότε μὲν ἂν ἐδαμῶς προσέειπε.
 8 * Τὸ μέντοι τὴν Πυθαγόρα ψυχὴν
 διότι τῆς Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας ἔσσει,
 εἴτε σωοπαδὸν, εἴτε ἑτέλλως οἰκειό-
 τερον εἴτε πρὸς τὸν θεὸν τῶν σωτε-
 ταγμένων, καταπεπέμφθαι εἰς ἀν-
 θρώπους, ἔδειξεν ἂν ἀμφισβητήσας,
 πεμψόμενον αὐτῇ τε τῇ ἡμέρᾳ
 πρῶτη, καὶ τῇ σοφίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτῆς
 τῇ παντοδαπῇ. καὶ πρὸς μὲν τὸ γνέ-
 9 σθαι πρῶτον. * Ἐπεὶ δὲ ἴσταντορμίδη

no generi ad omnem vitæ ratio-
 nem quam maxime profuturus es-
 set. Hinc Mnesharchus collige-
 bat, se non interrogantem de fi-
 lio ideo responsum à Deo acce-
 pisse, quod singularis illi præcel-
 lentia & dona animi plane divi-
 na essent affutura. Et uxorem
 quidem statim mutato Partheni-
 dis nomine, à filio vateque Del-
 phica Pythaidem, ipsumque in-
 fantem mox Sidone in Phœnicia
 natum, Pythagoram appellavit;
 à Pythio scilicet eum sibi prædi-
 ctum esse significans. Non enim
 audiendi sunt Epimenides, Eu-
 doxus & Xenocrates, qui suspi-
 cantur, tum temporis Apollinem
 cum Parthenide congressum, gra-
 vidamque ex non gravida fa-
 ctam per Pythiam pronuntiasse:
 id enim nullatenus admittendum
 videtur. Caterum nemini, qui
 quidem ex ipsa viri nativitate &
 multiplici animi sapientia conje-
 cturam fecerit, dubium erit,
 quin anima Pythagoræ, Apolli-
 ninis subdita imperio, vel perpet-
 tim ejusdem Dei affecta, vel alio
 proximiori commercio eidem con-
 juncta, ad homines delapsa sit.
 Et hæc hæcenus dicta sint de ejus
 procreatione. Pater vero è Sy-

* Καὶ κυέσας αὐτὴν, ἔκ μὴ ἔτι.] Desid.
 Heraldus in *Animadvers.* in Jamblichum
 nostrum, recte legendum monuit, καὶ
 κυέσας αὐτὴν δεσ. i. e. *Eamque gravidam ex*
non gravida fecisse. Arcerius, quamvis &

in MS. suo καὶ μὴ scriptum reperisset, ta-
 men in textu reposuerat, εἰ μὴ, sensu
 omnino repugante.

ἢ Ἀντιγόρῃ.] Sic rectius MS. quam
 prior Editio, quæ habebat, ἀντιγόρῃ.

ria cum magnis opibus, quas ex lucro navigationis illius cumularat, Samum redux, Apollini templum, cum ΠΥΤΗΙ inscriptione, extruxit, puerumque variis & optimis disciplinis innutriendum Creophilo, Pherecydi Syrio, omnibusque fere sacrorum praefectis dedit commendavitque, ut in rebus divinis etiam pro virili sua proficeret. Ille vero ita educatus est, ut nulli cujuscunque ætatis aut memorie forma secundus, Deoque quam dignissimus feliciter evaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam gravitatem temperantiamque fecit reliquum: ut adolescentem natu admodum grandes honorifice reverenterque colerent: imo visus modo auditusque, in se cunctos convertibat, & quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc evenit, ut multi cum Dei filium esse merito asseverarent. Tanta igitur gloria conjuncta cum studiis à puerili ætate cultis, divina formæ naturalis dignitate fretus,

εἰς τὸ Σάμον ἀπὸ τοῦ Συρίας ὁ Μνή-
αρχος μετὰ πάντοτε κέρδους ἐ-
βαθείας ὡκεισίας, ἱερὸν ἰδῆμα π
τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίᾳ Ἰπυργείας.
τὴν τε παῖδα παικίλοις παιδῶμασι
καὶ ἀξιολογώτατοις ἐνέτρεφε, νῦν
μὲν Κρεοφίλῳ, νῦν δὲ Φερεκύδῃ τῷ
Συρίῳ, νῦν δὲ ἀρεθὸν ἀπασι τοῖς ἱ-
ερῶν προἰσταμένοις ὡρθαδάλων
αὐτὸν ἐγγχειρίζων, ὡς ἂν ἐπὶ τῇ
θεῖᾳ αὐτάρκειᾳ ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ
ἀνέτρεφετο εὐμορφότατός τε τῶν
πρώτων ἱερηζήτων, καὶ θεοπρεπέ-
στατος εὐτυχηθείς. * ὁποθιμὸν ποτε 10
τῶν πατρῶν, σμυνότατος, σωφρονέτα-
τός τε ἡδὲ ἀνέγερ, κομιδῇ τε νέῃ ἐπὶ
ὑπαρχῶν, ἐντροπῆς πάσης ἐ-
αἰδῶς ἡξίετο ἡδὲ, καὶ ὑπὸ τῶν
προσβυπῶν ὀφθαίς τε καὶ φθειγ-
ζάμεν. 10 ἐπίτρεφε πάντας,
καὶ ὅτι πινι ἔν πρὸς ἐλπίδας θαν-
μαστὸς ἐφαίνετο, ὥς ὑπὸ τῶν
πολλῶν εἰκότως βεβαιῶται, τὸ
θεῶν παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ Ἰπύρ-
ρωννύμῳ καὶ ὑπὸ τῶν τοιού-
των δοξῶν καὶ ὑπὸ τοῦ ὅτι βρέφους
παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς
θεοειδεῖας, ἐπὶ μάλλον ἐαυτὸν

* Τῶν ἱερῶν προῖς.] Antea male, τὸ
ἱερῶν προῖς.

ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα αὐτ.] Insignem
hujus loci lacunam ex MS supplevi. In
priori enim Edit. desunt hæc verba, καὶ
τὴν θεῖαν αὐτάρκειαν ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ ἐ-
νέτρεφε.

10 * Ἐπίτρεφε.] Prior Edit. ἐπίτρεφε,
δε προσδίδει, & θανμαστὸς: quorum
loco ἐπίτρεφε, & προσδίδει, & θαν-
μαστὸς vel absque MStorum auctoritate
reponendum esse, quis dubitet?

ἡ κατίπασεν ἄξιον τῶν παρόντων
 προσημάτων ὁποφάνων, καὶ διὰ
 κόσμῳ θρησκείαις πᾶσι μαθήμασι,
 καὶ ἀφαιρέσει ἐξαιρέσεις, εὐσεβεία π
 ψυχῆς ¹² καὶ κατωστῆ σῶματι
 ὧν πᾶσι ἐλάλει, ἡ ἐπισταμένη εὐδία καὶ
 ἀμμήτω πινι γαλήνῃ, μήτε ὀργῇ
 ποτε, μήτε γέλωτι, μήτε ζήλῳ, μή-
 τε φιλονεικίᾳ, μήτε ἄλλῃ παροχῇ
 ἢ προσετείετο ἀλισκόμῳ. ¹³ ὡς δὲ
 δαίμων πῶς ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ
 Σάμῳ. * Διόπερ ἐπὶ ἐφύγετο αὐτῷ
 ὅτι πολλὰ δόξα ἔς τε Μίλητον
 propter ejus adhuc ephebi insignis celebritas Miletum ad Tha-

magis magisque presentibus bonis
 dignum se ostendit. Ornabant
 illum & religio & doctrina &
 peculiaris vitæ ratio, & ani-
 mi firmitudo, corpusque ad mo-
 destiam compositum. In dictis
 factisque ejus comparebat inter-
 na quies, & immutabilis tran-
 quillitas: non iræ, non risui,
 non æmulationi aut contentionis
 studio, aut alii perturbationi &
 proterviæ unquam vel tantillum
 indulgit: adeoque, tanquam bo-
 nus quidam Dæmon in Samio-
 rum urbe peregrinabatur. Qua-

" Κατίπασεν] Antea, κατίπασεν
 corrupte. Hic representavi quidem le-
 ctionem Codicis Paris. sed nec sic oratio
 recte procedit. Quare, sensu exigente,
 scribendum erit, ἡ κατίπασεν αὐτὸν ἄξιον τ.
 παρ. προσημάτων ὁποφάνων. omiſſa voce
 κατίπασεν, quæ quomodo locum hic ha-
 bere possit, non video.

" Καὶ κατωστῆ] Sic MS. Antea ve-
 ro tantum legebatur κατωστῆ, vacula
 καὶ male omiſſa.

" ὡς δὲ δαίμων πῶς ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τ.]
 Qui considerabit, Jamblichum non solum
 fuisse gentilem, sed etiam Ethnicæ re-
 ligionis antistitem suo tempore prima-
 rium, non mirabitur, eum de Pythagora
 tam magnifice sensisse & scripsisse. Ni-
 mirum, Pythagoram Christo opponere
 voluit, quod videret religionem nostram
 nulla aliâ ratione magis subruî posse,
 quam si hominibus persuaderet, extitisse
 etiam aliquos inter gentiles, qui Chri-
 stum Dominum nostrum tam sanctitate
 vitæ & doctrinæ, quam miraculis non
 solum æquassent, sed etiam vicissent.
 Hoc autem Jamblichi fuisse propositum,
 clarius patet ex iis, quæ leguntur infra,

Num. 30. Ἄλλοι δὲ ἄλλοι ὅτι Ὀλυμπίων
 θῶν ἐφύμιζον, εἰς ἀφίλιαν καὶ ἱππινόε-
 θωσι δὲ θῆτι βίᾳ λίγιστος ἐν ὠθηρωπῇ με-
 φῇ φωνῇ τοῖς τέτι, ἵνα τὸ δὲ ἱουδαϊσμοῦ
 ἀντιπῶσι ἱππινόεθω καὶ ἐπισταμένη τῇ θῆτι
 σι. i. e. Alii alium ex Diis Olympiis (Py-
 thagoram) ferebant, qui mortalem vitam e-
 commendaturus, ejusque commodis consulturus,
 isti seculo humana forma apparuerit, ut mor-
 talibus beatitudinis & philosophia salute lu-
 men donaret. Habes hic Deum humana for-
 ma indutum: quod cum Christiani de Ser-
 vatore suo recte prædicarent, Jamblichus
 id impie ad Pythagoram tranſtulit. Con-
 fer Nostrium infra Num. 93. ubi idem
 legas. Uti autem Jamblichus Pythago-
 ram; ita Philostratus impostorem Apol-
 lonium Tyaneum, ob divinam, qua cum
 præditum fingeat, virtutem, ukra re-
 liquorum hominum sortem longe exivit:
 de quo etiam Eunapius, religioni nostræ
 infensissimus, tam magnifice sensit, ut
 dixerit, Philostratum non debuisse opus
 suum inscribere, Ἀπολλωνίου βίᾳ, sed
 Θεῷ ἐς ἀνθρώπους ἐπιδημῶν, i. e. Dei ad ho-
 mines adventus: ne scilicet Christo Deo no-
 stro minor videretur. Locus ipse Eunapii

lem, & Prienden ad Biantem, viros sapientes delata, urbes etiam circumjeclas peragrabat: jamque multi de juvene proverbium SAMII COMATI passim divulgaverant, eumque sparsis in vulgus laudibus, Deum fecerant. Postea jam duodevicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, & inde aliquod impedimentum suo proposito, discendique studio, cui unice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, ejus scilicet nepote, qui olim Home-

πρὸς Θαλλῶ, καὶ εἰς Περίην πρὸς Βίαντα διακομίσθη αὐτὸν σοφῆς, καὶ πᾶς ἀστυγίτυνας πόλεις ἐξεφοίτησεν καὶ ἡ τὸν ἐν Σάμῳ καμῆτῳ ἦδη ἐν περιουσία πολλοὶ πῶλαχθ' τὸν νεανίαν ἐπ' ἀφ' ἡμῶντες ἐξεθίαζον καὶ διεθρύλλαν. ὑποφωμῶντος ἡ ἀρτιότης Πολυκράτους τυραννίδος παρὶ οὐλοκαδέκαστον μάλιστα ἐτ' ἡ γοναῖς, προσορώμενός τε οἱ χωρήσας, καὶ ὡς ἐμπόδιον ἔσται τῇ αὐτῇ προσέσει, καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ παρὰ δαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθρῶν πάντας μετὰ τῷ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, ἡ Κρεοφύλας δὲ Ὀπικαλαμῶν, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλας ἀπὸ γόνου εἶναι, ὁ μὲν ξένος

exstat in Proœmio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est, gentilium philosophos, præcipue qui expirante jam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem, impostores quosdam Servatori nostro opponere conatos esse.

ἡ τὸν ἐν Σάμῳ καμῆτῳ.] Auctor Vaticanæ Appendicis proverbium hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hefychius quoque, v. Ἐν Σάμῳ καμῆταις, tradit, falli eos, qui proverbium hoc de Pythagora Philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controversia intercessit inter duos viros longe clarissimos & doctissimos, Richardum nempe Bentleium, & Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, pag. 52. 53. proverbium hoc de Pythagora Philosopho, eodemque pugile, intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philo-

sophi, pag. 153. & seqq. Pythagoram pugilem, ad quem proverbium illud spectet, a Pythagora Magno, sive Philosopho, distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controversiam illam, inter viros tam doctos agitatam, decidamus.

ἡ Κρεοφύλας.] Hunc alii rectius vocant Κρεοφίλον, per ω, & ι. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2.

ἡ Ὀμήρῳ ξένος.] Hæc corrupta sunt, nec ullam prorsus habent ἀκλινίαν; quæ proinde rectius sic legeris, ὅτις Ὀμήρῳ ἔπειτα ξένος γαίᾳ λίσσεται, καὶ φίλος, καὶ διδοσκαλός, &c. ξένος hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cujus significationis exempla apud alios etiam Scriptores occurrunt; quamvis rarius. Suidas quidem clare testatur, ξένος etiam interdum sumi pro ξενόδοκῳ, quem vide. Homerum autem a Creophylo hospitio quondam exceptum fuisse, præter alios aperte tradit Strabo, lib. XIV.

τῇ ποιητῇ γῆναι φιλῶ. ἔ δὲ δι-
 δασκαλὸς τῶ ἀπάντων· μετὰ τῆτα
 πρὸς τὸ Φερικύδην διαπέμφθε, καὶ
 πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυσι-
 κόν, καὶ πρὸς Θαλλῶ εἰς Μίλητον.
 12 * καὶ ὡς γῆναι φιλῶ πρὸς ἕκαστον
 αὐτῶν ἀνὰ μέν. ἕτως ὠμίλησεν,
 ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ
 τὴν φύσιν αὐτῶν θαυμάζειν, καὶ
 ποιῆσαι τῶ λόγων κοινωνόν. καὶ δὲ
 καὶ ὁ Θαλλῆς 17 ἀσπύρας αὐτὸν
 προσήκατο, καὶ θαυμάσας τὴν πρὸς
 ἄλλους οὕτως ὡς ἀλλήλων, ὅτι
 μέζων πᾶσι καὶ ὑπερεβηκῆα ἦν τὴν
 προφοιτήσασιν 18 ἤδη δόξαν, με-
 ταδὲ ὅσων ἠδυνάτο μαθημάτων,
 τὸ γῆρας πᾶσι αὐτῷ αἰπασάμε-
 νῶ, καὶ τὴν αὐτῷ ἀδίνεαν,
 προετρέψατο εἰς Αἴγυπτον Δι-
 κλῶσαι, καὶ τοῖς ἐν Μέμφει καὶ Διοσ-
 πόλει μάλιστα συμβαλεῖν ἱεράσι.
 ὡς γὰρ ἐκείνων ἔαυτὸν ἐφο-
 διασάδων ταῦτα, 19 δι' αὐτὸν σφῶς
 ὡς τοῖς πολλοῖς νομίζε. καὶ μὲν
 ποσῶν γε προσημάτων, ἕτι φυ-
 σικῶς, ἕτι ὑπὸ ἀσκήσεως ὁπτιτυ-
 χηκέναι αὐτὸν ἔλεγον, ὅσων τὸν Πυθαγόραν 20 καθορᾶν. ὥς ἐκ παντὸς

ri Poetæ hospes, amicus, & in
 omnibus præceptor fuisse diceba-
 tur, ad Pherecydem, ad Anaxi-
 mandrum Physicum, & denique
 Miletum ad Thaletem trajecit :
 cumque singulis horum alio atque
 alio tempore ita versatus est, ut
 omnes eum amarent, & ingenium
 ejus suspicerent, suæque partici-
 pem philosophiæ redderent. In-
 primis vero Thales, eo libenter
 in familiaritatem recepto, ad-
 miratus est, quod tanto intervallo
 post se alios juvenes relinqueret,
 famamque de se proditam præ-
 sentiâ suâ auget ; communica-
 tisque quantum potuit disciplinis,
 & senectute corporisque imbecil-
 litate excusata, ut in Ægyptum
 navigaret, & maxime sacerdoti-
 bus Memphiticis & Diospolitanis
 se dederet, hortatus est. Nam se
 ipsum quoque ab illis ea collegis-
 se præsidia, quæ opinionem sin-
 gularis sapientiæ sibi perperissent :
 nec tamen se iis à natura & exer-
 citatione dotibus fuisse præditum,
 quibus abundare Pythagoram cer-
 neret. Ideoque ex omnibus ei se

17 Ἀσπύρας] Sic reposui auctoritate MS. pro ἄσπυρας.

18 Προφοιτήσασιν] Sic potius, quam προφοιτήσασιν, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Regius habet, προφοιτήσασιν, & pro ei posito, quod librariis solenne est.

19 Δι' αὐτὸν σφῶς] MS. Regius habebat, δι' αὐτὸν σφῶς : pro quo δι' αὐτὸν σφῶς relcri-

bendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo usus est, δι' αὐτὸν scriptum invenisset, ejus loco δι' in sua Editione infeliciter reposuit.

20 Καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus & constructio potius requirunt, καθορᾶν, quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat.

hoc letum jam præfagium denun-
tiare, quod sapientior reliquis
mortalibus divinioreque futurus
esset, si cum istis sacerdotibus vi-
tam ageret.

C A P. III.

PRæter alia igitur, plurimum
quoque sibi profuturam tem-
poris præcipue parsimoniam à
Thalete edoctus, & propterea
vini carnisque usu, omnique
ingurgitatione abdicatis, intra
tenues facilesque digestu cibos
se continuit, & hinc somni
modicus, ac excitatior, tum
animæ puritatem, tum corpo-
ri exactissimam & inflexam sa-
nitatem comparavit; atque ita
Mileto Sidonem solvit: illam si-
bi majorem patriam esse persua-
sus, & inde facile in Ægyptum
transiturus. Ibi versatus cum
prophetis, qui Mochi, natu-
ræ interpretis, posterii erant,

¹ *Ἐπαγέλαιον*] Vox corrupta: pro qua
Ἀρχοντίου scribendum esse Arcecius recte,
ut puto, censet. Conjungitur enim cum
Ἀλκίνοπτιον.

Μόχων] *Mochi* reddit eruditus inter-
pres. At Schefferus *Philos. Italic.* cap. v.
bene monuit, scribendum hic esse, *Μόχων*,
& designari a Jamblichio antiquissimum
illum philosophum Sidonium, cujus Stra-
bo & Sextus Empir. mentionem faciunt.
Verba Strabonis libro xvi. hæc sunt: *Εἰ
δὲ δὴ Ποσειδώνιον πείσασαι, καὶ τὰ φερέων
ἀπὸ μὲν δόγμα πηλαιόν ἐστιν, ἀνδρὲς Σιδωνίᾳ
Μόσχων, αὐτὸ δὲ Τρωϊκῶν χρόνον γεγονέναι.*
Si vero *Posidonio* credendum est, antiquum de

*εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλημφοῖς
ιεράσι συγγήνοιο, καὶ ὅτι τὸν αὐτὸν
καὶ σφώπειται ὑπὲρ ἀπαιτητῆς ἐσθλαῖ
ἀνθρώπων.*

K E Φ. γ.

Ωφελήεις οὐκ ὡς θάλασσα 13
*πέπεσται, καὶ χρόνον μά-
λιστα φείδεσθαι, καὶ χάριν τέτατοιο-
ποσία πινε, καὶ κρεωφαγία, καὶ ἐπὶ πρό-
τερον παλαιοφασία διαποταξάμενος,
τῇ δὲ τῶν λειπῶν ἐν εὐανδρότατον ἐδα-
δῇ συμμετενηχθῆς, καὶ τὰ τέτατοιο-
λογησάμενος, καὶ ἐπαγέλαιον, καὶ ψυχῆς
καθαρότητα καὶ σπείρματος, ὑγιαίνοντα
ἀκρῆς ἐσθλῆς καὶ ἀπερέγκλιτον τῆς
σώματος, ἐξέπλεονσεν εἰς τὴν Σιδωνίαν
φύσιν αὐτῆς πατρίδα πεπεισμέ-
νους εἶναι, καὶ καλῶς οἰόμενος
ἐκείθεν αὐτῶν ῥάονα τὴν εἰς Αἴγυπτον
ἐσθλαῖ διαβάσιν. * Ἐνταῦθα δὲ 14
συμβαλὼν τοῖς τε Μόσχων & Φυ-
σιολόγων προφήταις διαγόνους,*

*atomis dorma Moschieft, hominis Sidonii, qui
ante Trojani belli tempus vixit. Sextus Em-
pir. ὁμοῦ εἰπὼν δὲ καὶ Ἐπίκουρος, ὁμοῦ
ἐλεῖται τριχίαν ἐμῇ δὲ ῥασιονιστικῇ πύττει
ἡτοι τὴν δόξαν, καὶ ὡς ἔλεγει ὁ Στωικός
Ποσειδώνιος, ὅτι Μόσχων πρὸς ἀνδρὲς Φοί-
νικας κρητομενῶν, Democritus & Epicurus
atomos principia dixerunt: nisi hæc opinio po-
nenda sit antiquior, & ut Stoicus dicebat Po-
sidonius, deinde a Moscho quodam Phœnice.
Arcecius etiam quidem Μόσχων, vel Μώ-
σχων, legendum esse conjecerat, sed no-
mine illo Moson designari, haud sane ve-
rissimè dixerat.*

καὶ τοῖς ἄλλοις, ἔ³ Φοινικῆς ἱερο-
φάνταις, καὶ πάσις τελεσθεῖς τελε-
ταῖς, ἐν τε Βύβλῳ ἔ⁴ Τύρῳ, καὶ ἄ⁵
πολλὰ τ⁶ Συρίας μέρη ἐξ αἰρέσεως
ἱερουργήματα, καὶ ἔ⁷ διαισθαιμο-
νίας ἐνέκα τὸ τοῦτον ὑπομείνας,
ὥς ἂν πρὸς ἀπλῶς ὑπολάβοι· πολὺ ᾧ
μᾶλλον ἔρωπι καὶ ὀρέξῃ θεωρίας καὶ
εὐλαβείας, ἵνα μή τι αὐτὸν τ⁸ ἀξιο-
μαστῶν ἀφελᾷ, ἐν θεῶν ἀπορ-
ρήτοις ἢ τελεταῖς ἢ φυλαττόμενα,
προμαθῶν τε, ὅτι ἁπικα τρόπον
πινά ἔ⁹ ἀπόγονα τ¹⁰ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν
πρὸς αὐτῷ ὑπάρχει, ἐκ τῶν τε
ἐλπίσας καλλιόνων καὶ θειοτέρων καὶ
ἀκραφινῶν μετῴρων μνημάτων ἐν
τῇ Αἰγύπτῳ, ἄγασθεις, καὶ πᾶς
θάλασσω τῇ διδασκαλίᾳ ὑποθήκας,
διεπερθεύσῃ ἀμελλήτῃ ὑπὸ πικρῶν
Αἰγυπτίων περθεμένων, καιροῦ πάρα
προσπερμασέντων ταῖς ὑπὸ Κάρμηλον
τὸ Φοινικὴν ἔ¹¹ αἰγυπτοῖς ἐνθα
ἐμόναζε πρὸς πολλὰ ὁ Πυθαγόρας καὶ
τὸ ἱερόν· οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐ-
τὸν, τὴν τε ὥραν αὐτῷ κερδήσας, καὶ
εἰ ἀποδοῖντο, τὸ πολυτιμίαν προσει-
15 δόμενοι. * Ἐπεὶ μὲν τοι κατὰ τὸν

& cum cæteris Phœniciaæ hiero-
phantis; cunctisque initiis Bybli
& Tyri, ac iis, quæ in multis Sy-
ria partibus singulari modo cele-
brantur, sacrorum ceremoniis ini-
tiatus est. Id quod non fecit su-
perstitione inductus, ut quis sim-
plicior suspicari posset: sed potius
ex amore contemplationis; veri-
tusque ne quid ipsum præteriret,
quod in Deorum arcanis sacris
mysteriisque sciri dignum, obser-
varetur. Cum autem jam antea
Phœnicum sacra ab Ægyptiis,
coloniæ sobolisque instar, propa-
gata nosset, adeoque pulchriora
magisque divina & illibata in
Ægypto sibi initia promitteret,
Thaletis insuper præceptoris sui
monita suspiciens, confestim è
Phœnicia eo trajecit; portitorum
quorundam Ægyptiorum ope,
qui ad littus Carmelo Phœnicum
monti subjectum opportune ap-
pulerant: ubi nimirum Pythago-
ras sæpe in templo solus versaba-
tur. Eum nautæ lubentes rece-
perunt; ob formositatem ejus lu-
crum pretiumque ingens, si ve-
nundarent, sibi augurati. Cum au-

³ Φοινικῆς] Φοινικηγῆς lege.

⁴ Ὀρέξῃ] Ex MS. hanc vocem revo-
cavimus, cujus loco antea male legeba-
tur ὀρέσθ.

⁷ Φυλαττόμενα] Imo, φυλαττομένην,
ut constructio salva sit. Pendet enim a
præcedenti ἀξιομαστῶν. Ex mox, ὑπάρ-
χει rescipsi pro ὑπάρχοντες; non solum
sensu hoc exigente, sed etiam auctorita-
te codicis MS.

¹¹ Ἀγασθεις] Sic Codex MS. pro voce
nihili ἄγασθεις, quæ in prioribus Edit. repe-
riuntur. At nec ἄγασθεις sensui loci hujus
convenit: pro quo proinde ἄγασθεις ἡδονῆς
lubens rescripserim. Sic enim sensus erit
planus, Pythagoram nempe, valde le-
lunt, secundum Thaletis magistri sui præ-
ceptum, in Ægyptum trajecisse.

¹² Φοινικῆς] Φοινικηγῆς scribendum
est.

tem inter navigandum animadverterent, quanta cum contentia gravitateque, pro vitæ, cui infueverat, conditione ageret; jam aliter erga ipsum animati, & in pueri modestia aliquid homine majus notantes, memoria repetebant, quam ex insperato appellentibus apparuisset, cum à summo Carmeli vertice, quem præ aliis montibus sacrum vulgoque inaccessum noverant, lento gradu, & nunquam respiciens descenderet, nullo præcipitio, vel etiam invio saxo eum morante; quodque, cum ad scapham venisset, nihil aliud dixerit, quam, *in Ægyptum cursus est?* & annuentibus ipsis navem con-

πλὴν ἐγκρατῶς αὐτῷ καὶ σεμνῶς, ἀκολούθως τε τῇ σωτηρίῳ ὁππότε δόσῃ ὁ Διὰ τὴν ἰστορίαν, ἀμεινον ὡς αὐτῷ Διὰ τὴν ἰστορίαν, καὶ μετῴον πῆ καὶ ἀνδρωπὼν φῶσιν ἐνιδόντες τῇ τῷ παιδὸς εὐκρομία, ἀναμνησθέντες, ὡς προσεμίσεισιν εὐνὺς αὐτοῖς ὠφθη κατιῶν ¹⁰ ἀπ' ἄκρας ὁ Καρμήλας λόφος, (¹¹ ἱερῶτατον ἢ τῶν ἄλλων ὁρῶν ἠπίσαντο αὐτῷ, καὶ τοῖς πολλοῖς ἄβαστον) χολαίως τε καὶ ἀνεπισρεπῆ βαίνων, ἕτε κρημνῶδες πινὲς, ἕτε ¹² δυσβάτης πύργος ἐνισαμῶν, καὶ ὁππότες τῷ σκάφει, μόνον τε ὁππότες γὰρ μῶν, εἰς Αἴγυπτον ὁ δόξαπας, κατανδύωντων αὐτῶν ἐνέβη, καὶ

⁸ Διὰ τὴν ἰστορίαν] Nisi vox mendo laborat, subintelligendum est *ἰαυτῶν*, idque vertendum, *cum se componeret*. Alias etiam non inepte legere possis, *διὰ τὴν ἰστορίαν*: quam lectionem Obrechtus ob oculos habuisse videtur.

⁹ Ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit *ἀναμνησθέντες*, scribendum est *ἀναμνησθέντες*. Nullum enim aliud deinceps sequitur verbum, ad quod participia illa præcedentia, *Διὰ τὴν ἰστορίαν*, & *ἐνιδόντες*, referri possint.

¹⁰ ἀπ' ἄκρας ὁ Καρμήλας λόφος] Hoc loco Jamblichi Carmelitæ quidam abutuntur, ad persuadendum aliis, Pythagoram etiam fuisse Carmelitam. Ajunt enim, ordinem suum ab ipso Elia, qui Pythagora utique antiquior fuit, institutum, a monachis, sive eremitis in monte Carmelo degentibus, continua successione per plura secula propagatum fuisse: cumque ordo iste sanctitatis fama celebris fuerit, Pythagoram ad montem

Carmelum accessisse, ut sacris ejus initaretur. Sane, Philippus Tessiere Carmelita, anno 1611. Biteris in provinciali ordinis sui conventu, coram urbis ejusdem Episcopo, non dubitavit inter alias *Historia Carmelitane Theologicæ propugnande Theses* etiam hanc proponere, *Valde esse probabile, Pythagoram Philosophum etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos instituisse, ut victu, conversatione, & vestitu discipulis Elia omnino reserrent*. Sed hanc sententiam nullo rationis nexu fundamento merito refellit Papebrochius in *Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo*, Part. II. Artic. xvi. ubi prolixè de hoc argumento egitur.

¹¹ ἱερῶτατον ἢ τῶν ἄλλων ὁρῶν. ἢ π.] Sic recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii corrupte legitur, *ἱερῶν ἢ τῶν ἄλλων ὁρῶν ἀπίσαντο*.

¹² Δυσβάτης] Pessime antea legebatur *ἱεροβάτης*: pro quo *δυσβάτης* auctoritate codicis MS. reposui.

σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔνθα μάλιστα
 ὅσα ἑμὲλλον αὐτοῖς ἐμπόδιον ἔσ-
 ὄναι ναυπηλομένοις παρ' ἕλον τὸν
 16 πλῆν. * Εὖ' ἐνός τε καὶ τῶ αὐτῷ
 χρόματι διέμεινε δύο νύκτας καὶ
 τρεῖς ἡμέρας, μήτε τροφῆς μήτε
 ποτῶς μετὰ τῶν, μήτε ὕπνου, ὅτι
 εἰ μὴ λαθὼν ἅπαντας, ὡς εἶχεν
 ἐν τῇ ἰδρυαίᾳ καὶ ἀσπιδότῳ ὀπι-
 μονῇ, κατέδαρτε βραχύν. ¹³ καὶ
 πῶτα διηνεκῆς ἐστουρέμενος ὡς
 προσδοκίαν, εὐθυτενῆς τε συμ-
 βάπτει αὐτοῖς τῶ πλῆν, ὡσάν
 τινος παρεσία θεοῦ, πάντας σω-
 πθέντες πᾶσι πιάδε, καὶ ὀπισθοπο-
 ζόμενοι δαίμονα θεῖον, ὡς αἰληθῶς
 ἐπίστανται, πᾶσι αὐτοῖς δὲ τοῦ Συ-
 ρίας εἰς Αἴγυπτον μετέναι, καὶ τὸν
 τε πρόσλοιπον εὐφημότατον πλῆν
 διεξήνυσαν, καὶ σεμνοτέρους, ἔπει-
 εἰώσαν, ὀνόμασι τε ἐπὶ πρᾶγμα-
 σιν ἐχρήσαντο πρὸς τε ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, μέγροι τῆς εὐτυχιστέ-
 τας συμβάσεως αὐτοῖς ἐκκυμάντες
 παρόδον ¹⁴ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἥονα τῶ
 17 σκάφους προσσχῆς. * Εὖ' ἔνθα δὲ ἐκ-
 βαίνοντα ¹⁵ ὑπερέσσαντες σεβαστικῶς
 ἅπαντες, καὶ διὰ δειξάμενοι, ἐκά-

scenderit, tacitusque toto navi-
 gationis tempore confederit, ubi
 ministeriis nautarum nihil impe-
 dimentum erat allaturus. Perman-
 sit autem in eodem habitu duas
 noctes triduumque integrum, non
 cibum, non potum, non somnum
 capiens; nisi forte cunctis non
 advertentibus, uti erat in sede
 sua constanter compositus im-
 motusque, paulisper dormitavit.
 Adhuc, cum præter expecta-
 tionem continuo nec interrupto
 tractu rectus ipsis cursus esset,
 quasi Deus aliquis præfens in-
 tervenisset; hæc omnia inter se
 nautæ comparantes concluderunt,
 Dæmonem vere divinum secum
 in Ægyptum ἐ Syria transire:
 unde male ominatis verbis absti-
 nentes, quod reliquum fuit na-
 vigationis absolverunt, & sermo-
 ne factisque usi sunt tum inter
 se, tum erga ipsum, honestiori-
 bus quam solebant, donec feliciter,
 per summam maris tranquil-
 litatem, ad littora Ægypti na-
 vem applicuerunt. Ibi vero exscen-
 dentem alternis exceptum mani-
 bus honorifice navi extulerunt,

¹³ Καὶ πῶτα] Puto excidisse μῦ: ut
 legendum sit, καὶ μῦ πῶτα. Sic enim
 sensus omnino erit planus.

¹⁴ Παρόδον] Hæc vox videtur loco suo
 mota esse, & ponenda post συμβάσεως αὐ-
 τοῖς: ut totus hic locus sic legatur, μέγροι
 ἐκ εὐτυχιστέτης συμβάσεως αὐτοῖς παρεσ-
 σαν, καὶ ἀνυμνῶντες εἰς τὴν Αἴγυπτον δεσ. Nisi

enim sic statuas, vox παρεσ-δὲ omnino
 erit supervacanea, nec locum hic habere
 poterit.

¹⁵ Ὑπερέσσαντες] Sic MS. cujus loco
 antea minus recte legebatur, ὑπὲρσσαντες.
 Ὑπερέσσαντες autem veram esse lectionem,
 vel ex iis patet, quæ paulo post sequun-
 tur, τὴν τὴν ναυτῶν ἀίρειναι, δεσ.

& postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congesserunt, eaque fructibus arboreis pro præfenti copia cumulata, & mercis, quam vehebant, primitiis appositis, inde provecti, eum, quem antea destinaverant, portum petiverunt. Ille vero tam longo jejunio imbecillior, nec inter trahendum, nec cum à nautis per manus in terram transportaretur, nausea correptus est; sed nec post eorum discessum se diutius à fructibus abstinuit, quin fumeret quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis pervenit; habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similibus.

C A P. IV.

INterea dum obeundis templis omnibus maximum studium

¹⁶ Ἐπικινήσαντες] Est vox Lexicisignota, & mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, ἐπικινήσαντες, i. e., cum accumulassent; ab ἐπικίνω, vel ἐπινήω, quæ est vox nota, & ab optimis quibusque Scriptoribus, tum in prosa, quam ligata oratione, usurpata. Vide Suidam. γ. Ἐπικήσαντες.

¹⁷ τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio, τῶν αὐτῶν: nullo omnino sensu.

¹⁸ Ἡ ναυτιώθη] Prior Editio male ἡ ναυτιώθη: in cujus locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam inedia

θισαν ἐπὶ καθαρωτάτης ἄμμου, καὶ αὐτοχέδιόν πνα βωμὸν παρ' αὐτῶν πλάσαντες, ¹⁶ Ἐπικινήσαντες τε ὅσων εἶχον ἀκροδρύων, καὶ οἷον ἀπαρχὰς πνας καταπιθέμενοι ἔφórτα, μεθ' ὧρμισαν τὸ σκάφον, ὅπερ καὶ προέκειτο αὐτοῖς ἐπὶ πλῆς. ὁ δὲ διὰ τὴνδε ἀστίαν ἀπονώπρον τὸ σῶμα ἔχων, ἕτε πρὸς τὸν ἀποβίβασμόν ἐ τὴν ¹⁷ τῶν ναυτῶν ὑπέρεισιν ἐ χειραγωγίαν ¹⁸ ἡναγκάστηται· ἔτι ἀπαλλαχῆντων, ἀπέλαχεν ἐπὶ πολὺ τῶν ἀνακαίμενων ἀκροδρύων· ἀλλὰ ἐφασιβόλον ἔχον σίμως αὐτῶν, καὶ ὑποδρέψας τὴν διώαμιν, εἰς τὰς ἐγγύς ¹⁹ διέσωσε σιωικίας, τὸ αὐτὸ ἡθ' ὅτι ἐν παντὶ ἀπέλαχεν ἐπὶ πικρὴς ἀφ' οὐλάτων.

K E Φ. δ.

E'κείναι τε εἰς πάντα ἐφείπουν ¹⁸ ἑρὰ μετὰ πλάτης ἀμύνης ἐ

corpore esset infirmo & imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum, ad exscensum ex navi faciliorem reddendum, manibus suis levatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem *ναυτιώθη*, quæ procul omni dubio corrupta est, præ altera illa amplexum esse. Vertit enim, *nausea correptus est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est?

¹⁹ Διέσωσε] Imo, διέσωθη, i. e. incolumis pervenit. Vel subintelligendum est, *αὐτόν*.

ἀκρεβὲς ἐξετάσεως, θαυμαζόμενος
 τε Ἐσπερόμην^Θ ὑπὸ τῇ συγχορμεί-
 κων ἱερέων καὶ προφητῶν, καὶ σκα-
 δασκόμενος ὀπιμιλέσασθαι περὶ ἐκεί-
 νου, καὶ ἀφελείπων ἔτι ἀκρίβειαν τῇ
 κατ' αὐτὸν ἐπαινεμάτων, ἕτε ἀν-
 δρα τῇ ὀπί σπουδῇ γνώσεσθαι ζομένων,
 ἕτε τελευτῇ τῇ ἐπωσθήσασθαι τιμωμέ-
 νων, ἕτε τόπῳ ἀφειώρηται, εἰς ὃν
 ἀφικόμενοι^Θ ὥσθι πὶ περιήτορα
 εὐρήσιν. ὅθι πρὸς ἅπαντας ἀπὸ
 ἱερέας ἀπεδήμησεν, ὡφελόμενοι^Θ
 παρ' ἐκείνου, ὅσα ἦν σφόδρα ἐκείνου^Θ.
 19 * Δύο δὲ ἔειπεν ἔτι καὶ τὴν Ἀ-
 γαστρίαν ἐν τοῖς ἀδύτοις διεπλάσσειν
 ἀστρονομῶν, καὶ γεωμετρῶν, καὶ μου-
 σικῶν, ὅσα ἐξ ὀπιδρυμῆς, καὶ ὡς
 ἔτυχεν, πάσις ἱεῶν τελευτῇ, εἰς ὃν
 τῶν Ἐκαμβύσεως ἀρχιμαλωπιδεῖς
 εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη, καὶ ἐκείνῃς
 ἡμέραις ἀστρονομίᾳ σπουδαστέρας,
 καὶ ἐκπαιδευτέας τὰ παρ' αὐτοῖς
 σιμῶν, καὶ ἱεῶν φησὶ καὶ ἐντε-
 λεύσασθαι σκηνάδων, ἀρεθμῶν τε καὶ
 μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ'
 ἄκρον ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε
 δώδεκα σπουδαστέρας ἔτι, εἰς Σά-
 μον ὑπέστρεψε, περὶ ἐκτὸν περὶ καὶ
 πενήτησιν ἔτι^Θ ἔδην γεγονώς.

examenque accuratum impendit,
 prophetas & sacerdotes, quibus
 usus est, in sui amorem admira-
 tionemque excitavit, & singulis
 exacte perceptis non pratermisit
 nosse etiam quidquid sua ætate
 celebre foret, sive viri essent sa-
 pientia nobiles, sive initia quo-
 modocunque culta: nec loca in-
 visere abnucebat, in quibus se in-
 venturum aliquid amplius puta-
 verat. Qua de causa ad omnes
 profectus est sacerdotes; apud
 quemque horum cum fructu eru-
 ditus, in ea, quam quisque tra-
 debat, disciplina. Ita viginti duo
 anni in Ægypto absumpti; dum
 in adytis templorum Astrono-
 miam, Geometriam, & omnium
 deorum initia, non per transen-
 nam, aut perfunctorie addidit:
 donec à Cambyfis milite inter
 captivos Babylonem abduceretur;
 ubi cum Magis lubentibus ipse
 lubens versatus, illorum studia re-
 ligionemque perfecte imbibit, &
 numerorum musicæque artis &
 aliarum disciplinarum fastigium
 affecutus, post annos duodecim
 Samum rediit, jam circiter sexa-
 ginta annos natus.

* Δύο δὲ καὶ εἰς.] Locum hunc ad exa-
 men revocat, & cum chronologicis ra-
 tionibus minus bene convenire ostendit
 Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar.
 Epist. pag. 69. quem ut Lector adeat sua-
 deo.

* Ἀσμένοις] Malim, ἄσμενοι^Θ, i. e.
 libens, Vel dicendum est, post ἀσμένοις
 excidisse ἄσμενοι^Θ, ut legatur, τοῖς μαθηταῖς
 ἀσμένοις ἄσμενος σπουδαστέρας, &c. quam
 lectionem ob oculos habuit eruditus in-
 terpres.

IBi à quibusdam senioribus agnitus, non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim à peregrinatione plus pulchritudinis & sapientix, majoraque divinitatis argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum invitavit, ut omnibus participatione inventorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi cœpit, eodem modo quo ipse in Ægypto doctus erat: quamvis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis prompte, ut par erat, ejus lateri adhærescerent. Ut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omnimodo inter Græcos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque ejus abjicere sustinuit; quin civibus suis, vel invitis aliquem pulcherrimarum arrium gustum daret. Quare technam hujusmodi methodum-

* Καθ' ἃ ἐπιιδύθη] Prior Edit. male, κατ' ἐπιιδύθη: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de *Vita Pyth.* & Schefferus de *Philos. Ital.* pag. 25. emendant, καθ' ὧν respicientes scilicet ad præcedens τρέπον. Sed nos repræsentavimus hic lectionem codicis MS. quæ utique recte se habet.

* Τρέπον τρέπον.] Antea minus recte, τρέπον τρέπον. Desider. Heraldus Animad-

ΑΝαγνερθεὶς δὲ ὑπὸ πινῶν 20
πρεσβυτέρων, καὶ οὐκ ἔλαττον
ἢ πρέσβειν θωμάδεις, καλλίων
τε γὰρ καὶ σφώτερον καὶ ἰσοπε-
πίστρον αὐτοῖς ἐφάνη, ὡς κα-
λέσας αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς πατρί-
δος ὠφελεῖν ἅπαντας, καὶ με-
ταδιδόναι τῶν ἐνθυμιῶν, οὐκ ἀν-
πτέων, τὸν τῆς διδασκαλίας
τρέπον συμβολικὸν ποιῆν ἐπιχείρη-
σιν, καὶ πάντῃ ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ
διδάγμασι, καθ' ἃ ἐπιιδύθη,
εἰ καὶ μὴ σφόδρα προσέεντο τὸν
τοιούτων τρέπον οἱ Σάμιοι, μήτε
ἀρμονίως, καὶ ὡς ἐχρῆν, προσε-
φύησαν αὐτῷ. * Μηδένος ἐν αὐτῷ 21
προσέχοντος, μήτε γησίως
ὀρεγομένης τῆς μαθημάτων, ἃ τοῖς
Ἑλλησιν ἐνοικίζειν παντὶ τρέπον
ἐπειράτῃ, μὴ περὶ φρονῶν, μηδὲ
ὀλιγωρῶν τῆς Σάμης, ἀλλὰ τὸ πατρί-
δα εἶναι, γούσαι μὲν πάντως ἐβέ-
λετο τῆς τῆς μαθημάτων καλλονῆς
οὗτο πατριώτας, εἰ ἔτι μὴ ἐχόντας.
ἀλλ' ἐν ὁπτινοῖα καὶ μεθόδῳ ὡς κα-

verf. in Jambl. cap. xii. legendum potius suadet, ὡς ἐχρῆν, quod non displicet.

* Ἀ τοῖς Ἑλλησιν ἐνοικ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. supplevimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίζειν: nullo omnino sensu.

* Ἀλλ' ἐν.] Particula hæc connexionis loco huic non quadrat, sed potius παρα-
ρῆν,

πλήσας εὐφυῶς πινά κ' εὐκινήτως
 ἐν τῇ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν
 φιλογυμναστῶν μὲν καὶ σωμα-
 σκέντων, πενήτων δ' ἄλλως καὶ
 ὑπορωπῶν, λογιζομένων π' ὅτι
 εὐπειρῇ ἔξῃ, εἰ πᾶσι δῖπνῆδαι ἐκ-
 πλεῖς τις αὐτῶ ἀμερμυῶντι παρέ-
 χοι, προσκαλεσάμεντο μετὰ τὸ
 λυτρὸν τ' νεανίας, ἐπηγγίλατο
 αὐτάρκη αὐτῶ ἐφόδια εἰς τὴν τ' σω-
 μασκίας ὑποτροφίῃ καὶ δῖπνῆ-
 λειαν διηνεκῶς παρέξεν, εἰ δ' αὖ-
 θέξαιτο αὐτῶ καταβραχύ π' καὶ
 ὑπόνως, ἐνδελεχῶς π', ὥστε μὴ
 ἀθρόως φορπηθῆναι, μαθήματα
 πνα, ἃ ὧν βαρβάρων μὲν ἐξέ-
 μαθεν αὐτὸς νέος ὢν, διπολείει
 δ' αὐτὸν ταῦτα ἤδη διὰ τὸ γῆρας
 22 κ' τὴν τέττα ἀμνημοσύνην. * ὅτι πο-
 ρομύς δ' ἔνεανίς, καὶ τῇ τῶν
 δῖπνῆδων ἐλπίδι ὑπομείναντο,
 τὴν δ' ἀρεθμῶν μαθήσιν κ' γεω-
 μετρίας ἐναγῆν αὐτὸν ἐπειρᾶτο,
 ἐπ' ἧς ἀμβακὸς τὰς ἐκάστης διπο-
 δείξεις ποιήμενος καὶ διδάσκων,
 παντὸς χήματος, ὅ ἐστι δ' αὖ

ρῶν, vel οὐκ. Deinde, quæ sequuntur,
 commodius sic legerentur, ἐπιπλεῖς ἔ-
 μέλει ποιῶν ἰχθυῶν. ὡς ἀπὸ τῆς. Vi-
 de, Lector, & attende.

Ἐὶ διδάξαντο] Sic MS. At Editio
 Arcerii corrupte, ἐν διδάξαντο. Deinde
 pro αὐτῶν, quod idem Edit. Arcerii ha-
 bet, rescripti, αὐτῶ, sensu manifeste eam
 lectionem flagitante. Sic paulo post recte,
 διὰ διδασκαλίας τὰ μαθήματα.

τὴν δ' ἀρεθμ. μέθ. καὶ γεωμ. ἰσ-

que commentus est. Vidit nempe
 juvenem quendam palæstræ cor-
 porisque exercitiis deditum, sed
 pauperem & cum re angusta do-
 mi colluctantem, in gymnasio apte
 facileque pila ludere. Hunc sibi
 dicto audientem fore reputabat,
 si ei de paupertate securo, vitæ
 necessaria abunde suppeditaret:
 statim itaque à balneo ad se vocat
 hominem, eique promittit alimo-
 niam, ad corpus exercendum cu-
 randumque sustenturam se submi-
 nistraturum, dummodo acci-
 pere voluerit à se paulatim labore
 facili, & ea tenuis ne obruatur
 continuato, quasdam disciplinas;
 quas se adhuc juvenem à Barbaris
 hausisse, jam vero sibi seni per
 oblivionem excidere, aiebat. Ju-
 venis spe subsidiorum allectus, o-
 peram promittit. Primo itaque
 illum in Arithmeticam & Geo-
 metriam introduxit, demonstra-
 tionibus in abaco propositis, &
 pro singulis figuris, quas delineaverat,
 juveni mercedem laboris

μή] Hæc utique sana esse non pos-
 sunt. Quis enim sic Græce loquatur?
 Quare puto Jamblichum scripsisse, εἰς τὴν
 δ' ἀρεθμ. μέθην & γεωμετρίας ἰσχύον
 αὐτὸν ἐκινῶτο.

Ἄμβακος] Pro ἔβακος. Et sic paulo
 post, ἄμβακος pro ἔβακος.

Διὰ γεωμετρίας] Διὰ γεωμετρίας no-
 taverat vir doctus ad marginem codicis
 Spanhemianii; quod probō.

tres obolos dedit; idque per tem-
pus satis longum continuatum est,
intenta cura studioque, nec non
cum bono ordine & ad contem-
plandum manu ductione: ita ut
juvenis tres obolos ferret, simul ac
figuram Geometricam apprehen-
disset. Deinde cum vir sapiens
observaret, quod disciplinarum
elegantia & dulcedo ac connexio
animo juvenis concinno ordine
viaque deducti jam se altius in-
sinuassent, nec in curriculo dif-
fendi substitutum, aut manum de
tabula retracturum illum sciret,
etiamsi extrema pateretur; pau-
pertatem causatus, se amplius
quos daret obolos habere nega-
vit. Quo audito juvenis, Ego ve-
ro, inquit, etiam sine istis dif-
cere potero quod doces. Respon-
dit autem Pythagoras, neque sibi
ipsi jam suppetere; unde vivat:
cum igitur de quotidie necessariis

γραμματα Θ, μινδὸν Ε' ἀντί-
 νον Ι' παρέχε τῷ νεανία τερωσό-
 λον. καὶ τὰ πλεονεκτήματα
 διετέλεσε πῶν, φιλοπομίαια μὲν
 καὶ παρδαίως, πᾶσι π βελήση.
 ἐμβισθᾶζων εἰς τὴν θωρίαν, καθ'
 ἐκάστῃ δὲ ἀνάστασις ὡς ἀληψιν
 τρωσόλον ὀπιδίδες. * Ἐπει ὅτι
 νεανίας ὁδὸν πινι ἐμμελεῖ ἀγρόμνος,
 τῆς ἐκπεπέας ἡδὴ ἀνπλαμάνε-
 το, καὶ τὴν ἡδονῆς καὶ τὴν ἀκαλαθίας
 τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι, σπουδῶν τὸ
 γενόμνον ὁ σοφός, καὶ ὅτι ἐκ αὐ-
 τῶν ἐπὶ ἀποσταλῆς ἔδωκε ἀποχρεῖται
 μαθήσεως, ἵνα εἰς πάντα πᾶσι,
 πινίαν ὑπεπεμήσαιο καὶ ἀπορίαν τὴν
 τερωσόλων. * Ἐκείνη ὅτι εἰπόντες, 24
 ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῶν οὗτων οἷος τ' εἰμι
 μαρτυρεῖν, καὶ ἀποδέχεσθαι σε
 τὰ μαθήματα, ἐπηνεγκεν, Ἀλλ'
 εἰς αὐτὸς πὲρ πρὸς τροφὴν ὀπι-
 τήδεια ἔχω ἐπ' εἰς ἐμαυτὴν.

'Αντίτινον] Id est, quod pro labore
datur. Sed est vox intolens. Vir do-
ctus ad marginem codicis Spanhem. re-
scripserat, ἀντίτινον.

¹⁰ Παρέχει το νεανία πώβολοι] Ad hunc locum Jamblichi rephexit Eustathius ad II. N. pag. 951. Ed. Rom. ubi ait: Οιδωμαι γὰρ τὸ Ἰαμβελίχην, καὶ ὅτι λατὶ Πυθαγόρην εἰληπτῶν ἔντα, διὰ καθήκην διεξιῶμαι, ἀνταρῶν τὴν εἰς μάθωσι, καὶ ἵκανον μαθηματικὴν ἄξιαν πώβολοι εἶδεν, ἔκωνέ μοις ἔπειτα τὴν τοῦ παιδευομένου μάθωσιν.

" Οὐδ' εἰ πάντα πάθει, πρ.] Desiderius Heraldus in Animadvers. in Jambli. cap. 3. locum hunc, qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, & ab Ar-

cerio interprete pessime acceptus erat, recte exposuisti & distinxisti. Nimirum, Arcerius sic legendum & distinguendum censebat, ἄρ' ἐπὶ πᾶσι παθὸι πικρῶν, ὡς-πικρῶν καὶ ἀπορ. quod vertit; etsi vel omnem pauperatatem foret subiturus, βορρῶν δὲ indigentiam ejus etiam triobolis. Poterat ne quicquam dici a mente Jamblichi alienius? Sed talia sexcenta sunt in versione Arcerii. Ὑπομνησάς hic est, ἀπομνησίζας, causari, pretere: quod notandum, quia Lexica vulgata nullum ejus significationis exemplum afferunt. Opportune Hefychius, Ὑπομνησας, ἀπομνησίζας quem locum adduxit etiam Heraldus.

¹² δέον ἔν' *χολάζειν* εἰς *περισμὸν* τῶν κατ' ἡμέραν *ἀναγκαίων*, καὶ τῆς ἐφημέρας *τροφῆς*, ἢ *καλῶς* ἔχειν ¹³ ἄμβρακι καὶ ἀνονήτοις ¹⁴ ματαιοπνηήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπα-
ραπᾶν. ὥστε τὴν *νεανίαν* *δυσσέ-
 παύτως* ὅ *συνείρειν* τὴν *θωρίαν*
ἔχοντα, καὶ ταῦτ' ἐπιπύειν. Ἐγὼ δὲ σὺ
λοιπὸν περιῶ, καὶ ἀντιπαλαρῆσθαι
τρόπον τινά. *κατὰ γὰρ ἕκαστον* *χῆ-
 μα* *τελέωλον* καὶ αὐτὸς σοι ἀντιπα-
 25 *ρίξω*. * καὶ πὲρ *δοτὲ* *τῶδε* ἔτως ἐά-
λω ὑπὸ τῶ *μαθημάτων*, ὥστε μέ-
 ῖν Σαμίων ¹⁵ *συναπῆρε* *Πυθα-
 γόρα*, ὁμώνυμῳ ὢν αὐτῷ; Ἐρα-
πικλίας δὲ υἱός. *τάττε* δὴ καὶ πᾶς
ἐλευθέρους *συγγράμματα* *φέρει*.
¹⁶ καὶ ἀντὶ *ἰσχυρῶν* τοῖς τόποις *ἀθλη-
 ταῖς* *κρεῖσσας* *τροφῆς* *ἀλάττις*, ἢ
καλῶς εἰς *Πυθαγόραν* ¹⁷ τὴν *Μνη-
 μάρχου* *τέτων* *ἀναφερομένων*. *λέ-
 γεται* δὲ *πρὸς* τὸν αὐτὸν *χρόνον* *θου-
 μαδιῶσαι* αὐτὸν *πρὸς* τὸν *Δῆλον*,
προσέλθοντα αὐτὸν *πρὸς* τὸν *ἀναί-
 μακτον* *λεγόμενον*, ¹⁸ καὶ τῶ *Γενέτρῳ* *Ἀπόλλων* *Βωμόν*, καὶ τῶ
την *Περσέω* *οἶον* εἰς ἅπαντα *τὰ* *μαντῖα* *παρέβαλε*. καὶ ἐν *Κρήτῃ*

victuque diurno laborandum sit, impestivum videri, abaco in-
 cumbere, animumque sterili & va-
 no opere distrahere. Tum deni-
 que juvenis ægre ferens se à con-
 tinuandis disciplinis avelli, Ego,
 inquit, in posterum alimenta tibi
 suppeditabo, & ciconias imitatus,
 te mutuo sustentabo; nam in sin-
 gula schemata tres obolos vicif-
 sim tibi dabo: tantoque exinde
 disciplinarum amore captus est,
 ut solus inter Samios cum Pytha-
 gora è patria discederet, ipsi co-
 gnominis, filius autem Eratoclis.
 Hujus sunt libri de re Athletica:
 idemque ordinavit, ut Athletæ pro
 caricis carnibus vescerentur; quæ
 non recte Pythagoræ Mnesarchi
 filio tribuuntur. Eodem tempore
 & Delus admirabatur Pythagoram;
 cum ille scilicet ad aram incruen-
 tam Apollinis Genitoris accede-
 ret, eamque coleret. Hinc pro-
 fectus est ad omnia oracula. In
 Creta quoque & Lacedæmone le-

¹² Δέον δ'] Sic MS. At prior Edit.
 male, δὲ γὰρ quod Arcerio fraudi fuit.

¹³ Ἀμβρακι] Pro ἄβρακι, ut paulo su-
 perius, ἄμβρακι pro ἄβρακι.

¹⁴ Ματαιοπνηήμασιν] Antea male, μα-
 τασιήμασιν.

¹⁵ Συναπῆρε] Sic recte legendum mo-
 nuit Cl. Dodwellus in Exercit. de Py-
 thag. vitæ, pag. 145. Prior enim Edit.
 male habet, συναπῆρε.

¹⁶ Καὶ ὁ ἀπὸ ἰσχυρῶν.] Vide Mena-

gium ad Laërtium in Pythag. Num. 12.
 qui loca auctorum huc spectantia colle-
 git

¹⁷ Τὸν Μνημάρχου] Μνημάρχου scriben-
 dum esse etiam supra monuimus.

¹⁸ Καὶ τῷ Γενέτρῳ] Καὶ τῷ Γενέτρῳ
 rectius legas: ut monuit etiam Me-
 nag. ad Laërt. viii. 13. Cæterum, con-
 ferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35.

gislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad prætermissa investiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagoræ HEMICYCLIVM dictam, in qua Samii de Republica consilia ineunt; rati, eo potissimum loco de rebus bonis, iustis, utilibusque agendum esse, quem constituerat communis omnium patronus. Præterea extra urbem suæ philosophiæ atrium quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, & profutura in disciplinis meditatus, Minoi Jovis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea ejus dogmatibus usi sunt, in tantum superavit, quod illi contemplationibus exigui momenti se plurimum jactitarint: Pythagoras vero omnem rerum cœlestium cognitionem absolvit, orbemque hujus scientiæ demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis complexus est. Nec minus admirationis

Ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν. * Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ 28

¹⁹ Πυθαγόρῃς ἔπ καὶ τῶν καλῶν κλίον ἡμ.] Sic recte codex MS. itemque Porphyrius, Num. 9. Ante vero corruptissime hic legabatur, Πυθαγόρῃς κακῶν κλίον ἔπ καὶ τῶν ἡμικύκλιον.

²⁰ Ἐν ᾧ κατισκιάσῃ] Si me audias, leges, ὅν κατισκιάσῃ, i. e. quem (locum, nempe) στυχεταί, vel, condiderat.

δὲ καὶ ἐν Σωάρτῃ τῶν νόμων ἑνὲα διέτριψε· καὶ τῶν πάντων ἀκροατῆς πᾶσι μαθητῆς γινώσκων, εἰς οἶκον ἐπανελθὼν, ὥρμησεν ὅπῃ τῶν φιλομαθῶν ζητήσιν. * Καὶ 26
πρῶτον μὲν διὰ τῶν ἐν τῇ πόλει κατισκιάσας, ¹⁹ Πυθαγόρῃς ἔπ καὶ τῶν καλῶν κλίον ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ τῶν Σάμιοι παρὶ τῶν κοινῶν βελόνων, νομίζοντες παρὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων ἐν τῇ πόλει τῶν πᾶσι ποιῶν τῶν ζητήσιν, ²⁰ ἐν ᾧ κατισκιάσας ὁ πάντων ποιηταῖος τῶν ὀπτιμίων. * Ἐξω 27
τε τῶν πόλεως οἰκίοντ' αὐτῶν φιλοσοφίας ἀντρεῖν ποιηταῖος, ἐν τῇ πόλει πολλὰ τῶν νυκτῶν καὶ τῶν ἡμέρας διέτριβε, καὶ τῶν ζητήσιν ἐπιεῖπε τῶν ἐν τοῖς μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐτὸν χρόνον Μίνω τῶν Διὸς ἡγῶν διανοηταῖς. καὶ πᾶσι τὸν διήνεγκεν ὑπερὸν τῶν τοῖς ἐκείνῃ μαθήμασι χρησιμῶν, ὥστε ἐκείνοι μὲν ὅπῃ μικροῖς θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν. Πυθαγόρῃς ἡ σωτελέσει τῶν παρὶ τῶν ὑπερῶν ὀπτιμίων, ²¹ καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλαις ταῖς

²¹ Καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν.] Corrupta hic quædam & transposita, quæ sic emendare & in ordinem redigere poteris, καὶ αὐτῶν ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν Ἀριθμητικαῖς, &c. Id est, Eitotiam eam (nempe, scientiam rerum cœlestium) demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis emensus est. Sic clara omnia.

22 Διὰ τ' ὕστερον ὑπ' αὐτῶν προχθέντων ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸν θαυμασιόν. ἤδη γὰρ μεγάλῳ ὀπιδόσιν τ' φιλοσοφίας ἐχέσας, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπίσης θαυμάζειν αὐτὸν προσαιρέμενης, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τ' φιλοσοφώτατων εἰς τ' Σάμον δι' ἐκείνον ὡς ἀγαθόντων, καὶ βυλομύων κρινωνέν τῆς παρ' ἐκείνης παιδείας, ὑπὸ τ' αὐτῶν πολιτῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσας ἐκλήμηντο, καὶ μετέχον ἀναγκαζόμενοι τ' αὐτῶν λειτουργιών, καὶ σπουδῶν, 23 ὅτι πῶς τῆς πατρὸς νόμοις περὶ μὲν χάλειπν αὐτῶν μένοντο φιλοσοφείν, καὶ διότι πάντες οἱ πρότερον φιλοσοφῆσαντες ὅτι ξένης τ' βίον διετέλειον· ταῦτα πάντα παρ' αὐτῶν διασώζεις, καὶ φεύγων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δ' ἔνοις λέγας, τὴν παρ' αὐτῶν παιδείας ὀλιγοτέραν τῶν πότε τ' Σάμον οἰκόντων ὡς αἰτέμενοι, ἀπῆρεν εἰς τ' Ἰταλίαν, πατρὶδα ἡγήσασθαι, 24 τὴν πλείονας εὐεχόντων πρὸς τὸ μαθητῶν 25 οἷον ὡς ἔχουσιν χώραν. * Καὶ ἐν πρώτῳ

22 Διὰ τῶν] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, ut scribatur, vel, Διὰ τὰ ὕστερον ὑπ' αὐτῶν προχθέντων, omisso διὰ. Nam verbum θαυμάζειν cum genitivo rei apud Græcos constitui solet, subintellecto ἐνέμω, vel tyrones norunt.

23 Ὅτι πῶς τ' πατρὶς.] Hic corrupta nonnulla, & turbata, quæ sic expedito, ὅτι πῶς τ' πατρὶδος νόμοις περὶ μὲν, καὶ αὐτῶν μένοντι, καὶ λοιπὸν φιλοσοφ. Sic omnia

clara. Hinc autem & ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Jamblīchi a librariis acceptus sit.

24 Τὴν πλείονας εὐεχόντων πρ.] Est locus corruptissimus, quem sic retingo, τὴν πλείονας τ' ἐνοικῶντων ἔμφαντον ἔχουσιν, quæ plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ εὐεχόντων est ex MS. Sed prior Edit. habet ἐνοικῶντων, quod propius ad τὸ ἐνοικῶντων accedit.

25 Οἷον ὡς] Arcerius legendum con-

bilissima Crotone hortatus est homines ad Philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capeffendam Philosophiam suam oratione moverat, verum etiam, qui mandato ejus inita bonorum vitæque communi-
one inter se vicitabant, cœnobitæ inde nominati.

C A P. VI.

ET hi quidem genuini Philosophiæ studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui Acusmatici dicebantur; qui, cum primum Italiam attigisset, una solum publice habita oratione capti, duorum millium numerum excedebant. Hi una cum liberis & uxoribus in unum commune auditorium, homacoïon vocant, congregati, illam ab o-

ſſebat, ἡδίκως. haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat, οἰστικῶς. Sed nec hoc placet. Nos, ut jam diximus, scribendum existimamus, ἰσοφῶς. que vox sensui convenientissima est.

²⁶ Κοινοβίος] Non est audiendus Schef-ferus de *Philos. Ital.* pag. 154. qui κοινόβιον legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus.

¹ Ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὡς φ.] Hæc, & quæ sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphy. de *Vita Pyth.* Num. 20. unde ea Jamblichus mutuatus est.

² ὡς φησὶ] Porphyrius, ὡς φησὶ

τῇ Κρότωνι Ἰππασμοπατῇ πάλῃ πρὸς τρεῖς ἄνδρας, πολλὰς ἔχει ζήλωτας, ὥστε ἰσοφῶς ἐξακροάσεις αὐτὴν ἀνθρώπους ἐκζητεῖναι, ἔμμενον ὑπὸ αὐτῆς κοινῇ μόνον εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, ἥς μετὰ δίδου. ἀλλὰ ἔτι πλεονάζοντες ²⁶ κοινοβίους, καθὼς προσεπάξε, γυμνάσεις.

K E Φ. 5.

K Αὐτῶν μὲν ἦσαν οἱ Φιλοσοφῶντες. οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταὶ, ὡς Ἀκυσματικὰς καλεῖσιν, ἢ ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει; ὡς Φησὶν, ἣν πρῶτῳ ἐπὶ πάνδημον μένον Ἰππαστῆς τῇ ἰατρικῇ ὁ ἀνθρώπος ἐπιήσαστο, πλείονες ἢ διχαλίοι πῶς λόγους ἐκζητήθησαν. ἀλλὰ ἐμὲ παρὰ τοῖς γυναιξὶν ὁμαχέσιον περὶ μέγας ἰδρυσάμενοι, καὶ πολιῶντες

Νικίμοχος. unde Jamblichum emendabis & supplebis.

¹ Ἀπὸ ἐμῆ] Particula ἀπὸ locum hic habere nequit: sed ejus loco, ut sensus recte procedat, scribendum est, διπρῶ, vel ἀπὸ. Apud Porphyrium quidem legitur etiam, ἀπὸ οὐκ, sed præcedunt ista, ὡς μετὰ τὴν ἀκροάσειν, quæ hic omissa sunt. Quare, vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἀλλὰ hic retinere velis; vel sic, ut diximus, scribi oportebit.

² Ὁμαχέσιον] Sic dictam fuisse Pythagoreorum scholam notum est. Vide quæ notavit Lue. Holstenius ad Porphy. de *Vit. Pyth.* Num. 20.

αὐτοῖς τῷ πρὸς πάντων ὁπικληθεῖ-
 σιν μεγάλῃ Εὐλάδᾳ, νόμος τι
 παρ' αὐτῶν δεξιόμοι ἐπὶ προσέγμα-
 τι, ὡς οὐκ ἔστις ὑποθήκας, ὡν
 ὅσως ἔδεν ἐπὶ πρᾶτον, παρέμειναν
 ὁμοιοῦντες ὅλῳ τῷ τῶν ὁμιλητῶν
 αἰσθησιν, εὐφροσύνη, καὶ
 τῷ τῷ πρὸς μακροχρόνιοι. πρὸς
 τι, ὡς οὐκ ἔστις ὅσον, ὡς πρὸς
 λέχθη. καὶ μὴ τῷ θεῶν τῷ Πυθαγό-
 ρα, λοιπὸν κατηγόρην, ὡς αὐτῶν
 πτωδαίμονα. ὁ φιλοσοφῶν τῷ
 τῷ μὲν τῷ Πύθῳ, οὐκ ἔστι ἐξ
 τῷ περὶ ὧν Ἀπόλλωνα, οἱ τῷ τῷ
 Παιῶνα, οἱ δὲ τῷ τῷ σελήνῃ κα-
 τῷ πτωδῶν δαιμόνων ἑκά. ὁ αὐτῶν
 αὐτῶν τῷ Ὀλυμπίῳ θεῶν ἐφ' ἡμέραν
 οἱ ἀφ' ἡμέρας. ὁ ἐπ' αὐτῶν τῷ
 θεῶν τῷ βίῃ, λέγοντες ἐκ ἀνθρώπων
 καὶ μορφῇ φαίνονται τῷ τῷ, ἵνα
 τῷ τῷ εὐδαίμονι πρὸς τῷ φιλοσοφίᾳ
 αὐτῶν τῷ αὐτῶν χαρίσιν τῷ
 θεῶν. φύσις. ὁ μὲν τῷ τῷ
 ἡλθον, ὡς ἡλθον, ὡς ἡλθον
 θεῶν ἀφ' ἡμέρας τῷ Πυθαγόρῃ. δι-
 πρὸς ἐπ' ἡ νύξ ἡ παροίμια τῷ τῷ
 Σάμῃ καὶ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
 31 ἀφ' ἡμέρας. ὁ τῷ τῷ τῷ τῷ
 πρὸς ἐπ' ἡ νύξ ἡ παροίμια τῷ τῷ
 φιλοσοφίᾳ, διαίρεσιν πρὸς τῷ τῷ
 δεῖν τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ

mnibus celebratam MAGNAM
 GRÆCIAM condiderunt. Hique
 acceptis legibus & mandatis, quasi
 cælo missis præceptis, a quibus
 latum unguem non discedebant,
 cum summa totius cœtus concor-
 dia, una mansitabant, laudati
 undiquaque à vicinis & inter bea-
 tos habiti; opes etiam, ut jam
 ante dictum, in commune contu-
 lerant, ipsumque Pythagoram, ut
 bonum quendam dæmonem homi-
 nibusque amicissimum jam in Deo-
 rum referebant numerum: quidam
 enim illum celebrabant Pythium,
 alii Hyperboreum Apollinem,
 nonnulli Pæonem: erant, qui
 censebant dæmonem esse ex iis,
 qui Lunam incolunt: alii alium
 ex Diis Olympicis ferebant; qui
 mortalem vitam emendaturus, e-
 jusque commodis consulturus, isti
 seculo humana forma apparuerit,
 ut mortalibus beatitudinis & phi-
 losophiæ salutare lumen donaret:
 quo munere nec venit nec veniet
 ullum aliud majus, quam quod
 dii per hunc ipsum Pythagoram
 dederunt. Quapropter hodieque
 proverbium, Comatum Samium,
 tanquam gravissimum, honestissi-
 mumque deprædicat. Tradit verò
 Aristoteles etiam in libris de Py-
 thagorica philosophia, quod hu-
 jusmodi divisio à viris illis inter

Ἄλλοι δ' ἄλλοι τ.] Vide, quæ de
 hoc loco observavimus supra, ad Num.
 10.

Τὸν δὲ Σάμῃ κατ.] Proverbium hoc
 occurrit etiam supra, Num. 18. ubi et
 de, quæ notavimus.

præcipua arcana servata sit : animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tantum fecerunt, per quem de Diis, de Heroibus, de Dæmonibus, de Mundo, de Sphærarum & astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus & inæqualitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, & de omnibus in universo cælo terraque & intermediis naturis, five apparentibus, five occultis, recta quædam ipsisque rebus conformis notio obvenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensæ rei contraria : tum disciplinæ & contemplationes aliæque scientifica omnia, quæ mentis oculos maxime acuunt, & ab aliis studiis profectam cæcitatem abstergunt, ut vera totius universi principia & causas possit perspicere, inter Græcos locum inveniunt. Ne dicam, quod per illum in lucem exierint, optima Rerumpublicarum forma, populi concordia, bonorum inter amicos communio, deorum cultus, religio erga manes defunctorum, legum ferendarum ratio, eruditio, silentium, abstinencia ab animalibus,

ῥήτις ἀφ' οὐλάτῃ εἰδῆσθαι. τὰ λογικῶς ζῶν τὸ μὲν ἐστὶ θεὸς, τὸ δ' ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ πάντων εὐλόγως ποιῶντων αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' ἧς παρὰ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ δαιμόνων καὶ κόσμου σφαιρῶν καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας. ὅππῃ περὶ ὁρίσεών τε, καὶ ὑπολήψεων, καὶ ἀνωμαλιῶν, ἐκκεντρίτην τε, καὶ ὁπτικῶν, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων, ἔρανος ἔστι γῆς, καὶ τῆς μεταξὺ φύσεων, ἐκδήλων τε καὶ ἀποκρύφων, ὁρῆς τε ἔστι εἰκῆς πῶς ἔστι περιεσπληνέννοια, μηδὲν τῶ φαινομένων, ἢ δὲ ὁπνοίας λαμβανομένων, μηδαμῶς ἀντιπαίεσαι μαθήματα τε, καὶ θεωρία, καὶ τὸ ὁπτημονικὰ πάντα, ὅσα παρὰ τοιαύτης ψυχῆς ὡς αἰληθῶς, καὶ καθαρὰ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁπτηθευμάτων τὰ ἐν τῇ τυφλώσει, πρὸς τὸ κατὰ τὴν διωθηθῆναι πρὸς ὄντως τὸ ὅλον ἀρχαῖς καὶ αἰτίαις, ἐννοκίῳ πῶς ἔλθῃσιν. * Πολιτεία 32 δὲ ἡ βελτίστη, καὶ ὁμοδημία, καὶ κοινὰ πᾶσι φίλων, καὶ χρησκειᾶ θεῶν, καὶ ὁσιότης ὅπως οὖν κατοιχομένης, νομοθεσία τε, καὶ παιδεία, καὶ ἐχεμύθεια, καὶ φειδῶ τ

Τὸ δ' οἷον Πυθαγ.] Huc spectat verus ille, apud Pythagoreos olim usitatus, Ἀνθρωπῶν διπλῶν ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τέλειον ἄλλο. Homo bipes est, & avis, & tertium quid. Per tertium quid intelligebant Pythagoram. Vide Nostrium in-

fra cap. xxviii.

Ἐπὶ τῆς κατοιχομένης] Sic emendavi; cum ante male legeretur, κατοιχομένη. Κατοιχομένης autem notare defunctos, notum est.

ἄλλων

ἄλλων ζώων, καὶ ἐγκράτεια, καὶ σωφροσύνη, καὶ ἀγχινοία, καὶ θειότης, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὡς ἐνι ὀνόματι περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθεῶσιν ἀξίεσθαι ἐφίλοσσοι δὲ αὐτὸν ἐφάνη. εἰκότως δὲ ἔνθα πάντα ταῦτα, ὃ δὴ νῦν ἔλεγον, ἔτιως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν Πυθαγόραν.

Κ Ε Φ. Ζ.

33 Δ Εἰ πίνω μὲν τὰτο εἰπὼν, πῶς ἐπιδήμησε, καὶ τίσι πρώτοις, τίνας τι λόγους ἐπιήσατο, καὶ πρὸς τίνων, καὶ πρὸς τίνας. ἔγω γὰρ ἀνθρώποις εὐληπία ἦμιν παρὰ τῆς Διὸς θεῆς αὐτῷ τίνα ἦν, καὶ ὅπῃ αὐτῷ τότε βίω. λέγεταί τοίνυν, ὡς Ἰππιδημήσεος Ἰταλία, καὶ Σικελία, αἱ κατέλαβε πόλεις δεδωλωμένας ὑπὸ ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλῶν ἐτῶν, τὰς δὲ νεωτέρας, πῶτας φρονήματι ἐλδοθεῖς ὑποπλήσεις, διὰ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκυστῶν αὐτῷ ἀνερρύσαστο, καὶ ἐλδοθεῖς ἐπίησε Κρότωνά, καὶ Σύβαριν, καὶ Καπάνην, καὶ Ῥήγιον, καὶ Ἰμέραν, καὶ Ἀκράγαντα, καὶ Ταυρομενάς, καὶ ἄλλας τινάς, αἷς καὶ νόμους ἔθετο διὰ

continentia, temperantia, mentis solertia, divinitas, & alia, ut uno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, ut paulo ante dictum, jure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

C A P. VII.

Porro restat ut persequamur, quo pacto inter peregrinos, & cum quibus primum versatus sit, tum quas, & quibus de rebus, & ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines vivendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam & Siciliam adventu, quas urbes à se invicem, vel jam olim, vel nuper in servitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, & in pristinum statum per suos auditores illarum cives asseruit: adeoque liberas fecit Crotonem, Sybarim, Catanem, Rhegium, Himæram, Agrigentum, Tauromenas, & alias quasdam, qui-

¹ Ἐπιδήμησεος Ἰταλία καὶ Σικ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ὅμοι δὲ πάντα ἀμειβόμενοι, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. unde et Jamblichus sumpsit.

Ταυρομενάς] Sic MS. At prior E-

dit. corrupte, Ταυρομενάς pro quo Arcearius infeliciter Τερβητίας rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομήνη. Alii vero Scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομήνιοι appellant.

bus per Charondam Catanæum & Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio & ipsæ bene se habuerunt, & aliis vicinis exemplum quod imitarentur diutissime præbuerunt. Sustulit autem funditus seditionem & discordiam, & omne partium studium, non tantum inter suos discipulos, eorumque posteros, usque ad multas, ut ajunt, ætates; verum etiam ab omnibus Italiæ Siciliæque urbibus domi forisque turbatis. Sæpe enim illi & omni in loco, ad quosvis sive multos, sive paucos, in ore erat apophthegma, Dei responsum dantis oraculo simile, & placitorum suorum velut epitome & summa quædam; idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis, & igne ferroque, ac variis modis refecandum, à corpore morbum, ab anima inscitiam, à ventre sumptus nimis magnos, ab urbe seditionem, à domo dissidia, & simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus, cuius suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitæ character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillarim ea quæ fecit dixitque enarranda sunt, tum in-

¹ Περιοίσεις] Sic recte Codex MS. At prior Edit. male, περιόσεις.

² Αμετίαν] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose ἀμι-

χαρώνδα & κατακαίει, & ζαλευ-
κα & Λοκρῶν, δι' ὧν εὐνομάταται ἔ-
αξιόζήλωτοι & περιόσεις μέχρι
πολλῶν διέπλεσαν. * Ἀνέλε ἡ ἀρ-
δίαν εἶσιν, καὶ διχοφρονίαν, καὶ
ἀπολῶς ἐπιφροσυνῶν, ὃ μόνον δὸτὸ
τῷ γνωρίμων, καὶ τῷ δατογόνων αὐ-
τῶν, μέχρι πολλῶν, ὡς ἐστρεῖται,
γρηῶν. ἀλλὰ ἔκαστος δὸτὸ τῷ ἐν
Ἰταλίᾳ ἔς Σικελίαν πόλεων πασῶν,
κατὰ τὴν αὐτῶν, καὶ πρὸς ἀλλήλας.
πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶν πρὸς ἅπαντας
πασταχῇ πολλὰς ἔς ὀλίγας δὸτὸ
φθεγμα, χρησμῶ θεῷ συμβαλδι-
πικῶ ὅμοιον, ὅτιτομή τις ὡσπερεῖ,
καὶ ἀνακεφαλαίωσις τις τῶν αὐτῶν
δοκάντων, τὸ τοιοῦτον δὸτὸ φθεγμα.
φυραδῶτον πάση μηχανῇ, καὶ πε-
ρασιπῆσαν πυρὶ ἔσθδῃ, καὶ μη-
χαναῖς παντοίαις, δὸτὸ μὲν σώ-
ματ', νόσον. δὸτὸ ἡ ψυχῆς ἀμά-
θῃαν. κοιλίας δὲ, πολυτίλειαν.
πόλεως δὲ, εἶσιν. οἶκα ἡ διχοφρο-
συνῶν. ὁμῶς ἡ πάντων ἀμετερίαν.
δι' ὧν φιλοσχερότατα ἀνεμίμνησκεν
ἕκαστον τῶν ἀρετῶν δογματῶν. * Ο' 35
μὲν ἔν κενὸς τύπῳ αὐτῶν τῷ ζῳῆς
ἐν τῇ πῶς λόγους καὶ πῶς πράξεις
ποιῶν ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. εἰ ἡ
δεῖ ἔκαστος κατ' ἕκαστον δὸτὸ μνημο-
νῶσαι, ὧν ἐπ' αὐτῶν εἶπε, ῥητίαν,

είπαι, quod Arcecius interpretandum pu-
tabat de eo, qui nullo partium studio ce-
neretur.

αἷς παρελήθητο μὲν ἐς Ἰταλίαν καὶ
πρὶν Ὀλυμπιάδα καὶ δαυτίραν Πη-
λείας ἐξήκοντα, καὶ ἦν Ἐρυξίδας
ὁ Χαλκιδικὸς σάδιον ἐνίκησεν. εὐθὺς
δὲ περὶ βλεπτός ἐπεστάτω ἐβλή-
το, καθάπερ ἐπρότερον, ὅτι εἰς
ἀθλοὺς κατέπλυνον. οὐκ αἶτις γὰρ
σπῆς μόνον ἢ βωμὸν καὶ τῷ Γενε-
τερος Ἀπόλλωνος προσδύαμνος,
ὅς μόνον αἰναιμάκῃ ἐστίν, ἐθαυ-
μάσθη πρὸς τοῖς ἐν τῇ νήσῳ.

Κ Ε Φ. Θ'.

§6 Κ Αἱ κατ' ἐκείνιον καὶ καὶ ἐν π-
ρὸς μὲν ἐκ Συβαρίδων εἰς
κρότωνα, καὶ πρὸς τὸν αἰγυαλὸν
διελυκτοῖς ἐπέστη, ἐπὶ τῆς σαρ-
γῆς καὶ βυθῷ ἐμφόρτος ἐρωμάρης,
ἃ ὅσον τι πληθύνει Πηλαγῶνται ἐ-
πὶ ἰχθύων ὁρίσας ἀεθμῶν. καὶ
ταῖς ἀνδρῶν ὑπομανάντων, ὅτι ἂν
καλῶσαι πρᾶξαι, εἰ τῷ ἄλλως
δοσεαίη, ζῶντας ἀφαιρεῖται παλιν
καλῶσαι ὅτι ἰχθύς, πρὸς τὸν γὰρ
παραβῶν διαλεβήσαντας. καὶ τὸ

* Παραλήθητο μὲν ἐς Ἰταλ.] Vide Rich.
Bentleium in præclara Differt. de Phalar.
Epist. pag. 62.

* Τὸν βωμὸν, τὸν ἑ Γένετορος.] Vide
Nostrum supra, Num. 25.

* Πρὸς τὸν αἰγυαλὸν ἀπὸ.] Historiam
hanc totidem pene verbis narrat etiam
Porphyrius, Num. 25. unde Jamblichus
sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch.
Sympos. VIII. 8. Βόλοι ἰχθύων ἀεθμῶν καὶ
φασὶ τὸν Πυθαγόραν, εἶτα ἀφαιρεῖται καλεῖσθαι
τὸν σαργῆν. Item Apulejus in docta sane
apologetica, p. III. 294. Pythagoram memora-

dicandum erit, quod in Italiam
venerit Olympiade sexagesima
secunda, cum stadio vicisset E-
ryxidas Chalcidensis. Et statim
in oculis ferebatur, ingensque ad
eum factus est hominum conflu-
xus: ut & ante cum Delum ap-
pulit. Nam insulæ illius incolis
admirationem sui injecit, cum ad
solam aram Apollinis Genito-
ris, quæ unica incruenta erat,
adorasset.

CAP. VIII.

Εὐὸ tempore cum Sybaride Cro-
tonem iret, circa littus pisca-
toribus supervenit, adhuc in pro-
fundo maris sagenam piscibus o-
nustam attrahentibus, quantaque
piscium multitudo, numero etiam
definito, capta esset prædixit.
Illis pollicentibus, se quicquid
imperaturus esset, facturos, si e-
ventus prædictis respondisset,
mandavit ut omnes ad unum pis-
ces vivos dimitterent, postquam
singulos dinumerassent: quodque

prodiderunt, cum animadvertisset proxime Me-
tarontem in huius Italia a quibusdam piscatori-
bus evetriculum trahi, fortunam jactus ejus e-
misse: ὅτι πρὶν δοτὶς ἰσχυρῶς ἰλλοὺς ἰσχυρῶς, qui
capri tenebantur, solvituribus, ὅτι reddi profundo.

* Ἐπὶ τῇ σαργῇ κατὰ βυθῷ. ἰμφ.] Est
locus corruptus, qui apud Porphyrium
melius sic legitur, ἰπ καὶ σαργῇ καὶ βυθῷ
καλὸν φέρων ἐπισυρραίνον. Pro ὅτι βυθῷ ta-
men Jamblichus rectius habet, καὶ βυθῷ.

* Ὅσον τι πληθύνει ἰσχυρῶς. ἰμφ.] Gor-
rige ex Porphyrio, ὅσον τι πληθύνει ἰσχυρῶς,
ἀφαιρεῖται, τὸν ἰχθύον ἐλεῖται καὶ ἀεθμῶν.

inprimis admirandum, piscium ne unus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille præsens adstitit. Postea piscatoribus pretium solvit & Crætonem contendit. Illi vero quod acciderat hinc inde divulgant, nomenque ejus, quod ex pueris audiverant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incessit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum ejus intuens quasi obstupescibat, & dein eum talem conjiciebat esse, qualis reipsa erat. Paucis interjectis diebus gymnasium intravit, & circumfusæ statim juvenum coronæ orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dictitans: In mundo æque ac rebus humanis, ut & in urbibus, ipsaque natura, honore præferri id, quod tempore præcedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vesperæ; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines advenis: eodem modo inter advenas, duces coloniarum, urbiumque conditores; & universe Deos Dæmonibus; Dæmones Semi-

θωμασιώπειρον, εἰδείς, ἐν ποσέτω τῆς ἀρχθμήσεως τῷ χρόνῳ, τῶν ἰχθύων ἐκ τῶν ὕδατος μαινάντων, ἀπέπνυον, ἡ ἐσὼπὶς αὐτῶν. δὲ δὲ ἐπὶ τῶν ἰχθύων πικρῶ πῖς ἀλιεύσιν, ἀπὸ τῆς κρότωναι. οἱ δὲ τὸ πεπεσχυμένον διήγγειλαν, καὶ τὸ νομα μαθόντες ὡς τῶν παίδων, εἰς ἀπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ δὲ πικρῶσι ἐπιθύμην ἰδεῖν τὸ ξένον. ὅπερ ἐν ἐπιμῶ κατῆσθαι. τὸ πρὸς ὅψιν ἦν, οἷον ἐξεπλάγη πῖς ἀνιδῶν, καὶ ὑπενόει εἶναι τὸ ποιῆν, οἱ δὲ ὡς ἀληθῶς ἦν. * Καὶ μετ' ὀλίγου 37 ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. περὶ χυθίντων δὲ τῶν νεανίσκων, παρὰ δέδοται λόγους πᾶς ἀφελῆσθαι πρὸς αὐτὰς, ἐξ ὧν εἰς τὸ παρὰ δὲ περικάλῃ τῶν περὶ τὰς περὶ στυρίας, ἀποφαινῶν, ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τῷ βίῳ, καὶ τῇ πόλει, καὶ τῇ φύσει, μᾶλλον πρῶτον πρὸς πρὸς γένετον, ἢ τὸ τῷ χρόνῳ ἐπὶ μῶν. οἷον τὸ ἀναπλῶν τὸ δύσεως. τῶν ἐῶν τὸ ἑσπέρως. τῶν δὲ χυθίντων πλῶν τῆς. τῶν γένετον τὸ φθορῶν. ὡς ἀπὸ τῆς ὧν καὶ αὐτῶν τῶν ἐπὶ πλῶν. ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν τῇ ἀποικίαις ὧν ἡγεμόνας, καὶ ὧν οἰκιστὰς τῶν πόλεων. καὶ καὶ γὰρ, ὧν μὲν θεὸς τῶν δαιμόνων

[Ἐστῶν] Porphyrius rectius, ἰφιστῶν.

[τὸ πρὸς ὅψιν ἦν, οἷον ἐξεπλάγη, δει.] Le-
gō, τὸ πρὸς ὅψιν ἦν, ὃ ἐξεπλάγη, δε.

Tò δὲ est ex MS. pro quo antea male leg-
gebatur ἰφιστῶν.

* Μᾶλλον πρῶτον πρὸς πρὸς γένετον.] Idem
legas apud Laert. lib. viii. Num. 22, 23.

ἐμὸν καὶ τῶν ἡμετέρων. ὅν· ἥρωας
 δὲ τῶν ἀνθρώπων. ὅκ· τέτων δὲ
 ὅν· αἰτίαις τῇ γήσεως πῶς νεώ-
 ροις. * Ἐπαγωγῆς ἡ δὲ ἐνεκα ταύ-
 ταις ἔλεγε, πρὸς τὸ πρὸς πλείον·
 περιέωπα τὰς γονεῖς αὐτῶν· οἷς ἔφη
 ηλικιαύτῳ ἀφείλεν αὐτὰς χάριν,
 ἡλικίᾳ αὐτῶν ὁ πεπελομένης ἀποδοίη
 τῷ διωχθέντι πάλιν αὐτῶν εἰς τὸ
 φῶς ἀγαγεῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν
 εἶναι ὅν· πρῶτας, καὶ ὅν· πρὸς μέ-
 γιστε εὐεργετηκότας ὑπὲρ πάντας
 ἀνθρώπων, καὶ μηδέποτε λυπεῖν· μό-
 νας ἢ ὅν· γονεῖς ἀποτίνας τῇ γή-
 σεως ἢ εὐεργεσίαις, καὶ ὅ· πάντων
 καπερδόντων ὑπὸ τῶν ἐγγόνων
 αἰτίαις εἶναι ὅν· προγόνους, ἐν οἷς
 ἀδελφὸς ἑλάττω αὐτὰς εὐεργετῶν
 ἀποδεικνύωτες, εἰς ὧς ἔχ· οἷν τε
 ἐστὶν ἐξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ ὅν·
 θείας εἰκός ἐστι συγγνώμῃ αὐτῶν ἔχειν
 πῶς μηδενὸς ἢ τῶν πμῶσι ὅν· πα-
 τέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' αὐτῶν.
 39 μεμαθήκαμεν πμῶν. * Ὅθεν καὶ τὸ
 Ὁμήρου τῇ αὐτῇ προσήγορία τὸ βα-
 σιλέα τῶν θεῶν αὐξάνει, ὀνομάζον-
 ται πατέρας τῶν θεῶν ὡς τῶν θνητῶν.
 πολλὰς δὲ ὡς τῶν ἄλλων μυθολογίαν
 ὡς ἀδιδάκτως ὅν· βασιλεύον-
 τας τῶν θεῶν τὸ μελερομήνῳ Φι-
 λοσοφίαν ὡς τῶν πικνῶν πρὸς τὸ

deis; Semideos hominibus; &
 ex his antecellere, qui junioribus
 authores vitæ extiterint. Hæc
 autem dixit, ut inductione qua-
 dam juvenibus persuaderet, ut
 parentes suos plurimi facerent.
 Tantam enim illis ajebat gratiam
 deberi, quantam mortuus debe-
 ret illi, qui ipsum ab orco in lu-
 cem faceret reducem. Deinde
 justum esse, ut eos qui primi
 maximis nos affecerunt beneficiis,
 ante omnes alios diligamus, nec
 unquam illis tristitiam conflemus;
 solos autem parentes bene meri-
 tis nativitatem antevertere, quæ-
 que à posteris bene geruntur, ea
 ad majores tanquam ad autores
 referenda esse omnia; nihilo se-
 cius in iis beneficentiæ suæ docu-
 mentum exhibentes, in quos de-
 linquere non possunt. Nam &
 Deos verisimile esse, iis veniam
 dare, qui non minori honore pa-
 rentes prosequuntur; cum ipsum
 divini Numinis cultum etiam à
 parentibus acceperimus. Unde &
 Homerum eodem nomine Re-
 gem deorum insignivisse, *Deorum
 hominumque Patrem* cum salutan-
 do. Insuper alios multos My-
 thologos tradidisse, *Deorum*
 principes amorem illum natura-
 lem, quem liberi inter parentes

* Ἐπαγωγῆς ἢ ἱναι. } Desider. Heraldus Antimadv. in Jambli. cap. III. versio-
 nem Arcerii recte hic reprehendit, simul-
 que docet, ἱπαγωγῇ Græcis esse id,

quod Dialectici Latini *Inductionem* vocent.
 Res est vel tironibus notissima.

* Πάντων κριτορρόντων. } Scribe, πρῶ-
 τος ἢ κριτορρόντων.

conjugii vinculo colligatos partiuntur, sibi in solidum vindicare annexos esse, eaque de causa patris simul & matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, adversæ inter se naturæ, progenit; eo tantum fine, ut amicitia longius etiam discrepantis fierent participes. Cumque ab omnibus, qui aderant, obtinisset, ut concederent, immortalium judicia esse quam solidissima; Crotoniatis se demonstraturum dixit exemplo Herculis, conditoris Colonie Crotonem deductæ, quod sponte parentibus debeant esse dicto audientes: utpote cum traditione acceperint, illum ipsum Deum alteri natu majori obsecundantem, tot labores exantlassæ; suoque Patri, rebus ex sententia gestis, victoriæ nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter se moribus agerent, quibus assequi possint, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici evaderent; & per modicam erga seniores, benevolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis præstita, fraternam conjunctionem conciperent. Deinceps differuit de temperantia; dicens, quod juvenilis ætas

ὑπάρχοντο συζυγίαν τῷ γένει, καὶ ἑαυτὰς πησιπιδαι πισφιλοπμηδράς. καὶ διὰ ταύτων τῷ αἰτίῳ ἅμα τὴν τῷ πατρὸς ἑ τῆς μητρὸς ὑπόθεσιν λαβόντες, πὺν μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὴν Ἡφαιστον γυνῆσαι, ἐναντίαν φύσιν ἔχοντας τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τῆς καὶ τῷ πλείον ἀφεισώσεως Φιλίας μεταχρῆν. * Ἀπαντῶν δὲ 40 τῷ ὄντων τὴν τῶν ἀθανάτων κρείσσοις ἰσχυροτάτῃ εἶναι συγχωρησάντων, ἀποδείξει πῶς Κροτωνιάταις, διὰ τὴν τῇ Ἡρακλῆα πῶς κατωκισμένοις οἰκῆον ὑπάρχον, διότι δὲ τὴν προσετήϊον ἐκασίως πῶς γινώσκον ὑπακύν, περιληφόντες αὐτὸν πὺν θεὸν, ἐτέρῳ προσεβύτην πειθῆμενον, διὰ τῇ λῆσιν ὅτι πῶς, ἔτῳ πατρὶ θείναι τῷ κατηρασμένον Ἰπνίκιον, πὺν ἀγῶνα τὸ Ὀλύμπιον. ἀπεφαίνον τῇ ἑ πῶς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις ὅπως ἀνὴρ χρωδόμενος ὅτι τυγχάνει, ὡς μέλλουσι πῶς μὲν φίλοις μηδέποτε ἔχθροι καταστῆναι. πῶς τῇ ἔχθροις, ὡς τῶν φίλοις γίνεσθαι. καὶ μελετᾶν ἐν μὲν τῇ πρὸς ὅτι προσεβύτην εὐνοσμίᾳ τὴν πρὸς ὅτι πατέρας εὐνοίαν. ἐν δὲ τῇ πρὸς ἄλλας φιλανθρωπία, τὴν πρὸς ὅτι ἀδελφὰς κοινωνίαν. * Εἰς τῆς τῇ ἑλεγε πρὸς σωφροσύνης, 41 φάσκων, τὴν τῇ νεότητι

[Ott] Legendum esse πρὸς, vir doctus ad marginem codicis Spanhe-

miani notaverat: uti & ἐπιδείξει, pro ἀποδείξει.

ἡλικίας πύρρον τὸ φύσις λαμβά-
 νει, καὶ ὃν καιρὸν ἀμαζύουσ
 ἔχουσ πρὸς ¹⁰ Ὀμηρίαν. αἵτις προ-
 κέσπει ¹¹ θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μίνης
 ἢ ἀρετῶν πύρρον καὶ παιδὶ ἐπε-
 ροῦ καὶ γυναικὶ ἐπὶ τὴν πρῶτον
 ροῦ καὶ ἀντικειμένη προσήκει καὶ
 καλίστη ¹² εἶναι νεώτερος. ὅτι δὲ
 μόνον αὐτῶν δοσοφάνων περὶ αλη-
 φάνει ἐπὶ τὸ σῶμα αὐτῶν, καὶ
 καὶ τὸ ψυχῆς, ἀνατρεῖται τὸ
 ὕψος, καὶ τὸν βελήτων Ὀμη-
 42 ροῦ μέστων Ὀμηρίαν. * φανερὸν
 δὲ εἶναι ἐπὶ τὸ ἀντικειμένη ἀντι-
 ὁρῶν. τῶν γὰρ βαρβάρων ἐπὶ τῶν
 ἑλλήνων περὶ τὴν Τροίαν ἀντιπαρα-
 ὁρῶν, ἐκείνους δὲ ἐνὸς ἀκροῦσιν
 πρὸς δεινοπάτως ἀντικειμένη συμφο-
 ρῆς, εἶναι μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, εἶναι
 δὲ καὶ τὸ ἀνάπαυτον. καὶ μόνος τὸ
 ἀδικίας τὸ θεῖον δεκτὴν ἐκείνη
 πρὸς τὴν τιμωρίαν, χρησμοδόσους
 τὴν πρὸς Τροίαν ἄλωσιν, καὶ ¹³ τὸν
 τῶν παρθένων δοσοφάνων ὡς τῶν
 Λοκρῶν εἰς τὸ τὸ Ἀθηνᾶς τὸ Ἰλιά-
 δος ἱερὸν. παρεκάλει ὅτι εἶναι νε-
 οτέρους ἐπὶ τὸν παιδείαν, ¹⁴ ἐν-
 θυμώσιν καλῶν, ὡς αἵτις ἀν

naturæ suæ eo tempore experi-
 mentum sumat, quo cupiditati-
 bus adhuc integris pollet viget-
 que: deinde hortabatur, ut ani-
 mum adverterent, contemplan-
 tes, quod sola inter virtutem tem-
 perantia & puero, & virgini, &
 fœminæ, & seniorum ordini con-
 gruât; imprimis vero junioribus
 expetenda sit: unamque illam
 tam animæ, quam corporis bo-
 na complecti afferebat; dum fa-
 nitatem conservat, rerumque opti-
 marum studium alit fovetque: &
 hoc ipsum clarior ex opposito e-
 lucefcere. Cum enim Barbari &
 Græci circa Trojam adversis acie-
 bus concurrerent, utraque pars
 ex unius hominis incontinentia in-
 gravissimas incidit calamitates,
 partim in ipso bello, partim post
 reditum in patriam. Illi quippe
 injuriæ Deum statuisse pœnam,
 integro decennio, & per mille
 annos duraturam; cum Trojam
 excisum iri, & virgines à Lo-
 crensibus in Minervæ cognomen-
 to Iliadis templum quotannis mit-
 ti oportere, oraculo moneret.
 Hortabatur etiam juvenes, ut a-
 nimos ad eruditionis culturam ap-

¹⁰ Ὀμηρίαν] Prior Edit. male, ἰν-
 θυμίας, pro quo ἰπθυμίας auctoritate Co-
 dicis MS. reposui. Et sic legendum hic
 esse, jampridem etiam monuit Desid.
 Herald. Animadv. in Jambl. cap. iv.

¹¹ θεωρεῖν ἄξιον] Oratio & sensus re-
 ctius procederet, si ἄξιον deleatur. Est
 enim supervacaneum, nec ad locum hunc

quicquam facit.

¹² τοῖς νεώτεροις] Imo, τοῖς νεώτεροις:
 ut respondeat dativis præcedentibus.

¹³ τῶν παρθένων ἀπορ.] Tangitur
 hic hystoria celeberrima & notatu digna; de
 qua plura diximus ad Suidam. v. Πρωτή.

¹⁴ ἑνθυμώσιν] Antea male, ἰνθυ-
 μώσιν.

pellarent; absurdum esse docens, mentem studio præ omnibus dignissimam censere, eamque de cæteris rebus in consilium adhibere, & ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris infumere: cum tamen diligentia, quæ in curando corpore adhibetur, malis amicis similis existat, & cito senescat; eruditio vero instar boni honestique viri, ad mortem usque perduret, & quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus ex historia placitisque Philosophiæ adstruxit, ostenditque eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum præstantiam, quæ quaque ætate primas tenuerint. Horum enim inventa aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura honestum appetendumque esse, ut cum cætera laudabilia partim ita comparata sint, ut in alterum transfundi nequeant; uti robur, pulchritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea è manibus emiseris, non amplius habeas; ut divitiæ, magistratus, & alia multa, quæ præterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, ut qui eam alteri impertitus est, adhuc ejus compos maneat. Similiter, quædam bona non esse in potestate nostra peculioque; doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus:

ἢ, πάντων μὲν ἀπερδαίονται κερ-
 ρειν ἢ διόνοισιν, καὶ ταύτῃ βαλάντι-
 σαι πρὸς τῶν ἄλλων· εἰς ἣν τὴν ἀσκη-
 σιν ἵς ἀνὴρ τὰς μὲν μὴδὲν χρεόν, καὶ
 μὴδὲ πόνον ἀνελκύει. καὶ ταύτῃ
 τῆς μὲν τῶν σωμάτων ὁπμιελείας
 τῆς Φαύλοις τῶν Φίλων ὁμοιότητος.
 καὶ ταχέως ἀπολεπείας· τῆς ἣν παι-
 δείας, κατὰ πρὸς τοὺς καλοὺς ἔργα τοῦ
 τῶν ἀνδρῶν, μέγιστον θανάτου ὡς
 μὴδὲν· εἰς οὗς ἣ καὶ μετὰ τὴν παι-
 δειάν ἀνίσταται δόξαν περὶ παιδείας.
 * Καὶ πρὸς τὴν ἐπερὰ τὰ μὲν ἐξ ἐστ-
 ραίων, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογματῶν
 κατισχύουσιν, τὴν παιδείαν ὁπι-
 δεκνύων κοινῶς ἔσται εὐφυΐαν τῶν 43
 ἐν ἐκάστῳ τῷ ἡρώδῃ περὶ τῶν
 τὰ γὰρ ἐκείνων εὐρήματα, ταύτῃ
 τῆς ἄλλοις γινόμεναι παιδείαν. ἔσται
 δι' ἐστὶ τῇ φύσει ἀπερδαίον τῶν, ὥστε
 τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπαινεμένων τὰ
 μὲν ἔχουσιν οἷον πρὸς ἐπὶ τῶν με-
 ταλαβῆν, οἷον τὸ ῥώμιον, τὸ κάλ-
 λον, τὴν ὑγίαν, τὴν ἀνδρείαν·
 τὰ δὲ τῶν προέμμενων οὐκ ἔχουσιν αὐτὴν,
 οἷον τὸ πλεον, τὰς δὲ χάρις, καὶ
 ἐπερὰ πολλὰ τῶν ὡς ἀπολεπόμενων·
 τὴν δὲ διωπαὶν εἶναι ἔσται πρὸς ἐπὶ τῶν
 ὡς ἀπολεπόμενων, καὶ τὸ δόντα μὴδὲν
 ἢ τὸν αὐτὸν ἔχουσιν. * Παραπλησίως
 δὲ τὰ μὲν οὐκ ὁπι τῆς ἀνθρώποις
 εἶναι κληρονομία· παιδευθῆναι ἣ ἐν-
 δέχεται κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν· 44

“ Τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτην; scilicet, διαίτην.

οἱ δ' ἔτιως προσόντα Φανῆναι πρὸς
τὰς τ' πατρὶδ' ὅτι πρᾶξις ὅκ' ἐξ
αἰαδείας, ἀλλ' ὅκ' παιδείας.
ἁρδὲν γὰρ τ' ἀγωγῶν διαφέρειν
ὅτι μὲν ἀνθρώπους τ' θηρίων, ὅτι
δὲ ἑλλήνας τῶν βαρβάρων, ὅτι
δὲ ἐλεύθερους τῶν οἰκετῶν, τὰς δὲ
φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως ὅ
τηλικαύτως ἔχοντας ὑπερβολῶς,
ὥστε τὰς μὲν θάλλον τρέχοντας τῶν
ἄλλων, ¹⁶ ὅκ' μιᾷ πότρῳ τ' ἐκεί-
νων ἐπὶ αὐτῶν τ' Ὀλυμπίαν εὐρεθῆ-
ναι. τὰς ὅ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ
ἀπάσης τ' οἰκονομίας ἐπὶ αὐτῶν σωφρο-
σύνης. ἐν ὅ τοῖς ἐξῆς χρόνοις,
ἐν οἷς ἦν αὐτοῖς, ἐνα φιλοσοφία
προέχεν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τὰ το
τὸ ὄνομα ἀντὶ τ' Σοφῶν αὐτὸν ἐπω-
νόμασεν.

Κ Ε Φ. θ'.

45 ΤΑῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς
νέοις διελέχθη. ἀπαγγελλέν-
των δ' ἔν τῳ τῶν νεανίσκων πρὸς
τὰς πατέρας τῶν εἰρημύων, ἐκά-
λεσαν οἱ Χίλιοι τ' Πυθαγόραν εἰς τὸ
συνέδριον, καὶ ἐπαινέσασκεν ὅτι
τοῖς πρὸς τὰς ὑμῶν ῥηθεῖσιν, ἐκέ-
λεσαν, εἰ τὸ συμφέρον ἔχῃ λέγειν
τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφῆναι αὐτῶν

¹⁶ Ἐκ μιᾷ πότρῳ τ' ἰκ.] Est locus
corruptus: quem Heraldus Animadv. in
Jamblich. cap. iv. sic legendum esse cen-
set, ὅκ' μιᾷ πότρῳ τ' ἐκείνῳ. Hanc le-
ctionem, quia sensui optime convenit,
Obrechtus etiam in versione sua expref-
sit. Pulchre huc facit locus Strabonis

& qui ita instructus ad res patriæ
administrandas accedit, illum
non id facere ex impudentiæ, sed
ex eruditionis suæ conscientia.
Nam institutione effici, ut homi-
nes bestiis, Barbari Græcis, li-
beri servis, & Philosophi ple-
beis præstent. Omnino vero in
tantum excellere bene institutos,
ut cursu velociore aliis, elapso
tempore ex una illorum patria
septem Olympiæ inventi sint; ex
toto vero orbe in vnum collecti
numerum, etiam septem modo
fuerint sapientia celebres: post-
ea suo tempore unicus philoso-
phia excelluerit: hoc enim sibi
cognomen indidit, ut loco Sa-
pientis, diceretur Philosophus.

CAP. IX.

HÆC ad juvenes in Gymnasio
differuit Pythagoras: quæ
cum ab iis ad parentes delata es-
sent, mille viri in curiam evoca-
tum laudarunt propter ea, quæ
juventuti suggererat; simulque si
quid ipsis Crotoniatis utile habe-
ret, apud Reip. gubernatores ex-

lib. vi. quem adduxit etiam Heraldus:
Δοκεῖ δ' ἡ πόλις (de Crotone loquitur)
τά τι πολίταις ἀσκήσαν, καὶ τὰ πρὸς τῶν
ἄλλων. Ἐν μιᾷ γὰρ Ὀλυμπιάδι οἱ τ' ἄλ-
λοι ὁσπορίσασκεν τῶν πατρῶν ἐπὶ αὐτοῖς ἁ-
παντοῖς ὑπῆρχον Κροτωνιάταις.

promere jufferunt. Tum ille primum author illis fuit, ut Musis fanum extruerent, quo præsens concordia salva & incolumis inter eos maneret. Illas enim deas uno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, & mutuis inter se honoribus gaudere; atque omnino unum Musarum chorum existere: Præterea continere in seipsis concentum, harmoniam, numerum, & omnia quæ ad concordiam faciunt. Recipere vero jam ostenderent, vim suam non tantum circa pulcherrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis, ait, existimandum esse, quod à multitudine civium patriam acceperint tanquam commune depositum: Quapropter ita illam gubernent, ut depositi fidem ad posteros quasi hæreditariam transmittere possint: idque certo eventurum esse, si se omnibus exæquent civibus, & nulla re magis quam justitia præ cæteris emineant. Unde & homines, gnaros nullum non locum indigere justitia, in

πρὸς τοῦτ' τῆς πολιτείας προκαθη-
μύνας. ὁ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνε-
βέβηκεν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ἱερὸν,
ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπαρχουσαν ὁμό-
νοιαν. ταῦτας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν
προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπώσας ἔχουσιν,
καὶ μετ' ἀλλήλων ὡρᾷδίσματα, καὶ
τῇ κοινᾷς πινυῖ μάλιστα χαίρειν,
καὶ τὸ συνέλον, ἕνα ἔστι τὸν αἰεὶ
χορὸν εἶναι τῇ Μουσῶν. ἐπὶ δὲ συμ-
φωνίαν, ἀρμονίαν, ῥυθμὸν, καὶ
ἀπαντὰ περὶ ἡλένηναι, τὰ ὡρᾷ-
σκάδοντα τὴν ὁμόνοιαν. ὅτι περὶ
κινυσι δὲ αὐτῶν τὴν δύναμιν καὶ περὶ
τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνή-
κουν· ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν συμφωνίαν καὶ
ἀρμονίαν τῶν ὄντων. * Ἐπειτα ὑπο- 46
λαμβάνειν αὐτὰς ἔφη δεῖν, κοι-
νῶν ὡρᾷσκαταθήκην ἔχειν τὴν πα-
τριδα ὡρᾷ δὲ πλεῖστας τῶν πολι-
τῶν. δεῖν γὰρ κοινῶν διοικεῖν ἔγωγε,
ὡς μέλλουσιν τὴν πόλιν ὡρᾷδίσμον
τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔσεσθαι δὲ τῷ
βεβαίως, εἰὰν ἅπανσιν ἴσοι τοῖς πο-
λίταις ὦσι, καὶ μηδενὶ μάλλον, ἢ
τῷ δικαίῳ προσέχωσι. τὰς γὰρ ἀν-
θρώπους εἰδότες, ὅτι τὸ πλεονέκτημα
προσδεῖται δικαιοσύνης, μυθο-

¹ Ἰερὸν] Vocem hanc ex MS. revoca-
cavi, quæ in priore Edit. deest.

² Ἐπιδέκινυσι] Antea male, ἐπιδεί-
κνυσαι.

³ Ἐφη δεῖν] In priore Edit. inepte,
ἰφιδεῖν: quod Arcecius bona fide delectari
vererat. Sed hujus erroris Lectorem

jampridem etiam admonuit Desid. Herald.
in Jambl. cap. v.

⁴ Προέχωσι τὰς ἡρώπας ἰδ.] Sic
locum hunc auctoritate Codicis MS.
emendavi & distinxī. Antea enim male
legebatur, προέχωσι τὰς ἡρώπας, εἰδ-
τας, &c.

πῶν, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχειν
 ὡς τῶ Διὶ τὴν Θέμιν, καὶ ὡς τῶ
 Πλάτωνα τὴν Δίκην, καὶ κατὰ τὰς
 πόλεις τὴν νόμον· ἵν' ὁ μὴ δικάως,
 ἐφ' ᾧ πᾶσι, πῶν, ἀμα
 φαίνεται πάντα τὸν κόσμον ἀδικῶν.

47 * Προσέκειν ἡ τοῖς σωθεράοις, μη-
 δὲ κατὰ χεῖρας αὐτῶν τῶν θεῶν εἰς
 ὄρκον, ἀλλὰ τοιαύτας προχειρίζεσθαι
 λόγους, ὥς ἐχωρὶς ὄρκων εἶναι
 πιστὰς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν ἕτως
 οἰκονομεῖν, ὥς τὴν ἀνάφορὰν
 εἶναι τὴν προαιρέσεως εἰς ἐκείνῳ
 ἀνευγκεῖν. πρὸς τὰς ἐξ αὐτῶν
 γνησίους ἀρκείας γνησίους, ὥς
 καὶ τῶν ἄλλων ζῶν μόνος πάντης τὴν
 ἐννοίας αἰσθάνειν εὐφροσύνης. καὶ
 πρὸς τὴν γυναικα τὴν βίαν μετρί-
 χουσαν ὁμιλῶντας, ὥς τῶν μὲν
 πρὸς τὰς ἄλλας σωθηκῶν πημέ-
 νων ἐν γεγραμμένοις ἐστὶν αἱ.

fabulis finxisse, Jovi Themidem,
 Plutoni Ditem assidere, & in
 Urbibus Legem regnare; ut qui
 non bona fide munus, quod ob-
 eundum habet, accuraverit, in to-
 tum pariter mundum injurius vi-
 deatur. Insuper Senatum eorum
 decere, ut in jurejurando nullius
 Dei nomine abutantur; sed ita
 se gerant, & loquantur; ut vel
 injurati fidem mereantur: rem au-
 tem domesticam sic administrent,
 ut proventum ejus animi sui pro-
 posito tueri liceat. Illis vero, qui
 ex ipsis nati sint, sincerum amo-
 rem exhiberent; memores quod
 inter alia animalia soli intelligant,
 quid hic affectus sibi velit. Cum
 uxore vitæ socia ita agerent, ut
 reputent, alia quidem pacta ta-
 bulis columnisve; quod vero cum
 uxore initur fœdus, liberis sta-
 τῶν ἡ πρὸς τὰς γυναικας ἐν τοῖς

* Δίκην] Quare Ditem vesterit erudi-
 tus interpres, ignoro. Justitiam oportebat,
 vel Dicam.

* Εφ' ᾧ τίτ.] Rectius, ἐφ' ᾧ.

* Φαίνεται] Corrupte antea, φαίνεται.

* Ὡς τὴν ἀνάφορὰν εἶναι τὴν] Est lo-
 cus paulo obscurior, quem interpretes
 non intellexerunt. Arcerius reddidit,
 Domum cuique suam ita gubernandam esse,
 ut in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed
 in Arcerio non miror, qui sexcenta alia
 æque infelicitate vertit. At nec doctissimi
 Obrechii versionem hic probare pos-
 sum. Quid enim sibi volunt illa, ut pro-
 ventum ejus animi sui proposito tueri liceat?
 Tu verte, ut consilia sui rationem eo referre

liceat. Id est, ut consilia nostra in admi-
 nistranda re aliena, vel publica, ad
 normam quasi administrationis domesti-
 cæ referre nobis liceat: sive, ut exem-
 plo administrationis domesticæ, tanquam
 argumento, uti nobis liceat, ad proban-
 dum aliis, nos non minori fide & pruden-
 tia res alienas curaturos esse, quam
 qua nostras curavimus. Nam, ut recte
 ait Isocrates Orat. ad Demonicum, p. m.
 16. Οἱ καὶ διανοθεῖς παρὰ τῶν ἰδίων,
 ἡδύποτι καλῶς βελούσται παρὰ τῶν ἀπο-
 σίων. Qui rebus propriis male prospicit,
 nunquam bene consules alienis. Confer etiam
 Nostrum infra, Num. 196.

* Ὁμιλῶντας] Propter ἀγαθὴν ora-
 tionis mallem, ἕτως ὁμιλῶν.

biliri. Efficerent etiam ut prolis suæ amorem in se derivarent, non vi naturæ, cujus ipsi non sint authores, sed deliberato animo: illam enim esse spontaneæ benignitatis usuram. Et hoc imprimis curæ haberent, tum ut ipsi non alias quam uxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum uxores stirpem adulterent; sibi que ante oculos ponant, quod inter libationes, uxores à foco acceptas tanquam supplices, ipsis diis inspectantibus domum duxerint; adeoque exemplum præberent privatim domesticis, & publice civibus vitæ bene compositæ moderatæque. Providerent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, neve metu legum pœnarumque delicta tegant; sed honestatis morumque bonorum reverentia ad colendam justitiam contendant. Jubebat insuper omnem à rebus gerendis ignaviam profligare: unice enim præstabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud injustius esse facinus asseribat, quam liberos & parentes à se invicem divellere. Illum habendum esse op-

πικνοῖς. καὶ περιεῶσαι ὡρᾶ πῆς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι, μὴ δὲ τὸ φύσιν, ἧς ὅτι αἱ τοὶ γέγονασιν, ἀλλὰ δὲ τὸ προαίρεσιν. πῶς τὴν γὰρ εἶναι τὴν εὐεργεσίαν ἐκασίαν. * Σπῆ- 48 δάζειν ἣ ἐ τῷ τῷ, ὅπως αὐτοὶ πεί μόνως ἐκασίαν¹⁰ εἰδήσωσιν. αἱ πὲ γυναικες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος ἐλιγώρῃα ἐ κακία τῶν συνοικουμένων. ἐπὶ δὲ τὸ γυναικα νομίζειν ἀπὸ τῆς ἐστίας εἰληφότες μὲν ἀπονδῶν, καθάπερ ἐκένον ἐναντίον τῶν θεῶν¹¹ εἰσῆλθαι πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ τάξῃ ἐ τῇ σωφροσύνῃ ὡρᾶδειγμα γυνεῶν, πῆς πὲ κτὲ τὸ οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, ἣ πῆς κτὲ τὸ πῶλιν, καὶ προσοεῖν, τῷ μηδὲνα μὴδ' ὅτι ἐν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ φοβέμενοι τὸ ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικουῦντες λανθάνωσιν. ἀλλ' αἰσυνόμενοι τὸ τῷ τρόπῳ καλοκαρδίαν, εἰς τὸ δικαιοσύνην ὁρμῶσι. * Διεκελεύετο ἣ κατὰ τὰς πράξεις 49 ἀποδοκιμάζειν τὸ δειλίαν. εἶναι γὰρ ἐχ' ἐπὶ πρὸς ἀγαθόν, ἣ τὸ ἐν ἐκάστῃ τῇ πράξῃ καίρον. ἀρίστον δὲ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παῖδας ἐ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων ἀπαρᾶν. νομίζειν δὲ, ¹² κρείττον μὲν

¹⁰ Εἰδήσωσιν] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro συνοικήσει: quo sensu & τὸ γινώσκω apud Scriptores, præcipue sacros, interdum sumitur. Exemplum vide apud Henr. Steph. in *Thesaurο*, & Desid. Heraldum ad hunc locum.

¹¹ Εἰσῆλθαι πρὸς αὐτὴν] Sensus potius requirit, ut scribatur, εἰσαγαγεῖν εἰς οἰκίαν αὐτῶν, i. e. in domum suam introductisse. Confer Nostrium infra, num. 84.

¹² Κρείττον μὲν εἶναι τ.] Videtur sumptum ex loco illo Hesiodi c. *Εργ.* v. 293.

εἶναι τὸν καθ' αὐτὸν δυναμῶνον
 προΐδῃν τὸ συμφέρον· δάπτρον δὲ,
 τὸν ἐκ τῶν πῶς ἄλλοις συμβέβηκε-
 των κατανοοῦντα τὸ λυσιπλοῦν·
 χείρην δὲ, τὸν ἀναμῶντα διὰ
 τῆς κακῶς πηγεῖν αἰσθάνου τὸ βέλ-
 πτεν. ἔφη δὲ, καὶ τὰς φιλοτιμί-
 ῃς βυλομύκας ἐκ τῶν ἀνδιμαρτά-
 νων μιμαμύκας τὰς ἐν πῶς δόμοις
 ἐφαιμαμύκας. καὶ γὰρ ἐκείνας ἔ-
 τας ἀνταγωνιστὰς κακῶς ποιῇν, ἀλλ'
 αὐτὰς τῆς νίκης ὀπτημῆν τυχεῖν.
 καὶ πῶς πολιτομύκας ἀρμόττειν,
 καὶ πῶς ἀντιλέγασιν δυσσερεῖν, ἀλλὰ
 τὰς ἀκρόντας ὠφελεῖν. παρεκάλε-
 δὲ τῆς ἀληθινῆς ἀντιχόμῃν εὐ-
 δοξίας ἕκαστον εἶναι ποιῇν, οἷον
 ἂν βέλοιο φαίνεσθαι πῶς ἄλλοις.
 καὶ γὰρ ἔτως ὑπάρχειν τὸ συμβε-
 λῶν ἱερὸν, ὡς τὸ ἐπαινον· ἐπειδὴ τὸ
 μὲν ἡ χρῆμα πρὸς μόνους ἐστὶ τὰς ἀν-
 θρώπων· τὸ δὲ πολὺ μᾶλλον πρὸς
 30 τὰς θεῶν. * Εἰθ' ἔτως ὅτι πᾶσιν
 εἶπεν, ὅτι τὸ πᾶν αὐτῶν ¹³ οἰκεί-
 ῃς συμβέβηκεν ¹⁴ Ἡρακλῆα, ὅτι
 πρὸς βῆς διὰ τὸ ἱππίας ἡλαυνεν,
 ὑπὸ ¹⁵ Λακωνίας μὲν ἀδικηθῆναι,

ὅτι μὲν παύσει, ὅς αὐτὸς πάντα

ἰσχύει·
 Ἐδὲ δὲ αὐτὸς κακῆται, ὅς ἰν εἰπέτι
 πῶς τῶν.

Ὅς δὲ καὶ μὴ αὐτὸς νοή, μὴ ἄλλος ἀκούσ
 ἔν ἡμῶν βίαται, αὐτὸς αὐτὸς ἀχρησ-
 τῶν.

¹¹ Οἰκεία] Ne dubites rescribere,
 οἰκεία, i. e. conditam esse; ab οἰκίζω. Τὸ
 οἰκεία enim est ab οἰκίω, incolō, inhabi-

tum, qui pro se quid condu-
 cat prævidere posset; secundum
 ab illo, qui ex aliis exemplum ca-
 peret, sibi quod ex usu foret;
 pessimum vero, qui expectet, do-
 nec suo malo didicerit, quid sit
 optimum. Dixit quoque, non
 aberraturos esse, qui honores am-
 biunt, si imitandos sibi propo-
 nerent eos, qui in stadio coronan-
 tur; nam illos non lædere adver-
 sarios, sed totos id agere, ut
 ipsi victoriam consequantur. Si-
 militer convenire iis, qui rem
 tractant publicam, ne contradi-
 centibus succenseant, sed ut obe-
 dientibus profint. Monebat et-
 iam, ut quilibet veræ gloriæ cu-
 pidus, talis revera esset, qualis
 aliis videri vellet: Laudem enim
 rem esse magis sacram, quam con-
 silium: siquidem hoc inter ho-
 mines tantum habet usum, illa
 vero maximam partem ad Deos
 refertur. His omnibus subjecit,
 quod urbs ipsorum tum temporis
 ab Hercule condita esset, cum
 boves per Italiam ageret, & à
 Lacinio injuria affectus, Croto-

bio: quod hic locum non habet. Sic
 paulo post κροτοβίος rescripti pro κρο-
 τῶν.

¹⁴ Ἡρακλῆα] Manifestum est, scri-
 bi debere, ὑπὸ Ἡρακλῆος, tum propter
 sensum, tum etiam propter genitivos
 sequentes, ἀδικηθῆναι, & διαφθείρε-
 τῶν.

¹⁵ Λακωνίας] Holstenius ad Stephanum,
 γ. Λακωνίαν, legit, Λακωνίαν: quem vide.

nem sibi noctu opem laturum, per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, cum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione æquum esse ajebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe justeque dispensarent. Quibus auditis, & Musis templum erexerunt Crotoniatæ, & quas habere consueverant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis æde ad pueros, in Junonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram rogant.

C A P. X.

ILle vero voluntati eorum obsecutus, pueris hæc, ut ajunt, præcepit: Ut neminem convitiis lacefferent, nec convitiantibus responderent: quin potius operam darent pædiæ, id est, literarum doctrinæ, quæ ab ætate puerorum nomen habet. Deinde monuit, a puero ad modestiam facto perfacile in omni vita saluum illibatunquæ studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id

¹⁶ *Ευεργασίας*] Haud dubitem scribere, *ἀντ' ευεργασίας*. Deinde pro *οἰκονομεῖν*, quod statim sequitur, Desid. Heraldus *διακονομεῖν* non absurde etiam legi posse, censebat: sed cui cave assentiaris.

κρότωνα δὲ βοηθῆντα τῆς νυκτὸς ὡς τὸ ἄγνοιαν, ὡς ὄντα τὴν πλεμίων, διαφθείραντες, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγελαμένους πρὸς τὸ μνηματώσιμον ἐκείνων κατακίεσθαι πόλιν, ἃν περ αὐτοῖς μετὰ τῆς ἀθανασίας. ὥστε τὴν χάριν τῆς δόσεως ¹⁶ *εὐεργασίας* προσήκειν αὐτοῖς ἐφ' ἡ δίκαιως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ ἀκούσαντες, τὸ τὸ Μουσίων ἱδρύσαντες, καὶ τὰς παιδικὰς, ἃς ἔχουν ὅτι χάριν ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ διαλεχθῆναι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς τοὺς παῖδας, ἐν δὲ τῷ Ἡραεῖ ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

Κ Ε Φ. Ι.

Τὸν δὲ πικρὸντα λέγουσιν ἡγήσι· *αἰδοῦναι τοὺς παῖσι πατέρι· ὥστε μὴτε ἀρχὴν λοιδορίας, μηδὲ ἀμύνεσθαι τοὺς λοιδορημένους. καὶ πρὸς τὴν παιδείαν, τὴν ἐπ' αὐτοῖς τῆς ἐκείνων ἡλικίας, κελεύουσαν παραδίδωκεν. ἐπὶ δὲ ὑποθήκῃ, τῷ μὲν ἐπιεικῶς παιδὶ ῥάδιον πεφυκέναι πάντα τὸ βίον τηρεῖν τὸ καλοκαγαθίαν· τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι καὶ*

¹ *Τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι*] Sic vel absque auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur, *ἀδὲ μὴ εὖ πεφυκέναι*.

τῶν τ' καιρὸν χαλεπὸν καθιστάται·
 μάλλον δὲ αἰδιώαπιν ἐκ Φαύλης
 ἀφορμῆς ὅππῃ τὸ πλῆθος εὐδραμεῖν.
 πρὸς ᾧ τῶν, θεοφιλεστάτης αὐ-
 τὰς ὄντας δότοφύωαι, καὶ διὰ τῶ
 φῆσαι καὶ τὰς αὐχμῆς ὑπὸ τῷ π-
 λων δότοφύωαι, ὡς δὲ τῷ θεῶν
 ὕδαρ αἰτησιμῶν, ὡς μάστιγι
 2 ἐκείνης ὑπακύνοντο· ὃ δαίμα-
 νίς, καὶ 3 μόλις διὰ τῶν ἀγνῶ-
 σιν ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν πῶς ἰσ-
 52 τοῖς διὰ τῶν. * Διὰ τῶν δὲ
 τῶν αἰτίων ἐτὸς φιλαυθροποτά-
 τας τῷ θεῶν, πὺν Ἀπόλλω, καὶ τῷ
 Ἑρωπι, πάντας ζωγραφῶν καὶ
 ποιῶν τῶν τῶν ἔχοντες ἡλι-
 κίας. συγκεχωρηῶν δὲ καὶ τῷ ση-
 φανιτῶν ἀγῶνι πινὰς πύλωαι
 διὰ πύλας· πὺν μὲν Πυθικῶν, κρα-
 τηῖντο· ὃ Πύθων· ὑπὸ παι-
 δός. ὅππῃ παιδὶ δὲ τῷ ἐν Νεμέᾳ,
 καὶ τῷ ἐν Ἰσθμῶ, πλάτυνοντο·
 Ἀρχεμῶν ἐν Μελικέρτα. χωρὶς ᾧ
 τῶν εἰρημῶν, ἐν τῷ καποικιστῶν
 ναὶ τῷ πόλιν τῷ Κροτωνιατῶν, ἐπαγ-
 γίλασθαι τῷ Ἀπόλλω τῷ ἡγεμόνι ὃ
 οἰκισμῶ δώσιν ἡμεῶν, ἐὰν ἀράγη
 53 τῶν εἰς Ἰταλίαν δότοικίαν. * Ἐξ ὧν
 ὑπολαβόντες 4 δεῖν, τῆς μὲν ἡμέρας αὐτῶν πύθωναι πὺν
 Ἀπόλλω, τῆς δὲ ἡλικίας ἀπεντας τὰς θεὰς, 5 ἀξίως εἶναι τῷ ἐκείνων φι-

atatis aliter affecto; imo ne qui-
 dem fieri posse, ut qui à malo
 principio profectus sit, inoffenso
 pede ad finem usque decurrat.
 Adjecit, ipsos diis esse dilectissi-
 mos; ideoque siccitate invalescen-
 te, pueros à civitatibus ad plu-
 viam à Diis impetrandam mitti,
 tanquam quos maxime dii exau-
 diant: cum sacris operandi vix
 etiam hi facultatem consequantur,
 qui jugiter & absque intermissio-
 ne sanctimonix litant: ideoque
 & hominum amantissimos deos,
 Apollinem scilicet & Cupidinem,
 puerili specie pictos repræsentari.
 Propter pueros etiam ludos quos-
 dam, in quibus victores coro-
 nantur, edi, in confesso esse:
 Pythicos quidem propterea, quod
 Pythonem puer occidit; Nemeos
 vero & Isthmicos ob mortem Ar-
 chemori & Melicertæ. Præterea
 cum urbs Crotoniatarum in eo ef-
 fet ut conderetur, Apollinem du-
 ci colonix sobolem promississe,
 si novos in Italiam colonos dedu-
 ceret: unde inferentes, quod
 nativitatibus ipsorum Apollo, ata-
 tis autem omnes pariter dii cu-
 ram gesserint, par esse, ut se

* Ἐκείνης ὑπακύνοντο·] Scribe ab-
 que cunctatione, ἐκείνη ὑπακύνοντο,
 vel ὑπακύνοντο.

3 Μόλις] Desider. Herald. Animadv.
 in Jambl. cap. v. μόνις legendum cen-

set. Sed nulla hic correctione opus est.

4 Δεῖν] Vocula hæc est supervacanea;
 nec video, quid ad loci hujus sensum fa-
 ciat.

5 Ἀξίως εἶναι τῷ ἐκείνων φι-

dignos eorum amicitia præstent. Porro meditentur audire, ut possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi, imitentur eos, qui præcesserunt, nec unquam seniores obloquantur: Ita in posterum jure merito ipsos quoque exacturos, ut ne à junioribus injuria afficiantur. His præceptis meruit, ut nemo illum suo nomine, sed *Divum* omnes appellarent.

C A P. XI.

A Pud uxores vero de sacrificiis disseruisse fertur: Primum quidem, sicut alium qui pro ipsarum salute vota conciperet, bonum honestumque esse velint, quia Diis tales acceptiores credunt; ita ipsas debere plurimi facere animum æquitati modestique deditum; ut eo magis à Diis exaudirentur. Deinde Diis offerrent, quæ suis ipsarum manibus elaborassent, eaque sine ministerio fervorum aris admoverent; scilicet placentas, liba, favos & thura: cæde vero & sanguine Deum ne colerent: nec tam multa uno tempore offerrent, ut

ea, quam sic supplere poteris, δὲν ἄξις αὐτὸς παρίσχειν ἢ ἐκείνου φιλίας. Sic sensus erit planissimus.

Ἐ αὐτὸς τὸς νεώτερος] Male antea ca-

λίας. καὶ μελετᾶν ἀκῶν, ἵνα δύνωνται λέγειν. ἐπὶ δὲ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βασιλεῖν, πύττω εὐθὺς ἐξορμῶντας τοὺς ἐληλυθόσιν ἐπακολουθεῖν, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις μηδὲν ἀντιλέγειν. ἔγω γὰρ εἰκότως ὑπερον ἀξιῶσιν, μηδὲ αὐτὸς τὰς νεωτέρους ἀδικεῖν. Διότι τὸς νεωτέρους ὁμολογεῖται ὡς ἀποκαταστάσει, μηδὲν αὐτὸς ἐκείνους προσηγορέαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θείον αὐτὸν καλεῖν.

Κ Ε Φ. ια΄.

T Αἷς δὲ γυναῖξιν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν ἀποφύλασσαι λέγεται, 54
πρῶτον μὲν, καθάπερ ἑτέρω μέλλοντι ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσαι τὰς εὐχὰς, βάλουσιν αὐτὰς ἐκείνους εἶναι καλὸν ἀγαθόν, ὡς τὸ θεῶν τέτις προσεχόντων. ἔτι αὐτὰς πρὸς πλείους ποιῆσαι τὸ ὀφείκειν, ἢ ἐπιμῶς ἔχουσιν αὐτὰς ἢ εὐχαῖς ὑπακούσμεν. ἐπειτα τὸς θεοῖς προσφέρειν αὐτὰς μέλλουσι, ταῖς χερσὶν αὐτὰς ποιεῖν, καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τὰς βωμὸς προσεγγεῖν, οἷον πόπανα, καὶ ψαῖστα, καὶ κηρία, καὶ λιθανωπὶν. Φόβος δὲ ἔστι θανάτου τῷ δαίμονι μὴ τιμᾶν, μηδ' ὡς ἔδωκε πάλιν προσέστας ἐνὶ καιρῷ

si dativo, αὐτοῖς τοῖς νεώτεροις.

ἢ τῷ δαίμονι] Scribe casu quarto, τὸ δαίμονα.

πολλὰ

πολλὰ δαπανᾶν. πρὸς ἣ τῆς πρὸς
 ὄντ' ἀνδρας ὁμιλίας κελύου κα-
 πανοῖν, ὅτι συμβαίνει ἔτις πατί-
 ρας ὅτι τῆς θηλείας φύσεως ὡς
 κεχωρηκέναι μᾶλλον ἀγαπᾶται τῆς
 γαμηκῆτος, ἢ τῆς τικνύσας
 αὐτῆς. διὸ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲ
 ἐναυτιᾶται πρὸς τῆς ἀνδρας, ἢ
 πότι νομίζον νικᾶν, ὅταν ἐκείνων
 55 ἡττήθωσιν. * Ἐπὶ ἣ τὸ πειθόητον
 ἡμόθυμον δόποθ' ἐγείναται καὶ πλὴν
 σωφροσύνης, ὡς δὲ μὲν ἔστω οἰκῶν-
 τος ἀνδρὸς ὅσιον ἐστὶν αὐτῇ μὲν
 προσέειναι τοῖς ἱεροῖς· δὲ τῆς μὲν
 προσέειναι, ἐδέχεται. ὡς γὰρ
 λαὶ ἣ ἔκατὰ πάντας τὸ βίον αὐτῆς
 πρὸς εὐφροσύνην, καὶ τῆς ἄλλης ὁρᾶν,
 ὅπως ὡς αὐτῶν εὐφροσύνησιν
 καὶ πλὴν δέξαι τὸ Διαιδοροῦ μὴ

denuo nunquam accessuræ vide-
 antur. Quod autem attinet ea-
 rum cum maritis commercium,
 diligenter considerare iussit, quod
 parentes illarum sexui libenter
 concedant, ut plus diligant ma-
 ritos, quam se ipsos, qui vitæ
 illis authores sint: Ideoque recte
 facturas, si vel plane non refrag-
 entur maritis, vel iis si cedant,
 tum se vicisse existiment. In isto
 conventu fertur etiam pronun-
 tiasse illud plurimorum sermoni-
 bus jactatum; nempe quod uxor
 à marito suo surgens, salva pie-
 tate ad sacra eadem die se con-
 ferre queat; ab alieno autem vi-
 ro, nunquam. Insuper præcepit
 fœminis, per totam vitam bene
 ominatis verbis uti, & efficere
 ut alii de ipsis bene loquantur:
 Nec passim vulgatam gloriam ab-

* Ὅς ἀπὸ μὲν ἔστω.] Infra, Num.
 132. Apophthegma hoc Theanoni Py-
 thagoricæ tribuitur: ubi vide quæ nota-
 vimus.

ἢ καὶ τῆς ἀλλης ὁρᾶν.] Est locus ob-
 scurus, &c, ut mihi videtur, corruptus,
 quem sic legendum puto: καὶ τῆς ἀλλης
 ὁρᾶν, ὅπως ὡς αὐτῶν εὐφροσύνησιν: Et
 ut aliis ea faciant, qua ipsa pro se a Diis ex-
 petiuntur sint. Δεῖν πρὸς ἀγαθόν, vel κακόν,
 aliquem beneficio, vel maleficio afficere,
 est phrasis apud Græcos notissima. De-
 inde, τὸ ὁρᾶν &c ὁρᾶν loca interdum apud
 Scriptores commutant; ut apud Suidam
 in Ὁρᾶν: ubi vide quæ notavimus.
 Porro εὐφροσύνη, quod vulgo ἐπιθυμία sive
 re, vel bona verba dicere, significat; in-
 terdum etiam sumitur pro precari, vel
 precibus a Diis aliquid exoptare: quod tum

potissimum, cum precamur, bona ver-
 ba dicere soleamus. Certe, εὐφροσύνη pro
 precibus sumitur apud Platonem Alcib. 11.
 (pag. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo
 Ammonis, quod illic refertur: Βύλειαι
 αὐτῶν τῆς Λακεδαιμονίων εὐφροσύνης εἶναι μέγα-
 λον, ἢ τῶν σύμπαντων τῶν Ἑλλήνων ἱερῶν.
 Malle se Lacedæmoniorum εὐφροσύνην, quam
 cuncta Græcorum templa. Addit ibidem
 Plato, πλὴν γὰρ εὐφροσύνης ἐκ ἀλλῶν πᾶσι μὲν
 δικαίως λέγειν ὁ Θεὸς, ἢ πλὴν εὐφροσύνης αὐτῶν:
 Εὐφροσύνην nihil aliud Deus appellare videtur,
 quam vota illorum & preces. Hæc asserre
 volui, ad locum obscurum partim illu-
 strandum, partim emendandum. Quod
 si quis his veriora & meliora promere po-
 tuerit, nemo me citius in ejus senten-
 tiam concedet.

oleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, cum mulierum justitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes & ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites & jurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam uno communi oculo usam esse; occasione sumpta à facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum cum ad virilem sexum translatum esset, ac si qui commodato accepit, reddat, tanquam & ipse lubenter prompteque res suas commodaturus, neutiquam locum invenit; utpote à sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, & ut paucis complectar, nomina primus invenit, sive Deus ille, sive dæmon, sive divinus homo fuerit, animadvertisse foemineum genus pietati junctissimum, ideoque quamlibet ejus ætatem fecisse Deo cognominem; dum innuptam nominavit C O R E N, i. e. Proserpinam; nuptam viro, N Y M P H A M; liberos enixam,

καταλύσωσι, μηδὲ τὰς μυθογράφους ἐξελέγξωσιν, οἱ θεωρῆντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην, ὥς τῇ ἡρώδει μὲν ἀμάρτυρον τὴν ἰμάντισμον καὶ τὴν κέρμον, ὅταν πῶς ἄλλω χρησθῇ δέη, μὴ γίνεσθαι τῇ ὅς τῆς πίστεως δίκαι, μὴδ' ἀντιλογίας, ἡ μυθοποίησαν τρεῖς γυναῖκας ἐνὶ κοινῷ πίστεως ὀφθαλμῷ χρωμῆρας, ἀλλὰ τὴν εὐχερῇ κοινωμένην ὅπερ ὅτι τὰς ἄρρενας μεταπηρῶν, ὡς ὁ προσλαβὼν ἀπιδώκεν, εὐκλόως ἔπειμωσ τὴν αὐτῇ μεταδιδῶν, ἐδέναι αὐτὴν προσδέχεσθαι λεγόμενον, ὡς μὴ εἰκόσιν αὐτὴν τῇ φύσει. * Ἐπὶ τῇ 56 τὸν σφώτατον τὴν ἀπάντων λεγόμενον, καὶ συντάξαντα τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ σωόν, εὐρετὴν καταστάντα τὴν ἐνομασίαν, εἴτε θεὸν, εἴτε δαίμονα, εἴτε θεῖον πῖνα ἀνθρώπων, συνιδόντα, ὅτι τὴν εὐσεβείας οἰκειότατον ἐστὶ τὸ γὰρ τῶν γυναικῶν, ἐκαστὴν τὴν ἡλικίαν αὐτῶν συνώνυμον ποιήσασθαι θεῷ, καὶ καλέσθαι τὴν μὲν ἄγαμον, κέρων τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδομένην, τὴν νόμφων τὴν δὲ πῖνα γυναικῶν, μητέρα τὴν τῇ πῖδα ὥς

* Προσδέχαι μὴ ἀμάρτυρον } Lego, προεῖτα μὴ ἀμάρτυρος.

ἡ μυθοποίησαν τρεῖς γυν. } Tangitur hic fabula de Phorcynis filiabus, cujus meminerunt Palsephatus de Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredibil. cap. 13. Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. & alii.

ὡς ὁ προσλαβὼν ἀπ. } Est locus obscurus & ὑπερβολ., ex quo me non satis expedit. Aliqua saltem in his tenebris lux accenditur, si sequentia sic legere, ὡς δὲ πῖνα προσδέχαι τὴν λεγόμενον, ὡς καὶ εἰκόσιν αὐτὴν τῇ φύσει.

ἡ νόμφων } Hæc vox in priore Edit. deest, quam ex MS. reprovocavimus.

παίδων ὀπιθῆσαν, καὶ τῇ Δωρι-
κῶν Διόλεκτον, Μαΐαν. ἥ σύμφω-
νον εἶναι τὸ εἶς τὰς χρησμούς ἐν Δω-
δώνῃ καὶ Δελφοῖς δηλῆσαι Διὸς
γυναικός. Διὸ δὲ τῇ εἰς τὴν εὐσέβειαν
ἐπαίνων, πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν κατὰ
τὴν ἱματισμὸν τηλικαύτῃν ὡς αὐτὴ
δοται κατασκευάσασθαι τὴν μεταβολὴν,
ὥστε τὰ πολυπλῆ τῇ ἱματίων μηδε-
μίαν ἐνδύσασθαι πλῆγαν, ἀλλὰ θεί-
ναι πάντας εἰς τὸ τῇ Ἑρῆς ἱερὸν πλ-
57 λὰς μυριάδας ἱματίων. * Λέγεται
δὲ εἶς πειθὴν τι διελθεῖν, ὅτι παρὰ
τὴν χώραν τῆς Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς
μὲν ὁ ἀρετὴ πρὸς γυναῖκα Διόβει-
σόν, Ὀδυσσεύς ἔδεξαμην ὡς αὐτὴ
τῆς Καλυψίδος ἀθηναίαν ὅτι τῇ τῇ
Πηνελόπεια καταλιπεῖν. ὑπολεί-
πει δὲ τῇ γυναιξίν, εἰς τὰς ἀν-
δρας ὁποδείξασθαι τὴν καλοκαγα-
θίαν, ὅπως εἰς ἴσον καταστήσῃσι τὴν
εὐλογίαν. ἀπὸ τῆς μνημονεύει,
Διὸς τὰς εἰρημίας ἐν τῇ πόλει
Πυθαγόρας ἔμετρεῖαν πμὴν καὶ
αὐτὴν, καὶ τῇ τὴν πόλιν τῆς Κροτωνιατῶν γυναικός, καὶ Διὸς τὴν πόλιν παρὰ
τὴν Ἰταλίαν.

Κ Ε Φ. ΙΒ'.

C A P. XII.

58 Λέγεται ὅτι Πυθαγόρας πρῶτος
Φιλόσοφον ἑαυτὸν προσεγο-
ρεῖται, ἔκκεινται μόνον ἐν ὀνόματι.

Fertur autem Pythagoras pri-
mus se appellasse Philosophum;
nec tantum novum nomen intro-

* Ἀρετὴ] In priorē Edit. est ἀρετὴ;
at in MS. ἀρετῇ: quod in ἀρετῇ mutan-
dum esse quivis facile videt.

* Οὐ κενὸν] MS. habebat, οὐ κενὸν;
Sed supra εἰ adscripta erat diphthongus
ay; ut scilicet sphalma librarii corrigere-

duxit, sed ante rem ipsam nomini convenientem, utiliter edocuit. Nam hominum in hanc vitam ingressum, similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii ad nundinas confluunt undique homines, aliusque alium sibi finem propositum habet: hic nimirum pecuniae lucrique causa merces divenditurus, ille gloriam edito roboris specimine quassiturus: Estque etiam tertium eo convenientium genus; homines scilicet ingenui & conditionis liberalioris,

tur. Arcerius *ὁ κενὸν* scribendum putabat: sed in quo mire fallitur.

² *Εοικέναι γὰρ ἔφη τ.*] Pulcherrimum hunc locum ab Heraclide Pontico Jamblicum sumpsisse, discimus ex Cicerone *Tusc. Quas.* lib. v. ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba Ciceronis, quoniam apprime huc faciunt, praetermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem* (Pythagoram) ut scribit auditor Platonis Ponticus *Hieracides*, Philiuntem servum venisse, eumque cum Leone principe Phlasiotum docte & copiose disseruisse quaedam: cuius ingenium & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quasivisse ex eo, quia maxime arte confideret; at illum, autem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem nominis, quasivisse, *Quinam* essent Philosophi, & quid inter eos & reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui haberetur maximo ludum apparatus, totius Graeciae celebritate. Nam ut illis alii corporibus exercitatus gloriam & nobilitatem corona peterent, alii emendi aut vendendi quaestu & lucro ducerentur; esset autem quoddam genus eorum, idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum, nec lucrum qua-

ὑπαρξας, ἀλλὰ ἔ πρᾶγμα οἰκεῖον προεκδιδάσκων χρησίμως. ² *εοικέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸ βίον τῶν ἀνθρώπων πέραδον τῷ ὅπῃ τὰς πανηγύρεις ἀπαντῶντι ὁμίλῳ. ὡς γὰρ ἑκάστοις παντοδαπὴ φοιτῶντες ἀνθρώποι, ἀλλ' ἑ κατ' ἄλλαν χρῆσαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμῷ τε καὶ κέρδεσιν χάριν ἀπὸ πολλῶν τὴν φόρον ἐπιγόμενῃ. ὁ δὲ δέξης ἕνεκα ὅπῃ διειξόμενῃ ἡ καὶ τὴν ῥώμῃν τῶν σώματι. ἐστὶ δὲ καὶ τρίτον εἶδῃ, καὶ τὸ γὰρ ἐλευθερώτατον, ³ *σωαλιζόμενον, τίπων θῆας ἕνε-**

rerent, sed visendi causa venient, studioseque perspicerent, quid ageretur, & quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex urbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita & nativitate profectos, alios gloriae servire, alios pecuniae; rari esse quosdam, qui ceteris omnibus possibilibus, rerum naturam studiose intuerentur: hos se appellare Sapientiae studiosos: id est enim, Philosophos: & ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirere, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum, cognitionemque prestare. Vide etiam Laërtium in *Pyth. Num.* 2.

³ *Συναλιζόμενοι*] Sic recte Codex MS. pro *συναλιζόμενοι*: quod prior Edit. habet. Observavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem *ἀλιζέας* apud alios etiam Scriptores non raro ab imperitis librariorum in *αὐλιζέας* mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, & invita quidem literarum serie, antea legebatur, *Συναυλιόεισιν*, pro *Συναλιόεισιν*: itemque *Συναυλιζόντων*, pro *Συναλιζόντων*: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restitui. Apud Scholiasten Homeri quoque ad *Il. B. v.* 303. ubi de Aulide agit, *αὐλιόεισιν* habes pro *ἀλιόεισιν*: ut ad Suidam etiam monuimus.

καὶ ἐδημιουργημάτων καλῶν, καὶ ἀρετῆς ἔργων, καὶ λόγων, ὧν αἱ ὀπιδείξεις εἰώθεσαν ἐν τῇ πανηγύρεσι γίνεσθαι. ἔγω δὲ καὶ τῷ βίῳ παντοδαπὰς ἀνθρώπους τῷ σώματι εἰς ταυτὸ συναθροίζω. τὰς μὲν γὰρ χρημάτων ἐπευφής αἰρεῖται πρὸς τὸ πλεονέκτην, τὰς δὲ δόξης ἐν ἡγεμονίας ἡμέρας, φιλονεκίαι περὶ δοξομανεῖς κατέχουσιν. εἰλικρινέστερον δὲ εἶναι τῶν ἀνθρώπων τρόπον, πᾶν ἀποδεχάμενον τῶν καλῶν θεωρίαν, ὃν ἐπεσονομάζειν φιλόσοφον. * καλὴν μὲν ἔστιν εἶναι τὴν τῷ συμπαῖτι ἀρετὴν ἔχειν, καὶ τῷ ἐν αὐτῇ φορεμῶν ἀσέριον, εἰ τις καθορώη τὴν τάξιν. κατὰ μετὰσίαν μὲν τοι τὸ πρῶτον ἐστὶ νοητὸν εἶναι αὐτὸ τοῖς ὅσιν. τὸ δὲ πρῶτον ἦν ἐκείνο, ἡ τῇ ἀρετῶν περὶ λόγων φύσις, δι' ἀπάντων διαγίγασθαι, καὶ τὸ εἰς τὰ πάντα ταῦτα σωτήτα καὶ περὶ ἐμμελῶς, καὶ κεκόςμηται περὶ πόντου. καὶ σοφία μὲν, ἡ τῷ ὄντι ὀπιδείξει, ἡ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεῖα, καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰετῶς αὐτὰ ἐὼς αὐτῶς ἔχοντα, ἀρχολαμῶν. ὧν μετοχή ἐστὶ τὰ ἄλλα ἀνέπει περὶ καλὰ. φιλοσοφία δὲ, ἡ

naturam loci, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinæque specimina in hujusmodi nundinis ostendi solita, contemplaturi : Ita etiam in vita humana diverforum studiorum in unum fieri conspirationem : quosdam enim pecuniæ & luxus capi desiderio ; alios magistratus locumque principem appetere ; esse, quos infedit infana de gloria contentio : sinceriores vero hominum nationem esse, quæ rerum pulcherrimarum contemplatione occupatur, & venit *Philosophi* nomine. Itaque pulchrum equidem esse, universum cælum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat ; hancque pulchritudinem provenire à participatione essentiae primi illius entis, quod mente tantum comprehenditur. Primum vero illud est, natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam hæc universa eleganter ordinata, & prout decebat ornata sunt. Et sapientia quidem vera, est scientia quædam, quæ versatur circa pulchra, eaque prima, divina, & incorruptibilia, quæ eodem semper modo se habent, & ob quorum

communione etiam cætera pulchra quis dixerit : Philosophia vero

* Ἀποδεχάμενοι] Sic habet MS. Anterior Edit. minus recte, ἀποδεχόμενοι.

* Ἀρχολαμῶν] Antea corruptissime, ἀρχολαμῶν. ἀν μετοχὴ καὶ τὰ ἄλλα ἀνέπει περὶ καλὰ. Menda hæc cla-

rissima jam ante etiam correxerant Arce-rius & Desid. Heraldus. Cæterum, cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. xxix. num. 159. ubi doctrina hæc Pythagoreorum pluribus exponitur.

hujus contemplationis affectatio est. Unde & hæc ipsa institutio-
nis cura etiam pulchra, & à Py-
thagora hominibus corrigendis
destinata erat.

C A P. XIII.

SI porro fides habenda est tot
antiquis simul & egregiis viris,
qui de eo scripserunt; habuit Py-
thagoræ philosophia aliquid,
quod usque ad animalium ratione
destitutorum informationem se
extenderet: quo ipso confirma-
vit, quod doctrina in hominibus
mente præditiis cuncta domentur;
imo interdum in feris quoque a-
nimalibus & quæ rationis expertia
putantur. Nam Dauniam Ur-
sam, gravissime incolas infestan-
tem, Pythagoras detinuit, ut ajunt,
& satis diu manu demulcivit, of-
faque & fructibus arboreis refo-
cillatam, & jurejurando adactam,
ne viventia amplius attingeret,
dimisit: illa vero statim in mon-
tes & sylvas se abdedit, & im-
posterum non est visa in ullum pec-
cus feramque irruere. Cum vero

¹ Ὡς διδασκαλία πάντα περιγ.] Est
locus intricatus, nec satis planus; quo-
niam διδασκαλία tam casu recto, quam da-
tivo hic accipi posse videtur. Si casu da-
tivo, sensus erit, per doctrinam omnia
contingere mente præditiis: sive, per
doctrinam omnia consequi mente præ-
ditos. Sin casu recto, scribendum erit,
πάντων περιγίγνεται ὡς τοῖς ἰσθ' ἔχουσιν, ὅπως
καὶ ὡς τοῖς ἀνημέροις, &c. Doctrinam

ζήλωσις τ' τοιαύτης θεωρίας. καλὴ
μὲν ἔν' ἐαυτῇ παιδείας ἦν ὁπτιμέ-
λεια, ἡ σωπίνεσθαι αὐτῇ πρὸς τὴν
τῶν ἀνθρώπων ἐπαύροθυσιν.

Κ Ε Φ. ιγ'.

EI δὲ ἐπιστόμιον πσάπης ἰσο- 60
ρήσουσι πρὸς αὐτῶν, παλαιοῖς π
ἄμα ἔσι, καὶ ἀξιολόγοις, μέχρη τ'
ἀλόγων ζώων ἀναλυτικόν π ἐν-
θετικόν ἐκείνητο Πυθαγόρας ἐν τῷ
λόγῳ, ἀλλὰ τὰς συμβεβηκότων, ὡς
διδασκαλία πάντα περιγίγνεται τοῖς
νῦν ἔχουσιν, ὅπως ἐπὶ τοῖς ἀνημέροις
π ἐὰν μοιρεῖν λόγους νομιζομένοις.
² τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, κα-
λεπώτατα λυμαινομένην τὰς ἐνοί-
κας, κατασχὼν, ὡς φασί, καὶ
ἐπαφασμένους χρόνον συχρὸν, ψω-
μίσεις π μάζη ἐκ ἀκροδρύοις, καὶ
ἐρκώσεις μηκέτι ἐμψύχας καθάπε-
ρ δαμ, ἀπέλυτον. ἡ δ' εὐθύς εἰς τὰ
ὄρη ἐπ' ὄνυξ δρυμὲς ἀπαλλαγεῖσα,
ὅσα ἐπ' ὅκα τὰς ὠφθῇ τοπικὰ π
ὁπτιῶσαι ὡδὲ ἀλόγῳ ζῳῳ. * Βέν ᾗ 61

omnia superas, (vel domas) in iis, qui mente
præditi sunt; imo etiam in feris animalibus, &c.
Posterius placet. Id tantum adhuc mo-
neo, me vocem πάντα, quæ in priorē
Edit. deest, ex MS. addidisse.

² Τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, καλ.]
Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem
fere capitis, leguntur etiam apud Por-
phyrium, Num. 23. 24. &c. unde Jam-
blichus ea mutuatus est.

ἐν Τάραντι ἰδὼν ἐν πεμμιγαῖ νο-
μῇ, ἢ κυάμων χλωρῶν ὡξυπρό-
μυρον, τῷ βυκόλῳ ὡξυστὴς, συνε-
βέλασαι εἰπεῖν τῷ βοῖ τῷ κυάμων
ἀπὲς χεῖρ. προσπαύσαντ' ὅτι αὐτῷ
τῷ βυκόλῳ, καὶ ὅτι φήσαντ' εἰ-
δέναι βοῖσι³ εἰπεῖν, ⁴ εἰ δὲ αὐτὸς
οἶδε περὶ σῶς ἐς συμβεβέλην, δέον
τῷ βοῖ ὡξυστὴν προσελθὼν αὐ-
τὸς ἢ εἰς τὸ ἐς πολλὴν ὥραν προσψι-
νέμεται τῷ πούρῳ, ἢ μόνον τότε αὐ-
τὸν ἀμελλήτῃ ἐκόντα ἀπέσειε⁵ κυά-
μων⁶, ἀλλὰ ἐς εἰσπύουσι λέγεται
μηκέτι γινώσκει κυάμων παρὰ
παντὶ βῆν ἐκείνον μακροχρονώ-
πτον ὅτι ἐν τῇ Τάραντι καὶ τὸ τῆς
Ἥρας ἱερὸν γηρῶντα ἀσμερὴν
κίμαι, τὸν ἱερὸν ἀνακαλύμμενον
Πυθαγόρῃ βῆν, ὑπὸ πάντων ἀν-
θρώπων τροφοαῖς σιτέμενοι, αἱ
οἱ ἀπαντῶντες αὐτῷ προσάρεγον.
62 * Δ' ἐπὶ τὴν ὑπερμεγίστην Οὐλυμ-
πιάδα, προσομιλῶντ' αὐτῷ πῶς
γνωρίμοις δὸτ' ὅτι καὶ πῶς οἰω-
νῶν, καὶ συμβέλλων, καὶ ⁶ διοσι-
μίων, ὅτι ὡξυπρόμυρον αἰνὰ ἀγγαλίας τινὲς ⁷ καὶ αὐτοὶ πῶς ὡς ἀληθῶς
θεοφιλέστ' ἀνθρώπων, ⁸ μεταγαγεῖν λέγεται, ἢ καταψήσεται πάλιν

³ Εἰπὼν] Porphyrius rectius, λαλῶν.

⁴ Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περὶ σῶς.] Lego &
distinguo, Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περὶ σῶς τὸ
ἀλλὰ συμβεβέλην, δέον αὐτὸν τῷ βοῖ πα-
ροτρῆν. Sic sensus clarus.

⁵ Αὐτὸν πῶς οἰω-] Historix hujus
meminit etiam Plutarchus in *Numa*,
p. m. 65. & *Elían. Var. Hist. libr. iv.*
cap. xvi.

⁶ Διοσημίων] Male antea, ἀφ' ὅτι

bovem Tarenti inter pascendum
virides fabas promiscue edentem
vidisset, bubulcum hortatus est,
ut bovem fabis abstinere juberet.
At bubulcus irrisit eum, & se
bovatim loqui posse, negavit: si
vero ipse ejus rei facultatem ha-
beret, superfluum esse quod se
hortetur; quin ipse potius bo-
vem officii admoneret. Accessit
igitur ad aurem bovis, multisque
diu insufurratis, non solum effe-
cit, ut bos ille sua sponte statim
fabis abstinere, verum etiam post-
hac nunquam fabas degustaret.
Dein longo tempore Tarenti vixit
prope Junonis templum jam ve-
tulus, *Pythagoræ* bos dictus, &
ab obviis omnibus cibis humano
victui aptis alebatur. Ad hæc O-
lympiæ, cum forte discipulis ex-
poneret, quod aves, omina, ful-
minumque ostenta à Diis mitte-
rentur veræ pietatis amantibus,
ut interpretes & quidam velut in-
ternuntii; aquilam supervolitan-
tem è sublimi deduxisse, manu-

μείων: quod mendum etiam viderat Ar-
cerius.

⁷ Καὶ αὐτοὶ] Sic etiam Porphyrius.
At voces hæc videntur esse supervacaneæ:
nisi quis forte καὶ αὐτοὶ legendum cen-
seat, secundum opinionem viri docti,
qui sic ad marginem codicis Spanhemia-
ni rescripserat.

⁸ Μεταγαγεῖν] Porphyrius rectius, κα-
ταψήσεται, i. e. deduxisse.

que palpatam iterum dimisisse ferunt. His & aliis similibus demonstravit, se æque ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuefacere, & vocis ore prolata virtute subigere.

C A P. XIV.

Verum enimvero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quæ præpararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui ejus utebantur familiaritate, perspicue, clarisque indicis admonebat prioris vitæ, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, jam olim peregerat: seque ipsum ex certis & indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum devicit: atque inter Homeri versus inprimis laudabat, & ad Lyræ scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulchrales:

*Assi olli maduit fuso coma pulchra
cruore,*

*Comtaque casaries auro, argen-
toque revincta.*

Κυκλῶν] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani optime emendaverat, κελῶν, i. e. demulcens.

Ἀνιμώμενος πολλὰς ἔσπ.] Ex Porphyrio hæc sumpsit Jamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27.

ἀφῆναι. Διὰ τῶν δὲ καὶ τῶν ὄρα-
πλησίων τέποις δέδεικται ὅτι Ὀρ-
φέως ἔχων ἐν πῖσι θηρίοις ἡγεμο-
νίαν, καὶ κυκλῶν αὐτὰ, καὶ κατῆ-
χων τῇ δότῃ ἑσμάτῃ τῶν φωνῆς
προΐεσθαι διανάμειψαι.

Κ Ε Φ. ιδ΄.

Αλλὰ μὲν τῆς πρὸ ἀνθρώπων β3
ἑπταμελείας ἀρχὴν ἐπικαίει πλὴν
ἀρίστου, ἥνπερ ἑδὴ προσηληφέναι
ἔδοξεν μέλλοντος ἐπεὶ τῶν ἄλλων πᾶ-
σιν ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐναργέστατα γὰρ
καὶ σαφῶς ἀνεμείνησκει τὴν ἐντυγ-
χανόντων πολλὰς ἑσπέρους βίβας,
ὅν αὐτῶν ἡ ψυχὴ περὶ τῶν τῶν
σώματι ἐνδεθλεύει, πάλαι ποτὶ
ἑδύωσεν, καὶ ἑαυτὴν δὲ ἀναμφι-
λέκτοις περὶ μέλους ἀπέφαινεν εὖ-
φορβον γεγονέναι, Πάνθου υἱὸν, τὸν
Πατρόκλου καταγωνιστὴν καὶ τῶν
Ὀμηρικῶν στίχων μάλιστα ἐκείνης
ἐξύμνησεν, καὶ μὴ λύρας ἐμμελίσσασθαι
ἀνιμώμενος, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνησεν
ἑπταμελείας ἑαυτοῦ.

Αἵματι οἱ δδόντο κόμαι χα-
ρίπποιν ὁμοίαι.

Πλοχμοὶ δδ, οἱ χρυσῶ πει δδ-
γύρω ἐσφῆκωντο.

καὶ ἑαυτὴν ἑπταμελίσσασθαι.] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, ἑαυτὴν ἑπταμελίσσασθαι, περὶ μέλους ἐπὶ φαινεῖν, &c.

Αἵματι οἱ δδ.] Versus hi leguntur apud Homerum, Il. ε.

Οἶον

Οἶον δὲ τρέφει ἐρῶν ἀνὴρ ἐμνη-
λὲς ἐλαίης

Χάρω ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλλης ἀνα-
βέβρυχεν ὕδωρ

Καλὸν, τηλεΐδιον, τὸ δὲ τι πνοιαὶ
δόνευσι

Παυτίων ἀνέμων, καὶ τι βρύχ
ἀνθηῖ λούκῳ.

Ε'λθὼν δ' ἐξαπίνης ἀνεμος παῦ
λαίλαπι πλῆλῃ

Βόθρε τ' ἐξέσρεψε, καὶ ἐξεπένυσ'
Ἰππὶ γαίῃ.

Τοῖον Πάνθ' ἦν εὐμμελίῳ Εὐ-
φορῶν

Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτείνε,
τῶχ' ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱερὰ μῦθα περὶ τῆς ἑν Μυ-
κλήναις παῦ Τρωικῆς λαφύρεως τῇ
Ἀργείᾳ Ἡρᾷ Εὐφύρεω ἔφρυξός
ταῦτα ἀσπίδι, περιέμεν, ὡς πᾶ-
ν δημῶδῃ. πλὴν ὅγε διὰ πάν-
των ταύτων ἑβλόμην δεικνύωαι,
ἐκείνῳ ἐστίν· ὅτι αὐτὸς τι ἐγίνωσκε
ὅτι προτέρως αὐτῷ βίβας, καὶ τῆς
τῶν ἄλλων Ἰππικαίας ἐν τῷ θέν
ἐνέρχετο, ὑπομνησκῶν αὐτὰς,
ἧς εἶχον πρότερον ζῶης.

Κ Ε Φ. ιε.

64 Ἡ γὰρ μὲν δὲ πρῶτον εἶναι τοῖς
ἀνθρώποις τὴν δὲ αἰσθητικῶς

Quale per astatem viridantis ger-
men olivæ

Sedulus agricola in campo produ-
cit amæno;

Quam rigat allapsu vicina rivi-
lus undæ:

Et blanda mulcent animæ clemen-
tibus auris,

Lætæque candenti vestit sese un-
dique flore.

At si forte ruat vehementi turbi-
ne ventus;

Sternit humi affligitque ima de
stirpe revulsam:

Talem Panthoidem dejectum vul-
nere acerbo,

Atrides vita exutum spoliabat &
armis.

Quæ vero traduntur de Phrygis
huius Euphorbi scuto, inter alia
Trojana spolia Mycenis Junoni
Argivæ dedicato, ut vulgaria præ-
termittimus. At enim quod per
omnia isthæc indigitare voluit,
hoc est, quod nempe ipse vitam
suam antea actam agnoverit, & ho-
minum informationem auspicatus
sit, refricando illis vitæ prioris
memoriam.

C A P. XV.

CUM vero existimaret, primo
hominibus adhibendam esse

ἑν Μυκλήναις] Adde ex Porphyrio,
ἀσπικαίας.

ἑβλόμην] ἑβλόμην scribendum est,
propter ἀσπικαίας orationis.

doctrinam, quæ in sensus incurrit; qualis est cum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rythmos & carmina elegantiora auribus haurit; proinde à Musica docendi fecit initium, & carminibus rythmisque, morum atque affectuum & animæ facultatum ordinem primigenium, corporisque & animi morborum fugam medelamque hominibus excogitavit: & sane commemoratione ante alia dignum est, quod discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos & attentus præscripsit, ac divina quadam ratione modulationes quasdam diatonicas, chromaticas, & harmonicas ita attemperavit, ut illis facile in contrariam partem flecterent & circumagerent vehementiores animæ affectus, qui recens contra rationem in illis suborti erant; tristitiam nempe, iram, misericordiam, æmulationes absurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam,

προφροσύνην¹ ὀπθιμάλειαν, ἢ περ καλὰ μὲν ἐρώη ἑ ἀρχήματα ἑ εἶδη, καλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ ῥυθμῶν καὶ μελῶν· τῶν διὰ μουσικῆς παιδῶσιν πρῶτον κατισήσασιν, διὰ τὴν μελῶν πινῶν καὶ ῥυθμῶν, ἀφ' ὧν τρέπωνται καὶ παλαιῶν ἀνθρώπων ἰάσεις ἐγίνοντο, ἀρμονίαι τὴν τῆς ψυχῆς διανάμεινον, ὥσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, σωτήριον, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατισολαί καὶ ἀφυσιασμοὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐπενοῦντο. καὶ νῦν Δία τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα λόγῳ ἀξίον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τοῖς λεγομένοις² ἐξαρτύσις καὶ ἐπαφαὶς συνέταπτε καὶ σωτηριόζυγον, δαιμονίως μηχανώμεθα³ κεράσματα⁴ τινῶν μελῶν διὰ τονικῶν καὶ χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ῥαδίως εἰς τὰ ἐναντία⁵ περὶ ἐτέρησιν καὶ περὶ ἑαυτῶν τὴν ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως συνιστάμενα καὶ ὑποφύμενα, λύπης καὶ ὀργῆς καὶ ἐλέως καὶ ζήλως ἀτόπας καὶ φόβους, ὀπιθυμίας καὶ παντοίας, καὶ θυμῶς καὶ

¹ Προφροσύνην] Scribe, πρῶφροσύνην.

² Ἀφυσιασμοὶ] Ὑγιάζω est, sanum reddo: unde ἀφυσιάζω, & ἀφυσιασμός: quamvis (fateor) sit vox insolens, & Lexicis ignota. Hinc Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, ἀφυσιασμοὶ scribendum existimabant: ab ἀφυσιάζω. Sed Desider. Heraldus Animadvers. in Jambl. cap. vi. τὸ ἀφυσιασμοὶ recte retinendum censet. Nam & infra cap. xxv. Jamblīchus noster voce

ἀφυσιάζει utitur: ut idem Heraldus opportunè monuit.

³ Ἐξαρτύσις] Idem quod κατάρτυσις: qua voce Noster utitur infra, initio capitis xvi. Quid autem Pythagorei appellaverint κατάρτυσιν, docet Noster infra, cap. xx. num. 95.

⁴ Τινῶν] Prior Edit. male τινῶν: quod Arcerius ἰσοπονην venterat.

⁵ Περιετέριον καὶ περιεργον] Potius numero singulari, περιετέριον καὶ περιεργον. Refertur enim ad Pythagoram.

ὀρέξεις καὶ χαυνώσεως καὶ ὑπερβολῆς
καὶ σφοδρότητας, ἐπανορθώμεθα
πρὸς ἀρετὴν τῶν ἐκαστον διὰ τῶν
προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ τινῶν
σωτηρίων συγκεκαυμένων φαρ-
65 μακῶν. * Ἐπὶ τὸ ὕπνον ἐσπέρας
τρῆπεδῶν τῶν ὀμιλητικῶν, ἀπὸ
λατρεῖ μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερῶν προ-
χωρῶν καὶ ἑνηχημάτων, διεκάζει
τε ὁ συγκεκλυδασμὸς τὸ νοητικόν,
ἡσυχίας τε καὶ εὐνοίας, ἐπὶ ᾧ μαν-
τικὰς οὖν ὕπνους αὐτοῖς ἀπειρά-
ζειτο. διὰ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνίστα-
μεθῶν, τῶν νυκτερινῶν κάρων, καὶ τῶν
ἐκλύσεως, καὶ τῶν ὠχελίας αὐτοὺς
ἀπὸ πάλιν ἰδιοτροπῶν
ἀσμάτων καὶ μελισμάτων, ψαλῶν
τῶν κρασίων διὰ λύρας, ἢ ἑφωγῶν
σπουδαίων. αὐτῶν δὲ οὐκ ἔστι
ὁμοίως δι' ἐργάνων, ἢ ἑφωγῶν
τὸ πλεονεξῆν ἐν ἀνὴρ σωφρονεῖ ἑ
ἐπι-
λεγει· ἀλλὰ ἀρρήτων πνὶ ἑ δυσεπι-
νοήτων θειότησι χρωσόμεθα, ἐνη-
νίζει πᾶς ἀρετὴς, καὶ τῶν νοῶν ἐν ἡ-
ρείδε τῶν μετεσσίαις τῶν κόσμων συμ-

* Ὀμιλητικῶν] Ὀμιλητικῶν scribendum
esse recte monuit Arcerius.

ἑνηχημάτων] Arcerius corrigere
tentabat, ἐνοημάτων, vel ἐνθυμημάτων :
sed male. Nam vox ἐνηχημάτων recte se
habet, & significat sonos, quibus aures
nostræ personant, vel recens personue-
runt : veluti sermones & dicta, ab aliis
prolata, sive bona, sive mala. Si igitur
discipuli Pythagoræ interdum quædam au-
divissent obscena, vel male ominata,
& quæ mentem illorum turbarent, eo-
rum oblivionem Philolophus illis indu-

& appetitus, animique inflatio-
nem & remissionem atque vehe-
mentiam : ad rectam virtutis nor-
mam revocans horum singula con-
venienti modulatione, velut me-
dicamentis salubribus temperata.
Et vesperi cubitum ituros disci-
pulos à diurnis perturbationibus,
& rerum actarum residuo tumultu
liberabant, & mentem instar
fluctus commotam repurgabant,
quietosque & bonis insomniis va-
ticiniisque concipiendis habiles
somnos conciliabant : à lecto au-
tem resurgentibus excutiebant no-
cturnum languorem, remissionem
& torporem, per quosdam pecu-
liari modo compositos cantus &
modulationes ; quæ vel solo lyrae
pulsu, vel etiam voce perageban-
tur. Sibi vero ipsi Vir ille non
æque per instrumenta vocemque
tale quid comparabat, sed ineffa-
bili quadam & intellectu difficili
divinitate intendebat aures, men-
temque sublimioribus mundi con-
centibus infigebat ; atque ipse fo-

cere conabatur, ut hac ratione animus
ab impuris cogitationibus prorsus libera-
retur. Quæ autem Jamblichus hoc loco
ἐνηχημάτων ; ea infra Num. 114. ἐνηχη-
μάτων vocat : quem locum confer.

ἑνηκεκλυδασμένοι] Et hanc vocem
male sollicitat Arcerius. Utrumque enim
dicitur, & κλυδασμός, & κλυδασμός.

ἑκρασι] Potius κρησι, ut inter-
pretem etiam legisse ex versione ejus pa-
tet.

ἑνὴρειδῃ] In MS. male, ἐνὴρει δέ.
Editio Arcerii habet, ἐνὴρειδῃ : itidem

lus, ut apparebat, auditu & intellectu percipiebat universalem sphaerarum & astrorum per eas motorum harmoniam & consonantiam; quæ carmen aliquanto perfectius quam quod apud mortales fieri solet, & sine satietate audiendum resonabant, & per dissimiles varieque diversos stridores, celeritatibus, magnitudinibus & ventionibus certa quadam musices

φωνίαις, ἐνακίων, ὡς ἐνέφαινε, μόνον αὐτῆς, καὶ σωμῆς ἢ καθολικῆς τῶ σφαιρῶν ἔῃ κατ' αὐτῆς κινημένων ἀστέρων ἀρμονίας πῇ ἐσυνωδίας, πληρέστερον πῇ τῶ θνητῶν, ἢ ¹¹ κατακhorésteron μέλ^{ον} φθεγομένης, ἀλλὰ τῇ ἐξ ἀνομοίων μὲν ἔπικίλως διαφερόντων ροιζήματων, ταχῶν πῇ, ἔμεγεθῶν, ἢ ¹² ἐποχήσεων, ἐν λόγῳ ἢ πρὸς ἀλλήλα

corrupte. Nos veram lectionem Jamblichō restitimus; quam etiam interpretes in versione sua expressit.

¹¹ Κατακhorésteron μέλ^{ον}] Prior Edit. habet κατακhoréstōn: pro quo Arcerius ἀκατακhoréstōν (i. e. ipso vertente, quo nullus satiari possit) legendum putabat. Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, ut versio ejus fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS. hic repræsentavimus; significatque cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Uti enim κατακhoréstōν οἶν^{ον} dicitur vinum forte, vel merum; & κατακhoréstōν χρῶμα, color saturus, vel intensus: sic κατακhoréstōν μέλ^{ον} recte & eleganter vocabitur id, quod diximus. Cæterum, uti Jamblichus hoc loco κατακhoréstōν μέλ^{ον}; ita idem in Nicomachi *Arithm.* pag. 169. κατακhoréstōν συμφωνίαν dixit: & Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* pag. 9. Edit. Meibom. κατακhoréstōν τῶν συμφωνιών.

¹² Ἐποχήσιον] Interpretes, ventionibus. Sed non video, quomodo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellæ vel planetæ dici ἐποχήσιον τῶ ἀστέρα, i. e. æthere vehi, vel, per ætherem invehī: sed tunc ἐποχήσιον non differet à κίνησις, quod statim sequitur: & hoc sensu ταυτολογία foret dicere, ἐξ ἐποχήσιον κίνησι. Quare puto Jamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχή vero in Astronomiis notat intervallum, sive definitum spa-

tium circularum cælestium, in quibus planetæ feruntur: quæ quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Jamblichus dicere, Musicam mundanam, sive cælestem, confici ex motu Planetarum, qui pro diversis magnitudinibus, celeritatibus, & intervallis locorum, sive circularum, diversos etiam edant sonos, & suavissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* pag. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, vocεῖτο χαμῇ eo, quo dixi, sensu usus est: quod commendationem nostram non parum confirmat. Ait enim, πάντα γὰρ τὰ ροιζήματα φασὶ σῶμα ὑπόφως ἀπαγκυαῖως ποιεῖν, μέγεθς, καὶ τὰ χεῖρ φωνῆς, καὶ τὸ πᾶν παρηλαγμένως ἀλλήλων, ἥτοι ὁδὸν τὰς ἰσχυρῶν φθόγους, ἢ ὁδὸν τὰς ἰδίας ταχύτητας, ἢ ὁδὸν τὰς ἐποχάς, ἐν αἷς ἡμέρᾳ ῥύμη συντελεῖται. Dicunt enim omnia corpora, quæ celeriter feruntur, necessario edere strepitum, magnitudine, & celeritate vocis, & loco inter se diversos; vel propter sonos sibi peculiare, vel propter celeritates, vel orbem, in quibus unumquodque cum impetu fertur. Vides, tres hic poni causas, quare diversi a corporibus motus soni edantur, μέγεθς, τάχς, & ἐποχή: quæ ipsissimæ causæ & a Jamblichō hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχήν, id paulo post τίποι vocat. Addit enim, αἱ ἢ τρεῖς αὐτῶν διαφοραὶ

μεσικωτάτῳ διὰ πταγμῶν, κί-
νησιν καὶ περιπάτησιν ἐν ὕδασι τῶν
ἁμάτων, καὶ πικίλως περικαλλεστά-
66 τῶν δόσι πταγμῶν. * Α' φ' ἧς δὲ
δὲ μὲν ὥστε, καὶ τ' τὰ νῦν λό-
γον εὐτακτῶν, καὶ, ὡς εἰπὲν,
σωμασκέμεν, εἰκόνας πινὰς τῶ-
των ἐπινόη παρέχεν τοῖς ὁμιληταῖς,
ὡς δυνάμεν μάλα, διὰ τὴν ὁρά-
ων καὶ διὰ ψυχῆς τὴν δὲ πηρὶ ἐκ-
μμενῶν. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ τῶν
ὅτι γῆς ἀπάντων σωτὴρ ἐπὶ κῆρα
πρὸς κοσμικὰ φθέγματα ἐνέμιζεν
ἀπ' αὐτῆς τὴν φυσικὴν πηγὴν καὶ
ρίζαν, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖτο δι-
δάσκειν καὶ τὴν ἐκμαρτυρεῖν, καὶ
ἐξομῶν κατ' ἐφῆσιν καὶ δόσι-
μῃσιν τοῖς ἑταίροις, ὡς ἂν ἔτι
πρὸς τὴν φύσιν αὐτὸν δαίμονα
13 μόνον διωρῶν μόνον. ἀρχὴν τὴν
δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπελάμ-
βαιεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι, καὶ πρὸς
παρ' αὐτῶν χαλεπῶς, δι' εἰκότων καὶ
καὶ ὑποδείγματων ὠφελῶν καὶ
διορθῶν, μὴ δυνάμεν τὴν πρῶ-
των 14 εἰλικρινῶν δὲ χετύπων ἀλη-
67 θῶς ἀνπλασθέντων. * Καθάρσιον
ἀμέλει ἐπὶ τοῖς ἑταίροις πρὸς ἀνέ-
ραν ἐν τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκρίνων

ratione compositis, conversionem
& circumactionem gratissimam si-
mul & variis modis pulcherrimam
efficiebant: à qua velut irriga-
tus, & quoad mentis rationem
bene compositus ac quasi sagina-
tus, ipse imagines quasdam ho-
rum cogitabat exhibere discipulis,
eaque, in quantum fieri poterat,
inprimis per instrumenta & solam
etiam vocem imitari. Sibi enim
foli inter omnes qui terram inco-
lunt, datum existimabat, ut in-
telligeret exaudiretque sonos vo-
cis à mundo editæ, idque ab
ipso naturæ fonte, & radice: ad-
eoque dignum se esse censebat,
qui doceretur aliquid & disceret,
quique cœlestibus nitendo, imi-
tandoque assimilaretur; utpote
qui à Dæmone ipsum afflante ita
conformatus esset: cæteris vero
hominibus sufficere putabat, ipsum
& ipsius dona intueri, & ex ima-
ginibus exemplisque proficere ac
emendari; cum prima rerum ip-
sarum archetypa vere apprehen-
dere non possent. Quemadmo-
dum scilicet iis, qui propter
splendoris eminentiam ipsum so-
lem irretorta acie contemplari ne-

πρὸς ὁρῶνται πρὸς τὴν πηλὴν, μετὰ
πρὸς τὴν, καὶ τὴν διὰ τὴν ἀλλοτρίαν. Ut
proinde dubium non sit, quin ἐποχὴ hic
definitum spatium, vel locum, vel cir-
culum significet, in quo corpus aliquod
moveatur. Eodem modo, quo in Chro-
nologicis ἐποχὴ dicitur, periodus anno-

rum, cuius initium a memorabili aliquo
evento ducitur.

¹³ Μόνον] Vox hæc exciderat ex prio-
re Edit. quam ex MS. revocavimus.

¹⁴ Πρῶτον] Sic recte MS. At prior
Edit. male, πρὸς τὴν.

queunt, in aquæ consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, Solis defectus ostendere solemus; oculorum imbecillitati parcentes, & sensum rei aliquo modo vicinum, quamvis remissionem machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso, ejusque singulari & supra alios homines illi concessa habitudine ita per ænigma cecinit Empedocles:

Vir erat inter eos quidam præstantia doctus

Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:

Cunctaque vestigans sapientum docta reperta.

Nam quoties animi vires intendebat omnes

Perspexit facile is cunctarum singula rerum

Usque decem vel viginti ad mortalia secla.

¹⁵ Διὰ πτηκίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, Διὰ πτηκίας: pro quo Arcerius Διὰ πτηκίας, vel Διὰ πτηκίας, a πτήω, infeliciter rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS.

¹⁶ Κατάλαμψιν] Prior Edit. habet, κατέλαμψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutavi. Est autem ἀντίρροπος κατέλαμψις, imago rei splendentis percussâ, & archetypo pene par: unde locus hic ita Latine reddendus est, *Splendorem percussus, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conantur*

ὑπερφύγκειαν, ἐν βαθείᾳ σπείσει ὕδατος, ἢ καὶ Διὰ πτηκίας πίσεως, ἢ κατὰ πηξιν πινὸς μελαναυγῆς, δεικνύειν ὅτι νοῦν τῆς ἐκλήψεως, Φειδόμενοι τῆς τ' ὕψεως ἀδενείας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπον τινὰ κατάλαμψιν ¹⁶ αὐτοῖς τὸ ποιῶν ἀγαπῶσιν, εἰ καὶ ἀνειδρωτίαν, μηχανώμενοι. τὰ τοιαῦτα φαίνεται καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτῶν αἰνίττειν, καὶ τ' ἐξαίρετον καὶ θεοδωρῆτον ὑπὲρ τὰς ἀλλὰς διοργανώσεως, ἐν οἷς φησὶν.

Ἦν ¹⁷ δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ πελώσια εἰδώς,

ὅς δὴ μήκιστον περὶ πύλων ἐκλήσκει πλάττει,

Παυτίων τε μάλιστα σφῶν ἐπιήρειν ἐργῶν.

Ὅτι πῶσι γὰρ πύκισιν ὀρεζαίται περὶ πύλων,

Ἦν γὰρ τῶν ὄντων πάντων λαύσσκεν ἕκαστον,

Καὶ τε δὲκ' ἀνθρώπων, καὶ τ' εἰχρῶσιν αἰώνεον.

illis, qui tali se delectantur. Obrechtus vertit, *sensum rei aliquo modo vicinum*: unde κατέλαμψιν cum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. usus fuerit.

¹⁷ Ἦν δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ π.] Fragmentum hoc Empedoclis, & reliqua, quæ sequuntur ad finem usque capitis hujus, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Cæterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis menda, quæ in prioribus Edit. irrepserant, partim auctoritate codicis MS. & partim Porphyrii, sustulimus.

Τὸ γὰρ, φιλοσοφία, καὶ, τῶν ὄντων
πάντων λῴσσεσθαι ἕκαστον, καὶ,
πραγμάτων πλῆθος, καὶ τὰ εἰκότες,
ἐμφαντικὰ μάλιστα τὸ ἐξαίρετον ἐ
ἀκριβεστερας ὡς καὶ τὰς ἄλλας διορ-
γανώσεως ἦν, ἐν τε τῷ ὁρᾶν, καὶ τῷ
ἀκρίβειν, καὶ τῷ νοεῖν.

Κ Ε Φ. 15'.

- 68 Α Ἰπὴ μὲν οὖν ἡδὴ ἁλὲ μουσικῆς
ἐπιτηδεύειτο αὐτῷ κατὰρτυσις
τῶν ψυχῶν. ἄλλη δὲ καὶ παρὰ τῆς
φιλοσοφίας ἄμα ἐ τῆς ὅλης ψυχῆς
ἁλὲ παιδοπαπῶν ὁπτητηδεύματων
ἕως ἡμεῖς παρ' αὐτοῦ. τὸ γὰρ
τὸ πρὸς τὴν μαθηματικὴν ἐ ὁπτητηδεύ-
ματα πῶν ὥστε δὲν ὑπαρξάν, καὶ
πρὸς τὴν ἐμφύτῃ πᾶσιν ἀπερσιῶς
π ἐ πλεονεξίας βασιλείας τε ποικι-
λαίας καὶ πολυτάς καὶ ἀνακατα-
πρὸς καὶ σιδήρῳ συντελεσθῆναι ἁλὲ
δοσμοθετήσαι τῆς χρημύτης, ὥς
ἂν κατερεῖν ἂν ὑπομείναι διῶα-
τῇ πρὸς κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τῆς
ἐμφύτης ἀποχρῶ πάντων, καὶ ἐπὶ
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ἐπιχειρήσε-

Nam verba illa, *præstantia*, & *em-
tium omnium perspexit singula*, ac
sapientia opes, & similia, maxime
designabant ejus peculiarem, &
præ cæteris accuratam habitudi-
nem in videndo, audiendo, &
intelligendo.

C A P. XVI.

Atque hæc per Musicam exco-
lebatur ab ipso animorum ad-
aptatio. Alia autem mentis to-
tiusque animæ repurgatio per va-
ria studia hunc in modum insti-
tuebatur. Generatim existimabat
congruentes circa disciplinas &
studia labores exantlandos esse,
& innatæ omnibus intemperantiæ
plusque habendi libidini diversissi-
ma experimenta & castigationes
ac igne ferroque peragenda suf-
flamina familiaribus præcipi de-
bere; quæ homines ignavi susti-
nere aut pati non possent. Præ-
terea abstinentiam omnium ani-
malium, ut & ciborum, qui ra-
tionis humanæ promptitudinem,

¹ Διὰ Μουσικῆς] In prior Edit. par-
ticula ἁλὲ deest: quæ tamen salvo sensu
abesse non potest.

² Κατὰρτυσις] Ex MS. pro κατὰρτυ-
σις, quod prior Edit. habet.

³ Ἐπιχειρίαις] Est vox corrupta, pro
quæ Arcetrius ἐπιχειρίαις, vel ἐμπειρίαις le-
gendum censet: sed male. Codex
MS. habet, ἐπιχειρίαις: quod itidem vi-
tiosum est. Nos legendum censuimus

ἐπιχειρίαις, vel ἀπειρίαις: cujus emen-
dationis inter alia & hanc habemus ra-
tionem, quod supra Num. 13. itidem
corrupte legatur ἐπιχειρίαις, pro quo ἀ-
πειρίαις legendum esse manifestum est.
Conjunguntur enim illic, ὁλιγοπνίον &
ἐπιχειρίαις. Porro, Pythagorici vigilan-
tiam maximi faciebant; torporem vero
& segnitiam averfabantur: eamque ob
causam sedulo cavebant, ne cibos ode-

puritatemque impedirent, commendavit discipulis, orisque continentiam & omnimodum per multos annos silentium; manu eos ducens ad linguam refranandam, & intentum atque indefessum examen difficiliorum speculationum, earumque ruminacionem. Propterea præscripsit eis vini abstinentiam & cibi somnique usum moderatum; gloriæ vero & opum atque his similibus contemptum inaffectatum, animumque illis debellandis paratum; erga propinquos sinceram reverentiam; erga pares non fictam æquabilitatem; erga juvenes humanitatem, perfectuum adjumenta, & admonitiones invidia vacuas: Amicitiam porro omnium erga omnes, sive Deorum erga homines, beneficio pietatis & scientiæ contemplativæ; sive dogmatum inter se, & in universum animæ & corporis, partisque rationalis cum irrationali, per Philosophiam ejusque speculationes; vel hominum inter se, civium puta, per sanam

rent, quos ὑπὸ τῇ καὶ ἔτι πῶς inducere possent credere. Unde apparet, sensum emendationi nostræ non parum favere: dummodo transposita vocula καὶ, τὸ λογισμῷ ad εὐκλειδῆος tantum referas, non vero etiam ad ἀρχυπνίαις: hoc modo & ordine, ταῖς ἀρχυπνίαις, καὶ ταῖς ἑὶ λογισμῷ εὐκλειδῆος, δεκ. Sic sane omnia erunt clara. Cæterum, erat etiam cum pro ἐπιγυρίαις legendum censebam ἐπιγυρίαις: sed prius magis placet.

τῇ λογισμῷ εὐκλειδῆος εἰς ἐμπειροῦν κατεδείξεν πῶς ἐπιγυρίαις, ἐκασμῶν τε καὶ παντελῆ σιωπῶν, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν σωσασκῶν ὅτι ἐπὶ πολλὰ, πῶς τὸν τε καὶ ἀδιάπνους πρὸς τὰ δυσληπίσματα τῶν θεωρημάτων ἐξέπειν τε εἰς ἀνάληψιν. * Διὰ ταῦτα ἢ καὶ αἰνίαν καὶ 69 ὀλιγοσιτίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δόξης τε καὶ πλάτης καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδων † καταφρόνησιν τε καὶ κατεξανάστασιν. καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπόκλειτον πρὸς αὐτὸν προσήκοντας, πρὸς ἢ αὐτὸν ‡ ὁμήλικας ἀπλάσσει ὁμοιότητα, καὶ φιλοφροσύνῳ. συνεπίπασιν τε καὶ παρόρησιν πρὸς αὐτὸν νεώτερος, φθόνος χωρὶς. Φιλίαν § ἢ πάντων πρὸς ἅπαντας, εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, δι' εὐσεβείας καὶ ὁπισθημονικῆς θεωρίας, εἴτε δογμάτων πρὸς ἄλλα, καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογικῶς τε πρὸς τὴν ἑὶ αἰδέου, διὰ φιλοσοφίας, καὶ τῆς καὶ πᾶσι θεωρίας. εἴτε ἀνθρώπων πρὸς ἄλλους, πολιτῶν μὲν, ¶ διὰ νομιμότητος

Confer etiam Nostrium infra cap. xxxi. ubi totus hic locus repetitur.

† Καὶ φροῦσιν] Antea male, φροῦσι.

‡ Ὀμήλικας] Sic MS. At prior Edit. corrupte, οὐκ ἐλπίς.

§ Φιλίαν ἢ πάντων πρ.] Totus hic locus repetitur infra, Cap. xxxiii. ubi quædam rectius leguntur.

¶ Διὰ νομιμότητος] Sic rescripti, auctore ipso Jamblichio, cap. xxxiii. ubi, ut

μὲν ὑγίαις, ἱεροφύλων δὲ, ἀλλὰ
 φυσιολογίας ἐρῆς· ἀνδρὸς ᾧ πρὸς
 γυναικα, ἢ ἀδελφῶς, καὶ οἰκεῖας,
 ἀλλὰ κοινωνίας ἀδιασπρόφου· εἴτε
 συλλήβδην ⁸ πάντων πρὸς ἅπαν-
 τας, καὶ προσέτι τῷ ἀλόγων ζῶον πι-
 νά, ἀλλὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς
 ὁπιωλοκῆς ἐκ κοινότητος· εἴτε ἐ
 σώματι καθ' ἑαυτὸ θνητῷ καὶ τῷ
 ἐγκυρεμυδρῶν αὐτῷ ἐνασπῶν δυ-
 νάμεων ἐπιδύδωσιν καὶ σωδιδασμῶν
 δι' ὑγίας, καὶ οἷς πρῶτον ἀλάτης
 καὶ σωφροσύνης, κατὰ μέμνησιν τῆς
 ἐν τοῖς κοσμοῖς σχετῆσις εὐετη-
 70 ρίας. * Πάντων τῶν, ⁹ ἐν ἐνὸς
 καὶ ἑ αὐτῷ καὶ συλλήβην ἐ συγκε-
 φαλαίωσιν ὀνόματι· ἔ τῆς φι-
 λίας, εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολο-
 γημῶς Πυθαγόρας ἐγέρει· καὶ
 διόλκῃ τῆς ὁπιτηδεοτάτης πρὸς
 ἑαυτὸν θεῶς ὁμιλίας ¹⁰ ὅπως τι καὶ
 κατὰ ἑαυτὸν ὅπως αἰτιώμεται τοῖς
 περὶ αὐτὸν ὅπως ἔτι ὑπὸ ἐρῆς
 πολλωμυδῇ περὶ γένεσιν ποτι ψυ-
 χῇ, ἔτι ὑπὸ λύπῃς, ἔτι ὑπὸ
 ἡδονῆς, ἔτι πρὸς ἄλλης αἰσθησῆς

ut dixi, hæc ipsa repetuntur. Codex MS. habet διανομιμῶτα. At prior Edit. corruptissime διανομιμῶς: pro quo Arcegius ἀπῶχος rescribendum putabat, διανομιμῶς. Erit autem νομιμῶς, proprie, vita legitima, sive, obedientia erga leges: quæ vox insolens quidem est, & Lexicis ignota: sed quales non paucæ aliz apud Nostrum reperiuntur.

⁸ Πάντων πρὸς ἅπαντας, καὶ πρ.] Locum hunc, ante mutilum, ex codice

legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in uxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, & ut summatim dicam, erga omnes omnium; animalium etiam irrationabilium, per justitiam & naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali, & contrariarum facultatum pacificationem, & arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui victus & temperantiæ, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitiz nomen, velut compendio ad unum caput revocata, absque dubio invenit & sancivit Pythagoras. Fuit etiam, ut summatim dicam, suis discipulis unicus autor, ut vigilantes æque ac somniantes cum Diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in ullam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate contur-

MS. supplēvi. In priore enim Edit. desunt verba hæc, ἀπαντα, καὶ προσέτι τῷ ἀλόγων ζῶον πινα, ἀλλὰ δικαιοσύνης.

⁹ Ἐν ἐνὸς] Infra. Num. 229. rectius legitur, ἐν καὶ ἑ αὐτῷ - - ἔ τῷ φιλικῷ ὀνόματι· διττῷ.

¹⁰ Ὅπως τι καὶ κατὰ τὰς ὕπνου] In MS. vitiose exaratum erat, ὑπὲρ τι καὶ κατὰ τὰς αἰσθησῆς. Nimirum τὸ ὕπνου error librarii mutaverat in ἡνῆς; quod, si plene scribas, est αἰσθησῆς.

batam, & è tranquillitatis statu deturbatam, vel quod turpius his omnibus difficiliorque foret, ignorantia inquinatam: quibus omnibus animam divinis modis repurgatam sanabat, & celestem ejus particulam refocillabat, salvamque ad consequendum intellectu divinum oculum, infinitis oculis corporis, ut Plato ait, nobiliorem, reducebat. Hujus enim folius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si ejus acies mediis convenientibus exacuatur & corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, & hieci scopus propositus erat.

C A P. XVII.

Preparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, priusquam ipsorum explorationem dijudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quove affectu parentes aliosque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum in-

¹¹ *Ἐπιθυμία*] Sic pro *ἐπιθυμία*, quod prior Edit. habet, legendum esse recte proponit Desid. Herald. *Animadv.* in Jamblichum, cap. vi.

¹² *Κατὰ τὸ Πλάτωνα*] Locus Platonis.

Ἐπιθυμία ¹¹ *παρηλαγμένη καὶ Δία, ἥδ' ἡ τῶν αἰσθητῶν ἀνοσιπότης πρὸς καλεπώνητος ἀμαθίας. ὁπότε δὴ τῶν αἰσθητῶν δαιμονίως ἰσὺς καὶ ἀπεκρίθηται τὸ ψυχῶν, καὶ ἀνεζωπύρηται τὸ φρονεῖν αὐτῆς καὶ ἀπύσσωτος, καὶ περὶ τὴν τὴν νοητὴν τὸ θεῖον ἄμμα, κρεῖττον ἐν σωφρονίᾳ, κατὰ ¹² τὴν Πλάτωνα, μερῶν σαρκινῶν ἁμαρτιῶν. μόνον γὰρ αὐτῆς ἀγαθὴ ψυχή, καὶ οἷς προσέτα βροτῶσιν πικρῶνται καὶ ἀφροδισιῶν, ἢ περὶ τὸ ὄντων αἰσθητῶν ἀλήθειαν διορθῶνται. πρὸς δὲ τὰ ἀναφύοντα ἐπιτίθηται τὸ τῆς Διονείας καθάρσιον. καὶ ἢν αὐτῆς τὸ παιδύσθαι ὁ τύπος τοῦ πύττου, καὶ πρὸς τὴν δόξα βλάπτων.*

K E Φ. 17.

Παροκείσασθαι τὸ αὐτὸ ἔτι 71. εἰς τὴν παιδείαν τὴν ὁμηγεῖαν, προσκόντων τὴν ἐπείραν, καὶ βελονῶν σπουδατελεῖν, ὅτι εὐθὺς συνεχώρη, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν ἐπὶ τὴν κρίσιν ποιήσῃ. πρῶτον μὲν πικρῶνται, πῶς τοῖς γινώσκουσιν οἰκίοις τοῖς λοιποῖς εἰς ὁμηγεῖας. ἐπειτα θεωρῶν αὐτῶν τὰς τε γέλωτες οὖν

ad quem Jamblichus respicit, exstat lib. vii. *de Republ.* pag. 485. Edit. Lugdun. Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5.

ἀκούρας, καὶ τὸ σιωπῶν, καὶ τὸ
 λαλιῶν ὡς τὸ πᾶν, ἐπὶ ᾧ πᾶς
 ἐπιθυμία, πῆντε οἱσὶ, καὶ εὖ γινώ-
 ριμῆς, οὗς ἐχρῶντο, καὶ τὸ πρὸς
 τὰς οὐμίας, καὶ πρὸς τὴν μά-
 λιαν τὴν ἡμέραν χαλάζουσι, καὶ τὸ
 χαρῶν ἐπὶ τὸ λυπῶν ὅτι τῆς τυγ-
 χῶντος ποιήματα. προσετίθει δὲ
 τὸ εἶδέν, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ
 ἄλλω τὸ σώματι κίνησιν. πῶς τὸ
 φύσεως γνωρίσμασι φυσιογνω-
 μονῶν αὐτῆς, σημεῖα πᾶσι φανερά
 ἐποιεῖτο τὸ ἀφανῶν ἡθῶν ὅτι τῇ ψυ-
 χῇ. * Καὶ ὅν τινα δοκιμάσειεν ἕως,
 ἐφίει τῶν ἐπὶ τῶν ὑπερβολῶν, δο-
 κιμάζων πῶς ἐχρῶντο βίβασιν, καὶ
 αἰληθινῆς φιλομαθείας, καὶ εἰ πρὸς
 δέξαι ἑαυτῶν παρὰ τοῦ σώματος, ὡς
 καταφρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ τῷ
 πῶς προσεῖσι προσετίθει σιωπῶν
 πινυται, δόπο πειράμεν, πῶς
 ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπῶ-
 προί τῶν ἄλλων ἐγκρατεμάτων τῶ-
 ν, τὸ γλώσσης κρατῶν. καθὼς καὶ
 ὑπὸ τῇ μυστήρια νομοθετησάν-
 των ἐμφαίνετο ἡμῖν. ὅτι δὴ τῷ
 χρόνῳ τῷ πᾶσι μὲν ἐκάστῳ ὑπερ-
 χοίτῃ, τῷ πᾶσι αἱ πόσι, ἐκινεῖν-
 τῃ, διδόντα πῶς ἀποδεῖν γράμματα
 εἰς τῷ γινώρμοις, οἱ περὶ ἐκαλῶν-
 τῃ πολιτικῇ καὶ οἰκονομικῇ πῆντε
 νομοθετικῇ ὄντες. αὐτοὶ δὲ, οἱ μὲν

tempestivos, silentium, sermo-
 nisque abusus: tum quo cupidi-
 tatibus modo indulgerent; quos
 haberent sibi familiares, & quo
 pacto cum illis viverent; deni-
 que quibus potissimum rebus in-
 terdiu vacarent; quibus item gau-
 derent dolerentve. Inspiciebat
 & vultum, & incessum, & totius
 corporis motus: atque ex nativis
 faciei lineamentis ipsos ita nosci-
 tabat, ut manifesta indicia obscu-
 ris animorum inclinationibus in-
 dagandis adhiberet. Quem au-
 tem ita probasset, eum triennio
 contemptum haberi jubebat: nec
 tamen intermittebat, ejus con-
 stantiam, verumque discendi stu-
 dium, & an adversus gloriam sa-
 tis firmus honorisque contemptor
 esset, observare. Post hac im-
 perabat suis quinquennale silen-
 tium, ut sciret quantum possent
 in continentia linguæ, re omnium
 difficillima; uti significatum est
 ab iis, qui mysteria instituerunt.
 Interea temporis quicquid facul-
 tatum opumve quisque posside-
 bat, in medium conferebatur, &
 aliis ad hoc ipsum destinatus, qui
 Politici, & legislatores nomina-
 bantur, dispensandum committe-
 batur. Ipsi vero, qui post quin-
 quennale silentium, ex vitæ cæte-

* Ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς καλ.] Sic ex
 codice MS. locum hunc emendavi & c.

stinxi. Ante enim male legebatur, ἔχου-
 ἔχουσιν πῶς χαλῶν.

raque ingenii modestia, dogmatibus participandis digni habebantur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, & intra velum audiebant juxta videbantque Pythagoram: antea enim obducto velo extrinsecus citra præceptoris aspectum, ab ore ejus pendebant, diuturnumque morum fuorum experimentum dabant. Qui vero rejiciebantur, opum quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum extruebatur ab homacōis (sic enim omnes hujus viri discipuli vocabantur:) qui si quando illis obvi facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero discitabant mortuos, quos hac spe reformaverant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros evaderent. Sed qui ad discendum tardierant, illos male conformatos, & ut ita dicam, imperfectos sterilesque judicabant. Sin post peractam explorationem, ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum Orgia & initiationes, post

των, ἕκ τε βίῃ καὶ τῆς ἄλλης ὁππο-
κείας κερμέντες μὲν τὴν πινυταιτῇ σιω-
πῶν, ἡ ἴσως τετραχὶ λοιπὸν ἐγίνοντο,
καὶ ἐρπὺς σινδόνος ἐπὶ κερὸν τῆς Πυθα-
γόρας, μετὰ τὴν καὶ βλέπειν αὐτόν.
πρὸ τούτου ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ μηδέ-
ποτε αὐτῶν ἐνορῶντες, μετεῖχον τῆς
λόγων διὰ ψυχῆς ἀκροῆς, ἐν πολλῷ
χρόνῳ διδόντες βάσανον τῶν οἰκείων
ἡθῶν. * Εἰ δὲ ἀποδοκιμασθεῖσιν, 73
τὴν μὲν ὑπόστασιν ἐλάμβανον διπλῶν,
μνήμας δὲ αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχών-
ντο ὑπὸ τῶν μακρόν· ἔτω γὰρ ἐκα-
λουῖτο πάντες οἱ παρὰ τὴν ἀνδρα-
σιν γυμνάσιοντες δὲ αὐτοῖς, ἔτω
συνετύχανον, ὡς ἄλλοις πόσιν·
ἐκείνους ὅτι ἔφασι τεθνάναι, ὡς
αὐτοῖς ἀνεπαλάσσωτο, καλὰς κἀγα-
θὰς προσδοκῶντες ἰσοῦσαι ἐκ τῶν
μαθημάτων. ἡ ἀδιοργανώτης τε,
καὶ, ὡς εἰπὺν, ἀτελεῖς τε καὶ σεί-
ρώδεις ὄντο. ὅθεν δυσμαθεστέρους.
* Εἰ δὲ μὲν πρὸς ἐκ μορφῆς τε καὶ βα- 74
θίσματος, καὶ τῆς ἄλλης κινήσεως τε
καὶ καταστάσεως ὑπὸ αὐτῆς φυσιογνω-
μονηθῆναι, καὶ ἐλπίδα ἀγαθῶν
παρὰ αὐτῶν ὡς ἀγαθῶν, μετὰ πινυ-
ταιτῇ σιωπῶν, καὶ μὲν ὅθεν ἐκ τῆς
τοσῶνδε μαθημάτων ὁργασμὸς καὶ

* Ἐν τετραχὶ λοιπ. ἰγ.] Vide Schefferum de Philosophia Ital. cap. xi. p. 105.

† Μνήμας ὅτι αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Schefferum in dicto opere, sub finem capitis xii.

ἡ ἀδιοργανώτης] Id est, malis orga-

nis a natura instructos. Sic supra Num. 66. Noster usus est voce διοργανώτης: & alibi voce διοργανώτης.

† Τῆς δυσμαθεστέρους] Sic MS. At prior Edit. minus recte, τῆς δὲ ἀμαθεστέρους.

μύσεις, ψυχῆς τε ἀπὸ ῥύψης, καὶ καθαρμῶν τοσούτους τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων ἔτι θεωρημάτων⁶ προσοδύσαντες, δι' ἧς ἀγγινοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγαιαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐκφεύοντο, δυσκίνητον⁷ ἔπιπτε καὶ δυσαπαρακαλύπτετος εὐρίσκατο, ἡ γὰρ πάλιν δὴ πᾶσι τοιούτοις καὶ μνημεῖον ἐν τῇ Διατριβῇ ἠώσαντες, (καθὰ καὶ⁸ Περιάλω τῷ Θυρίω λέγει), καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, δοπογινώσκῃν ὑπ' αὐτῶν) ἐξήλανον ἐκ τῶν ὁμακείων, φορεπῶντες χρευσθῆναι τε καὶ δεγρόμεν⁹ πληθύνειν. κινῶν γάρ αὐτοῖς καὶ ταῦτα ἀπείκειτο, ὑπὸ πᾶσιν εἰς τὰ τοῦ Πιπτιθεῖων, ἢ δὲ, οἰκονομικῶς ἀπὸ τῶν πέλεις. καὶ εἰ ποτε σιωπῆσαι ἄλλως αὐτῶν, πάντας ὀντινοῦ μάλλον,

animæ purgationes & emundationes, post peragrata tot, tanta, & tam varia theorematum, ex quibus solertia mentis animæque sanctitas modis omnibus in unoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis & intellectu hebetior reperiebatur, tali homini in schola cippum aliquem & monumentum sepulchrale erigebant; uti contigisse fertur Perialo Thurio & Cyloni Sybaritarum Principi ab iisdem reprobatis; dein auro argentoque onustum auditorio exigebant: nam & cum in finem reposita pecunia publica administrabatur à quibusdam, qui à sumptuum dispensatione Oeconomici dicebantur. Quod si aliquando sic ejecto forte facti essent obvii, quemvis potius alium censebant,

⁶ Προσοδύσαντες] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum & seriem orationis turbat: siquidem accusativi illi, καθαρμῶν, etc. pendent a præcedenti μῶν, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde, pro δι' ἧς, quod statim sequitur, lego, δι' αὐτῶν.

⁷ Στάλιν δὴ πᾶσι τοιούτοις καὶ μνημ.] Manifesta tautologia. Hoc ipsum enim jam paulo superius Jamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum hunc Jamblichi interpolatorum manus passum esse; præsertim cum & alia non pauca bis in eo dicta observaverim. Vel saltem dicendum est, Jamblichum eadem ex diversis auctoribus aliquando retulisse. Confer Nostrium infra, sub finem capituli xxxiv.

ubi morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus inculcat.

⁸ Περιάλω τῷ Θυρίῳ καὶ Κύλωνι τῷ Συβαρίῳ.] Addi his poterat Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. v. Strom. p. 575. Φασὶ γὰρ Ἰππάρχου τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίαν ἔχοντα γενέσθαι τὰς τῶν Πυθαγῶρων περὶ τῶν ἐξελαθῆναι τὸ διατελεῖν, καὶ γὰρ ἐπὶ αὐτῶν γενέσθαι, οἷα νεκρῶν. Ajunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scripto prodidisset decreta Pythagoræ, e Schola expulsus fuisse, & ipsi, laqueum mortis, cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lyfidis, quæ statim subiungitur, scripta est. Cæterum de Cylone, ejusque reprobatione, plura vide sis apud Nostrium infra, Cap. xxxv.

quam illum qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter & Lysif Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis, & sine disciplinis ad contemplationem accedentibus, doctrinam communicaret, scribit: *Ajunt autem vulgare te etiam philosophiam quibusvis obviis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hæc tu quidem, Hipparche, cum cura edoctus fuisti; sed non servasti ô bone, gustatis deliciis Siculis; ad quas gustandas non debebas reverti. Si igitur mentem mutaveris, latorabor; si non, mortuus es mihi. Par enim erat divinorum Ejus humanorumque præceptorum meminisse; neque bona sapientiæ communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animæ subierunt. Nefas enim est obvio vulgo porrigere ea, quæ tantis laboribus com-*

ἢ ὁκῶνον ἡγάγητο εἶναι, τὸν κατ' αὐτὸς πύθιασται. * Διότι καὶ 75
 Ἀύσις ἰππάρχῳ τῇ ὀπισθολῇ ἔστιν, μεταδίδοντι. ¹⁰ τὸν λόγον τοῖς ἀπεισέμοις, καὶ ἀπὸ μαθημάτων καὶ θεωριῶν ὀπισθοδρομοῖς, Φησί· φαντὶ δὲ σὶ εἰ δαμοσίῃ ¹¹ φιλοσοφῶν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, τίπτε ἀπαξίωσι Πυθαγόρας ὡς ἡμάς μὲν, ἰππάρχει, μετὰ σωδῶς, σὶκ ἐφύλασξας δὲ, γούσι μὲν ¹², ὡ ἡμεῖς, ¹³ Σικελικῶς πολυπλείας, ἅς σὶκ ἐχέτω τοι γούσι μὲν δότιον. εἰ μὲν ὦν μεταβάλλοι, χαρήσμεθα· εἰ ᾗ μὴ γέ, τίθναται. Διαιμενῶνται ¹⁴ γὰρ Φασὶν ὅσον εἴη καὶ τῇ τῆς θείων π καὶ ἀνθρώπων ἀρετῶν γυμνασίων, μηδὲ κενὸν ¹⁵ πειθόμεναι τῇ σφίσις ἀρετῇ τοῖς ἐδ' ὅναρ πᾶν ψυχῶν καθαυμένων. καὶ γὰρ ἡμεῖς ¹⁶ ὁρέμεν τοῖς ἀπαιτῶσι τῇ καὶ τῶν ἀρετῶν ἀρετῶν

* *Αύσις*] Epistola hæc Lysidis existat etiam in Collect. Epistolarum Græcarum Aldina & Genevensi; & ad calcem Diog. Laërtii, qui ex officina Henrici Stephani prodit: itemque inter opuscula Mythologica, Physica, & Ethica, quæ prodierunt apud Henr. Westermium Amstelod. 1688. collectore. Thoma Galeo. Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. *Var. Lect. lib. i. cap. xii.* Meminit etiam ejus Synchus, Epist. cxlii. & Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom.

¹⁰ *Τὸν λόγον*] Lege, & λόγον.

¹¹ *Φιλοσοφῶν*] Φιλοσοφῶν oportebat. Epistola enim hæc Dorica dialecto scripta est.

¹² *Σικελικῶς πολυπλείας*.] Sic rescripti sensu exigente. Ante enim legabatur, Σικελικῶς πολυπλείας, ἅς σὶκ ἐχέτω τοι γούσι μὲν.

¹³ *Διαιμενῶνται γὰρ φασὶν ὅσον εἴη καὶ τῇ τῆς θείων π καὶ ἀνθρώπων ἀρετῶν γυμνασίων*.] Scribe, διαιμενῶνται γὰρ ὅσον εἴη καὶ τῇ τῆς θείων π καὶ ἀνθρώπων ἀρετῶν γυμνασίων.

¹⁴ *Πειθόμεναι*] Cave minus. Est enim Doricum pro πειθόμεναι.

¹⁵ *Ὅριον τοῖς ἀπαιτῶσι*.] Sic recte MS. In prioribus vero Edit. male legitur, ὁρίζεται ἀπαιτῶσι τὰ καὶ τῶν ἀρετῶν ἀρετῶν ἀρετῶν ἀρετῶν. Quæ monstra? Ποσειδωνίος autem Doricum est pro ἀρετῶν ἀρετῶν.

περχθῆναι, εἴτε μὲν βεβήλοισι
τὰ πῦν Ἐλευσινίαν θεῶν μυστήρια
διαγῶναι¹⁶. κατ' ἰσότητα ἢ ἀδ-
κῆς ἢ ἀσέβειας οἱ πιαυῖται προῆσαν-
76 πς. * Διαλογίζεσθαι δὲ καλὸν,
ὅσιν χρόνῳ μάλλον ὀκνημετέρηκα-
μεν, ὁποῖον πλείονος¹⁷ αὐτῶν,
τῶς ἐν τοῖς σέβεισιν ἀμῶν ἐγκω-
λαμνῶν. ἕως πότε διελθόντων
ἐπὶ τὴν ἐξομῆσιν διεκίχθη τῇ τῶν
λόγων.¹⁸ κατὰ πρῶτον οἱ βαφῆς
προκαταδύσαντες ἐστῆσαν τὰ βά-
ψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκλυ-
τον τὰν βαφῶν¹⁹ ἀναπίνοντι, καὶ
μηδέποτε γλυκοῦν ἀνέχονται. πῦν
αὐτὸν τρέπον καὶ ὁ δαίμωνι²⁰ ἀντὶ
προπερικαθάρσεως τὰς ψυχὰς τῇ τῆς
φιλοσοφίας ἐρεθίζοντων, ὅπως μὴ
διαψεύσῃ περὶ τῆς ἐλπίδος
τῶν ἐσθίων καλῶν πρὸς ἀγαθῶν

parata sunt, aut profanis Deorum
Eleusiniarum mysteria evulgare: æ-
que enim injusti atque impii sunt,
qui alterutrum horum fecerint. De-
cebat autem ad animum revocare,
quantum temporis spatium consumpse-
rimus in eluendis maculis, quæ pe-
ctora nostra altius insederant, donec
tandem, peractis quinquennio, ad
percipiendam Illius doctrinam capa-
ces evasimus. Sicut tinctorum vesti-
menta, quæ coloribus imbueri vo-
lunt, prius purgata, medicamentis
inficiunt, ut tineturam nec facile
eluendam, nec unquam evanituram
sorbeant: eodem modo divinus Ille
Vir animos philosophiæ deditos ante
preparabat; ne bona ulla et hone-
sta, quæ sibi promittebant, eos sub-
terfugerent. Neque enim ille do-
ctrinam adulterinam venditabat,
sed quæ κισθῆλως ἐντεπρόσβητο λό-

¹⁶ Διαγῶναι κατ' ἰσότητα] Antea cor-
ruptissime hic legebatur, διαγῶναι, κα-
τ' ἰσότητα. Διαγῶναι autem Doricum est
pro διαγῶναι.

¹⁷ Σπείρας] Hæc vox abest a priorī
Editione, quæ in aliis Epistolæ hujus E-
ditionibus legitur.

¹⁸ Κατὰ πρῶτον οἱ βαφῆς προκαταδύσαντες
ἐστῆσαν τὰ βάψιμα πρῶτον. Eodem plane simili uti-
tur Plaro lib. iv. de Repub. pag. 449. E-
dit. Lugdun. Οὐδὲν ὁμοίον, ἐπὶ οἱ βαφῆς,
ἐπὶ τὴν βαλνῶσιν βάψιμα ἔσται, ὡς εἶπεν
ἀλλοτρίως, αὐτῶν μὲν ἐκλήγονται οἱ τοῦ
τοῦ χρόνου μᾶλλον φέρονται τῶν τῶν λιγυρῶν
ἐπὶ τὴν προκαταδύσαντες οἱ ἐπὶ τῇ προ-
καταδύσει διαγῶναι, ὅπως διέγονται ὅτι
μεγίστην τὴν ἀρετήν, &c. Item Theo Smyr-
neus in Mathematicis, pag. 17. qui ad
hunc ipsam locum Platonis respiciens,

ait: Παιδύμενοι γὰρ τοῖς παιδῶν οἱ Μυσ-
τῆς, &c. ὡς δὲ καὶ μαθησόμενοι, ἡ ὅπως
ἡμεῖς προκαταδύσαντες καὶ προκαταδύσαν-
τες, ὡς πρὸς τὴν τῶν τῶν μαθησόμενοι τῶν
τοῖς, τῶς ἀπὸ ἀπὸ ἀρετῆς, ἢ ἐκμα-
θῶσιν, ὡς πρὸς λόγους ἐκείνους, ὡς πρὸς
βαφῶν. Cæterum, τὸ ἐστῆσαν hic apud
Jamblichum, & συνεκρίσιν, apud Theo-
nem, referendum est ad alumen, quo
tinctorum in lanis repurgandis & coloris
inficiendis uti solent. Id enim est συνε-
κρίσιν, sive adstringendi vi præditum; ut
ex usu & experientia constat. Plinius
lib. xxv. cap. xv. Vis liquidis aluminis ad-
stringere, indurare, rodere. Paulo ante di-
xerat, Inficiendis claro colore lanis candidum
liquidumque (alumen) utilissimum est.

¹⁹ Ἀναπίνοντι] Male antea, ἀναπίνοντι.

neque pedicas, quibus plerique Sophistarum, inutiliter otium collocantes, juventutem irretiunt: sed rerum divinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero ejus disciplinam mentiti, sub hoc prae-textu multa & gravia facinora perpetrant, juvenes praeter decorem & temerario ausu quasi sagena capientes. Unde fit, ut auditores suos feroces & procaces reddant, dum moribus incompofitis turbulentisque scientiam & doctrinam divinam instillant: perinde ut si quis in puteum profundum & alto luto repletum, puram liquidamque aquam infuderit; nam & lutum magis conturbabit, & aquam simul perdidit. Eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce & discipulis. Ipsum enim peccus & cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quaedam & densa dumeta obsident, quae quicquid anima mansuetudinis, tranquillitatis, & rationis habet, obscurant, prohibentque prodire, succrescere, & proserpere intelligendi facultatem. Con-

καὶ κωλύουσι προφανῶς μὲν ²³ αὐξητῆρ ἐπεκύνψαι τὸ νοητὸν. οὐο-

²⁰ Σοφιστῶν] Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in communem a libris temere mutata sunt: ut Lector facile observabit.

²¹ Ἡρώσιον] Dorientes dicunt, Ἡρώ-
νιον.

²² Πυκινὰ γὰρ καὶ λάσαι λόχμαι π.] Locum hunc citat Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom. Ὁ δ' ὠδὴ ἰαμβλικῶν Πυθαγορικῶς Δύσις ἐκπεψῖσται εἰς

γῶς, ἔδδ' ἐπὶ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν ²⁰ σοφιστῶν τῶς νέως ἐμπλέκον-
τι, πρὶ ἔδδ' ἐκρήγυον ἀχολάζοντες·
ἀλλὰ θείων τε καὶ ἀνθρώπων
πραγμάτων ἦν ὁπιστάμων. πρὶ δὲ
πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήναι δι-
δασκαλίαν, πολλὰ ἔδεινα δρῶντι,
συνγυλῶντες, ἔχ' ἑσμον, ἔδ'
ὡς ἔτυχε, τῶς νέως. * Τοιγαρὲν 77
χαλεπῶς τε ἔπεσσαν ἀπεργά-
ζοντα τῶς ἀκαταστάσεως. ἐγκρίναντι γὰρ
ἦσαν τετραπραγμῶσις τε ἔσθλῳ
θεωρήματα ἔλογως θείας· καθά-
περ εἰς πρὸς Φρέας βαθὺ βορβόρον
πλήρες ἐγγυλῶν καθαρὸν ἔδειξεν
ὑδωρ. τὴν τε γὰρ βορβόρον ἀνέτα-
ραξε, καὶ τὸ ὑδωρ ²¹ ἠφάνισεν.
ὁ αὐτὸς δὲ τὸ πρὸς τῶν ἔσθλῳ δι-
δασκόντων τε καὶ διδασκομένων.
πυκινὰ ²² γὰρ ἔλασαι λόχμαι
πρὸς τὰς Φρέας ἔτὰν καρδίας
ἐμπεφύκαντι τῶν μὴ καθαρῶς
τοῖς μαθήμασι ὀργισμένων, πάν-
τὸ ἄμερον καὶ πρῶτον καὶ λογι-
τικὸν τὰς ψυχὰς ὁπιστάζουσαι,

ψυχῶν, ὡς λέγει γὰρ ὁρμητὴς παρὲλκεται τὸ
νόημα, εἰπὼν γὰρ ὡς Δωρετικῶν τῶν τοιούτων,
ὅτι πυκινὰ καὶ λάσαι λόχμαι πρὸς τὰς Φρέ-
ας καὶ τὰς καρδίας ἐμπεφύκαντι ἢ μὴ καθαρῶς
τοῖς μαθήμασι ὀργισμένοι, πάντ' ὅσον
ἡμερῶν καὶ πρῶτον καὶ λογικὸν τὸ ψυχῆς ὁ-
πιστάζουσαι, καὶ κωλύουσαι ὡς φανερῶς αὐ-
ξητῆρ καὶ ἐπεκύνψαι τὸ νοητικόν.

²³ Ἀυξητῆρ καὶ ἐπεκύνψαι τὸ νοητ.]
In Editione Arceii mendose admodum
legitur, αὐξητῆρ καὶ ἐπεκύνψαι τὸν αἰσθη-
τικόν

μάζαιμι ἢ καὶ πρῶτον ἐπιλθὼν αὐ-
τῶν τὰς ματίρας, ἀκρασίῳ τι καὶ
πλεονεξίῳ. ἄμφω δὲ πλὺτονι
78 πεφύκαντι. * Τὰς μὲν ἐν ἀκρα-
σίας ἐξεβλάθησαν ἄθεομοι γάμοι,
ἑπιθυμίαι, καὶ φθοραὶ, καὶ μέθαι,
καὶ ὡς φῦσιν ἀδοῦναι, καὶ σφο-
δραὶ πινεῖς ἑπιθυμίαι, μέχρι βα-
ρύνειν καὶ κρημνῶν ἐκδιώκεσθαι.
ἤδη γὰρ πινὰς ²⁴ ἀνάγκασαν ἑπι-
θυμίαι μήτε ματίρων μήτε θυγατέ-
ρων δοτοχέας, καὶ δὴ παρεωσάμεναι
πόλιν ἢ νόμους, καθάπερ τόραν-
τι, ἐκπελαγαῦσαι τὴν ἀγκώ-
νας, ὥστε αἰχμάλωτον ὅππῃ τὸν
ἔχατον ὀλεθρον μὲν βίας ἀγασθαι
κατίσταναι. τὰς ἢ πλεονεξίας ἐκ-
πεφύκαντι ἀρπαγαὶ τι, καὶ λασαῖαι,
πατροκτονίαι, ἱεροσυλίαι, φαρ-
μακίαι, καὶ ὅσαι τέτων ἀδελφά-
δαι ὡν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς
ἐνδιδαιτῇται ταῦτα τὰ πάθη, πρὸς
καὶ σιδάρω καὶ πάσαις μαθη-
μάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραν-
ται, ²⁵ καὶ εὐρόμδμον ἢ λογισμὸν
ἐλπίθρον τῶν πσάτων κακῶν,

79 πτῶνικαδὲ ἐμφυτῶν τι χρῆσιμον αὐτῶ, καὶ ὡς διδόμεν. * Τὸ σῶ-

venit autem et matres illorum du-
metorum nominare, intemperantiam
et avaritiam; quarum utraque val-
de fecunda est. Nam ex intempe-
rantia nascuntur nefariae nuptiae, et
stupra, et ebrietas et qua praeter
naturam sunt voluptates, et cupi-
ditates quaedam vehementiores, in-
barathrum et praecipitia propellentes.
Jam enim quidam cupiditatibus ab-
repti, nec matrum, nec filiarum in-
cestu abstinerunt, et civitatis legi-
bus perruptis, sub cupiditatum ty-
rannide, manibus quasi a tergo re-
vinctis, veluti mancipia, in extre-
mam perniciem violenter sunt detru-
si. Ex avaritia proveniunt rapinae
atque latrocinia, parricidia, sacri-
legia, veneficia, et si quae sunt alia
hiscē gemina germana. Primum igitur
silvas illas, in quibus hi affectus
stabulantur, igne ferroque et omni-
bus disciplinarum machinis purgare
oportet, et rectam rationem a tan-
tis malis in libertatem asserere: ac
tum demum utile ei aliquid implan-
tandum atque inferendum est. Tan-

καὶ ἐνέμεναι μὴδὲ. Nos τὸ αἰξήθημεν (quod
Dorice dictum est pro αἰξήθηται) revo-
cavimus ex MS. τὸ ἰσητήριον, ex Eusta-
thio; δε ὁμοφῶσαιμι (quod iidem Do-
ricum est, pro ὁμοφῶσαιμι) ex aliis Epi-
stolae hujus Editionibus.

²⁴ Ἀνάγκασαν] Sic MS. pro ἡνάγκα-
σαν, quod Arceii Edit. habet. Prius
autem est Doricum; posterius, κατὰ νότον.

²⁵ Καὶ ἐνέμεναι τὸν λογισμὸν.] Locus
non solum corruptus videtur, sed etiam
mancus; quem sic rescripserim, καὶ ἐν-
σώμεναι τὸν λογισμὸν, καὶ ἐλευθερῶν ἢ το-
σούτων κακῶν καταστῶσιν, τοσούτοις δὲ,
δὲ. Sic omnia sunt clara. Τὸ ἐνσώμεναι
certe in aliis Epistolae hujus Editionibus
recte legitur.

tam tamque necessariam curam disciplinarum, & tam accuratum in docendo examen philosophiæ præmittendum censebat Pythagoras; eoque efficiebat, ut & ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis, & mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret judicaretque.

C A P. XVIII.

Post hæc dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit: cum enim indole dissimiles essent, par non erat, ut omnibus ex æquo eadem largiretur. Indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quæque audienda proponere, aliis nihil indulgere, eosque plane excludere: quod equidem communicationis & æqualitatis legibus adversum erat futurum. Ideoque, dum quibusvis justam convenientis doctrinæ portionem tribuit, utilitatem inter omnes partitus est pro virili; & justitiæ distributivæ munia implevit, congruentem unicuique instructionem largitus. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellavit, alios vero *Py-*

των Ὀπιδέσιον, καὶ ἕτως ἀναγκαιοπάτιν ²⁶ ὡς τὸ δὲ μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας παιδεύει Πυθαγόρας, πλεῖν τι ἐξαίρετον ἐπὶ τὸ ἐξέπαισιν ἀκροαμάτων πρὸ διδασκαλίας ἐκ μεταδόσιν τῷ αὐτῷ δεδογμένων, βασιλεύων τι καὶ Διαικούνων τὰς τῷ ἐντυγχανόντων ἐκνοίας, διδάγμασι τι πικίλοις καὶ γεωρείας Ὀπιδέσιον μυσταίοις εἰδοῖσι.

Κ Ε Φ. ιη'.

Μετά δὴ τῶν λέγων, ὅπως 80
 οὗτος ἐκλεχθέντας ὑφ' αὐτοῦ
 διήρηκε χωρὶς καὶ τὴν ἀξίαν ἐκάστης.
 ἔτι γὰρ τῶν αὐτῶν μετέχον ὁπτιοῦς
 πάντες ἦν ἄξιον, καὶ ὁ ὁμοίως ὄντας
 φύσεως ἔτι ἄξιον ἦν οὗτος μὲν πάντων
 τῶν πρὸς πειρώσεων ἀκροαμάτων
 μετέχον, οὗτος ὁ μὴδενός, ἢ μὴδ'
 ὅλως μετέχον. καὶ γὰρ τῶν ἡν
 ἀκρωμένων καὶ ἀνισόν. τὰ μὲν τὰ
 μετεδίδουσι τῷ Ὀπιδέσιον λόγων
 ἐκάστης τῇ προσήκοντι μοῖραν, τὴν
 τι ἐφέλεται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ
 δυνάμει, καὶ τῇ τῇ δικαιοσύνης
 λόγον ἐφύλαττειν, ὅτι μάλιστα τῇ
 ἀξίαν ἐκάστης δοποδίδας ἀκρόασιν
 καὶ καὶ δὴ τῶν τῶν λόγων, οὗτος μὲν
 Πυθαγορείους καλεῖται, οὗτος ὁ Πυ-

²⁶ Ὡς τὸ δὲ. In his mendum ali-
 quod latere necesse est, quoniam oratio-
 nem reddunt ἀναγκαιοπάτιν. Quare cum Ar-
 cerio legerim, ὡς τὸ δὲ.

¹ Τὸς μὲν Πυθαγορείους καλ.] Vide
 Schefferum de Philof. Ital. cap. xl. pag.
 100, 101.

θηγορίστας· ὥστερ Ἀττικὰς πινὰς
ὀνομάζομεν, ἐπὶ τὰς δὲ Ἀττικιστάς.
διελὼν ἔτω περὶ πάντως τὰ ὀνόματα,
οὗτ' μὲν γησίους εἶναι ἐνεθήσατο,
οὗτ' δὲ ζῆλωντας τέτων θηλαῖαν

81 ἐνομοθέτησε. * Τῶν μὲν ἔν Πυθα-
γορείων κοινῶν εἶναι τὴν εὐσίαν διέ-
ταξε, καὶ τὴν συμβίωσιν ἅμα διὰ
παντὸς ὁ χρὸνός διὰ πλεον. οὗτ' ὅτι
ἐπὶ τὰς ἰδίαις μὲν κλήσεις ἔχειν ἐκέ-
λευσε, συνιόντας δὲ εἰς ταὐτὸ συνα-
λάζειν ἀλλήλοις. καὶ ἔτω τὴν διὰ
δοχῶν πώτῳ δὴ Πυθαγόρας κατ'
ἀμφοτέρους οὗτ' ὅτι τρεῖς συστήται.
κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸς τρεῖς δὴ ἦν εἶδη
τῆς φιλοσοφίας· δι' οὗ γὰρ ἦν γνῆ ἡ
τῶν μεταχειριζομένων αὐτῶν, οἱ
μὲν Ἀκυσματικοί, οἱ δὲ Μαθημα-
τικοί. τεταυρῶν δὲ οἱ μὲν Μαθηματι-
κοὶ ὁμολογῶντο Πυθαγόρειοι εἶναι
ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῶν. οὗτ' ὅτι Ἀκυσματι-
κὸς ἔστι ὁ ὁμολόγων, ὅτι πᾶσι
πραγματέαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγό-
ρα, ἀλλ' ἰσχυρῶς. τὸν δὲ ἰσχυρῶς
οἱ μὲν Κροτωνιάται Φασίν· οἱ δὲ

82 Μεταποντιῖνον. * Ἐστὶ δὲ ἡ μὲν τῶν
Ἀκυσματικῶν φιλοσοφία, ἀ-
κυσματικῶν ἀναπόδεικτα, καὶ ἀνδ-
λόγων, ὅτι ἔτω περὶ κρίσεων, καὶ τ'
ἄλλα, ὅσα παρ' ἐκείνων ἐρέθη,
ταῦτα περὶ πάντων διὰ φυλάττειν ὡς
γῆρα δόγματα. ὁ αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ὅτι λέγειν προσωπῶνται, ὅτι

thagoristas : plane uti quosdam At-
ticos, nonnullos autem Atticistas
dicimus. Ita nominibus apte di-
stinctis, quosdam genuinos esse
statuit, cæteris vero præscripsit ut
se horum imitatores præstarent.
Pythagoreis igitur bonorum om-
nium communionem indixit, eos-
que per omnem vitam una degere
voluit : cæteris autem præcepit,
ut suas quisque opes seorsum possi-
derent, sed studiorum commu-
nium gratia in unum locum con-
venirent : hicque philosophandi
modus à Pythagora uterque ad
successores translatus duravit. Jux-
ta aliam philosophandi formam,
sectatores Pythagoræ divideban-
tur in *acusmaticos* & *mathematicos* :
quorum hosce reliqui Pythagoreos
confitebantur ; sed mathematici
negabant acusmaticos tales esse :
utpote qui non à Pythagora, sed
ab Hippaso, quem Crotoniatam
quidam, alii vero Metapontinum
faciunt, disciplinam suam habe-
rent. Versatur autem Acusmati-
corum philosophia circa auditiones
demonstratione aut ratione
destitutas : quippe saltem, quod ita
agendum sit, aliaque quæ ab Illo
acceperunt præcepta, ut divina
dogmata custodire annituntur ; ipsi
vero ea neque se enarrare profi-

* Ἀναπόδεικτα] Antea male, ἡσπῶ-
δην.

* Ἀυτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ὅτι λέγει.] Lo-
cum hunc antea mutilum ex codice MS.

tentur; neque omnino enarrari posse: sed inter ipsos existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima Ejus dicta tenerent. Hæc vero in tres classes divisa sunt: quædam enim indicant quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua quid faciendum sit, quid non. Ea quæ versantur circa quæstionem quid res sit, hujusmodi sunt: quid sint beatorum insulæ, Sol, Luna? quid sit Oraculum Delphicum, tetractys? quænam sit harmonia, qua caneant Sirenes? Ea autem, quibus quæritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit justissimum? sacra facere: quid sapientissimum? numerus; ac deinceps quod rebus nomina imposuit: quid in rebus humanis sapientissimum? medicina: quid pulcherrimum? harmonia: quid robustissimum? mens: quid optimum? beatitudo: quid verissime dictum? quod homines mali sint: unde & Poëtam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum ajunt, quia cecinerat:

*O DI! quo genere estis? quæne
ab origine tales?*

*Unde homines vobis tam pravi est
seminis ortus?*

supplevi. In priore enim Edit. defunt verba hæc, ὅτι λίγαι ὡσαυτοῖνται, ὅτι λεκτίον εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem, absque dubitatione rescribendum est, παρ' αὐτῶν, sensu sic exigente.

λεκτίον εἶναι, ἀλλὰ Ἐ αὐτῶν ἑπι-
λαμβάνουσι τέτρες ἔχον βέλπτε
πρὸς Φρόνησιν, οἵπνες πλείεσσ
ἀκρόσματ' ἔχον. πάντα ᾗ τοιαῦτα
ἀκρόσματι διήρηται εἰς τρία εἶδη.
τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, πῖ ἐστι, σημαίνει·
τὰ δὲ, πῖ μάλιστ'· τὰ δὲ, πῖ δὲ
πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν
ἂν, πῖ ἐστι, τοιαῦτα· οἷον, πῖ ἐστιν
αἱ μακάρων νῆσοι, ἡ λίσσ', σελῶν;
πῖ ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, π-
ρακλῦς; * ὅπρ' ἐστὶν ἡ ἀρμονία, ἐν
ἢ αἱ Σερλώεις. τὰ δὲ, πῖ μάλιστ',
οἷον, πῖ τὸ δικαιοπάτον; ᾄδεν. πῖ
τὸ σφώπατον; ἀριθμός. δ' ἄπρον
δὲ, τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα
πῖ μῦθον. πῖ σφώπατον τῶν παρ'
ἡμῶν; ἱατρική. πῖ κάλιστα; ἀρ-
μονία. πῖ κράτιστον; γνώμη. πῖ
ἄρυστον; εὐδαιμονία. πῖ δὲ ἀληθέ-
στατον λέγει; ὅτι πονηροὶ οἱ ἀνθρώ-
ποι. διὸ Ἐ ποιητὴν Ἰσσοδάμαντα
Φασὶν ἐπαινέσσει αὐτὸν, τὸν Σαλα-
μίνιον, ὃς ἐποίησεν,

Ω' Θεοὶ, πῶς ἐστ', πῶς ἐστὶν τοιοῦτ'
ἐγγράδ'ε;

Ἀνθρώποι, πῶς ἐστ', πῶς ἐστὶν κα-
καὶ ὧδε γρόαδ'ε;

* Ὅπρ' ἐστὶν ἡ ἀρμ. } Locus est obscu-
rus, ex quo ut commodus aliquis sensus
eliciatur, scribendum puto, πῖ ἐστὶν ἡ ἀρ-
μονία, ἢ ἡδὴ αἱ Σερῆες. Sed, ut ve-
rum fatear, mihi ipse non satisfacit.

- 83 * Ταῦτα ἔπαιῶνται ἐστὶ τὰ τέτα τῶν
 ἡμέρας ἀκρόσματα. ἕκαστον γὰρ τῶν
 πιάτων, μάλισται τί ἐστίν. ἐστὶ δὲ
 αὐτὴ ἢ αὐτὴ τῇ τ' ἐπ' αὐτῶν σοφιστῶν λε-
 γομένη σοφία. καὶ γὰρ ἑκαῖνοι ἐζη-
 τουν, εἴ τί ἐστι τ' ἀγαθόν, ἀλλὰ,
 τί μάλισται· εἰδὲ, τί τὸ χαλεπὸν,
 ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ
 αὐτὸν γινώσκει ἐστίν. εἰδὲ, τί τὸ ῥά-
 θιον, ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶν; ἐπὶ τῷ
 εἶναι χρηστόν. τῇ πιαύτῃ γὰρ σοφία
 μετηκολυθηκέναι ἔοικε τῇ πιαύτῃ
 ἀκρόσματι. πρότερον γὰρ εἶποι Πυ-
 θάγορας ἐγγύοντο. τὰ δὲ, π' ἐρακίον,
 ἢ εἰ ἐρακίον, τῶν ἀκροσμάτων
 πιαῦτα ἐστίν· οἷον, ὅτι δεῖ πικρο-
 ποιῆσαι. ⁶ δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπὶν
 τῷ ἡρεπείοντι τὸ θεόν. ἢ, ⁷ ὅτι
 δεῖ τὸ δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρότερον·
 ἢ, ὅτι εἰ δεῖ πᾶς λεωφόρος βαδίζειν
 ὁδὸς, εἰδὲ εἰς περὶ ῥαυτῆρα ἐμ-
 βάλλειν, εἰδὲ ἐν βαλανείῳ λύεσθαι.
 ἄδηλον ⁸ γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ
- 84 καθαρῶς οἱ κρινόμενοι. * Καὶ
 ἄλλα τὰδε· φορτίον μὴ συγκατα-
 ρεῖν· εἰ γὰρ δεῖ αἶτιον γίνεσθαι ἢ μὴ
 ποιεῖν· σιωπᾶν τινάκει δέ. Χρυσὸν

Hæc atque hujusmodi sunt istius
 scholæ dicta: singula enim horum
 ostendunt, quid sit maxime: & hæc
 eadem est cum illa septem Sopho-
 rum sapientia: nam & illi quære-
 bant, non quid simpliciter bonum
 esset; sed quid maxime tale: nec
 quid difficile, sed quid difficilli-
 mum; nempe, seipsum nosse: ne-
 que quid facile, sed quid facilli-
 mum; scilicet, facere quod adfue-
 veris. Hujus enim ipsius sapientie
 imitatione dicta ista videntur pro-
 dita esse: utpote cum illi septem
 Pythagora antiquiores fuerint.
 Quod porro præcepta de iis quæ
 facienda, quæve omittenda sint,
 attinet, ea talia erant. Liberos esse
 suscipiendos. Dextro pedi calceum
 prius esse induendum: neque via
 publica ingrediendum; neque in
 aquimali intingendum; neque
 in balneo lavandum; nam circa
 omnia ista incertum este, an qui iis
 una utuntur, puri sint: aliaque hu-
 jus generis ista. Non ad onus suble-
 vandum, ne simus causa non labo-
 randi; sed ad imponendum, opem
 præstari debere. Cum muliere au-
 rum gestante non esse rem haben-

¹ Τῷ ἔθῳ] Sic codex MS. At prior Edit.
 corrupte, τῷ ἔθῳ χρηστῶ: cui loco, ut
 desuperato, Arcerius alteris cum apposuerat.

Διὶ γὰρ ἀντικαταλιπὶν τὸς ἡρεπ.
 Eandem procreandorum liberorum cau-
 sam tradit Plato lib. vi. de Legib. p. 622.
 Χρητὴς ἀνθρώπου φύσις ἀντίχρεια τῷ παι-
 δας παίδων καταλείπει, ἀπὸ τῷ ἡρώ ὑπερ-
 ρέται ὡς αὐτὸν περιελάττει. Sic enim lo-

cum hunc corrigo.

⁷ ὅτι δεῖ τὸ δεξιὸν ὑποδ.
 De hoc al-
 liisque Symbolis Pythagoricis vide etiam
 Nostrum in *Protreptico* sub finem, & In-
 terpretes ad Laërtium in *Pythagora*.

⁸ Ἀδηλον γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ καὶ κατὰ
 Sic locum hunc ex MS. emendavi. An-
 tea enim pessime legebatur, ἀδηλον γὰρ
 ἐν πᾶσι τέτοις οἱ κρινόμενοι οἱ κριν.

dam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, & ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam Dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse quod domi statuendum sit. Uxorem non esse male tractandam; supplicem quippe; unde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album lœdendum; quia & hic supplex Lunæ sacer est; unde & horas denunciât. Consilium poscenti, nullum aliud quam optimum dandum; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Cum enim ad luendas pœnas nascamur, pœnas etiam nos luere debere. Sacrificandum, & templum ingreditur nudis pedibus. Ad templum non esse à via divertendum; non enim obiter aut in secundis curis Deum habendum esse. Bonum esse vulneribus adverso pectore exceptis occumbere; malum vero,

ἐχέσθῃ μὴ πλησιάζειν ἑπὶ πυλοποιίᾳ. Μὴ λέγειν ἀνὰ φωτὸς. Σπένδαν πῖς θεοῖς κτ' τὸ ὅς τ' κύλικι, οἷον ἕνεκα, καὶ ὅπως μὴ ἀπὸ τῆ αὐτῆς πίνῃ. Ἐν δακτυλίῳ μὴ φέρειν σημεῖον θεῶν εἰκόνα, ὅπως μὴ μιαινῇ. Ἀγαλμα γάρ, ὅπερ δεῖ φυλάσσει ἐν τῷ οἴκῳ. Γυναικίαι καὶ δὲ διώκειν τὴ αὐτῆ. ἰκέτις γάρ. διὸ καὶ ¹⁰ ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ λῆψις ἀφ' ἀξίας. μηδὲ ¹¹ ἀλεκτερεύειν λευκὸν θύον. ἰκέτις γάρ, ἱερὸς τῷ μηνός. διὸ ἐ' σημαίνουσιν ὥραν. * Καὶ συμβαλᾶν μηδὲν ⁸⁵ ὡς τὸ βέλπειν τῷ συμβαλᾶν. μῆρ. ἱερὸν γάρ ¹² συμβαλή. Ἀγαθόν, οἱ πόνοι. αἱ δὲ ἡδοναὶ ἐκ παυτὸς τρέπονται κακόν. ἑπὶ κολάσεως γάρ ἐλθόντας δεῖ κολαδῶναι. Θύειν χρὴ ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τὴν ἱερὰ προσείναι. ¹³ Εἰς ἱερὸν καὶ δεῖ ἐκτρέπειν. οὐ γὰρ πᾶρεργον δεῖ ποιεῖσθαι ¹⁴ τὸν θεόν. Ὑπὸ μύρονται ἐ' ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἔμπεδον πλάτῃσιν ἀγαθόν. ἐναντίως δὲ,

⁹ Ὅπως μὴ μιαινῇται] In prior Edit. particula negativa μὴ male exciderat.

¹⁰ Ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα] Vide supra, Num. 48.

¹¹ Ἀλεκτερεύειν λευκὸν θύον] In prior Edit. vox θύον deest: quam huic loco reddidi, auctoritate ipsius Jamblichi in *Proterptico*, pag. 146. ubi ait, Ἀλεκτερεύειν τῷ μὲν, μὴ θύει δὲ.

¹² Συμβαλή. Ἀγαθὸν οἱ π.] Antea absque distinctione legebatur, συμβαλή ἀγαθόν οἱ π. quam confusionem non animad-

vertens Arcerius, συμβαλῆς ἀγαθὸν οἱ πόνοι, legendum censuit, veritque, *Labores enim consilii donum factum sunt*: quo quid a vero sensu alienius dici potuit?

¹³ Εἰς ἱερὸν καὶ δεῖ ἐκτρέπειν. οὐ γὰρ π.] Porphyrius de *Vita Pyth.* præceptum hoc Pythagoricum sic effert, Ποσειδωνίῃ δὲ μὴ ἐν παρίργῳ τὸς θεός, ἀλλ' εὐχθῆναι ἐπὶ τῷ ἁρμονίῳ.

¹⁴ Τὸν θεόν] Cum Arcerio πὸ θεῶν lego.

ἐλαττόν. ¹⁵ εἰς μόνον ἢ ζώων ὅσα
 εἰσέρχεται ἀνθρώπου ψυχῇ, ἀ θύ-
 μῃς ἐστὶ τυθ' ἡμῶν. Διὰ τὴν ἢ θυσί-
 μων χρητὴς ἐσθίειν μόνον, οἷς ἐν τῷ
 ἐσθίειν κατῆκεν. ἄλλῃ δὲ μηδενὸς
 ζώων. τὰ μὲν ἐν πιαυτῇ ἢ ἀκυσμα-
 των ἐστὶ. τὰ ἢ πλείστον ἔχοντα μῆκος,
 περὶ π θυσίαις, καὶ ἐκείνης ὅσῃ
 καιρὸς πῶς χρητὴς ποιῶν, τὰς π
 ἄλλας, καὶ περὶ μετακινήσεως τ' ἐν-
 τὸς θέν, καὶ περὶ τὰς ταφάς, πῶς
 86 δεῖ κατεργασθῆναι. * Εἰς ἐνίαν μὲν
 ἐν Ἰππικῇ δὲ. οἷον, ὅτι δεῖ
 πικνοποιῶν, ἕνεκα ἢ καταλιπεῖν
 ἔπειτα ἀνθ' ἑαυτῆς θείῃς θεοφειδῆ.
 τὰς δὲ εἰς λόγον προσέτι. καὶ
 ἔτι μὲν τῶν Ἰππικῶν δὲ δὲ
 προσωφευκέναι, ὅπερ ἀνθ' ἑνὶ ἢ
 πῶρῳ οἷον περὶ τῆς ἢ ἄρτον μὴ κα-
 ταγνῶναι, ὅτι πρὸς τὸ ἐν ἑαυτῇ κέ-
 σθαι ¹⁶ συμφέρει. αἱ ἢ προσεγνῶναι
 ἀκυσματὸς περὶ τῆς πιαυτῇ ὅσα εἰς
 Πυθαγορικῇ, ἀλλ' ἐνίαν ἔξωθεν
 Ἰππικῇ πιαυτῇ καὶ πειρωμῶν
 προσεγνῶναι εἰς τὸν λόγον οἷον ὅτι
 τῆς νυκτὸς λαχθῆναι, Διὰ τὴν ἢ δεῖ
 καταγνῶναι τὸ ἄρτον. οἱ μὲν γὰρ
 φασιν, ὅτι εἰς τὸ ἀνάνοτον Διὰ
 λύειν. ¹⁷ τὸ γὰρ δὲ χαῖον βαρεῖα

contrarium. Animam humanam in
 ea saltem animalia non ingredi, quæ
 mactare fas est; ideoque ex immo-
 labilibus illa sola comedenda, quæ
 pro victimis cædere licet; à cæteris
 omnibus abstinendum. Talia itaque
 sunt quæ acusmaticis præcipiebantur:
 prolixissimæ vero doctrinæ
 erant de sacrificiis, quomodo tum
 alio quovis tempore, tum eo præ-
 fertim, quando ex hac vita migran-
 dum est, peragenda sint: item de
 sepultura, quomodo instituenda sit.
 Et quibusdam quidem ratio adji-
 cienda est: exempli gratia: quod
 fuscipiendi sint liberi, ut post te
 alium succedaneum Deorum cul-
 torem relinquant. Aliis vero sub-
 jecta ratio non est. Quædam por-
 ro rationes è propinquo assumptæ;
 nonnullæ vero longius petitæ sunt:
 ut quod panis non sit frangendus,
 quoniam ad iudicium apud infe-
 ros conducit. Sed hæ rationes
 ob verisimilitudinem additæ, non
 sunt Pythagoricæ, sed quorun-
 dam extraneorum, qui eas com-
 miniscuntur, quive conantur pro-
 babilem quandam speciem dictis
 affingere: ut de eo quod modo
 dictum est, quare panis frangen-
 dus non sit, aliqui quidem ajunt,
 propterea, quod non oporteat

¹⁵ Εἰς μόνον] Μόνον scribendum esse vir
 doctus ad marginem codicis Spanhemia-
 ni recte monuit.

¹⁶ Συμφέρει] MS. noster cum nega-

tionem habet, εἰ συμφέρει: quod conside-
 randum est.

¹⁷ Τὰ γὰρ δὲ χαῖον βαρεῖα.] Vide Mena-
 gium ad Laërt. lib. viii. Num. 35.

rorum omnes amici ad unum patrem convenerint: alii vero dicunt, auspicantem aliquid non oportere frangendo comminuendoque huiusmodi omen præbere. Ac omnia quidem præcepta, quibus quid agendum, quid non agendum sit, definiunt, ad divinum Numen tendunt, estque hoc principium & eo omnis vita ordinatur, ut Deum sequamur, atque huius philosophiæ ista ratio est, quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde quam à Diis petunt: perinde ac si quis in provincia Regis potestati subiecta, quendam è civium numero præfectum colat, neglecto eo qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Cum enim & Deus sit, & omnibus imperet, in confesso est, quod bonum à Domino petendum sit: omnes enim iis bona tribuunt quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Æ-

ελκῶς πάντες ὅππῃ ἕνα ἄρτον σαρπί-
σαν οἱ φίλοι. οἱ δὲ, ὅτι εἰ δέοι οἰω-
νὸν ποιεῖσθαι τοῦτον δαχρόμῃον κα-
ταγινώττει ἐσωτέρῳ. ¹⁸ ἄπαν-
τα μὲν τοι, ὅσα παρὶ ἐπὶ πρῶτῃ ἐν ἡ
μῇ πρῶτῃ ἐν διορίζουσιν, ἐσθλασται
παρὸς τὸ θεῖον, ¹⁹ καὶ δαχρὴ αὐτῇ ἐστὶ,
καὶ ὁ βίβλῃ ἄπας σαρπίσκειται παρὸς τὸ
ἀκρολῶσθαι τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγος
αὐτός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας.

* Γελοῖον γὰρ ποιεῖσιν ἀνθρώποι ἀλ- 87
λοθεν ποθὲν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ ὡς
τῶν θεῶν. καὶ ὁμοῖον, ὡς περὶ ἀν-
τὶς ἐν βασιλευσὶν ἡ χώρα τῆς πολι-
τῶν πινὰ ὑπαρχόντων θεοκρατοῖς, ἀμε-
λήσας αὐτῶν ἑκείνων ἀρχόντων.
τοιοῦτον γὰρ οἰόνται ποιεῖν ἐπὶ ἀν-
θρώπων. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ περὶ θεοῦ, καὶ
ἐπὶ πάντων κύριος, δεῖν ὁμο-
λογεῖται ὡς καὶ ἐκείνους τὸ ἀγαθὸν
αἰτεῖν. πάντες γὰρ, ὅς μὲν ἀν-
θρώποι, καὶ οἷς ἀνθρώποι χαίρωσι, τοιαῦτοις
διδίδασκε τὸ ἀγαθόν. πρὸς εἰς ἡ
πάντως ἔχουσιν, τὰ ἐναντία. τῶν μὲν
αὐτῇ ἐπὶ τοιαύτῃ σοφία. ἣν δὲ πῶς
ἱππομέδων ²⁰ ἀγέει. Αἰνῶς,

¹⁸ Ἄπαντα μὲν τοι, ὅσα παρὶ ἐπὶ πρῶτῃ
ἐν ἡμῇ πρῶτῃ ἐν διορίζουσιν, ἐσθλασται
παρὸς τὸ θεῖον, καὶ δαχρὴ αὐτῇ ἐστὶ, καὶ ὁ
βίβλῃ ἄπας σαρπίσκειται παρὸς τὸ ἀκρολῶσθαι
τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγος αὐτός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς
φιλοσοφίας.

¹⁹ Καὶ δαχρὴ αὐτῇ ἐστὶ. Locus hic tur-
batus est & corruptus, quem sic in or-
dinem redigo, ἐσθλασται παρὸς τὸ θεῖον, καὶ
ὁ βίβλῃ ἄπας σαρπίσκειται παρὸς τὸ ἀκρολῶσθαι
τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγος αὐτός.

²⁰ φιλοσοφίας. Sic expedita sunt omnia.
Vide Nos etiam infra ad Num. 137.

²⁰ Ἀγέει Αἰνῶς. Arcerius vertit;
rusticus *Æneus*. Sed quid hoc? Vir do-
ctus ad marginem codicis Spanhemiani
notaverat, Ἀρχαῖος. At Nos, deleto
ἄγελος, legendum censuimus, Αἰνῶς.
Nam infra, cap. ult. inter Ægeos recen-
setur Hippomedon.

Πυθαγόρει^Θ, τῶν Ἀκυσμαπικῶν,
ὅς ἐλεγεν, ὅτι πάντων τέτων ²¹ ἑκά-
ντες λόγους ἔδωκε δέξαις εἶπεν, ἀλλὰ
διὰ τὸ πρὸς ὁδοῦ διδοῦναι διὰ πολλῶν
καὶ ²² αἰὲν δέξασθαι, ²³ τὸν μὲν
λόγον περὶ ἡρώδου· λελείφθαι δὲ
αὐτὰ τὰ περὶ ἡρώδου. ²⁴ οἱ ἃ περὶ
τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων, τέ-
ττες πὸ μολογῶσιν εἶναι Πυθαγόρου,
καὶ αὐτὸι φασὶν ἐπὶ μάλλον, καὶ αἰ-
λέγουσιν αὐτοὶ, ἀληθῆ εἶναι. τίνα
δὲ αἰτίαν τῶν ἀπομοιότη^Θ τῶν αὐτῶν
88 ἡρώδου φασὶν. * Ἀφικέσθαι τὴν
Πυθαγόραν ἐξ Ἰωνίας ἔς Σάμω καὶ
τὴν Πολυκράτους τυραννίδα, ἀκμα-
ζήσης τῆς Ἰταλίας, καὶ ἡρώδου πανή-
δους αὐτῶν ὅντι· πρῶτος ἐστὶν ἡ πόλις.
τέτων ἃ τῶν μὲν περὶ στυπείας καὶ
ἀσχόλοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικῶς
πράγμασι κατέχευε, ²⁵ ὡς χα-
λεπὸν ὅτι διὰ τῶν μαθημάτων ἔδωκε
δέξαι ἐν τυγχάνειν, ψιλῶς διὰ
λεχθῆναι, ἡγάμενον, ἔδωκεν ἡτίον

²¹ Εκαίνας] Idem vir doctus recte scri-
bendum hic monuit, ἐκαίνας, i. e. Py-
thagoras. Sic enim Pythagoram ἡρώδης
καὶ ἀπὸ τῶν ἀκυσμαπικῶν suis appellatum fuisse,
cum alii testantur, cum etiam Noster pau-
lo post, Num. 89.

καὶ αἰὲν δέξασθαι] Arcerius scri-
bendum putabat, καὶ ἡρώδης τῶν ἡρώδων : male
omnino. Est enim locus sanus, & men-
di expers : quem Obrechtus recte ver-
tit.

²³ Τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. An-
tea vero male, το μὲν λόγον.

²⁴ Οἱ ἃ περὶ τὰ μαθ.] Locum hunc
sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ ἃ

geus, Pythagoreus, ἐ numero Acus-
maticorum, qui dicebat, quod Ille
omnibus hisce rationes demonstra-
tioneque subjecerit; quia vero vul-
go à pluribus, iisque semper segnioribus
tradebantur, inde factum
esse, ut rationibus detractis, sola
problemata reliqua manserint. Qui
vero inter Pythagoreos Mathe-
matici dicuntur, illi fatentur & istas
rationes esse Pythagoræ, & ipsi plu-
ra insuper tradunt, quæque dicunt,
ea contendunt vera esse: sed causam
dissimilitudinis hancce fuisse
ajunt: venisse Pythagoram ex Jo-
nia & Samo, Polycrate tyrannide
potente, & florente tum temporis
Italia, principesque urbium fami-
liares ipsi factos. Horum seniores
cum difficile esset disciplinis & de-
monstrationibus vacare, utpote
occupatos & civilibus negotiis di-
strictos, simpliciter ad eos disse-
ruit; ratus eos nihilominus etiam
sine rationibus fructum inde per-

Μαθηματικῶν τῶν Πυθαγορείων: ut Obrech-
tus recte. Deinde, pro τῶν τῶν, sensu
exigente rescripti, τῶν τῶν.

²⁵ ὡς χαλεπὸν ὅτι διὰ τῶν μαθ.] Pro-
pter ἀκολουθίαν orationis scribo, ὡς χα-
λεπὸν εἶναι διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδεί-
ξεων αὐτοῖς ἐν τυγχάνειν. Addo αὐτοῖς,
quia dativi præcedentes περὶ στυπείας &
ἀσχόλοις non reguntur a verbo ἐν τυγχά-
ναι, sed διὰ λεχθῆναι. Deinde, διὰ τῶν
μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων ἐν τυγχάνειν, non est,
disciplinis & demonstrationibus vacare, ut e-
ruditus Obrechtus vertit, sed, de disci-
plinis & demonstrationibus cum aliquo
colloqui, vel sermonem conferre.

cepturos esse, si scirent quid agendum foret : perinde ut ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicumque vero inter juniores facultate laborandi discendiue pollebant, illos disciplinis & demonstrationibus expoliebat : & se quidem istorum, Acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, quod fuerit quidem e numero Pythagoreorum ; cum autem vulgasset descripsissetque sphæram duodecies pentagonon, cum in mari periisse, ut impium, sed inventionis nihilominus gloriam ipsi mansisse ; cum tamen omnia fuerint Illius Viri : sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Cum quidam Pythagoreus opum suarum jacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortunium, ut e Geometria quæstum faceret. Vocabatur autem Geometria à Pythagora, *Historia*. Et hæc sunt, quæ de discrimine utriusque modi philosophandi, & de utraque classe auditorum Pythagoræ accepimus : hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est, vel intra, vel extra velum, sive videntes, sive non videntes Pytha-

²⁶ Ἰππίου] Hujus Hippasi etiam mentio facta fuit supra, Num. 81.

ὠφελῆσαι ἔ' ἀνδ. τ' αἰτίας, εἰδότες, τί δὲ πρῶτον ὥστε ἔ' οἱ ἱατρολόγοι, ἔ' προσκύνοντες ἀλλή. τί αὐτοῖς ἕκαστον πρῶτον, ἔ' δὲ ἡσίων πυχάνουσι τ' ὑγίαιας. ὅσοις ἡ πωτόρις ἐντύχουσι, καὶ διωαμύροις πρὸν ἔ' μαθημέναι, πῖς ποιή. τοις δὲ διαδοχῆς καὶ τ' μαθημάτων ἐντύχουσι. αὐτὰς μὲν ἐν εἶναι δὲ τῶν ἐκείνης ἡ δὲ τ' ἐπὶ τῶν. πρὶ δὲ ²⁶ Ἰππίου μάλιστα, ὅς ἡ μὲν τ' Πυθαγορείων. ἀλλὰ δὲ ἔ' ἐξενεγκὴν ἔ' γεγάσας πρῶτον σφαῖραν τ' ἐκ τ' δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο καὶ ἡμίλειαν, ὡς ἀσκήσας. δόξαν ἡ ἔλαβεν, ὡς εὐρών. εἶναι ἡ πᾶντα ἐκείνης ἔ' ἀνδρῶν. προσαναρῶσι καὶ ἔ' τῶ τ' Πυθαγορείων, καὶ ἔ' καλῶσι ἐνόμεα. * λέγ. 89
σι ἡ οἱ Πυθαγορεῖοι ἐξενήχθαι γεωμετρίαν ἔ' τῶς. διαδοχῆς πρὸν τ' ὑσίου τ' Πυθαγορείων. ὡς ἡ ²⁷ τῶτε ἐπὶ χησι, διαδοχῆς ἀνδρῶν καὶ καὶ μαθησάσαι δὲ γεωμετρίας. ἐκαλῆτο ἡ ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθαγόρην, ἰστορία. πρὶ μὲν ἐν τ' ἀλλοφορῶς ἐκατέρωθεν τ' πρᾶγματιαιας, καὶ ἐκατέρωθεν τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀκρωμύρων Πυθαγορείων πᾶντα παρὲλθοντα. οὗτ' καὶ εἰς σινδόν, καὶ ἔ' τῶ, ἀκρωμύρας τῶ Πυθαγορείων, καὶ οὗτ' μὲν τὸ ὅτι ἀκρῶν

²⁷ Τῶτε ἐπὶ χησι] Lego, ἔ' τῶς ὑπὸ χησι.

πες, ἢ αὐτοὺς ὅρασαν, καὶ οὐκ εἶδον,
καὶ ἐξω διαρυσμένους, οὐκ ἄλλους,
ἢ οὐκ εἰρημύτους ὑπολαμβάναν
πρὸς ἑαυτούς. καὶ οὐκ πολιτικὰς δὲ, καὶ
οἰκονομικὰς, καὶ νομοθετικὰς ὄντας
αὐτοῖς ὑποτίθεσθαι χρεώ.

Κ Ε Φ. 16'.

- 90 Κ Αὐτοὺς ἢ εἶδεναι ἄξιον, ὡς πολ-
λὰς ὁδὸς Πυθαγόρας παιδείας
ἀνδρῶν, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν
ἐκάστη ἐδιδάσκον παρεδίδου τὴν
φύσιν τὴν ὑπερβαλλούσαν μοῖραν. πε-
μήρεον ἢ μέγατον. ὅτι γὰρ Ἀβάρης
ὁ Σκυθῆς ἐξ Ἱππεδορέων, ἀπει-
ροῦ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ὡς ἐ-
ἀμύνητο, καὶ τῇ ηλικίᾳ προσεβη-
κὼς ἦλθε, τότε δὲ ἀπὸ παικίλων αὐ-
τὸν εἰσάγαγε θεωρημάτων· ἀλλ' αὐτὸν
τὴν οἰσῆς, καὶ τὴν ὅτι τοσάδε χρεώ
ἀκροάσας καὶ τὴν ἄλλων βασιλέων,
ἐθελῶς αὐτὸν ὑπακούειν· ἀκροά-
σαιο πρὸς τὴν ἀκροάσιν τὴν αὐτὴν δογ-
ματιζομένων, καὶ τὸ πρὸ φύσεως
σύγγραμμα, καὶ ἄλλο τὸ πρὸ θεῶν,
ὡς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνελ-
91 δαξεν. * Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβάρης
ἀπὸ Ἱππεδορέων, ἱερὸς δὲ ἐκεί-
νῳ Ἀπὸλλωνος προσεβύτη καθήκων,
καὶ τὴν ἱεροπικὰ σφώτατο, ἀπὸ τῆς

goram audivisse, atque in inte-
tiores & exteriores divisos esse:
hisque & Politicos, & Oecono-
micos, & Nomotheticos subnecte-
re debemus.

C A P. XIX.

I N genere vero sciendum est,
quod Pythagoras multas do-
cendi vias repererit, quodque
cuilibet ratam sapientiae portio-
nem pro naturali facultate, pro-
que ingenii captu tradiderit. Cu-
jus rei certissimum argumentum
habetur. Cum enim Abaris Scy-
tha ex Hyperboreis, rudis &
disciplinis Græcorum non initia-
tus, ætate etiam provectior adve-
nisset, eum nequaquam per va-
rias contemplationes circumduxit;
sed omisso silentio & tam diutur-
na auscultatione, aliisque tenta-
mimibus, statim in familiaritatem
& ad dogmata sua audienda ad-
misit, commentariumque de na-
tura, & alium de diis, compen-
diaria via illum edocuit. Vene-
rat enim Abaris ab Hyperboreis,
Apollinis, qui in ea regione coli-
tur, sacerdos, jam senio propior,
& rerum sacrarum scientissimus;

* Ἀκροάσαιο] Mendose. Vir doctus
ad Marginem codicis Spanhemiani resti-
pserat, ἀκροάσαιο: quod non displicet.
Arcecius conjiciebat, ἐκείνῳ.

* Ἱερὸς δὲ ἐκείνῳ Ἀπὸλλωνος προσεβύτη κα-
θήκων, καὶ τὰ ἱερὰ σφ.] Est locus ad-
modum corruptus, quem sic expedio:
Ἱερὸς δὲ ἐκείνῳ Ἀπὸλλωνος, προσεβύτης ἦν
Κ 2

è Græcia domum remeans, ut aurum, quod corrogaverat, Deo, in ejus apud Hyperboreos templo, consecraret. Transiens autem per Italiam, visum sibi Pythagoram, Deo, cujus ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse: atque tum propter illa, quæ in Pythagora maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti jam antea explorata, telum Pythagoræ reddidit, quod iter ingressurus è templo sumserat, ut eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates uteretur. Vehementer enim illo per invia quæque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes, & alia id genus: ac præterea eodem, ut ajunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque de-

Εἰλάδῳ ἀποστέφω· εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἄγερθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποδῇ εἰς τὸ ἐν Ἰπέρβορείοις ἱερὸν. ἡμόδμῳ ᾧ ἐν παρόδῳ καὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὸν Πυθαγόραν ἰδὼν, μάλιστα εἰκάσας τῷ θεῷ, ἔπερ ἦν ἱερός, καὶ περὶ οὐ μὴ ἄλλῃ εἶναι, μηδὲ ἀνθρώπων ὁμοῖον ἐκείνῳ· ἀλλ' αὐτὸν ὄντως τὸν Ἀπόλλω, ἐκ τοῦ ὧν εἶρα παρὶ αὐτὸν σεμνοτάτων, καὶ ἐξ ὧν προσεγίνωσκεν ὁ ἱερός γνωρυσμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν οἷσιν, ὃν ἔχων δότῃ ἔπερ ἐξήλασε, χρησίμον αὐτῷ ἐσόμενον παρὲς τὰ συμπίπλοντα δυσμήχανα καὶ τὸ πτωπύτῳ ἄλλω. ἑποχόμενῳ γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄεστα διαβαίνων, οἷον ποταμούς, καὶ λίμνας, ἑτάλατα καὶ ὄρη, καὶ τὰ πιαύτα, καὶ προσβαλὼν, ὡς λόγῳ, καταρμύς τι ἐπιτέλει, καὶ λοιμὸς ἀπιδιώκει, καὶ

ἀν, καὶ ταῖς ἐποχῇ σφάδης· λατὶ ᾧ ἑλ- λάδῳ ἀνατίθειν εἰς τὰ ἴδια, &c. Pro ἀριστόντι rescriptimus ἀριστότης. Erat enim Abaris jam senior, & ut ipse Jamblichus paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ γε- γνηκώς, cum in Græciam veniret. Deinde, pro καὶ καὶ Desider. Herald. Animadvers. in Jamblich. cap. vii. legendum censet καὶ καὶ: quasi nimirum sensus sit, Abaridem ταῖς ἐποχῇ σφάδης ex Græcia in patriam suam deduxisse, vel intulisse. Sed non observavit vir ille doctus, pro σφάδης legendum esse σφάδης: unde conjectura ejus sponte corrui. Nos igitur rectius, ut putamus, rescribendum censuimus, ἥδη ἄν: prout etiam Obrechtum legisse ex versione ejus patet. Porro, pro σφάδης scri-

bendum esse σφάδης, monuerat etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

ἑποχόμενῳ] Sic noster MS. ab ἀγέ- ρω, congreco, colligo. Antea vero male, ἀρκερίντα: quod Arcerius suo more ἀρκερίν, in ἀρκερίντα mutandum censebat. Vide etiam Desider. Heraldum loco laudato, qui itidem ἀρκερίντα scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit.

ἑποχόμενῳ] Confer Nostrium infra Num. 136. 140. & 141.

ἑποχόμενῳ καὶ τὰ ἄεστα διαβ. Vel legendum est, ἐποχ. ᾧ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄεστα διαβ. Vel, ἐποχ. ᾧ αὐτῷ τὰ ἄεστα διδάσκει.

αἰέμας, ὅτ' αὖ τῶν εἰς τὰ πρὸ ἀξί-
 σῶν πολέων βοηθὸν αὐτὸν ἡμέαυ.
 92 * Λακεδαιμόνα γοῶν παρελήφα-
 μιν μὲν τὸν Ἰσάκλειον ἡρόδοτον ἐν
 αὐτῇ, καθαρὸν μὴκέτι λοιμῶξαι,
 πολλάκις πρότερον τῷ τῷ πατρί-
 ματι περὶ τὴν πόλιν, ἀλλ' ὅτι δυσπρα-
 γίαν ἔσπευ, καὶ ὅτι ἐν ὧραις,
 τῶν Ταυγέτων ὄρων πύργῳ ἀξιό-
 λογον αὐτῇ παρεχόντων, ἡ ἀλλὰ τὸ
 ὑπερκεῖσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσίν.
 καὶ ἄλλα πιαῦται ἡ τέχνη ἰσχυρῶς
 τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως.
 δεξιὰ μὲν ἡ Πυθαγόρας ἡ οἰσὶν,
 καὶ μὴ ξενιδεῖς πρὸς τὴν, μηδὲ τὴν
 αἰτίαν ἐπερωτήσας, δι' ἣν ἐπέδωκεν,
 ἄλλως ἢ ἂν ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὦν,
 ἰδίᾳ ἐκ αὐτῆς ὁδοσάσας τὴν Ἀβα-
 ριν, τὸν τε μηρὸν τὴν αὐτῆς ἐπιδείξε
 χρύσειον, γνώρισμα παρέχων ὅτι μὴ
 διεψεύδα. καὶ τὰ καὶ ἑκάστην τὴν
 ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησά-
 μιν αὐτῶν, καὶ πῶς ἰκανῶς πα-

pellebat atque arcebat ventos ab
 urbibus, quæ opem ejus implorave-
 rant. Lacedæmonem certe acce-
 pimus ab eo lustratam, nunquam
 deinceps peste laborasse; cum an-
 tea sapius id malum incubuisset,
 propter incommodum situm loci,
 in quo urbs erat condita; monti-
 bus quippe Taygeti ab imminente
 desuper summo cacumine nimium
 æstum immittentibus. Eadem de
 Cnossio Cretæ urbe, & alia quoque
 similia potentiz Abaridis vestigia
 memorantur. Pythagoras autem
 accepto telo, minime rei insolentia
 commotus, nec causam, ob quam
 ei daretur percontatus est, sed tan-
 quam qui revera Deus ille foret,
 Abaridi seorsum ab arbitris ab-
 ducto aureum suum femur osten-
 dit; ut argumento esset, neuti-
 quam illum animi falsum fuisse:
 quin & enumeratis singulatim quæ
 in templo reposita erant, fidem
 illi fecit, quod non male Apollini

* Καθαρίμην] Sic recte MS. pro cor-
 rupto καθαρίμην, quod prior Edit. ha-
 bet. Et paulo post, καὶ ἐν ὧραις, iti-
 dem auctoritate MS. rescripti, pro καὶ
 ἐν ὧραις.

† Διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσίν]
 Est locus obscurus: quem Obrechtus,
 ut ex versione ejus patet, sic legit de di-
 stinxit, ἀλλ' ὅτι ὑπερκεῖσθαι ἐκ Κρήτης
 Κνωσίν. Sed nos verba illa, ἀλλ' ὅτι
 τὴν δυσπραγίαν ἔσπευ, καὶ ὅτι ἐν ὧραις,
 πῶς Ταυγέτων ὄρων πύργῳ ἀξιόλογον αὐτῇ
 παρεχόντων, ἀλλὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι, parenthe-
 si includenda censemus; de deinde ea,
 quæ sequuntur, sic scribimus, ὅς ἐστι

Κρήτη Κνωσίν. Sic sensus erit clarus:
 Lacedæmonem nempe, postquam ab Aba-
 ride lustrata fuerit, a pestilentia libera-
 tam fuisse; uti & Cnossium, urbem Cre-
 tæ. Confer cum hoc loco Nostrium in-
 fra, num. 141.

‡ Τέχνη] Est vox corrupta: pro qua
 Arcerius legendum censuit, τεχνήματα;
 Obrechtus, ἵχνη: at Nos potius συχνα,
 i. e. multa; amicissimo & pererudito
 Hemsterhuysio, nupero Pollucis Editore,
 eam Nobis conjecturam suggerente.
 Deinde scribimus, ἰσχυρῶς αὐτῆς τῷ
 Ἀβάριδος δυνάμει.

§ Ἀβάριν] Divide & scribe, ἀβ' ἄρ.

ipsum assimilasset. Adjecit insuper, se ad curandos demerendisque mortales advenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti majestate velut re nova turbati, disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, ut illic loci maneret, & emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam præstaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, ut dogma illud, *Amicorum omnia communia*, ipso opere confirmarent. Cum itaque apud ipsum maneret, ut modo dictum est, Physicam & Theologiam in compendium redactas illi tradidit, & loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, divinationem per numeros docuit; puriorem hanc, & divinorem, & cœlestibus Deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed & alia studia Abaridi convenientia illi communicavit. Verum, ut ad id, cujus gratia hic sermo institutus est, redea-

ραχών, ὡς εἶπεν εἰς κακῶς ἐκάσας· προοίς π, ὅτι ὁπὶ θεραπεία καὶ εὐεργεσία τῷ ἀνθρώπῳ ἦκει, ¹⁰ καὶ διὰ τὸ τοῦ ἀνθρώπου μορφῇ, ἵνα μὴ ξενίζόμενοι ¹¹ πρὸς τὸ ὑπερέχον πρῶτον, καὶ τὸ παρ' αὐτῶν μάθησιν ἀποφύγωσιν· ἐκέλευσε π μύσιν αὐτῶν, καὶ συνδιορθῶν αὐτῶν ἐν τυγχάνοντες· τὸν δὲ χρυσὸν, ἐν σωτήρει, κοινῶσαι τοῖς ὁπιτηθείοις, ὅσοι περ ἐτύχαιον ἔτι πρὸ τοῦ λόγου ἡγήμενοι, ὥστε ¹² βεβαιῶσαι τὸ δόγμα, τὸ λέγον, κοινὰ τὰ φίλων, δι' ἔργα. * Οὕτω δὲ κατα- 93 μίναται αὐτῶν, ¹³ ὁ νῦν διελόμενος, Φυσιολογίαν π εἰς Θεολογίαν ὁπιτημημῶν παρέδωκε· καὶ ἀντὶ τοῦ διὰ θυσῶν ἱεροσκοπίας τὴν διὰ τῶν ἀριθμῶν πρόγνωσιν παρέδωκεν, ἡ γὰρ μὲν ταύτῃ ¹⁴ καθαρώτεραν εἶναι, καὶ θειοτέραν, καὶ τοῖς ἑρανοῖς τῶν θεῶν ἀριθμοῖς οἰκειοτέραν. ἀλλὰ π τὰ ἀρμόζοντα τῷ Ἀβάριδι παρέδωκεν ὁπιτηδύματα. ¹⁵ ἀλλ' εἰ δὴ ἕνεκα ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' αὐτοῖς

¹⁰ Καὶ διὰ τὸ τοῦ ἀνθρώπου μορφῇ] Vide quæ notavimus supra Num. 10. ad verba illa, ὡς δὲ δαίμων τις ἀχαλὺς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ.

¹¹ Πρὸς τὸ ὑπερέχον πρῶτον] In priore Edit. pessime legitur, πρὸς τὸ ὑπερέχον πρῶτον. Nos hic secuti sumus auctoritatem codicis nostri MS.

¹² Βεβαιῶσαι] Antea male, βεβαίως.

¹³ Ὁ νῦν διελόμενος] Lego, ὁ νῦν δὲ διελόμενος.

¹⁴ Καθαρώτερον] Sic rescripsi auctori-

tate codicis MS. pro καθαρώτερον: quæ est vox nihili.

¹⁵ Ἀλλ' εἰ δὴ ἕνεκα ὁ παρ.] Sic recte MS. pro, ἀλλ' εἰ δὴ ἕνεκα παρὼν λόγος: quem locum ut desperatum & mutilum asterisco notaverat Arterius. Desider. Heraldus quoque *Animadvers.* in Jamblich. cap. vii. loco huic quædam deesse existimans, eum sic supplere tentavit, ἀλλ' ἐπὶ εἰς τὸν παρὼν λόγος. Sed merito præferenda sunt ea, quæ ex codice MS. substituiimus.

πάντων ἐπανέλθωμεν, ὡς ἄρα ἄλλως ἄλλως, ὡς ἔχῃ ἕκαστος. Φύσιν καὶ διωάμειον, ἐπανορθῶν ἐπιεραῖα. πάντες μὲν γὰρ τὰ πιαῦτα ἔτι παρεδόθη οἷς αὐτῶν ἀνθρώπων, ἔτι τὰ μνημονόμοιμα βράδιον διελθῶν.

Κ Ε Φ. κ'.

C A P. XX.

94 Οὐ λίγα δὲ ἔτι τὰ γνωριμώτατα διελθωμεν δείγματα τῆς Πυθαγορικῆς ἀγωγῆς, καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων πῶς ἀνδράσιν ἐκείνοις ὁπτηδωμάτων. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν ἀξίαν, ἐκείνη, εἰ διωάμειον ἔχεμυθην, (τῶν γὰρ δὴ ἔχῃ τῶν ὀνόματι) καὶ καθεῶρα, εἰ μανθάνοντες, ὅσα ἀνὰ ἑαυτοὺς, οἷοί τι εἰς σιωπᾶν ἔξω φυλάττειν. ἔπειτα, εἰ εἰσὶν αἰδήμονες. ἐποιεῖται τι πλεοναπαικὲν ἢ σιωπᾶν, ἢ περὶ ἢ λαλεῖν. ἐκείνη δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ ἄρα περὶ παρὰ τὴν ὁπτημίαν ἀκρετήτως ἐπιόλου. καὶ παρέργως τὰ πιαῦτα αἰεὶ ὁπτελέπων, οἷον, πῶς πρὸς ὀργάνῳ ἔχουσιν, ἢ πρὸς ὁπτημίαν, ἢ εἰ φιλόνομοι εἰσιν, ἢ φιλόπομοι, ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν, ἢ πρὸς φιλίαν. εἰ δὲ πάντα ἀκρετῶς αὐτῶν

Sed pauca tamen quædam, ea-que celeberrima institutionis Pythagoricæ specimina, studio-rumque quæ viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum observabat Pythagoras, an capaces essent ECHMYTHIÆ: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea quæ audiverant, quæque didicerant, possent apud se custodire, & silentio premere: deinde, an essent modesti; majorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quævis alia: num scilicet affectui vehementiori & cupiditati succumberent: neque obiter transmittibat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent: an contentiosi, an ambitiosi forent: utrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si jam ipsi omnia perscrutanti satis

* Ἀκρετήσις.] Legendum potius, ἀκρετήτης. Nam ἐπιθυμία ἀκρετήτης apud

Græcos dicitur, cupiditas nimia, vel immoderata.

96 **Φ**ράσω. καὶ γὰρ τ' ὑφήγησιν αὐτὰς
 ἂνδε ἔπρασον οἱ ὑπ' αὐτὰ ὁδηγέ-
 μοι. * Τὰς μὲν ἑωθινὰς περιπάτους
 ἐπιῆντο οἱ ἄνδρες ἅτοι καταμόνας
 π' εἰς τοιαύτας τόπους, ἐν οἷς σι-
 βαινεν ἡρεμία τε καὶ ἡσυχία εἶναι
 σύμμετρον, ὅπως τε ἱερά, καὶ ἄλλα,
 καὶ ἄλλη τις θυμηδία. ὦντο γὰρ δεῖν
 μὴ πρὸς πρόπον τινα σιωτῶν ἄναι,
 πρὸν ἢ τ' ἰδίαν ψυχὴν καταστήσασσι,
 καὶ σωμαρμόσονται τ' ἀγνοίαν. ἀρ-
 μόδιον ᾧ εἶναι τῇ καταστάσει τ' ἀγ-
 νοίας τ' πιαύτῳ ἡσυχίαν. τὸ γὰρ
 εὐθὺς ἀναστάντας εἰς σὺν ὄχλῳ
 ὠθεῖσθαι, θορυβώδεις ὑπελήφει-
 σται. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι
 σὺν ἱεροπρεπείτατος τόπου ἀεὶ ἐξε-
 λόντο. μετὰ δὲ τ' ἑωθινὸν περὶπα-
 τῶν τότε πρὸς ἀλλήλους ἐπύχανον,
 μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ ᾧ μήτε,
 ἐν ὁμοίοις τοῖσι. ἐχρῶντο δὲ τῷ
 καιρῷ τῷ πρὸς τὴν διδασκαλίαν,
 καὶ μαθήσεις, καὶ πρὸς τὴν τ' ἡθῶν
 ἐπανέρχωνται.

Κ Ε Φ. κα'.

97 **Μ**ετὰ δὲ τ' πιαύτῳ ἀφ' ἑσπέρου
 πρὸς τὴν τ' σωματίων ἐκτρέποντο
 θεραπείαν. ἐχρῶντο ᾧ ἀλείμμασι
 τε ὁρίμοις οἱ πλείους· ἐλάττωτες
 καὶ πάλαις ἐν τῇ κήπῳ εἰς ἄλσους
 οἱ ᾧ εἰς ἀρτηροβολίαν, ἢ χειρονο-

* Ἀρτηροβολία] Arcerius & Obrech-
 tus haud male legendum censent, ἄλτη.

Plane enim juxta præscriptum ejus
 vivebant qui se illius manu ductio-
 ni commiserant. Et matutinas
 quidem ambulationes isti viri per-
 agebant soli, in hujusmodi locis
 ubi quies, & congruum silentium,
 ubi templa, luci, & alia animis
 remittendis apta erant. Non enim
 cum quoquam conversandum exi-
 stimabant, antequam ipsi animum
 suum bene constitutum recteque
 compositum haberent: eo autem
 inprimis conducere solitudinem:
 nam statim à lecto surgentes in
 turbam prorumpere, turbulentum
 esse censebant. Quapropter omnes
 Pythagorei sibi loca sacris rebus
 quam maxime opportuna selige-
 bant. A matutina deambulatione
 congressus inter se instituebant,
 inprimis in templis, vel si id non
 daretur, in locis similibus: tem-
 pus autem istud docendo, discen-
 do, moribusque excolendis con-
 sumebant.

C A P. XXI.

ΑB hujusmodi scholis deinde
 ad corpora curanda se con-
 vertebant. Plerique unctione, &
 cursu utebantur; pauciores lucta
 in hortis & nemoribus: quidam
 etiam halterum jactu, aut salta-

ροβολία, i. e. halterum jactū. Quid autem
 sint halteres, docent Lexica vulgata. Qui-

tione cum manuum gesticulatione, studioseque eligeabant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, & mel, aut favus; vinum vero interdum non gustabant: à prandio civilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia; eo quod leges ita fieri juberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vesperam iterum ibant deambulatum: non tamen singuli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini ternive; in memoriam sibi mutuo revocantes quæ didicerant, & in præclaris sese studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant convivias, quæ intra decem convivas terminabantur. Hisce congregatis libatio & sacrificia sufficientis & thure celebrabantur: hinc ad cœnam ibant; cui ante Solis occasum finis impone-

μία, ὥστε τὰς τῶ σωμάτων ἰσχύς, πᾶ εὐθεται ὀπισθοδρόνους ἐκλεγέντων γυμνάσια. ² ἀρίστου δὲ ἐχρῶντο ἀρ-
τῶ ἐ μέλιτι, ἢ κηρίῳ. οἶνῳ ᾧ μεθ' ἡμέραν ἔ μεπιῖχον. τὸν δὲ κτ' τὸ
ἄρσον χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς οἰκονομίας κατερίνοντο, περὶ τὰς
ἐξωπικὰς, καὶ τὰς ξενικὰς, διὰ τὴν νόμων πρόταξιν. πάντα γὰρ ἐν τῷ
μετ' ἄρσον ὥρῃς ἐβάλλοντο διοι-
κεῖν· δέιλῃς ᾧ γενομένης εἰς ὅττω·
περιπάτης πάλιν ἐρμαῖν· ³ ἐχ' ὁ-
μοίως κατ' ἰδίαν, ὡς περὶ ἐν τῷ ἐω-
θινῷ περιπάτῳ, ἀλλὰ σῶνδυο καὶ
σῶντρεις ποιῆσαι τὴν περιπατον, ⁴ ἀ-
ναμνησκόμεναι τὰ μαθήματα, καὶ ἐγγυμναζόμεναι τοῖς καλοῖς
ὀπισθοδρόμασι. * Μετὰ δὲ τὴν περι-
πατον λεπτῶν χρῆσθαι· λεπτὰ μὲν
περὶ τὰς συσσιτια ἀπαντᾶν. περὶ
τῇ εἶναι μὴ πλεῖον, ἢ δέκα ἀν-
θρώπων σῶνδωχεῖσθαι. ἀθροισέν-
των δὲ τῶ συσσιτῶντων, γίνεσθαι
σπονδὰς περὶ ⁶ θυσίας θυμάτων πε

καὶ λιθανωτῆ· ἔπειτα ὅτι τὸ δέσπονον χωρεῖν, ὡς κατ' ἡλίαν δύσεως ἀποδεδ-

dam tamen ἀλτῆρις etiam ὀρτῆρις dictos
fuisse putant : idque si sequamur , nihil
mutandum erit.

² *'Aeīsq*] Arcerius, *optimo*. Sed Obrechtus recte, *prandio*. Confer Porphyry. Num. 34. & Menag. ad Laërt. lib. viii. Num. 19.

‘Οὐχ ὁμοίως] ‘Οὐχ ὅμως, lege.

4 Ἀναμιμητομένοις] Constructionis ratio requirit, ut scribatur casu recto, ἀναμιμητομένοις, & ἡγυῖναζόμενοι. Refertur enim ad præcedens ἐδύλοισι.

' *Ἐνοστήα*] Ex MS. pro *σπία*, quod prior Edit. habet. Deinde scribo, *πυ-
τε ἢ ἔχαι μὴ πλείον, ἢ ἄλλα ἀνθρώπων συν-
νοουχαιμῆναι* : auctoritate Eustathii, qui
locum hunc Jamblichi sic citat ad II. B.
pag. 190. Edit. Rom. Ait enim : *Ἰσχυρὸν
γὰρ καὶ ὁ σφῶταυτοῦ ἱάμβελιχου, περὶ
Πυθαγορείου συνοισμῆναι μὴ ἔχαι πλείον, ἢ ἄλλα
ἀνθρώπων συνοισχαιμῆναι*.

2[³ συστάς συνηγόνται] Malim , συστάς
2[³ συνηγόνται. Confer Porphyrg. Num.
36.

δειπνηκέαι. *χεῖναι δὲ ἢ καὶ οἶνον, καὶ μάζην, καὶ ἄρτον, καὶ ὄψον, καὶ λαχάνοις ἐφθοίς περὶ ὁμοίως. παρεσθίεσθαι δὲ ἢ κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων.* ⁹ τῶν ἣ θαλασσιῶν ὄψων *σπανίως χεῖναι.* εἶναι γὰρ πινὰ αὐτῶν δι' αἰτίας πινὰς ἢ χεῖναι πρὸς τὸ χεῖναι. ὡσαύτως δὲ καὶ ζῶον ¹⁰, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῷ ἀνθρώπῳ ὄψι, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. * *Μετὰ δὲ τῷδε τὸ δειπνόν ἐγένοντο σπονδαί, ἔπειτ' ἀναγνώσεως. ἔθ' ἣ ἦν, τὸν μὲν νεώτατον ἀναγνώσκειν, τὸν δὲ πρεσβύτατον ὁμιλεῖν, ὃ δὲ ἀναγνώσκων, καὶ πῶς δειπνῶν. ἐπὶ ἣ μέλλοιεν ἀπείναι, σπονδῶν αὐτοῖς ἐνέχει ὃ οἶνοχοῦ. σπονδῶν δὲ, ὃ*

batur. Sumebant vero & vinum, & mazam, & panem, & opsonium, & cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus quæ immolare fas erat: raro autem vesciebantur opsonio à mari petito: quod id genus cibi propter certas causas usui illis ad victum non esset. Similiter & animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse lædendum nec perdendum censebant. Post cœnam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, ut natus minimus legeret, natus vero maximus præficeret, quidque, aut quomodo legendum esset præciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione

⁷ Καὶ ὅπου] Paulo superius dixit Jamblichus, ὅπου ἢ μετ' ἡμέραν ἢ μετὰ χρόνον: qui locus limitat ea, quæ generalius à Jamblichio hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuissse: μήτε οἶνον, inquit, ὅλως πίνειν. Sed loquitur ibi Jamblichus de Pythagoreis rigidioribus & perfectioribus; ad quos præceptum hoc tantum pertinebat.

⁸ Κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων] Vel vox ζῶων est delenda; vel scribendum, κρέας ζώων θυσίμων, ἢ ἱερείων. Nam ἱερείων idem est, quod ζῶων θυσίμων, i. e. hostia, vel victimæ. Interdum tamen vox ἱερείων latiori significatione sumitur pro quavis pecude, vel animali, cujus carnibus vescimur: ut suo more erudite ostendit Casaubonus *Animadvrs.* in Athen. lib. 1. cap. xi. Hoc sensu certe capitur apud Porphyry. Num. 34. ubi de victu Pythagoreorum agens, inquit, σπανίως ἢ κρέας

ἱερείων θυσίμων. Nisi enim vocem illam ibi sic capias, τὸ θυσίμων erit prorsus supervacaneum. Hinc autem apparet, & apud Jamblichum hoc loco recte legi posse θυσίμων ἱερείων: dummodo, ut diximus, vox ζῶων deleatur. Cæterum, quare Pythagorei solis animalibus θυσίμοις vescendum esse præciperent, ratio hæc erat, quod in ea sola animam hominis non ingredi statuerent: ut Noster docet supra, Num. 85.

⁹ Τῶν ἣ θαλασσιῶν ὄψων μὴ χεῖν.] Si τὸ χεῖναι deleas, ferri possunt hi genitivi, utpote qui regantur a præcedenti κρέα. Si retinere velis, absque dubio rescribendum est, τοῖς ἣ θαλασσιῶν ὄψων σπανίως χεῖν. Cæterum, quod ad rem ipsam attinet, conferendus est Menagius ad Laërt. lib. viii. Num. 34.

¹⁰ Ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῷ ἀνθρώπῳ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laërtium in *Pythagoræ*, Num. 23.

senior hæc edebat mandata. Plantam sativam frugiferamque neque lædendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus quod humano generi noxium non esset: præterea de Deo, de Dæmonibus & de Heroibus religiose & bene sentiendum; eodemque modo erga parentes & bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi adversatur, debellandum esse. Ita moniti, domum quisque suam discedebant. Cæterum vestem gestabant puram & candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant: stragulis vero laneis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Hæcque sunt, quantum ad victum vitæque modum attinet, quæ quotidie virorum istorum cœtui inculcabantur.

C A P. XXII.

TRaditus est & alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionesque hominum penitus pertingentes: quarum paucas ex multis appo-

¹¹ Ημερον φυτὸν καὶ ἔγκ.] Idem præceptum tradunt etiam Porphyrius & Laërtius.

¹² Ἐδὴ πὶ χρεῶν λιονῆ] Vide Menag. ad Laërtium lib. viii. Num. 19. & Schæfferum de *Philos. Iul.* cap. xiv. pag.

πρεσβύτου παρήγγαλλε τὰδε· ἡμερον ¹¹ φυτὸν ἐγκαρπον μή- π ἐλάττειν, μήτε φθείρειν. * Ἐπὶ 100 πρὸς τέτοις, πρὶν πὶ θείας, καὶ πρὶν τῶν δαιμονίων, καὶ πρὶν τῶν ἡρώων γενέσθαι εὐφροσύνην καὶ ἀγαθὰ ἔχειν ἀφαινοίαν. ὁσπύτως δὲ ἐπὶ τῶν γονέων καὶ εὐεργετῶν ἀφαινοῦσθαι νόμον τε βοηθεῖν, καὶ ἀπομίμνησθαι. τῶν δὲ ῥηθέντων ἀπέναι ἕκαστον εἰς οἶκον. ¹² Ἐδὴ πὶ τῶν χρεῶν λιονῆ καὶ καθαρὰ. ὁσπύτως δὲ καὶ σπώμασι λιονῆς καὶ καθαροῖς. εἶναι δὲ τὰ σπώματα ¹³ ἱμάτια λιονῆ. καὶ τοῖς γὰρ ἐκ χρεῶν. πρὶν τῶν θείων ἐδοκιμάζειν καταγίνεσθαι, ἐδὲ χρεῶν ποιῆται γυμνασίῳ. τὰ μὲν ἐν ἡμέρᾳ ἕκαστῃ τῶν πληθύνοντων ἀνδρῶν ὡρεθιδόμους, εἰς τὴν προφύλιν καὶ τὴν τῶν βίβων ἀναγωγὴν, ποιῶνται ἦν.

K E Φ. κβ'.

Παραδίδοται δὲ ἑτέρα ¹⁴ τῶν 101 πρὸ παιδείας ἀφ' ἧς Πυθαγορικῶν δόξασι, καὶ τῶν εἰς τὸν βίον ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὑπλήψεις ἀφαινεσῶν. ἀφ' ὧν εἰλίχα ἐκ

150. itemque Nostrum infra, Num. 149. ubi locus hic repetitur.

¹³ ἱμάτια λιονῆ] Ex MS. pro ἱματίων λιονῆ: quod prior Edit. habet. Infra vero, loco citato, legitur tantum λιονῆ, absque ἱματίων.

πολλῶν ᾧ διαθήσομαι. ἡ παρήγγελ-
 λον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαί-
 ρειν ἀγῶνά τι ἐ Φιλονεικίαν, μά-
 λιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ διωατίν' εἰ
 δὲ μή, ἐκ γὰρ τῆ πατρικῆς, καὶ κα-
 θόλου ἐκ τῆ πρὸς οὖν πρεσβυτέρους·
 ὡσαύτως ἢ καὶ ἐκ τῆ πρὸς οὖν εὐερ-
 γίας. τὸ γὰρ Διαγωνίζεσθαι, ἢ
 Διαφιλονεικεῖν πρὸς οὖν πειράτας
 ἐμπειρίας ὀργῆς, ἢ ἄλλα πινὸς
 πειράτας πάθας, ἢ σωτήριον τῆς
 ὑπαρχέσης Φιλίας. ἔφασαν δὲ
 δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τι ἐλ-
 κώσεις ἐν ταῖς Φιλίαις ἐγγίνεσθαι.
 τὰς τὴν γίνεσθαι, ἀν' ὁπισθίωνται εἰκὲν
 καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφοτέροι μὲν,
 μᾶλλον ἢ ὁ νεώτερός τε, καὶ τῇ εἰρη-
 ρδῶν τάξεων ἔχων ἡνδρόπῃ. τὰς
 ἐπανορθώσεις τι ἐ νεότητι, ἢ ἄς
 δὴ παιδαγωγῶσις ἐκάλεον ἐκείνοι,
 μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλα-
 βείας ὥντι δεῖν γίνεσθαι ᾧ τῇ
 πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις. καὶ
 πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν ταῖς νεότητι
 τὸ κηδεμονικὸν τε καὶ οἰκεῖον. ἔτω
 γὰρ εὐχήμενά τι γίνεσθαι καὶ ὠφέ-
 102 λιμον τῇ νεότητι. * Ἐκ Φιλίας
 μηδέποτε ἐξαίρειν πίσιν, μήτε παί-
 ζοντας, μήτε ἀποβάζοντας. ἢ γὰρ

nere juvabit. Præcipiebant enim
 certamen & contentionis studium
 removendum esse ab omni in uni-
 versum amicitia, si fieri id possit;
 si non, saltem ab ea quæ nobis
 cum parentibus, & in genere cum
 senioribus, aut cum benefactori-
 bus intercedit. Nam cum hisce
 decertare atque contendere, ira
 vel alio vehementiore affectu ac-
 cedente, contractam amicitiam
 perennare non finit: in qua, juxta
 illorum monitum, quam mini-
 mum cicatricum & exulceratio-
 num esse debet. Hoc autem a-
 junt fieri posse, si uterque ami-
 corum invicem cedere, iramque
 comprimere sciverit; inprimis ju-
 nior, & qui aliquo ex ante dictis
 loco, vel ordine positus est. Emen-
 dationes & castigationes, quas
 PÆDARTASES nominabant, multa
 cum verborum clementia
 cautioneque à senioribus erga ju-
 niores fieri debere existimabant;
 plurimumque sollicitudinis affe-
 ctusque ex parte corripientium
 prominere: ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque
 per jocum, neque serio removen-
 dam esse: non enim facile ami-

* Παρήγγελος γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς
 ἐξαίρειν ἀγ.] Hæc, & omnia, quæ se-
 quuntur usque ad finem fere capitis, αὐ-
 τολεξίαι leguntur etiam infra, cap. xxxiii.

* Ἄς δὴ παιδαγωγῶσις ἐκάλει.] Noster
 infra, cap. xxxi. Ἐκάλει ἢ τὸ νεότητι,

παιδαγωγῶν.

* Ὡντι δὲν γίνεσθαι ᾧ τῇ πρὸς.]
 Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. desunt ver-
 ba hæc, ᾧ τῇ πρὸς πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέ-
 ροις καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι.

citiam salvam manere, cum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos jactant, se insinua- verit. Amicitiam non esse repro- bandam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quæ rebus humanis intervenit; sed unicam, quæ quidem probabilis sit, amici & amicitia rejiciendæ causam esse eam, quæ à majori quadam & inemendabili malitia proficiscitur. Talis erat apud ipsos emendationis formula, quæ se in omnes virtutes totamque vitam diffunde- bat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem, quæ symbolis constabat, maxime necessariam ducebat. Hic enim character apud Græcos fere omnes, ut antiquissimus, excolebatur: inprimis vero Ægyptii multiplex eum honore studioque com- plexi sunt: atque illos imitatus Pythagoras quoque in eo pluri- mum diligentia posuit; si quis symbolorum Pythagoricorum significationes & arcanos sensus accurate rimetur, adeoque detegat quantum recti verique contineant, cum à forma ænigmatica liberan- tur, & ad sublimia horum philo-

ἐπὶ ῥάδιον εἶναι διυγᾶναι τὸ ὑπέρ-
χουσαν Φιλίαν, ὅταν ἀπαξ παρεμ-
πίσῃ τὸ ψδδθ εἰς τὰ τὸ Φασκόν-
των Φίλων εἶναι ἤγῃ. Φιλίαν μὴ
δοπογινώσκαν ἀτυχίας ἐνεκα, ἢ
ἄλλης πινὸς ἀδυναμίας τὸ εἰς τὸ βίον
ἐμπιπταῶν, ἀλλὰ μόνῳ εἶναι δό-
κιμον δοπογνώσιν Φίλων τὸ Φι-
λίας, τὴν γινομμένην διὰ κακίαν
μεγάλῃ τὴ καὶ ἀνεπανόρθωτον.
πιπτῇ μὲν ἐν τὴν τύπῃ ἢ τὸ διὰ
τὸ δοποφάσεων παρ' αὐτοῖς γινομμένης
ἐπανορθώσεως, εἰς τὴν πύσιν τὰς
ἀρεῖας, καὶ ὅλον τὸ βίον διατείνων.

K E 4. κγ'.

ΑΝαγκαίωται δὲ παρ' αὐτοῖς 103
τὸ πᾶν διδασκαλίας ὑπὲρχει
καὶ ὁ διὰ τὸ συμβόλων. ὁ γὰρ χα-
ρακτήρ ἔστ' ἐπὶ τὸν ἑλλῆσι μὲν
χρᾶδὸν ἀπασιν, ὅτι παλαιότεροισιν
ὡν, ἐπεὶ ἀνέστη· ἐξαίρετως ὅτι παρ'
Αἰγυπτίοις ποικιλώτατα ἐπεσοθέντα.
καὶ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ τὸ Πυθα-
γόρα μεγάλης ἀρεθῆς ἐπιτυχάνει.
εἰ τις διαρθρώσει σαφῶς τὰς τῶν
Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις
καὶ διερρήγῃς ἐννοίας, ὅσας ὀρθότη-
τ' καὶ ἀληθείας μετήχουσιν δοπο-
καλυφθείσῃ, καὶ τὴν αἰνιγματώδως
ἐλδόμενῃ τύπῃ, προσοικειώ-

* Ἀνεπανόρθωτον] Prior Edit. male, ἐπανόρθωτον: quod mendum jampridem

etiam notavit Desid. Heraldus Animadv. in Jamblichum, Cap. viii.

104 *ἦσαν ὃ καὶ ἀπλῶ καὶ ἀπείκλον
 ᾠδᾶδοσιν παῖς τῷ Φιλοσόφῳ τῶν
 μεγалоφυΐαις, καὶ ὑπὲρ ἀν-
 θρωπίνην ὀφείνοισαν θεωγεῖσθαι. * Καὶ
 γὰρ οἱ ἐκ τῆς διδασκαλείας τῆς
 μάλας ὃ οἱ παλαιότεροι, καὶ αὐτῶ
 συγγρονίσαντες καὶ μαθητεύσαντες
 τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτεροι νέοι, ¹ Φι-
 λόλαις π, καὶ Εὐρυτῷ, καὶ ² Χα-
 ρώνδᾳ, καὶ Ζάλευκῷ, καὶ ³ Βρύσ-
 σων, Ἀρχύτῳ π οὗ πρεσβύτερος,
 καὶ Ἀρίστει, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπε-
 δοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ ⁴ Ἐπι-
 μενίδης, καὶ Μόλων, ⁵ Λεύκιππος
 τε, καὶ ⁶ Ἀλκμαίων, καὶ ⁷ Ἰππα-
 σῶς, καὶ ⁸ Θυμαρίδης, καὶ οἱ κατ'
 αὐτὰς ἀπαντες, πληθύνοντες ἐλλογι-
 μῶν καὶ ὑπερφυῶν ἀνδρῶν, πᾶς τε
 ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ πᾶς πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίας, καὶ οὖν ὑπομνημα-
 τισμὸς τε, καὶ ὑποσημειώσεις, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα
 καὶ ἐκδόσεις πάσαι, ὧν τὰ πλείονα μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων*

¹ Φιλόλαος] Miror, Jamblichum hic dicere, Philolaum Pythagoræ fuisse συγγρονιστήν; cum infra Num. 199. plures ætates inter eundem & Pythagoram intercessisse, distere doceat. Hanc ἀντιστοιχίαν recte etiam observavit ingens literarum decus, Richardus Bentley, in Dissertat. de Phalar. Epist. pag. 87. Sane, nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero diversum fuisse, non video, quomodo loca ista conciliari possint.

² Χαρόνδᾳ, καὶ Ζάλευκῷ] Confer Nostrum infra, Num. 130. & 173.

³ Βρύσσων] Meminit ejus Laërtius in Proœmio: sed ubi Βρύσσων vocatur.

⁴ Ἐπιμενίδης] Vide modo laudatum

Richard. Bentlejum in præclara Dissert. de Phalar. Epist. pag. 58.

⁵ Λεύκιππος] Hunc Leucippum oportet diversum esse ab eo, de quo Laërt. in Proœmio, & lib. ix. Is enim Zenonis Eleatæ discipulus fuit, & quinque saltem ætatibus post Pythagoram vixit.

⁶ Ἀλκμαίων] De hoc vide Laërtium lib. viii. Num. 83.

⁷ Ἰππασσος] Confer Nostrum supra, Num. 81. & Num. 88. Laërt. lib. viii. Num. 84. & Clariss. Joh. Alb. Fabricium, literarum Germaniarum decus eximium, Biblioth. Græc. lib. ii. pag. 492.

⁸ Θυμαρίδης] Vide infra, Num. 145.

sunt, non communi aut populari vulgoque usitata dictione composuerunt, ut primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus, ad assequenda quæ tradebantur viam sternere allaborarunt: sed potius, juxta Echemythiam, legemque silentii à Pythagora sancitam, secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque divinis mysteriis servari solet. Colloquia enim sua & scripta symbolis obsepiebant: quæ nisi quis exposita aperuerit, seriatque enarratione vestiverit, ridicula & anilia, nugisque & gerris plena quæ dicuntur, videri poterunt: si quis vero ea, juxta modum hisce symbolis congruentem, evolverit, ita ut pro obscuris lucida fiant, & vulgo etiam sincere apprehendenda patefiant; cum divinis vaticiniis & Oraculis Apollinis Pythii paria

διασώζει, 9 εἰ τῇ κρινῇ ἔδημώδῃ, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν εἰωθῆα λέξῃ συνεῖα ἐπιέντο 10 τοῖς ἐξ ὀπιθρομῆς ἀκῶσι, πειρώμενοι 11 ἀπαρκαλῶνται πρὸς φραζόμενα ὑπὸ αὐτῶν πρῆσθαι· ἀλλὰ καὶ τὸ νενομοθετημένον αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρα ἐχέμευσαν, θείων μυστηρίων, καὶ πρὸς οὗτοι ἀπείλεσας δότορρήτων τρέπων ἤπιοντο, καὶ διὰ συμβόλων 12 ἐπεσκόπων τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις, ἢ ἑ συγγραφαί. * Καὶ οἱ μὴ πρὸς αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας 105 διαπιύξας, 13 καὶ ἀμώκω ἐξηγήσας, 14 γελῶσα ἂν καὶ γεαῶδη δόξας τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰ λεγόμενα, λήρα τε μετὰ ἑ ἀδολεγίας. ἐπειδὴν μὲν τοι καὶ τὸν τὸ συμβόλων τέτων τρέπον διαπιυχθῇ, καὶ 15 φανερά καὶ 16 εὐαγῇ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γνῆναι, θεοπροπία καὶ χρησμοῖς πρὸς Πυθίαν 17 ἀναλύει,

9 Οὐ τῇ κρινῇ καὶ δημώδει — — — λήρα πρὸς μισθὸν καὶ ἀδολεγίας] Hæc αὐτολεξεί leguntur etiam in *Protreptico* Jamblichi, Cap. xxi. pag. 130. 131.

10 Τοῖς ἐξ ὀπιθρομῆς ἀκῶσι.] In *Protreptico* plenius, τοῖς ἀπλῶς ἀκῶσι, ἐξ ὀπιθρομῆς τε ἐντυγχάνουσιν.

11 Ἀπαρκαλῶνται.] Imo, ἐνπνευσταλῶνται. Sensus enim ἀκρωδία hæc est: *Pythagorici in colloquiis ὅς* scriptis suis non utebantur dictione communi ὅς νυκταί, ut doctrinam suam auditoribus intellectu faciliorem redderent; sed hæc. Hinc apparet, particulam ἀκῶσα, si ἀπαρκαλῶνται scribas, a loco hoc alienam fore.

12 Ἐπισκόπων.] In *Protreptico* recte,

ἐπισκοπεῖν. At Rittershusius emendat; ἐπισκώτων.

13 Καὶ ἀμώκω ἐξηγήσας.] Sic habet codex MS. Sed desideratur vox πρῶτα, quæ ex *Protreptico* loco huic reddenda est. Editio Arcerii pro ἐξηγήσας corrupte habet ἐξήσας.

14 Γελῶσα ἂν καὶ γε.] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227.

15 Φανερά.] Sic recte MS. pro φαντά, quod prior Edit. habet.

16 Εὐαγῇ.] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, εὐαγῇ: quod non displicet.

17 Ἀναλύει.] Scribe, ἀναλογεῖ: ut itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

καὶ θυμαστέον ἐκφαίνει Διότιον, δαιμονίας τε ὀπίσκειαν ἐμπειὰς πῆς νεοηκῶσι τῶν φιλολόγων. ἔχειρον ὅλῳ γων μνημονεύου, ἐνεκαὶ ἔσσεφῆτρον ἡγεῖται τὸ τόπον τῆς διδασκαλίας. Οὐδὲ πᾶρεργον ἔτε ἐισιπῶν εἰς ἱερὸν, ἔτε προσκυνητῶν πὲρ ὡρῶν, ἔδ' εἰ πῶς ἔτ' ἡγεῖται αὐταῖς περὶ τῶν ἡρώων. Ἀνυπόδητος ἦν καὶ προσκύνει. Τὰς λωφίρας ἐδῆς ἐκκλίνων Διὰ τῶν ἀτραπῶν βιάδιζε. Περὶ Πυθαγορείων ἀνδρῶν φωνῆς μὴ λαλεῖ. Τοῖς τῶν, ὡς ἐν τύποις εἰπῶν, ὁ τῶν τῶν ἦν αὐτῶν τῆς Διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

Κ Ε Φ. κδ.

106 **Ε**πεὶ δὲ ἡ τροφή μεγάλη συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παιδείαν, ὅταν καλῶς ἐπιταγῶν γίνῃ, σκεψώμεθα τίνα ἐπεὶ πῶς ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου πᾶσι πᾶσι ἀπεδοκίμαζεν, ὅσα πνέσματ' ὄντα ἐπερχομένης αἵτια, πᾶσι δ' ἐναντία ἐδοκίμαζε τε ἐκ τῶν ἐκείνων, ὅσα πᾶσι ἔσσεφῆτρον ἔξιν καθίστησι τε καὶ συστήει. ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι ἔτε κίχχεον ὀπίσκειον εἰς τροφήν.

hemiani recte monuit. Cæterum cum loco hoc conferendus est Noster infra, Num. 161.

¹ Ὅσα πνευματῶν καὶ τῶν.] Pro tali cibo habebantur fabæ: unde iis abstinentium esse Pythagoras præcepit. Vide Sui-

faciunt, admirabilemque præferunt sensum, & iis qui intellectu & eruditione pollent, divini aliquid inspirant. Nec absolum fuerit pauca quædam eorundem commemorare, ut iste docendi modus amplius illucescat. Ne obiter atque aliud agendo ad templum divertas, aut omnino adores; etiam si pone ipsas templi fores transire te contingat: sacrifica & adora excalceatus: declina à via regia; & incede per semitam: de Pythagoreis ne loquaris absque lumine. Talis erat ejus, ut tudi Minerva dictum est, modus docendi per symbola.

C A P. XXIV.

QUoniam vero & alimenta, si rite atque ordine adhibeantur, ad optimam institutionem plurimum conferunt, age considerare etiam quasnam illis leges dixerit. Ac in genere quidem omnes cibos improbat qui flatulenti essent, quique stomacho tumultum excitare possent: alios vero his dissimiles commendabat; qui scilicet habitum corporis conservant adstringuntque: unde & milium nutritioni aptum judicavit.

dam v. Πυθαγόρας, & Geopon. libr. II. cap. xxxv.

² Τὰ δ' ἱαντία ἰδιωμοζῶν.] Sic recte MS. pro, πᾶσι ἱαντία ἰδιωμοζῶν, quod prior Edit. habet.

M

Omnino autem eos cibos rejiciebat qui Diis ingrati essent ; quia nos à Dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere jubebat à comedendis quæ sacra censebantur ; quia honore reverentiaque majori digna essent , quam ut communi hominum usu absumerentur. Monebat etiam cavere ab iis quæ facultatem divinandi, puritatem animæ, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent : denique respuebat cuncta sanctitati adversa , & tum ceteram animæ puritatem , tum oblatas in somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariæ generales : singillatim vero iis , qui inter philosophos contemplationi addictiores forent , quique maxime severa lege agitarii essent , omnia superflua vetitaque ciborum genera simul ac semel submovebat ; ac ne unquam vel animata ederent , vel vinum biberent , vel Diis hostias immolarent , vel ullo denique modo animalia læderent , quin iis potius debita jura studiosissime servarent , author extitit. Sed & ipse ita vixit , ut à carne animalium abstineret , & ad aras adoraret sanguine nunquam adspersas : providebat insuper , ne & alii animalia , utpote eandem nobiscum naturam for-

καθ' ὅλην ἡ ἀπειθαρχία καὶ τὰ πῆς
θεοῖς ἀλλότρια , ὡς ἀπαγορεύει ἡμᾶς
τῆς πρὸς αὐτὸν θεοῦ οἰκωσύνης. κατ'
ἄλλον δ' αὖ τρόπον ἔστι νομιζομένων
εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπὸ χειρὸς πα-
ρήγαλλον , ὡς πηδῆς ἀξίων ὄντων ,
ἀλλ' ἐκ τῆς κοινῆς ἔστι ἀνθρωπίνης
χρήσεως , καὶ ὅσα ἡ εἰς μαθητικὸν ἐν-
πιδίξιν , ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς
ψυχῆς , καὶ ἀγνίαν , ἢ πρὸς σω-
φροσύνην ἢ ἀρετὴν ἔχον , παρὰ
φυλάττειται. * Καὶ τὰ πρὸς εὐα- 107
γελίαν ἢ εὐαντίως ἔχοντα , καὶ ὅσα
θελόντα τῆς ψυχῆς πᾶς τε ἄλλως
καθαρότητας , καὶ τὰ ἐν ταῖς ὑπνοῖς
φαντάσματα , παρητάρ. κοινῶς
μὲν ἐν ταῦτα ἐνομοθῆται πρὸς τρο-
φῆς. ἰδὲα δ' ἡ πῆς θεωρητικωτάτης
τῶν φιλοσόφων , καὶ ὅτι μάλιστα
ἀκροτάτης καὶ ἀπὸ πλείονος τὰ πε-
ριτὰ ἔστι ἀδικα ἢ ἐδεσμάτων , μήτε
ἐμφυχον μήτε μὴ ἐμψυχον ἰδίῃ
ἐπισημασθῆναι , μήτε οἶνον ὅλως πί-
νειν , μήτε θύον ζῶα θεοῖς , μήτε κα-
ταβλάπτεν μηδ' ὅτι ἐν αὐτῷ ἀγα-
σώζον ἢ ἔστι πρὸς αὐτὰ δίκαιο-
σύνην ὁππότερ' ἐστίν. * Καὶ αὐτὸς 108
ἔτως ἔζησεν , ἀπὸ χειρὸς τῆς δού-
τῃ ζῶαν τροφῆς , καὶ αὐτὸν ἀνα-
μάρτυρας βωμὸς προσκυλῶν. καὶ
ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναμάρτυροι τὰ
ὁμοφυῆ πρὸς ἡμᾶς ζῶα προσμηθύ-

* Ἀντι] Imo, ὡς αὐτῶν, propter præcedens ὅτι.

* Ἀναμάρτυρος βωμὸς] Confer Notitium supra, Num. 25. & Num. 35.

μῦθον, τά τε ἀγρεύει ζῶα σωφρο-
νίζων μᾶλλον ἢ παιδάζων διὰ λό-
γων ἢ ἔργων, ἀλλ' ἐχ' διὰ καλὰ-
σιως καταβλάπτων. ἤδη δ' καὶ τῇ
πολιτικῇ τοῖς νομοθέταις προσέ-
ταξεν ἀπέχεσθαι τῇ ἐμψύχων. αὐ-
τὰς βλαβεράς ἀκρως δικαιοπρα-
γίαν, ἔδει δ' ὅτι μὴδὲν ἀδικεῖν τῇ
συνγενῶν ζῶων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἐπι-
σταίᾳ δίκαια πράττειν οὗτος ἄλλος,
αὐτοὶ ἀλλοκόμοι ἐν πλειονότητι
συνγενῶν τῇ τῇ ζῶων μετοχῇ, ἀπὸ
διὰ τῇ τῇ ζωῆς καὶ τῇ συγκοινωνίᾳ τῇ
αὐτῶν κοινωνίᾳ, καὶ τῇ δὲ τοῖς τέτων
συνιστάμενης συγκατάστασις, ὡς αὐτοὶ
ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς συνίζουσιν).

109 * Τοῖς μὲν τοῖς ἀλλοῖς ἐπιτρέπει πι-
νῶν ζῶων ἀπὸ τοῦ, ὅστις ὁ βίβω μὴ
πάνυ ἢ ἐκκαθαίρει μὴ καὶ ἱερὸς
καὶ φιλόσοφος. καὶ ταῖς χρύσειον
πινά ἀνέχει τῇ ἀποχῆς ἀνέστροφον.
ἐνομοθέτης δ' αὖτε αὐτοῖς, καθόλου
μὴ τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐσθίειν,
καὶ τέτων ἐσθίειν πάντως οὐκ. Πυ-
θαγορικῶς. ἡ γὰρ νόμιμα γὰρ εἰσι καὶ
ὡσαυτε ὀπιδάσθαι καὶ εἶναι πινεῖς καὶ
φρονεῖν ἢ τῇ ζῇ. ἀφωσιγῶν δ' ἐν
αὐτῇ διὰ τῇ τῇ θείᾳ λόγῳ φύσιν.
ἄτως καὶ ὁ μαλάχης ἐσθίειν καὶ ἐν-
vivendi que confisterent. Sunt vero

tita, caderent; ipse feras corripiens potius, & re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Præterea iis quoque inter Politicos, qui legeslatores erant, præcepit, ut ipsi quoque ab animalibus abstinerent: cum enim exactissimum iustitiæ cultum profiteantur, oportere utique eos in nulum è cognatis animalibus injuriosus esse: quomodo enim suadere aliis possent, ut iuste agerent, si ipsi deprehenderentur cognationem participationemque violare, nobis intercedentem cum cæteris animalibus: utpote quæ per vitæ eorundemque elementorum communio- nem, & inde ortam contempera- tionem, veluti per fraternitatem quandam, nobiscum conjuncta sunt. Cæteris tamen, quæ vitam non adeo ad unguem expurgatam, sacramque & philosophicam agebant, potestatem dedit certa quædam animalia attingendi; iisque abstinentiam imperavit definito tempore circumscriptam. Hisce præcepit, cor non rodere: cereb- rum non comedere: nam ab istis omnes Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, & veluti scala quædam, ac sedes sapiendi & alia quæ propter divinæ ratio- nis naturam sancte habebat: hinc est, quod malva abstinere voluit;

* Δίπτε] Sic rescripsi pro διπ, quod prior Edit. nullo sensu habet.

* Μαλάχης] Editio Arcerii nullo sen- su habet καλῆς: pro quo καλῆς nos

recte reposuimus; nemo dubitabit, qui legerit Iamblichum Nostrum in *Protreptico*, Symb. xxxviii. Ibi enim non solum malva, secundum Pythagoræ præcep-

quoniam præcipua naturalis illius sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, nuntia est & index. Similem abstinentiam à melanuro præscripsit; quia Diis infernalibus sacer est: item ab erythino; ob alias hujus generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit, propter multas sacras naturalesque rationes: atque alia his similia constituit; per alimenta etiam homines ad virtutem ducere exorsus.

C A P. XXV.

ARbitratur vero & Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hancce CATHARSIN, sive repurgationem; quo nomine medicinam quæ ope musicæ fit notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vœnum tempus modulationem hujusmodi. Quendam lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumfidebant cantandi periti, & prout ille

zum, abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quate herba illa sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index habeatur: nimirum, ὅτι συντρέπεται τῷ ἡλίῳ, quia Soli sese obvertit. Vide etiam Schefferum de Philosoph. Ital. pag. 143. & inprimis Clariss. Jacobum Perizon, ad Aelian. Var. Hist. lib. iv. cap. xvi. ubi de Symbolo illo Pythagoreo-

λῶεν, ὅτι πρώτη ἀγγελία καὶ σημαντέα συμπαθειῶν ἐρανίων πρὸς ὀπίγνια. καὶ ἡ μελανύρε ἡ ἀπὲχου παρήγγελε. χθονίων γάρ ἐστι θεῶν. καὶ ἡ ἐρυθρῶν μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἵππερα πιαυῖτα αἵπα. καὶ κυάμων ἀπὲχου. Διὰ πολλὰς ἰεράς π, καὶ φυσικάς, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αἰκνέσας αἰτίας. καὶ ἄλλα πιαυῖτα διεγνωσθέντα τέτοις ὁμοίαι, διὰ τὴν τροφὴν ἀρχόμενοι εἰς ἀρετὴν ἐδηγῶν οὗτον ἀνθρώπου.

K E Φ. κέ.

Υπελάμβανε ἡ καὶ τὴν Μυσικήν 116
καὶ μετὰ τὰς συμβάλλουσαι πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ χρῆται καὶ τὰς προσήκοντας τρώγας. εἰδὼς γὰρ ὅτι παρέργως τῇ πιαυῖτι χρῆσθαι καὶ γάρ. τὰ πρὸ γὰρ δὴ ἔ' προσήγορεύετο διὰ τὴν Μουσικῆς ἰατρείαν. ἡ πλεονεξία τοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν ὥραν τὴν πιαυῖτις μελωδίας. ἐκείνους γὰρ ἐν μέσῳ πινὰ λύρας ἐφαπτόμενον, καὶ κύκλῳ ἐκαστὸν οἱ μελωδεῖν δυνατοί. καὶ ὅτως ἐκείνους κρέοντες

rum, Μολόχῳ μὴ φέρεται μιν, καὶ ἰδίῳ δὲ, pluribus agit.

⁷ Μελανύρε ἡ ἄπ.] Vide Nostrium in Proterpico, Symb. v. & Menag. ad Laërt. viii. 19.

⁸ Ἐρυθρῶν] Alii ἐρυθρίων vocant: ut & ipse Jamblichus in Proterpico, Symb. xxxiii.

συνῆδον ἡ παιωνίας τινας, δι' ὧν εὐ-
 φραίνεσθαι καὶ ἐμμελεῖς καὶ εὐρυθμοὶ
 γίνεσθαι ἐδόκουν. χρησάμεν δὲ αὐτὰς
 καὶ πρὸς τὸν ἄλλον χρόνον τῇ Μουσικῇ
 III ἐν ἰατρείᾳ πάλιν. * Καὶ εἶναι τινὰ
 μέλη ἄσπερος τὰ τῆ ψυχῆς πεποιη-
 μένα πάθη, ὥστε πρὸς αἰσχυμίας, καὶ
 θηγμὰς, ἀδὴ βοήθησι πᾶσι τὰ ἐπι-
 νεύοντα. καὶ πάλιν αὖ ἔπειτα ὥστε πρὸς
 τὰς ὀργὰς, καὶ ὥστε ὅσων θυμῶν, καὶ
 ὥστε πᾶσιν ὁρμητικῶν τῆς ψυ-
 χῆς. εἶναι γὰρ καὶ ὥστε τὰς ὁρμητικὰς
 ἄλλο γένος μελοποιίας ἐξ ὁρμητικῶν.
 χρησάμεν δὲ καὶ ὁρχήσεων. ὁρχάνων δὲ
 χρησάμεν λύρα. τὰς γὰρ αὐτὰς ὑπε-
 λάμβανειν ὑπερβαίνον τε καὶ πανηγυ-
 ρικόν, καὶ ἑδαμῶς ἐλθόντες τὸν
 ἦχον ἔχουσιν. ἡ χρησάμεν δὲ καὶ Ὀμήρου
 καὶ Ἡσιόδου λέξεις ἐξ ἐπιλεγμένων
 III 2 πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. * Λέ-
 γεται δὲ καὶ ὅτι τῶν ἔργων ἡ Πυθα-
 γόρας μὲν ἀποδιδάσκοντι ποτὶ μέλη

lyram pulsabat, ita circumfidentes
 concinebant pæanas quosdam, qui-
 bus animi oblectari, fierique con-
 cinni & bene compositi videbantur.
 Alio vero tempore Musicam etiam
 medicinæ loco adhibebant: erant
 enim cantus quidam ad sanandos
 animi affectus facti, & contra tri-
 stitiam pectoris morfus, velut
 præsentissima remedia, excogitati;
 rursusque alii contra iram, & ani-
 mositatem, & contra alias hujus-
 modi animæ perturbationes: sup-
 petebat etiam aliud quodpiam ad-
 versus cupiditates, modulationis
 inventum. Interdum & saltationes
 instituebant: pro instrumento vero
 lyra utebantur; tibias aliquid mol-
 le, & pompæ accommodatum, li-
 berisque hominibus indignum re-
 sonare putantes. In usu quoque il-
 lis erant Homeri & Hesiodi selecti
 versus, quibus animos emendabant.
 Fertur autem etiam inter acta Py-
 thagoræ, quod aliquando spondai-

* Παιωνίας τινας } Confer Porphyrr.
 Num. 32. & 33.

Μέλη ὥστε πρὸς τῆ ψυχῆς πάθη } Vide
 Plutarchum de Virtute Morali, pag. mihi
 441.

Ἡ χρῆσις γὰρ καὶ Ὀμήρου — ἐπανόρθω-
 σιν ψυχῆς } Hæc repetuntur infra, Num.
 364.

ἡ Πυθαγόρας μὲν ἀποδιδάσκοντι ποτὶ μ. }
 Historiam hanc ex Jamblichō Nostro re-
 petit Sopater in Hermogenem, pag. 383.
 Edit. Ald. ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας γὰρ, ὡς
 Ἰάμβελιχος φησὶ ἐν τῷ περὶ τῆ Πυθαγορείου ἀ-
 ρίσεως, μέγιστον τῶν ἀπονομιμάτων, ἵσταντο
 τὰς συνῆδον καὶ μελοποιίας μὲν λαμπρὰ δὲ
 καὶ ἀληθεύοντι τὸν οἶκον αὐτῆς ἐμπέσσει

ἀποδιδάσκοντι τῶν ζηλοτυπίων, ἐπίσχεσι τῶν με-
 λῶν. παρεκκλίσταται δὲ τῇ ἀληθεύοντι με-
 τὰ τὴν αἰσθησὶν τῶν μελοποιίας ἐπὶ τῇ καὶ ἐπινοή-
 τικῇ μέλῳ, τὸ καλὸν ποιεῖν ἀπονομιῶν, (ma-
 lim, ἀπονομιῶν, ut hic apud Jamblichum.) Eandem historiam tangit etiam
 Quintilianus Instit. Orator. lib. 1. cap. 10.
 p. m. 52. Nam et Pythagoram accepimus,
 concitatos ad vim pudicæ domui afferendam ju-
 venes, jussa mutare in spondeum modos tibi-
 cina, composuisse. Alii historiam hanc ad
 Damonem Musicum referunt, ut Gale-
 nus, lib. ix. περὶ τῆ καὶ ἰσπορευτικῆς καὶ
 Πλάτωνα δεικνύοντων, cap. 5. & Martia-
 nus Capella de Nuptiis Philol. lib. ix.

co tibicinis cantu rabiem extinxit Tauromenitæ adolescentis ebrii, qui noctu commissiſabundus ad amicam irruere, vestibuloque ædium, propter corrivalem, qui intus erat, jam parabat ignem subjicere: Phrygio quippe cantu ad hoc accendebatur, & quasi flabello quodam magis magisque inardescibat. Sed Pythagoras, interpeſta nocte tum forte Aſtronomiæ vacans, inhibito cantu illo, tibicinem monuit, ut ſpondaicum inflaret: quo adoleſcens, ſine mora ſibi redditus, modeſte domum rediit: cum paulo ante ne tantillum quidem toleraret; imo prorfus nullam caſtigationem admitteret, & Pythagoram inſuper ſibi occurrentem, in malam rem ſtolide amandaret. Empedocles vero, cum juvenis quidam jam ſtriſto gladio, in hoſpitem ſuum Anchitum, qui judex publice lectus patrem ejus ad mortem condemnaverat, irrueret, & ira doloreque perturbatus, condemnatorem patris ſui, tanquam homicidam, obtruncare vellet; mutatis modulis, confeſtim exorſus eſt illud Poëtæ:

Nepenthes, ſine felle, malis medicinalis cunctis.

¹ Πενήθης ἀντιφάσις] Id eſt, a domo vitalis veniens.

² Ἀναγόμενον] Revocavi ex MS. pro ὅτι καὶ καὶ πάλιν, quod prior Edit. nullo ſenſu habet.

Διὰ τὴν αὐλητὴν κατεβίβασεν τοῦ
Ταυρομενίτου μεθυσμένου πρὸς
τὴν λύσαν, νύκτωρ ὀπικωμάζον-
τος τῇ ἐρωμένη, ὡς δὲ τὴν αὐτο-
ρατὸν, καὶ τὴν πύλιναν ἐμπροσθεν
μέλλοντος. ἐξήκιστο γὰρ ἔτι ἀνέζω-
πυρέτο ὑπὸ τῆς Φρυγίας αὐλημα-
τος. ὃ δὲ κατέπυνσε τὰς καὶ
Πυθαγόρας. ἐτόγγαυε δὲ αὐτὸς
ἀστρονομίᾳ αἰετῇ, καὶ τὴν εἰς
τὸ ἀπονδισακὸν μεταβολὴν ἐπέβη-
το τῇ αὐλητῇ. δι' ἧς ἀμελλήτη κα-
ταπλὴν κοσμίως οἰκασθε ἀπηλάγη
τὸ μεθυστικόν, πρὸς βραχυῶς μεθ'
ὅφ' ὅσον ἂν ἀναρχόμενοι, μεθ'
ἀσπλῶς ὑπομῆναι νεφελῶς ὀπι-
βολῇ περ' αὐτῶν. πρὸς δὲ καὶ
ἐμπλήνως. ὁποσορραμίας τὴν τῇ
Πυθαγόρου σπουδίαν. * Εἰμπροσ-
κλῆς δὲ, ἀπασαμίνης τὴν ξίφιν ἤδη
νεαίης πινὸς ὅτι τὴν αὐτῇ ξενόδοχον
Ἀγχίτον, ἐπὶ δικαστικῇ δημοσίᾳ τὴν
τῇ νεαίης πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ
αἰξάουτος, ὡς εἶχε συγχύσας καὶ
θυμὸν, ξιφῆρας παῖσι τὴν τῇ πα-
τρὸς καταδικαστῶν, ὡς αὐτοὶ φονεῖα.
Ἀγχίτον, μεθαρμοσάμενον εὐθὺς,
ἀνεκρέσαστο τὸ,

³ Νηπενθίς τ', ἀχολόν τε, κα-
κῶν ὀπίληθον ἀπάντων,

¹ Ἐμπλήνως ἀποσορραμίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπλήνως ἀποσορραμίας.

² Νηπενθίς τ', ἀχολ.] Est versus notissimus Homeri, Odyss. Δ.

καὶ τὸν ποιητὴν καὶ τὸν π. ἑαυτῶ
 ξενοδόχον Ἀγγεῖον θανάτῳ ἱερύ-
 σαι, καὶ τὴν καίαν ἀνδροφονίας.
 114 * Ἰσορῆται δὲ ἔστι τῷ Ἐμπεδο-
 κλέει γνωρίμων ὁ δοκιμασιότης
 ἐκλόσι ἡμέτερος. ἐπὶ πίνῳ σύμπαν
 πὸ Πυθαγορεὺς διδασκαλῶν τὴν
 λεγομένην ἐξάρτησιν ἑσυναρμογὰς
 καὶ ἐκπεφάν ἐπισηπὶ μέλεισι πὸν ὅτι-
 τηδαίσι, αἷς πὸ ἐκαστὴν πῶν πε-
 ριάζον χρησίμως πᾶς τῷ ψυχῆς
 διαθέσις. ¹⁰ ὅτι τι γὰρ εὐνάς τε-
 πόμοι, τῶν μετ' ἡμέραν ¹¹ τα-
 ραχῶν καὶ πενηχημάτων ἐξέκα-
 ταισιν πᾶς διανοίας φάσις πᾶσι καὶ
 μελῶν ἰδιώμασι, καὶ ἡσυχίας περε-
 σπάζον ἑαυτῶν ἐκ τῆς ἐόλις
 καίως π. ἑσυναρμογῶν ὅτι ὕπνης,
 ἐξαισιώμοι π., τῆς ¹² κοιτῆς
 χελίας πᾶν, καὶ καίως δὲ ἄλλο-

Atque ita hospitem suum ne ne-
 caretur, & juvenem ne eadem ad-
 mitteret, præservavit: qui exinde
 inter genuinos Empedoclis disci-
 pulos, atque is quidem omnium
 clarissimus fuisse traditur. Præ-
 terea tota Pythagoræ schola, il-
 lam quam vocabant EXARTY-
 SIN I. E. adaptationem, & SY-
 NARMOGAN I. E. concinnita-
 tem, & EPAPHAN I. E. at-
 tactum, idoneis quibusdam car-
 minibus efficiebat, animique ha-
 bitudinem in contrarios affectus
 utiliter traducebat. Nam cubitum
 ituri, per odas quasdam & pecu-
 liares cantus mentes repurgabant
 à diurnis perturbationibus, & illo,
 qui adhuc in auribus tinniebat, stre-
 pitu; sicque tranquillam, & vel
 paucis, vel bonis somniis comi-
 tatam quietem sibi conciliabant:
 surgentes autem alterius moduli

⁹ Τὴν λεγομένην ἐξάρτησιν καὶ συναρμ.]
 Eadem traduntur supra, Num. 64. &
 65.

¹⁰ Ἐπὶ τι γὰρ εὐνάς τε. π.] Idem testa-
 tur Quintil. lib. ix. cap. 4. p. m. 430.
Pythagoræis modis suis, cum somno pectent,
ad hanc prius lenire mentes, ut, si quid fuis-
set turbiditum cogitationum, componerent. Et
 Boëthius lib. x. de Musica, cap. i. *Pytha-*
goræis, cum diurnas in somno resolverent curas,
quibusdam cantilenis utebantur, ut eis lenis &
quietus somnus obtingeret.

¹¹ Ταράχῃς] Id est, secundum Quin-
 tilianum loco laudato, *turbiditum cogita-*
tionum. Pro *ἐσυναρμογῶν* autem Noster
 supra, Num. 63. habet, *ἐσυναρμογῶν*: ubi
 vide quæ notavimus.

¹² Κοιτηχηλίας] Ex MS. reposui, pro

κοιτηχηλίας, quod in Edit. Arcerii le-
 gitur. Est autem *κοιτηχηλίας*, torpor,
 quem lectus, sive somnus hominibus af-
 fert. Cæterum, totum hunc locum ad
 verum sensum reformavi & distinxī, qui
 in prior Edit. sic legitur, *ἐξαισιώμοι π.*
ὅτι τῷ κοιτηχηλίας πᾶν, καὶ καίως δὲ ἄλ-
λοτροπῶν ἀπὸ διασπορῆς αἰσθητῶν: quæ vi-
 tiolosa hujus loci lectio decepit eruditissimum
 Schefferum de *Philos. Ital.* cap. xiv.
 pag. 159. Vertit enim cum Arcerio
Mare surgentes ex somno communem militatam
effrente, &c. Videndum autem annon
 pro *κοιτηχηλίας*, quæ est vox insolens,
 & mihi, ut verum fatear, suspecta, scri-
 bendum forte sit, καὶ τῷ *ταράχῃς*: ut le-
 gitur supra, Num. 63.

cantibus, à lecti torpore, soporisque gravedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus & morbos persanaverint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque & probabile est, ΕΡΟΔΕΣ i. e. incantationis nomen usu venisse. Atque hoc modo Pythagoras utilissimam humanæ vitæ morumque emendationem, Musicæ beneficium effecit.

C A P. XXVI.

Q Uoniam vero in eo jam sumus, ut enarremus sapientiam, qua Pythagoras in aliis docendis usus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo nimirum pacto scientiam harmonicam, ejusque rationes invenerit: idque repetemus paulo altius. Meditabatur aliquando, & intentiori cogitatione volvebat, annon auditui firmum &

" Εἴ τι ἔστι ἂν ἀνδρὶ λέξις μελισμῶν ἔπη τ.] In hoc loco quædam mihi minime placent. Quid enim est illud, ἀνδρὶ λέξις μελισμῶν? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Jamblichus, omiſſa voce λέξις, absque ullo sensus dispendio dicere, ἀνδρὶ μελισμῶν. Deinde, quid sibi vult illud, ἔπη τ; in quo mendum aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἐπιδόν, si nullo omnino carmine vel cantico usi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἐπιδόν origi-

νόπων ἀπηλλάσσοντο ἀσμάτων. ἔστι ¹³ δὲ ἔστι ὅτι ἀνδρὶ λέξις μελισμάτων ὅπως τὸ ἐπιδόν ἐστι νοσηματὰ πινά ¹⁴ αἰφυγίαζον, ὡς Φασιν, ἐπαδόντες ὡς ἀληθῶς. καὶ οὐκ ἐν τῷ ὄντι ποτὲ τ' ἔνομα τῶν εἰς μέσον παρεληλυθέναι τὸ δ' Εἰπιδόν. ἔτι μὲν ἔν πολυωφελεσιπλῆν κατεστῆσεν Πυθαγόρας τὸ Διὰ τῆς Μουσικῆς τ' ἀνδρωπώνων ἡθῶν τε ἔβίον ἐπανόρθωσιν.

Κ Ε Φ. κς'.

Εἴ ποί ἡ ἐν ταύτῃ γεγονάμεν ἀφη- ¹¹⁵ γνῶμοι τ' Πυθαγόρα παιδὸς πικρὸ σφίαν, ἡ χεῖρον ἔστι τὸ τέττατον ἀρμονικὸν ἐφεξῆς εἰπεῖν, ὅπως ἐξ ὧν τ' ἀρμονικῶν ἡ τῆς ἡμῶν ἀρμονικῆς λόγος. ἀρμονικῶν δὲ μικρὸν ἀνορθῶν. Ἐν φροντῇ ποτὲ ἔστι ἀβλογισμῶν σωτεπιδόν ὑποάρχων, εἰ ἀρα διώκει τῇ ἀκοῇ βοήθειαν πινά ὀργανικῶν ἡ

nem suam traxisse potuit. Hæc sane non cohererent.

¹⁴ Αἰφυγίαζον] Est compositum ex ἀφί, & ὑμάζω, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, cave tamen ut corruptam damnes. Nam & supra Num. 64. Noster utitur voce ἀφυσιασμός.

¹ Εἰ φροντῇ ποτὲ ἔστι ἀβλογισμῶν σωτ.] Totus hic locus, usque ad finem capitis, ἀπὸ τῆς ἐν etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Ἡστομῶν*, pag. 10. & seqq. Edit. Meibom. unde cum Jamblichus descripsit.

τοῦσαι παρίας ἐ ἀπαερόχιστοι, ὅσαι ἢ μὲν ὅψις ἀφ' ἧ ἀφ' ὧν ἐ ἀφ' ἧ κατόν, ἢ ἡν Δία ἀφ' ἧ δὲ πλεον ἐχ' ἢ δ' ἀφ' ἧ ἀφ' ἧ ζυγός, ἢ ἀφ' ἧς τῆς τῆς μέτρων ὅποιας. ὅσαι π' χαλκοτυπῶν ὅποιων, ἐκ π' δαιμονίῃ στυγίας ἐπὶ κρυπτοῦ ραυτήρων σίδηρον ἐπ' ἀκμοῖ ραυόντων, ἐ τῆς ἡχῆς ὅσαι μὲν πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόντων, πλὴν μίας συζυγίας. ἐπεγίνωσκε δ' ὅν αὐτοῖς πλὴν τῆς διὰ πασῶν, πλὴν τῆς διὰ πάντε, ἐ πλὴν διὰ πασῶν στυγίας. πλὴν δὲ μεταξὺ τῆς τῆς διὰ πασῶν, ἐ τῆς διὰ πάντε, ἀσύμφωνοι μὲν ἴσως αὐτῶν κατ' ἑαυτῶν, συμπληρωτικῶν δὲ ἀλλήλων τῆς αὐτοῖς μεζονότητος.

116* Α' σμῦ δὲ, ὡς κατὰ θεὸν ἀνυμνήσας αὐτὰ τῆς προθέσεως, ἐσέδραμνεν εἰς τὸ χαλκεῖον, ἐ ποικίλαις πύρεσιν παρὰ τῶν ἐν τοῖς ραυτήρῳ ὄγκων ὡρῶν τῆς ἀφ' ὧν ἐ ἡχῆ, ἀλλ' ἐ παρὰ τῆς τῆς ραυόντων βίας,

falli nescium adjumentum, instrumento quopiam afferre posset; sicut visum circinus juvat, & regula, vel certe perspicillum; tactum trutina & mensurarum inventio: atque prope fabri ferrarii officinam ambulans, casu quodam divino audivit malleos super incude ferrum emollientes, sonosque congruos inter se reddentes, una tantum consonantia excepta. Agnoscebat enim in illis concentum dia pason, itemque illum dia pente, & dia tessaron: illum vero qui inter dia tessaron & dia pente medius est, vidit inter se quidem symphoniam expertem esse, supplere autem quod in illis exuberat. Lætus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet, in officinam se conjicit, & variis experimentis cognoscit, soni diversitatem nasci ex malleorum magnitudine, non vero e cudentium viri-

2 Παρά τι χαλκοτυπῶν ὅποιων.] Eadem de Pythagora historiam refert Jamblīchus noster in *Nicomachi Arithmet. Introd.* pag. 171. 172. itemque Gaudētiū in *Εἰσαγωγῇ Ἀρμεν.* pag. 13. & seq. Edit. Meibom. Macrob. lib. 11. cap. 1. in *Somn. Scip.* & Boethius lib. 1. de *Musica*, cap. 10. & 11. cujus verba hæc sunt: Cum interea divinis quodam motu (Pythagoras) prateriens fabrorum officinas, pulsos malleos exaudivit ex diversis sonis unam quodammodo concinentiam personare. Ita igitur ad id, quod diu inquirebat, attonitus, accessit ad opus: diuque consi-

derans arbitratus est diversitatem sonorum ferientium vires efficere. Atque ut id aperius colliqueret, mutari inter se malleos imperavit: & quæ sequuntur. Nam totum locum adducere supervacaneum putamus.

3 Τῆς ὅς μεταξὺ τῆς τῆς ἀφ' ὧν.] Locum hunc ante mutilum ex MS. supplevi. In priore enim Edit. desunt verba hæc, τῆς τῆς ἀφ' ὧν πασῶν, ἐ τῆς ἀφ' ὧν πάντε, ἀσύμφωνοι μὲν ἴσως αὐτῶν. Cæterum, pro μεζονότητι apud Nicomachum rectius legitur μεζόν. Subinteligitur enim ex præcedentibus στυγίας.

bus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conversione. Postquam igitur libramentum & malleorum pondera maxime æqualia accurate explorasset, domum rediit, unicuique paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si plures essent, aliqua se inde exereret diversitas, aut paxillorum, propriam quisque naturam habentium, varietas suspensa fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas ejusdem materię, & magnitudinis crassitieque, & æqualiter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligavit: cumque ita longitudinem fidium omnimodo exæquasset, binas simul chordas alternatim pulsans, dictam consonantiam invenit; aliam nimirum in alia conjunctione. Nam illam, quæ maximo pondere tendebatur, cum ea quæ minimum habebat pondus simul pulsam, dia pason resonare deprehendit. Erat autem altera harum, ponderum duodecim; altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, ut vel ipsa ponde-

ἔτε παρὰ τὰ ὀχήματα ἢ σφυρῶν, ἢ δὲ παρὰ ἢ ἑλαιομύλις σιδήρου μεταθεσιν· σπώματα ἀκριβῶς ἐκλαβὼν, καὶ ῥοπὰς ἰσοτάτας τῶν ῥαυτήρων, πρὸς ἑαυτὸν ἀπηνάγη, καὶ ἀπὸ πινὸς ἐνὸς πασσάλου * ἀφ' ἑνὸς ἐμπιπνύτο τοῖς τοίχοις, ἵνα μὴ καὶ τὰ τῶν ἀφ' ὧν περὶ ὑποφάνει, ἢ ὅλως ὑποσητῶν πασσάλων ἰδιαζόντων ἐξυλλάγη, ἢ ἀπαρτήσας τῶν αἰσῶν χορδὰς ὁμούλης, καὶ ἰσοκάλους, ἢ ἰσοπαχεύς τε καὶ ἰσογράφους, ἐκείνῳ ἐφ' ἐκείνης ἐξήστησεν, ὁλκίῳ πρὸς δὴ σῶς ἐκ τῆς κατὰ δὴν μέρους τὰ δὲ μήκη ἢ χορδῶν μηχανοσάμεν ἐκ παντὸς ἰσοτάτα. * Εἶτα κρῖναι 117 ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς οἰαλλάζ, συμφωνίας εὐείσκει τὰς παρελχθείσας, ἀλλῶν οἱ ἄλλῃ συντυχία. τίς μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς μεγίστης ἐξαστήματι πινομένην πρὸς ἢ ὑπὸ τῆς μικροτάτης, ἀφ' ὧν πασῶν φθιγγόμεναι κατελάμβανεν. ἢ δὲ ἡ μὲν δώδεκα πινῶν ὁλκῶν, ἡ δὲ ἑξ· οἱ διπλασίῳ δὲ λόγῳ ἀπέφανεν τίς διὰ πασῶν· ὅπερ καὶ αὐτὰ τὰ βάρη

* Διαγωνίῳ] Sic & paulo inferius, Num. 118. In priore vero Edit. male legebatur Ἀγωνίῳ.

Ἀπαρτήσας] Prior Edit. corrupte ἀπαρτί: at MS. ἀπαρτήσας; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπαρτήσας, i. e. appendens.

ὁμούλης] Prior Edit. ὁμόλως: at codex MS. ὁμούλης: pro quo per diatre-

fin ὁμούλης (ut recte est apud Nicomachum) scribendum esse, quis non videt.

? ἰσοπαχεύς] Sic legendum esse recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπληγίς: at in Edit. Arcerit, ἰσοπαλῆς, utrumque vitiose.

* Συντυχία] Συνγῶγια legendum esse non dubitabit, qui Musicos veteres legit. Et sic recte Nicomachus.

ὑπέφαινε. τὴν δ' αὖ μέγιστον πρὸς
τὴν παρὰ τὴν μικροτάτην, ὅσαι
ὀκτώ ὀλκῶν, διὰ πέντε συμφωνῶ-
σαν. ἔθεν ταύτῃ ἀπέφαινε ¹⁰ ὡς
ἡμιολίῳ λόγῳ, ὡς ὅπως ἢ αἱ ὀλκαὶ
ὑπὲρ τοὺς ἄλλήλας. πρὸς δὲ
τὴν μετ' αὐτὴν μὲν τῷ βάρεϊ, τῷ
δὲ λαπῶν μείζονα, ὅνεια σταθμῶν
ὑπάρχουσιν, τὴν διὰ πτεσάρων,
ἀναλόγως τοῖς βείθεσι. ἢ ¹¹ ταύ-
τῃ δὲ ὁπίτρετοι ἀντικρυς κατε-
λαμβάνει, ἡμιολίῳ τὴν αὐτὴν
¹¹⁸ φύσιν ὑπάρχουσαν τῆς μικροτάτης.
* Τὰ γὰρ ὅνεια πρὸς τὰ ἕξ ¹² ὅπως
ἕξι, ὅπως τρεῖς, ἢ παρὰ ἢ μι-
κρῶν, ἢ ὀκτώ, πρὸς μὲν ἢ τὰ ἕξ
ἔχουσαν ὡς ὁπίτρετον λόγῳ τὴν πρὸς
δὲ ἢ τὰ δώδεκα, ὡς ἡμιολίῳ. τὸ
ἄρα μεταξὺ τῶν διὰ πέντε, ἢ
τῶν διὰ πτεσάρων, ὡς ὑπέρχει
ἢ διὰ πέντε τῶν διὰ πτεσάρων,

⁹ Μικροτάτην] Sic MS. At prior Edit.
μικροτάτην: quod sensus repudiat. Mi-
κροτάτην enim Jamblichus hic appellat
chordam eam, cui minimum pondus ap-
pensum erat: uti contra μεγίστην eam,
cui maximum. Vide omnino Macrobiū
& Boëthium locis ante laudatis, qui ad
totum hunc locum clarius intelligendum
multum conferent.

¹⁰ Ὡς ἡμιολίῳ λόγῳ.] Id est, ea propor-
tione, quam habent e. g. duodecim ad octo.

¹¹ Ταύτῃ δὲ ἐπίτρετοι.] Dicere Jam-
blichus voluit, vel debuit, ὡς ἐπίτρετον
λόγῳ. Nam falsum est, novem esse ἐπι-
τρετον τῶν δώδεκα: cum contra plane se res
habeat. Recte autem dixeris, novem ad
duodecim esse ὡς λόγῳ ἐπίτρετον, sive

ra indicabant. Porro maximam il-
lam, ad minimam proximam, octo
pondera habentem, dia pente con-
sonare observavit; adeoque judi-
cavit eas habere hemioliū inter se
rationem, in qua & pondera illa
erant erga se invicem: ad eam au-
tem quæ pondere proxima, reli-
quisque major, novem habebat li-
bras appensas, ex proportione pon-
derum, dia tessaron efficere: hanc
autem epitriton manifeste videbat
esse ad minimam; cum qua in pro-
portionem hemioliū natura sua consti-
tebat. Nam novem ad sex ita se
habent, quemadmodum minimam
proxima octo ponderum existens,
se habet ad illam quidem, quæ sex
ponderum erat, in epitriti; ad illam
vero quæ duodecim, in hemioliū
ratione. Quod igitur medium est
inter dia pente & dia tessaron, quo
dia pente dia tessaron excedit,

proportionem sesquialteram: quoniam duode-
cim continent novem, & præterea tertiam
eius numeri partem. Totius ergo loci
hujus sensus hic est; chordam novem
ponderum habuisse λόγῳ ἐπίτρετον, sive
proportionem sesquialteram ad chordam
duodecim ponderum; ad chordam vero
minimam, sive sex ponderum, λόγῳ ἡ-
μιολίῳ, sive sesquialteram. Hoc Lectorem
monere volui, quia Illustrum Obrechum a
vero loci hujus sensu aberrasse videbam.

¹² Ὅπως ἕξι, ὅπως τρεῖς ἢ ὡς τὴν
μικρῶν.] Locum hunc sic lego & distin-
guo, ὅπως ἕξι. καὶ ὅτι τρεῖς ἢ ὡς τὴν
μικρῶν, ἢ ὀκτώ, πρὸς μὴν τῶν, &c. Nam
novem ad sex ita se habent. Pari ratione mi-
nimam proximam, &c.

confirmabatur esse in epogdoi i. e. in qua novem ad octo, proportionē: & utrinque probabatur, quod concentus dia pason esset contextus quidam, junctis sive dia pente & dia tessaron, quemadmodum jungitur ratio dupli, hemioli, & epitriti; ut duodacim, octo, sex: sive vice versa dia tessaron & dia pente, ut ratio dupli, epitriti, & hemioli; exempli gratia, duodecim, novem, sex. Hac ratione atque via, cum & manum & auditum ad pondera adpensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabilivisset, facili artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordæ religatæ erant, transtulit ad caput instrumenti, ad *chordotonon* voca-

ἰσθεβαῖντο ¹³ ὡς ἐπογδοῦ λόγῳ. ὡς πάρεχαι, ὡς ὅπερ τὰ σινεία πρὸς τὰ ὀκτώ. ἑκατέρως τε ἡ διὰ πασῶν σύστημα ἡλέγχεται, ἥτοι ἡ διὰ τεσσάρων, καὶ διὰ πέντε ἐν σιναφῇ. ὡς ὁ διπλάσιος λόγος ἡμιολίου τε καὶ ἐπιτρίτου, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἕξ: ἡ ἀναστροφῶς, ὅτι διὰ τεσσάρων καὶ ὅτι διὰ πέντε, ὡς τὸ διπλάσιον ἐπιτρίτου τε καὶ ἡμιολίου, οἷον δώδεκα, ἐνεία, ἕξ, ἐν τάξει τοιαύτη ¹⁴ διὰ πασῶν τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκοὴν πρὸς τὰ ἐξαριθμητά ¹⁵, καὶ βεβαιώσας πρὸς αὐτὰ ὅτι ὁρίσται λόγον, ματίσκειν ὡς μηχανῶς ὅτι μὲν ὅτι χορδῶν κοινῇ ¹⁶ ἀπιδόν, τὴν δὲ ἀφ' ἑκατέρωθεν πασάλη, εἰς τὸν ¹⁷ ὅτι ὁρίσται βατήρα, ὅτι χορδῶτονον ὡνό-

¹³ Εἰσθεβαῖντο ἐν ἐπογδοῦ λόγῳ] Antea pessime legebatur, ἰσθεβαῖντο ἐν ἐπιτρίτου λόγῳ.

¹⁴ Διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic procul dubio corruptus est; in quo emendando me frustra, fateor, torfi. Quare tentet alius, me felicior. Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus pro ἀφ' πασῶν legisse videtur ἀφ' ἑκατέρωθεν; ut versio ejus fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani scribendum suspicabatur, ἀφ' ἑκατέρωθεν. Sed neutra conjectura mihi satisfacit. In MS. pro τὴν γλῶσσαν scriptum erat τυλάσας; corrupte utique & nullo sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur & distinguitur, ὡς τάξι τοιαύτη τυλάσας ἐν τὴν χεῖρα, &c.

¹⁵ Εἰσαριθμητά] Male ante, ἑκατέρωθεν. Dicuntur autem hic ἑκατέρωθεν,

pondera chordis appensa; ut Obrechtus recte vertit.

¹⁶ Ἀπιδόν,] Sic etiam Nicomachus. At Arcerius, Obrechtus, & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, recte legerunt ἀπιδόν: quamvis Meibomius emendationem hanc rejiciat; in quo me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult ἀπιδόν. At ἀπιδόν ἐν δὲ πασάλη, est, religatio (chordatum) ex clavo: sensu manifesto & necessario. Deinde scribitur, τὴν δὲ ἀφ' ἑκατέρωθεν πασάλη. Sed sensus exigit, ut legatur, τὴν ἐν δὲ ἀφ' ἑκατέρωθεν πασάλη.

¹⁷ Τὸ ὁρίσται βατήρα, ὅτι χορδῶτονον ὡνό.] Jamblichus hic βατήρα sive χορδῶτονον vocat partem illam inferiorem lyrae, cui chordæ annexæ erant. Ei in parte superiore respondebant κόμοσις, sive verticilli; quippe qui chordas ab altera parte

μαζι· τὴν δὲ ¹⁸ ποσὴν ἢ ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεισι εἰς τὴν πῶν κολλάειν ¹⁹ ἀναθεῖν σύμμιζον πε-
 119 ερισφῆν. * Εἰς τὰς δὲ τε ταύτην
 ζεύγους, καὶ οἷοι ἀνεξαπατήτω
 γνώμονι, εἰς ποικίλα ὄργανα τὴν
 πῆραν λοιπὸν ἐξέτεινε· λεκίδων τε
 κρήσιν, καὶ αὐλῆς, καὶ σείγγας,
 καὶ μονόχορδα, καὶ τείχωνα, καὶ τὰ
 ᾠδὴν πλήσια. καὶ σύμφωνοι εὐει-
 σχει ἐν ἅπασιν, καὶ ἀπαράλλακτοι ἢ
 δι' αἰθμῆς χαλᾶλην. ²⁰ ὀνομά-
 σαι δὲ ὑπάρτει μὲν τὸ τῷ ἐξ αἰθμῆς
 κοινωμένῳ φθόγῳ· μέσῳ δὲ,
 τὸν τῷ ὀκτώ, ὅπῃ τεῖλοι αὐτῷ τυγχά-
 νοιτα· ᾠδὴ μέσῳ δὲ, τὸν τῷ ἐνέῳ,
 τῷ τῷ μέσῳ ὀξύτερον, καὶ δὴ καὶ
 ἐπίγδοον· ἡτῶν δὲ, τὸν τῷ δῶδε-
 κα. καὶ τὰς μεταξύτῃτας καὶ τὰ
 διατονικὰ γένεσιν συνάνα πληρώσας
 φθόγγοις ἀναλόγως, ἕως τὴν

tendebant. Sensus ergo totius loci hu-
 jus, quem Obrechtus paulo obscurius
 vertit, hic est; Pythagoram, in confi-
 ciendo instrumento Musico, usum clavi,
 sive paxilli, parieti infixi, ex quo chor-
 dæ religatæ erant, transulisse ad limen,
 siue chordotonon lyrae, cui chordas an-
 nektebat; usum vero ponderum, quæ
 chordis appensa erant, eademque ten-
 debant, ad κίλλους, siue verticillos;
 quippe quorum conversione Pythagoras
 ita intendebat chordas, ut tensio illa pon-
 deribus proportionem responderet.

¹⁸ Ποσὴν] Arcerius τᾶσιν legendum
 putat: sed conjecturam ejus probare non
 possum. Nam τᾶσιν & ἐπίτασιν idem prorsus
 est. Ego nulla mutatione, abjecto
 tantum τῷ ἢ, lego, ποσὴν ἐπίτασιν: sen-

bat: chordas vero clavorum supe-
 riorum, commensurata ad ponde-
 rum proportionem eorundem con-
 versione, intendebat. Atque hoc
 fundamento, & quasi infallibili
 norma usus, ad varia deinceps or-
 gana experimentum protulit; nempe
 ad pulsationem patellarum, ad
 tibias, ad fistulas, ad monochor-
 da, ad trigona, & similia: atque in
 his omnibus deprehendit conso-
 nam & immutabilem illam per nu-
 meros comprehensionem. Nomi-
 nabat autem hypaten sonum nume-
 ri senarii participem; mesen, octo-
 narii, qui illius existit epitritus; pa-
 ramesen vero, novenarii quidem
 participem, tono autem uno acu-
 tiores, quam est mese, atque illius
 epogdoon; neten denique, de duo-
 denario participantem. Cumque
 juxta genus diatonicum, interjecta
 spacia proportionis sonis exple-

su omnino claro. Apud Nicomachum
 certe particula ἢ deest: sed apud quem
 pro ἐπίτασιν minus recte legitur, ἐπίτα-
 σιν.

¹⁹ Κολλάειν] Id est, verticillorum,
 quibus intenduntur chordæ: unde κολλά-
 εως, intentio chordarum, quæ sit ver-
 ticillis. Vox ista restituenda est Jambli-
 cho nostro in Nicomachi *Introduc. Arith-*
met. pag. 171. ubi hodie male legitur,
 κολλέων: quod eruditus interpretes Sam.
 Tennulius, amputationem vertit; sensu
 prorsus refragante, ut cuilibet patebit,
 qui locum ipsum inspicere voluerit.

²⁰ Ὀνομάσας δι' ὑπάρτει μὲν τὸν τῷ ἐξ
 ἀριθμῶν.] Confer cum hoc loco Nicepho-
 rum in Synesium *de Insomn.* pag. m. 97.
 & Plutarchum *de Musica*, pag. m. 1139.

visset, octochordum consonis numeris ordinavit: nempe duplo, hemiolio, epitrito, & qui hos disternat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate à gravissimo ad acutissimum tendentem, juxta diatonicum illud genus, invenit. Quod autem chromaticum genus & harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; ut aliquando cum *de Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Cæterum diatonicum hocce genus à natura tales videtur gradus & processus habere: semitonium: deinde tonus, & deinde tonus; & hoc est dia tessaron, compositio duorum tonorum & semitonii. Postea adsumto alio tono i. e. infusio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum & semitonii: deinceps post illud, semitonium, & tonus, & tonus, dia tessaron aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde à gravissimo quarti à se invicem, dia

ὁκτάχορον ἡ ἀεθμοῖς συμφωνοῖα ὑπὸ ταξί, διπλασίω, ἡμιολίω, ἑπιτείτω, καὶ τῇ τέττῳ ἀξιοφορᾷ ἐπογδόω. * Τῇ δὲ ἀνάγκῃ πρὸ φυσικῇ ἀπὸ τῆ βαρυτάτης ἐπὶ τὸ ὀξύτατον, κατὰ τὰς τὸ ἀξιοφωνικὸν γένεσιν ὅπως εὐείσκει. τὸ γὰρ λεγόμενον καὶ ἐναρμόνιον γένεσιν αὐτῶν ποτὶ ἐκ τῶ αὐτῶ διετεράνωσιν, ὡς εἴτα ποτὶ δεῖξι, ὅταν ἡ Μουσικὴ λέγωνται. ἀλλὰ τῷ διατονικῷ γένεσιν τῷ τοῦς βαθμοῦς καὶ τὰς ἀεθμοῦς τοιαύτας πινὰς φυσικὰς ἔχει φαίνεσθαι, ἡμιτόνιον ἡμῶν, εἴτα τόνο· καὶ τῷ ἐπὶ διασάρων, σύστημα δύο τόνων, καὶ τῷ λεγόμενον ἡμιτόνιον. εἴτα ἀεθλοφθόνεσθαι ἄλλος τόνος, κατὰ τῷ μεσεμβληθέντε, ἡ δὲ πέντε γένεσιν, σύστημα τεσσάρων τόνων καὶ ἡμιτόνιον ὑπάρχοντα. αὐτὸ ἐξῆς τέτταρτοι ἡμιτόνιοι, καὶ τόνος ἄλλος διασάρων, κατὰ τῷ ἐπὶ, ἄλλο ἢ ἐπιτείτοι. ὅτε ἐν μὲν τῇ δεξαμενῇ τῇ ἐπὶ ἀξιοφθόνω πάντα ἐκ τῆ βαρυτάτης τῆς ἀπὸ ἀλλήλων τεσσάρων

²¹ Οὐκ ἀξιοφθόν] *Lyræ Pythagoricæ octochordæ schema exhibet modo laudatus Nicephorus in Synesio de Insomni. pag. 98.*

²² Ὅταν πρὸ Μουσικῆς λέγωνται] *Opus hoc Jamblichi de Musica hodie non amplius extat. Meminit autem ejus idem Jamblichus in Nicomachi Introduc. Arithmet. pag. 171. ubi ait, Ἀὐτὸν παρὰ μὲν ἰωνοῖς, ὡς ὑπερότερον δὲ ἐν αὐτῇ τῇ Μυ-*

σικῇ ἰσχυροῦ πρὸ αὐτῶν τεχνολογῶν. Item, pag. seq. τὰς δὲ αἰτίας, διὰ τὰς τῶ σωματικῆς, κατ' οἰκίαν τόπον ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ ἰσχυροῦ σαφὲς ἔσθαι.

²³ Ἡμιτόνιοι, εἴτα τόνος] *Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιοι, εἴτα τόνος, εἴτα τόνος. Posteriora enim bis repetenda sunt.*

²⁴ Καὶ τόνος ἄλλος ἀξιοφθόν] *Nicomachus plenius & melius, καὶ τόνος, καὶ τόνος ἄλλος ἀξιοφθόν, κατὰ τῷ, ἐπιτείτοι.*

τῶν δὲ πασάρων ἀλλήλοισι δι' ὅλην
 συμφωνεῖν, ἔ' ἡμιτονίῃ κατὰ μετά-
 βασι, τῶν τε πρώτῳ καὶ τ' μίσιον
 καὶ τ' τρίτῳ χόρῳ μεταλαμβάνει.
 121 γιντ' ὁ κατὰ τὸ πενταχόρδον. * Εἰ
 δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὁκταχόρδῳ,
 ἥτοι κατὰ συναφίῳ συστήματι ὑπαρ-
 χήσει πενταχόρδῳ τε καὶ πενταχόρ-
 δῳ, ἡ κατὰ διάζωξιν δυοῖν πεντα-
 χόρδων τῶν χειρομένων ἀπ' ἀλ-
 λήλων, ἀπὸ τ' βαρυτάτης ἢ ὀρυ-
 χήσεως ὑπάρξει. ὅτε τὰς ἀπ'
 ἀλλήλων πέμπτης πάντας φθόγ-
 γους, τῶν δὲ πέντε συμφωνεῖν ἀλ-
 λήλοισι, ἔ' ἡμιτονίῃ ὡρεσάδῳ εἰς
 πένταρχος χόρῳ μεταβαίνει, ὁ
 πρώτῳ, δεύτερῳ, τρίτῳ, τε-
 τάρτῳ. ὅτε μὲν ἐν τ' μουσικῇ εὐ-
 ρεῖν λέγεται, καὶ συνησάμενος αὐτῶν
 παρέδωκε τοῖς ὑπηκόοις ὅπῃ πάντες τὰ χεῖλιστα.

Κ Ε Φ. κζ'.

C A P. XXVII.

122 Εἰπανῶνται δὲ πολλὰ καὶ τῶν κατὰ
 τὰς πολιτίαις περὶ χεῖντων ὑπο-
 τῶν ἐκείνων πλησιασάντων. Φασὶ
 γὰρ, ἐμπροσθεν μὲν ποτὶ παρὰ τοῖς
 Κροτωνιάταις ἐργεῖς, πολυτελεῖς
 ποιῶσθαι τὰς ἐκφορὰς καὶ ταφὰς,
 εἰπὼν πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐ-
 τῶν, ὅτι Πυθαγόρῃ διεξιόντι
 ἀκούσας ὑπὲρ τ' θείας, ὡς οἱ μὲν
 Ὀλύμπιοι ταῖς τ' θούοντων ἀφ' ἐ-

Porro multa à discipulis ejus
 in rerum civilium actu gesta
 laudibus efferuntur. Cum enim
 aliquando Crotoniatas cepisset im-
 petus, sumptuosas elationes fune-
 rum, sepulturaeque faciendi; qui-
 dam ex illorum numero ad popu-
 lum dixit: se audivisse ex Pythago-
 ra, cum de Diis differeret, quod
 cœlestes quidem sacrificantium af-

1 Ταῖς τ' θούοντων ἀφ' ἐξίστην, ἢ τῇ τ.]
 Apposite ad hunc locum Porphyrius de

Abstin. lib. II. §. 15. Μάλλον τὸ θαυμάσιον
 πρὸς τὸ τ' θούοντων ἢ τὸ, ἢ πρὸς τὸ τ' θού-

fectum, non sacrificiorum numerum spectarent; inferi vero è contrario, quasi forte minores, commensationibus, & lessibus, continuisque libationibus & bellariis, inferiisque sumtuosis gaudeant: ideoque & Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori fini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos sumptus faciunt, semper eum quendam deducere; ut honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, ut opinarentur Crotoniatæ, se salutem suam tueri, si in adversis medium tenerent; sin modum sumptibus excederent, omnes præmaturo fato morituros, Alter vero, cum litis arbiter, quæ teste carebat, seorsim cum utroque litigante in via processisset, cumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa æquitate præditus fuit. Ad hæc alter litigato-

ὁπτακῇ καὶ ὑπερβολὴν γενέσθαι.

μὲν πλῆθος βλῆναι. Numen mores sacrificantium potius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures hujus generis sententiæ passim apud Scriptores occurrunt.

* Οὐ τῶ τῶ θ.] Sic recte MS. At prior Edit. male, ὅτι τῶ θυμῷ.

† Ἑταγισμοῖς] Ἑταγισμοῖς legendum esse monuit etiam Arcerius.

‡ Προάγουσα] Antea male, προάγουσα.

σιν, * ὅ τῶ τῶ θυομέναι πλῆθος προσέχουσιν. οἱ δὲ χθόνιοι τῶναπιοι, ὡς ἀνὴρ ἐλατῶν κληρονομήντες, τοῖς κόμοις ἢ θύξιναις, ἐπὶ δὲ ταῖς σιωπῇσι χάρις, ἢ τοῖς ὀπιφορήμασι, ἢ τοῖς μὲν μεγάλης δαπάνης, ὁραγασμοῖς χαίρουσιν.

* Ὅθεν διὰ τῆς τρυφῆς τῆς ὑποδοχῆς Πλῆθους καλεῖσθαι τῆς ἀδελφῆς τῆς μὲν ἀφελῆς αὐτὸν πμῶντας εἶναι καὶ τῆς ἀνὰ κόσμον ἡρόνιον. ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένων πρὸς τὰ πένθη ἀφαιρέμεναι, αἰετῶν καὶ γαίῃ, ἐνέχευε τῶν τυγχάνειν πμῶν, τῶν ὅτι τῆς μνήμης γινόμεναι. Ἐκ δὲ τῆς συμβολίας ταύτης ὑπόληψιν ἐμπόησαι τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι μεταλλάττοντες μὲν οἱ τοῖς ἀτυχήμασι, τὴν ἰδίαν σωτηρίαν ἀφαιρῶσιν. ὑπερβάλλουσιν δὲ τοῖς ἀκαλάμασιν, ἀπαιτῶντες πρὸς μοῖρας χροσπρέψουσιν. * Ἐπὶ τῶν δὲ διατητῆν γινόμενοι πρὸς ἀμαρτύρην πρᾶγματι, χαλῆς μὲν ἑκατέρῃ τῇ ἀντιδικῶν ὁδῶν, πρᾶγμῶν, κατὰ μνηματίσαντα, Φησὶν τῇ οἱ τέτῳ κείδον τῶν δὲ ἀντιδικῶν ἢ μὲν πολλὰ καὶ α-

Προάγουσιν autem hic significat, procedere, vel progredi.

‡ Κατὰ μνηματίσαντα] Plures voces in unam hic coaluisse, recte monuit Arcerius; qui legendum censet, κατὰ μνηματίσαντα, i. e. ipso vertente, eum, qui ad monumentum honores tribuebat. At Nos potius scribendum putamus, κατὰ μνηματίσαντα; unica tantum addita literula.

ἡ κατὰ ξαμὸν τῷ πηλὸν κέ-
 πῃ· τῷ δὲ εἰπὺν·, μὴ πῦν αὐτῷ
 πλεῖν ἐστὶ· καταδοξάσαι, καὶ παρε-
 ρησάμην πῖνα ῥοπλῷ εἰς τὸ πῖσι· τὸν
 ἐγκωμιάσαντα τὸ καλοκαρδίαν.
 ἄλλον δὲ δίαίταν εἰληφάτα μεγά-
 λην, ἐκάπερον πῖσαντα τὸ ἴππῃ τε-
 ψάντων, τὸν μὲν δοποτίσαι τίσασθαι
 πῖσαντα, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, κα-
 ταγρῶναι τρία, καὶ δέξαι δεδοκέναι
 σάλατον ἐκατέρῳ. θημένων δὲ πινῶν
 ἴππῃ κακουργία πρὸς γυνῶσιν τῶν
 ἀγοραίων ἱμάτιον, καὶ διαπομφῶν
 μὴ δίδοναι θητέρῳ, μέχρις ἂν ἀμ-
 φόροι παρῶσι· μετὰ δὲ ταῦτα πα-
 ραλογισαμένων, καὶ συνέγγυς τὸ
 κοινὸν λαβόντες θητέρῳ, καὶ Φη-
 σαι·, συγκεχωρηκέαι τὸ ἔπρον,
 εἴτε συκοφαντῶντες· ἑτέρῳ δὲ μὴ
 προσελθόντες, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς
 ὁμολογίαν τοῖς ἀρχαῖς ἐμφανί-
 ζοντες, ἐκδεξάμενον τὸν Πυθαγό-
 ρειον πῖνα, Φησὶ, πῶς συγκεῖνται
 πῶς ἀνδρῶσιν πείσσειν, ἀνὰ μφό-
 125 ροι παρῶσιν. * Ἄλλων δὲ πινῶν ἐν
 ἰσχυρῷ μὲν φιλία πρὸς ἀλλήλους
 εἶναι δοκῆντων, εἰς σιωπηρῶν δὲ
 ἱστορίαν διὰ πῖνα τὸν κατακλόν-
 των τὸ ἔπρον ἐμπησῶντων, ὅς ἐ-
 ρηκε πρὸς αὐτὸν, ὡς δὲ γυναικὸς
 ὑπὸ θητέρῳ διεφθαρμένης· ἀπὸ
 τύχης ἐπιστάντων τὸν Πυθαγόρειον εἰς
 χαλκείον, ἐπεὶ δέξας ἡγενημένῳ
 μάχαίρας ὁ νομίζων ἀδικεῖν, τῷ

rum multa mortuo bona appreca-
 tus est; alter vero, num igitur,
 inquit, inde locupletior factus est?
 Hunc itaque sua sententia Pytha-
 goreus damnavit; ille vero, qui
 honestatis studium laudaverat,
 momentum non leve eo ipso at-
 tulit ad fidem sibi habendam.
 Alius magnæ rei arbitrio suscepto,
 utrique compromittentium author
 fuit; alteri, ut quatuor talenta
 solveret; alteri, ut duo acciperet:
 dein reum tribus talentis
 damnavit; atque ita visus est uni-
 cuique talentum donasse. Præter-
 ea quidam apud mulierculam cir-
 cumforaneam, vestem fraudulen-
 ter deposuerant, & ne alteri eam
 redderet, prius quam ambo præ-
 sentes adessent, vetuerant. Pau-
 lo post eam decepturi, alter com-
 mune depositum repetiit, dicens,
 id cum bona alterius venia fieri;
 ille vero qui non adfuerat, syco-
 phantia usus, ad judicem pactum
 ab initio inter ipsos initum detu-
 lit: quidam Pythagoreorum exci-
 piens dixit, mulierem satisfactu-
 ram pacto convento, cum ambo
 affuerint. Alii, quibus inter se
 firma videbatur intercedere ami-
 citia, in tacitam suspicionem erant
 delapsi, indicante alteri adulato-
 re ipsius, quasi uxor ejus ab ami-
 co corrumperetur: forte itaque
 Pythagoreus ingressus officinam
 fabri ærarii, ubi ille qui se inju-
 ria putabat affectum, monstrans

fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, eidem succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit, aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem adverteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, cum peregrino cuidam in templo Æsculapii zona aureis plena decideret, & lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti praecepit, ut aurum quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin & id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse ajunt; cum scilicet in ludis publicis grues theatrum supervolarent, & quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum qui prope se sedebat, diceret: Viden' testes: id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratuum, qui mille

πυχρίτη προσέκοπεν, ὡς ἔχ' ἰκα-
νῶς ἡγορηκότι, καὶ δ' ὑπονοήσας
παύσασθαι τὸ πρῶτον αὐτὸν ἐπὶ
τὴν ἀφροσύνην, αὐτῇ σοι,
ἔφη⁶, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων
ἐξυπέρτα, πλεὺς ἀφροσύνης. καὶ
τὸτ' εἰπὼν τὴν ἀνδρῶν
ἐπιστήσας τὴν ἀφροσύνην, καὶ μὴ προσπι-
τῶς ἵεν τὸ φίλον, ὅς ἐνδον ἦν προ-
καλεσθεῖς, ἐξαμαρτάν. * Εἰ- 126
ροι δὲ, ἔχοντες πρὸς ἀφροσύνην ὡς
ἀφροσύνην ζῶντων χρυσίου ἐχού-
σας, καὶ τὸ μὲν ἰσχυρὸν τὸ πρῶτον ἐπὶ
τὴν γλῶσσαν παύσασθαι ἀπαρτίζοντες,
τὸ δὲ ἔχοντες χρυσίου ζῶντων, πελά-
σας τὸ μὲν χρυσίου ἐξέλκοντες, ὁ δὲ
πρῶτον ἐπὶ τὴν γλῶσσαν, καὶ τὸ ζῶντος
ἐστὶν εἶναι γὰρ καὶ τὴν ἐπὶ τὴν γλῶσσαν.
καὶ τὸ μὲν ἰσχυρὸν τὸ πρῶτον ἐπὶ τὴν
ἀφροσύνην ὡς πρῶτον εἶναι, ὡς
κρῶτον ἡγεμονίαν λέγουσιν, ὅτι ἡγε-
μονίαν, καὶ πρῶτον ὑπὲρ τὸν ἡγε-
μονίαν φερόμενον, εἰπὼν τὸν πρῶτον
καὶ πρῶτον εἶναι τὸν πρῶτον
καὶ πρῶτον, ὅτις οὗτος μάλιστα
ἐπικρύπτει τὸν ἡγεμονίαν ἢ ἡγε-
μονίαν αὐτὸς ἐπὶ τὴν γλῶσσαν ἀρχαίαν,

* Εἰ φη] φησὶν legendum est. Refer-
rar. etiam ad accusativos praecedentes,
ἐπικρύπτει δὲ ὑπονοήσας. Deinde pro
ἐπὶ δείξας, quod paulo ante praedit,
prior Edit. male habet, ἐπικρύπτει: quod
mendum etiam ante Nos observaverat
Desid. Herald. & Ammonius, in Jamblich.
cap. vii.

Καὶ τὸ μάλιστα φερόμενον ἢ ὑπὸ τ.] Re-

ctius leges, καὶ τὸν τὸ μάλιστα φερόμενον
ὑπὸ, &c.

* Καὶ πρῶτον ὑπὲρ τὸν ἡγεμονίαν φησ.]
Similis proforus historia de Ibyco ab aliis
narratur. Vide Zenobium Centur. i.
Adag. 37.

* Ἥραται αὐτὸς ἐπὶ τὴν γλῶσσαν φησὶ,
ὑπὸ τ.] Locum hunc, in quo aliquid
est salubre, sic lego, Ἥραται αὐτὸς ἐπὶ

ὑπολαβὼν ὅπερ ἐλέγχοντες αὐ-
 τῶν πιδας ἐξέφρον κατεπιστηνικένας
 τινάς, πῶς ὑπερ τ' ἡμῶν πιστοτέρως
 μαρτυρημένοις. καὶ πρὸς
 ἀλλήλους οὕτως, ὡς εἶπεν, δι-
 νιχθῆναι, καὶ πρὸς Πυθαγόραν
 ὡς ἀλλόθεν, ¹⁰ ὡς ἔνεπε
 προσελθὼν διελύτῃ, Φάσκων, ὅ
 δ' αὖν ἐφ' ἔργον παιδείαν τ' ἀκατα-
 ργῶν, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ὀφθαλμοῦ τ'
 ὁρᾷς· πῶς μὲν ἄλλα αὐτῷ φησὶ τ'
 αἰνάντων ἀναφερόντως ἀρᾶναι,
 αἰσχυμένον ὅτι τῷ περιστύπῳ
 ὦν, μὴ περὶ αὐτῶν προσελ-
 127 θῆναι. * Καὶ ταῦτα πρὸς οὐκ ὡναι
 πάν, ¹¹ καὶ πῶς φησὶν ἐν Δά-
 μωνα, πῶς πὶ Πλάτωνα, καὶ Δε-
 χύτη, καὶ ¹² τὰ πρὸς Κλεονίαν καὶ
 Πρωῶν. χωρὶς πίνω τέτων, Εὐ-
 βύλῃ τ' Μεσσηνίᾳ πλείοντες εἰς
 εἶπον, καὶ ληθῶντες ὑπὸ Τυρρή-
 νων, καὶ καταχθῶντες εἰς Τυρρή-
 νίαν, Ναυσίθης ὁ Τυρρήνιος, Πυ-
 θάγορας ὦν, ὁππότε αὐτὸν, ὅτι
 τῶν Πυθαγόρων μαθητῶν ἔστω, ἀφα-
 λέμεν αὐτὸν ἀφ' ἡμῶν, μετ' αἰσφα-
 λίας πολλῆς εἰς τὴν Μεσσηνίαν αὐτὸν
 128 κατέστησεν. * Καρχηδονίαν τε πλείους

viri vocabantur, abstexit: ubi
 questione habita compertum est,
 pueros quosdam ab iis in mare
 abiectos fuisse, qui grues, navem
 supervolitantes, scites appellave-
 rant. Cum etiam inter se novitii
 quidam Pythagoræ discipuli diffi-
 dere viderentur, & is qui junior
 erat, alterum adiisset, dicens,
 non ad alium arbitrium litem re-
 ferri, sed ipsos inter se in obli-
 visci debere: is cui hæc diceban-
 tur reposuit; sibi quidem hoc
 dictum quoad cætera valde pla-
 cere, eo vero se solum erubescere,
 quod cum ætate senior esset,
 non etiam prior in adimendo illo
 fuisset. Liceret & alia hujus ge-
 neris adjicere, tum quæ de Phri-
 thia & Damone; tum quæ de
 Platone & Archyta, itemque de
 Clinia & Proxo referuntur. His
 vero sepositis, mentionem tantum
 faciemus Embuli Messeniæ; quem
 cum domum navigaret, captum à
 Tyrrenis, Nausthus Tyrrenus,
 & Pythagoræ agnovit, quod
 de schola Pythagoræ esset, cum-
 que prædombus ereptum, secure
 Messianam deducendam curavit.
 Cum etiam Carthaginenses plus

τὴν ἡλικίαν ὅτι αὐτοῖς. ὅτι ἐλέγχοντες αὐτοῖς,
 πιδας ἐξέφρον, &c. Quid enim τὸ ὑπο-
 λαβὼν hic sibi velit, haud sane video.
 Deinde, vocem ἐλέγχοντες ex MS. revo-
 cavi, pro ἐλέγχων, quod prior Editio habet.
¹⁰ ὡς ἔνεπε.] Hæc tres voces in
 prior Editio, defunt, quas ex MS. revoca-
 vi.

¹¹ Καὶ τὰ πρὸς Φρίθιον ὁ Δάμω.] Historia
 hæc prolixè narratur infra, cap. xxxiii.

¹² Τὰ πρὸς Κλεονίαν ὁ Πρωῶν.] Histo-
 riam ipsam si scire cupis, adi Diodorum
 in Excerptis Historicis a Valesio editis:
 itemque Nostrum infra, Num. 138.

quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginensis videns inter illos Possiden Argivum; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, ut quam celerissime in patriam proficisceretur hortatus est, & navi prætereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In universum autem si quis exequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum invicem versati sint, prolixitate orationis justam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo; quod plurimi Pythagoreorum, politici & ad imperandum idonei fuerint. Nam & legibus conservandis vacarunt; & nonnulli Italicas urbes rexerunt, introductis in illas, præter abstinentiam à publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quæ optima ipsis videbantur: & quamvis plurimis calumniis impetiti essent, aliquandiu tamen Pythagoreorum virtus, & ipsarum etiam civitatum benevolentia prævaluit; ut ab illis Respublicas administrari desideraverint. Eo itaque tempore in Italia & Sicilia pulcherrimæ re-
rumpublicarum fuisse videntur.

ἢ πεντάκις χιλίους ἄνδρας, ὅσους παρ' αὐτοῖς στρατοδομοῦντες, εἰς νῆσον ἔρημον δόποσ' ἔλθον μαλλόντων, ἰδὼν ἐν ταῖς Μιλτιάδης ὁ Καρχηδόνιος. Ποσειδώνιος ἢ Ἀργεῖον, ἀμφοτέρω τῷ Πυθαγορείῳ ὄντι, προσελθὼν αὐτῷ, τί μὲν πράττειν τὴν ἐσομένην σὺν ἐδήλωσεν, ἥτις ἐλ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν δόποσ' ἔχεν τὰ χίλιον, καὶ ὡς ἀπὸ πλεονεξίας νεὺς σπώσῃσιν αὐτὸν, ἐφ' ὅσον προσδοῖς, καὶ τὸ ἄνδρα δέσσωσιν ἐκ τῆς κινδύων. ὅλως ὅμως εἰ τις λέγοι ταῖς γενημερίαις ὁμιλίας ταῖς Πυθαγορείαις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι ἂν τῷ μήκει τὸ ὄγκον, καὶ τὸ καιρὸν τῆς συγγράμματος. * Μέταμιν ἔν 129
μᾶλλον ἐπ' ἐκείναι, ὡς ἦσαν ἔνοι τῷ Πυθαγορείῳ πολιτικοῖς ἔδεχτο. καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις Ἰταλικὰς διέκονον τινες, δόποσ' αἰνέμοι μὲν ἔσμεν ἐκ συμβαλλόντων πρὸς ἀρετήν, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπὸ χόμμοι δὲ δημοσίων προσόδων. πολλῶν δὲ γενημερίων κατ' αὐτῶν διαβολῶν, ὅπως ἐπεκράτει μέχρ' ὅσον ἢ τῷ Πυθαγορείῳ καλοκαγαθία, καὶ ἢ τῷ πλείων αὐτῶν βέλους, ὡς ὑπὸ ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βέλεσθαι πρὸς τὴν πολιτείαν. ἐν ταῖς δὲ τῷ χρόνῳ δοκῶσιν αἱ κάλλιστα τῶν πολιτικῶν ἐν Ἰταλίᾳ γινέσθαι ἔστιν ἐν Σικελίᾳ.

* Ἀργεῖον] Ex MS. pro Ἀργεῖον, quod prior Edit. habet.

130* Χαρώνδας 14 π γάρ, ὁ κατα-
ναῖος, εἰς εἶναι δοκῶν τ' ἀρίστων νο-
μοθετῶν, Πυθαγόρειος ἦν. Ζάλευκός
π, καὶ 15 Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ, ὀνο-
μασεῖ γηγνηιδμοὶ ὅππ' νομοθεσία,
Πυθαγόρειοι ἦσαν· οἱ πὲρ τῆς Ῥηγινι-
κάς πολιτείας συστήσαντες, τὴν π
γυμνασπαρχικῶ κληθεῖσαν, καὶ τ'
ὅππ' 16 Θεοκλῆς ὀνομαζομένην,
Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. φύπός
π, καὶ Θεοκλῆς, καὶ 17 Ἐλικίαν,
καὶ Ἀριστοκράτης, διήνεγκαν ὅππ-
τηδόμεσιν τε ἔ' ἔχουσιν, οἷς ἔ' αἱ
ἐν ἐκείνοις πῖς τόποις πόλεις κατ'
ἐκείνας ὄν' χρόνους ἐξήσαντο.
ἄλλως ᾗ εὐρετὴν αὐτὴν θμείδται φασὶ
καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰ-
πόντα μηδὲν εἰλικρινές εἶναι τ' ὄντων
πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχεν 18 καὶ
τῆν πυρὸς, καὶ πῦρ ὕδατος ἔ' πινύ-
ματων· καὶ ταῦτα πινύματα ἐστὶ
καλὸν αἰσχεῖν, καὶ δίκαιον ἀδικεῖν, καὶ τ' ἄλλα κατὰ λόγον τέτοις.

Nam Charondas Catanæus, unus
ex optimis legislatoribus, & Za-
leucus atque Timares Locrenses,
itidem ob leges latas celeberrimi,
Pythagorei fuerunt: ut & qui
Rheginorum Respublicas ordina-
runt, tum quæ Gymnasiarchica
vocabatur, tum quæ ab Euthy-
cle nomen tulit: itemque Phy-
tius, Theocles, Elicaon, & Ari-
stocrates, institutis moribusque
inter Pythagoreos præcelluerunt:
quibus & ipsis eo tempore civi-
tates ejus regionis utebantur. In
genere ajunt, omnium politicarum
disciplinarum Ipsum authorem
fuisse: cum diceret, nihil in pri-
mis rerum elementis purum; sed
terram ignis, ignem aëris, aërem
aquæ, aquam spirituum participem
esse: eodem modo turpe honesto,
injustum justo, & alia secundum
cujusque rationem hisce admisceri:

14 Χαρώνδας — Ζάλευκός π] Vide
omnino eruditissimum Richard. Bentle-
jum in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 343.
de seqq. ubi pluribus argumentis evincit,
Charondam & Zaleucum non fuisse Py-
thagoreos, nec leges suas a Pythagora
accipere potuisse, cum Pythagora ipso
antiquiores fuerint.

15 Τιμάρης] Hic infra, Num. 172.
vocatur Τιμάρετος.

16 Ἐπὶ Θεοκλῆς] Obrechtus legit,
Ἐὐθυκλῆς, ut ex versione ejus patet. Sed
cujus secutus fuerit auctoritatem, nobis
non constat. Arcerius scribendum puta-
bat, vel Ἐπὶ Θεοκλῆς, una voce; vel ἐπὶ
Διοκλῆς, vel Ἐμπεδοκλῆς. Sed hoc est

ariolari, non vero certi quid asserre.
Nos, quoniam veterum auctoritate desti-
tuti sumus, ipsum quidem nomen pro-
prium mutare non audemus, sed tantum
scribendum existimamus, καὶ Θεοκλῆς.

17 Ἐλικίαν] Infra, Num. 172. idem
vocatur Ἐλικίων: quod magis placet.

18 Καὶ τῆν πυρὸς, καὶ πῦρ ὕδ. Obrech-
tus locum hunc plenius sic legit, καὶ τῆν
πυρὸς, καὶ πῦρ αἶρος, καὶ αἶρος ὕδατος, καὶ
ὕδατος πινύματος. Deinde ea quæ sequun-
tur, καὶ ταῦτα πινύματα ἐστὶ, ut super-
vacanea prorsus & inutilia delenda sunt:
eorum vero loco scribendum, ἀπολύτως
δὲ, vel simile quid.

juxta illud vero suppositum, rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis & animæ motus; alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremæ se invicem contingerent, & unum rectangulum conficerent; ita ut prima illarum, epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anameses locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineæ istæ inter se coincidunt, & quam spatia circumscribant, optimam Reip. formam representari. Hujus autem inventi gloriam sibi vindicavit Plato, in libris *de Rep.* aperte dicens, epitritum illud fundamentum quinario conjunctum, duplicem harmoniam præbere. Ajunt præterea Illum excoluisse affectuum moderationem & mediocritatem, atque id, quod adjuncto bono quodam præcipuo, singillatim vitam cujusque beatam efficit: &, ut paucis multa complectar, adinvenisse Eundem ferunt electionem bonorum nostrorum, officiorumque, quæ cuique conveniunt. Insuper Illum dicunt Crotoniatas

ἐκ τῆς πρώτης δ' ὑποθέσεως λαβὼν τὴν λόγον τ' εἰς ἑκάστην μέρῳ ἐμέω. δύο δ' εἶναι κινήσεις ἐν τῷ σώματι ἐν τῇ ψυχῇ. τὰ μὲν ἄλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. πολιτικῶν δὲ γραμμῶν τῶν τριῶν τριῶν συσταμένων, τῶν ἀνθρώπων ἀλλήλων συμφωνήσεως, καὶ μίαν ἐν τῷ γωνίᾳ πινύσας. τὴν μὲν ἐπιτρίτη φύσιν ἔχουσαν. τὴν δ' ἅπασαν πολιτικὴν διακρίνειν. τὴν δ' ἅπασαν ἀφοπλίων ἀνάμεσον. * Διὰ τὴν ἀνάμεσον δ' ἡμῶν πᾶσι τῇ γραμμῇ πινύσας ἀλλήλους συμφωνήσεως, καὶ πᾶσι τῇ χωρίᾳ, τῶν ὑπὸ τῶν, βαλάντων ὑποπινύσας πολιτικῶν εἰσὶν. ἀφ' ἐκείνου δὲ τ' ἀρχῆς ἡ Πλάτων, λέγοντα φανερῶς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὴν ἐπιτρίτην ἐκείνην πινύσας, τὴν τῇ πεμπτῇ συζυγίᾳ πινύσας, καὶ πᾶσι δύο παρεχόμενον ἀρμονίας. ἀσκήσει τῇ φασὶν αὐτὴν εἶναι πᾶσι μετριοπαθείας, καὶ πᾶσι μεσότητος, καὶ τὸ σὺν πᾶσι προσημασίᾳ τῇ ἀρχῇ εἶναι ἑκάστην εὐδαίμονα πινύσας τὴν βίον καὶ συλλήθδω, προσδιδόν τ' αἶρεσιν τῇ ἡμετέρων ἀρχῶν εἶναι προσηκόντων ἔργων. * Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς δὲ λέγονται οὖν Κροτωνιάταις καὶ τῶν

ἡ Πλάτων λέγοντα ἐν τῇ Πολ.] Arcerius hic notaverat, Platonis sententiam a Jamblico hoc loco citatam occurrere in *Epitritis*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim lib. viii. *de Republ.* haud procul ab initio: ubi Philosophus ait, ἐν ἐπιτρίτῳ πινύσας πινύσας συζυγίαις, δύο

ἀρμονίας περιέχεται. Aristides Quintil. lib. iii. *de Musica*, pag. 152. Edit. Meibom. Τῶν δ' ἡ Πλάτων φησὶ ἐν ἐπιτρίτῳ πινύσας πινύσας συζυγίαις. Cæterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. v. *de Republ.* cap. xii.

παλλακίδων, καὶ καθόλου τ' πρὸς
πᾶς ἀνεγούρας γυναικάς ἐμιλίας.
πρὸς ²⁰ Δεινωνῶ γὰρ τ' Βροντίης γυ-
ναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἐνός, ἔσαν
σοφὴν τε καὶ ἀεικλήν τ' ψυχὴν (ἥς
ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ ἀείθελεπλον ῥήμα,
τὸ ²¹ τὴν γυναικα δᾶν ἵκειν αὐτῇ-
μερὸν, ἀνισταμύλιω δὲ τὸ εἰ αὐτῇ
ἀνδρός· ὁ πινεῖ ²² εἰς Θεανῶ ἀνα-
φύρασι) πρὸς δὲ πᾶσι τὴν παρελ-
θούσας πᾶς τ' Κροτωνιατῶν γυναι-
κάς ὡς ἀκαλεῖσαι ἐπὶ τ' συμπῖσαι
τὴν Πυθαγόραν ἀλεχθῆναι ἐπὶ τ'
πρὸς αὐτὰς σωφροσύνης πῆς ἀν-
δράσιν αὐτῶν· ὁ δὲ εἰς συμβῆναι.
καὶ τ' γυναικὸς ἐπαγγελιαμύνης,
καὶ τ' Πυθαγόρας ἀλεχθέντων,
καὶ τ' Κροτωνιατῶν ²³ παρθένων;
ἀνιστάμεναι πάντες οἱ τὸ πᾶσι
133 πᾶσι γυναικὶ ἀκαλεῖσαι. * Ἐπὶ φε-
ρὰ Πυθαγόρα, ²⁴ ἀφικόμενοι εἰς
τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ὅτε
πῆς Συβαρίδων πρὸς ἐσθλῶν, ²⁵

à pellicum, aliarumque mulie-
rum non legitime desponsatarum
consuetudine abduxisse. Venisse
enim Crotoniatarum uxores ad
Deimono Brontini Pythagorei
conjugem, sapientia & animi do-
tibus præcellentem; (cujus est
etiam egregium illud & illustre
dictum, quod quidam Theanoni
acceptum ferunt; mulieri eo ipso
die fas esse sacra facere, quo à
marito suo surrexerit;) eamque
rogasse, persuaderet Pythagoræ,
ut ad maritos suos de continen-
tia uxoribus debita, verba face-
ret: idque etiam effectui datum
esse: muliere enim id quod roga-
ta erat promittente, Pythagora
vero verba faciente, & Croto-
niatis assentientibus, ea quæ inva-
luerat libido prorsus è medio sub-
lata est. Memorant insuper, quod,
cum legati Sybaride Crotonem,
ad deposcendos exales, venissent,
ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν Φυλάδων,

²⁰ Πρὸς Δεινωνῶ] Arcerius scribendum
monuit, πρὸς Θεανῶ: quod probō. Sic
enim Brontini uxor appellatur infra, cap.
xix. sub finem: itemque a Suida v. Θεανῶ,
& Laërtio, lib. viii. num. 42. Erat
vero & altera Theano, Pythagoræ uxor,
cujus etiam hoc ipso loco, post aliquot
versus, fit mentio.

²¹ Τὴν γυναικα δᾶν ἵκειν αὐτῇ.] Pau-
lo aliter apophthegma hoc refert Laër-
tius lib. viii. num. 43. alique Scriptores
a Menigio ibi citati. Illis vero (quod
obiter moneo) addendus est Theo in
Progymnasticis, pag. 69. Confer etiam
Nostrium supra, Num. 55. ubi dictum
hoc ipsi Pythagoræ tribuitur.

²² Εἰς Θεανῶ] Utrique cum Atcerio
addendum cenſeo, τὴν τ' Πυθαγόρα, i. e.
Pythagoræ uxorem: ut sic distinguatur a
Theanone Brontini uxore; cujus paulo
ante facta est mentio.

²³ Παρθένων] Ex MS. pro παρθένων,
quod prior Edit. nullo sensu habet.

²⁴ Αφικόμενοι εἰς τὴν π.] Historiæ
hujus uberior cognitio haurienda est ex
Diodoro Sic. lib. xii. & Nostro infra,
Num. 177.

²⁵ Ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν] Sic etiam legi-
tur infra, Num. 177. At magis Græcum
est, ἐπὶ τῇ ἐξαίτησιν. Cæterum Arcerius
ἀπὸ γυναικὸς plane pro ἐξαίτησιν legendum cen-
ſebat ἐξέτασιν: merito eam ob causam no-

Pythagoras unum ex legatis conspiciens, qui hominem sibi amicum propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatus sit: quin interroganti & colloquium petenti, negasse, se homicidis responsa dare: unde etiam à quibusdam Apollo habitus est. Hæc sane omnia, & quæ paulo ante de tyrannorum subversione, urbiumque Italicarum & Sicularum liberatione, aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta Ille commoda circa res civiles in homines contulerit.

λείας αὐτῶν, ἣν σωθεῖσθαι τοῖς ἀνθρώποις.

CAP. XXVIII.

QUOD restat, non amplius, ut hæcenus, communiter; sed singillatim attingentes, virtutum Ejus opera oratione exornabimus. Primo autem à Diis, ut fieri par est, initium faciemus, pietatemque ejus & à pietate perfecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc ejus pietatis indicium, quod prius commemoravimus: quod scilicet animam suam, quamnam esset, undeque in corpus venisset,

tatus a Desider. Heraldo *Animadvf.* in Jamblichum, pag. 176.

¹⁶ Τοῖς ἀνθρώποις] Sensus exigit, ut scribatur, τοῖς ἀνθρώποισι, vel ἀνθρώποις.

ἡσυχάζοντα πινά τ' πρεσβίων, αὐτῶν
πῶς αὐτῶν γενησόμενον τ' αὐτῶν φίλων,
μηδὲν ἀποκρίνασθαι αὐτῶν. ἐπερω-
τῶν δὲ τ' ἀνθρώπων, καὶ βλαβερῶν
τῆς ὁμιλίας αὐτῶν μετέχον, εἰπεῖν,
ὡς ἔ' ἡμεῖς αὐτοὶ ¹⁶ τοῖς ἀνθρώποις.
ὅθεν δὴ τ' ὡς αὐτῶν πινά τ' πῶς αὐτῶν νο-
μισθῆναι αὐτῶν. ταῦτα δὲ πάντα,
καὶ ὅσα μικρὸν ἐμπεσόντων ¹⁷ εἰρήκα-
μεν περὶ τῆς τ' τυραννίδος καταλύ-
σεως, καὶ τῆς τ' πόλεως ἐλευθερώ-
σεως τ' ἐν Ἱταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ, καὶ
ἄλλων πλείονων, δείγματα ποιη-
σόμεθα τ' εἰς τὰ πολιτικά ὠφε-
λεῖσθαι.

Κ Ε Φ. κη'.

ΤΟ' δὲ μὲν τῶτο μηκέτι' ἔτιωσι ¹³⁴
καινῶς, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἁπλο-
μενοι, τὰ τ' ἀρετῶν ἔργα αὐτῶν τῶ
λόγῳ κοσμήσωμεν. δεξιόμεθα δὲ
πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὡς περ νομίζου-
σιν, πῶς ἐστὶν αὐτῶν πειρασθῶμεν
ἐπιδείξαι, καὶ τὰ αὐτῶν αὐτῶν θαυ-
μαστὰ ἔργα ἐπιδείξωμεν ἑαυτοῖς,
καὶ τῶ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἐν μὲν
ἐν δὲ αὐτῶν αὐτῶν ἐκείνο ἔστω, ἔ' ἔ'
πρότερον ἐμνημονεύσωμεν, ὅτι δὴ
ἐγένετο τ' ἑαυτῶν ψυχῇ, πῶς ἦν,
καὶ πῶς εἰς τὸ σῶμα εἰσέλθουσα,

¹⁷ Εἰρήκαμεν περὶ τῶν τυραννίδος καὶ πόλεως.]
Supra, Num. 33.

¹⁸ Αὐτῶν μεν.] Ex MS. pro ἀνθρώποις; quod prior Edit. habet.

τὰς π² προτέρως αὐτῆς βίης, καὶ
τῶν προδηλὰ τιμῆρα περιέχει.
μετὰ τῷ πίνωι ἐκείνῳ. ³ Νέστον
ποτὶ τὸ ποταμὸν αὐτῷ πολλοῖς τῷ ἐταί-
ρων διαβαίνων προσεῖπε τῇ Φωνῇ·
καὶ ὁ ποταμὸς γελῶν π² ἐξ ἑαυτοῦ
ἀπεφθέγγετο, πάντων ἀκρόντων,
Χαῖρε Πυθαγόρα. ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ
αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν τῇ Μεταποντίᾳ τῆς
Ἰταλίας, καὶ ἐν Ταυρομενίᾳ τῇ Σι-
κελίας συγγαρονέαι, καὶ διεiléχθαι
κρινῇ πῶς ἐκατέρωθεν ἐπίκρισις αὐ-
τῶν, ⁴ διαβεβαιῶνται χεῖρ² ἀπαν-
της, σταδίων ἐν μεταχιχμῷ παμπύ-
λων καὶ κατὰ γλῶ καὶ κατὰ θάλατταν
ὑπαρχόντων, καὶ ἡμέραις ἀνυσι-
135 μων πᾶντο πολλῶν. * Τὸ μὲν γάρ,
ὅτι τὸ μῆρον χάστον ἐπίδειξεν Ἀβάρ-
ιδῳ τῷ ὑπερβορέῳ, εἰκάσονται αὐτὸν
Ἀπὸλλω εἶναι τὸ ἐν ὑπερβορείοις,
καὶ πρὸς ἡν ἱερὸς ὁ Ἀβάρης, βεβαιῶν-
ται, ὡς τῷ ἀληθὲς ὑπολαμβάνει-
νοι, καὶ ἐξ ἀβάριδος, πᾶντο π-

& priora vitæ actæ genera nove-
rit, atque horum manifesta &
clara documenta dederit. Post
hæc & istud, quod Nessum flu-
vium aliquando multis discipulis
comitatus, transiens, voce com-
pellaverit, & flumen articula-
te clareque, omnibus audienti-
bus, responderit: *Salve Pythago-
ra*. Deinde uno eodemque die
Metaponti in Italia, & Tauro-
menii in Sicilia versatum, cum-
que utriusque loci discipulis locu-
tum esse, pene omnes affirmant;
plurimis licet terra marique stadiis,
& quæ nec multis diebus quis con-
fecerit, interjectis. Jactatum est
autem abunde etiam vulgi sermo-
nibus, quod Abaridi Hyperboreo,
ipsum Apollini apud populares
suos culto, cujus sacerdos erat,
assimilanti, femur aureum ostende-
rit; ut confirmaret, quod secun-
dum rei veritatem sic de eo judi-
casset, minimeque in eo deceptus

² Τὰς π² προτέρως αὐτῆς βίης] Hanc
Pythagoræ imposturam merito ridet &
exagitat Lactant. *Divin. Instit.* lib. III.
p. m. 151.

³ Νέστον ποτὶ τὸν ποταμὸν αὐτῷ πολλοῖς
— πῶς ἐκείνῳ ἐταίρῳ ἐμίλησεν τῇ αὐτῇ
ἡμέρᾳ] Hæc omnia habet etiam Porphy-
rius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flu-
mine Nesso, nominet *Caucasum*. Laërtius
Lib. VIII. Num. II. eandem de Pythago-
ra historiam narrans, *Nessum* itidem flu-
vium illum vocat. At *Ælianus Var. Hist.*
lib. II. cap. xxvi. *Κώπῳ* appellat; idem-
que lib. IV. cap. xvii. *Κόπῳ*. In diversum
ab his abit Apollonius cap. vi. *Hist.* Com-

ment. qui sic ait: Ὑπὸ τῷ κατὰ Σάμῳ πο-
ταμῷ, διαβαίνοντι αὐτῷ πολλοῖς ἐταίροις Φωνῇ
μεγάλῃ κατὰ ἄνθρωπον, Πυθαγόρα χαῖρει.
Sic ergo Scriptores hi, quod ad rem
ipsam attinet, consentiunt; at in nomi-
ne fluvii discrepant. Nos ut in re dubia
& incerta nihil definimus: sed tantum
Lectorem remittimus ad Menagium in
dictum locum Laërtii; & Jacob. Perizonium
ad *Ælian.* *Var. Hist.* lib. II. cap. 26.
⁴ Διαβεβαιῶνται χεῖρ² ἀπαντης] Sic ex
Porphyrio locum hunc emendavimus.
Ante enim male, *διαβεβαιῶνται χεῖρ²*
ἀπαντης.

fuisse. Sunt & millia alia his diviniore magisque miranda, quæ uniformi consonaque narratione de Viro traduntur: qualia sunt, terræmotus infallibiliter prædicti, pestes celeriter depulsæ, ventorum violentorum grandinisque effusiones absque mora sedatæ, fluctus maris & fluminum placati, ut discipuli facilius transire possent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretensis, & Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota sunt ipsorum opera: imprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemas*, Ventorum depulsor; Epimenides *Catharies*, Expiator; Abaris vero *Aithrobates*, Aerambulæ: qui posterior hoc nomen tulit, cum telo sibi ab Apolline Hyperboreo donato vectus, flumina, maria, & invia quæque, per aërem quodammodo incedens, superaret. Quod aliqui & Pythagoram usurpasse opinantur, cum uno die Metaponti & Tauromenii cum utriusque loci discipulis versatus est. Fertur & futurum terræmotum apud pu-

θρῦλῃ). καὶ μυρία ἔπραττον θεόπρατα ἑσθιωσώπρα πρὸς τ' ἀνδρὸς ὁμαλῶς ἐς συμφώνως ἰσχυρῇ. προῖρησις τε σεισμῶν ἀπερρέεται, καὶ λοιμῶν δασυτροπαὶ σὺν τῇ χῆ, καὶ ἀνέμων βιβαίων, χαλαζῶν τε χυσιῶν τῶν θυμῶν κατὰ νήσεις, καὶ κυμάτων ποταμίων τε ἐς θαλασσίων ἀπὸ διδασμοῖ, πρὸς εὐμαρῇ τῶν ἐπαίων διδόντων. ὧν μεταλαβόντας Ἐμπεδοκλῆα τε τὸν Ἀκρωγανῆον, καὶ Ἐπιμνίδην τὸν Κρήτη, καὶ Ἀβάρην τὸν Ὑπερβόρειον, πολλὰ καὶ αὐτὰς πιαῦναι πινάσπιν τετελεσμέναι. * Δῆλα δὲ αὐτῶν τὴν ποιήμα- 136
τα ὑπερέχῃ. ἄλλως τε καὶ Ἀλεξάνε-
μῶν ὃν τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδο-
κλῆος. Καθάρης δ', τὸ Ἐπιμε-
νίδης. Αἰθροβάτης δ', τὸ Ἀβάρη-
δ'. ὅτι ἄρα ἰεῖς ὧς ἐν Ὑπερ-
βορείοις Ἀπὸλλωνος δωρηθέντι αὐτῷ
ἐπὶ χερσὶ, ποταμὸς τε ἐπὶ λα-
γῇ ἐπὶ ἄσπετον διεβαινεν, ἀερο-
βιῶν τρέπον πινάσπιν ὅπερ ὑπενόη-
σαν ἐπὶ Πυθαγόραν πινὲς πεπνυγμένας
καί, ἡνίκα καὶ ἐν Μεταποντίῳ καὶ
Ταυρομνίῳ πῶς ἐκατέρωθεν ἐπαί-
ροις ἐμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέ-
γεται δὲ ὅτι ἐς σεισμὸν ἐσόμενον ὅτι

* Ἀπὸ διδασμοῖ] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem cæteroqui suspectam habebat Arcerius, ejusque loco scribendam suspicabatur, ἀπὸ διδασμοῖ: sed male. Est enim vox insolens quidem, attamen vitii expers, significatque, tranquillatio-

nes, si sic dicere liceat; vel serenationes: ab ἰσθμῷ.

* Καθάρης] Scribe καθάρης, ut habet Porphyrius loco laudato.

* Ὅτι δ' ἐν Ὑπερβορείοις Ἀ. π.] Confer Nostrium supra, Num. 91.

Φρίαται, & ἐγνώσκει, προηρό-
 137 ρόσι· καὶ πάλιν ἐν τῷ δόξασιν.
 ὅτι κατὰ πινυτοῦ (ἔστι). * Καὶ πάλιν
 μὲν ἐστὶν τεκμήρια τῆς εὐσεβείας αὐ-
 τοῦ. βάλοντες ἡ ἀνωθεν τὰς δὲ χεῖρας
 ὑποδείξαι τῆς τῶν θεῶν θρησκείας,
 αἷς προσεήσεται Πυθαγόρας π, καὶ οἱ
 αὐτὸι ἀνδρες. ὁ ἀπαντᾷ ὅσα πάλιν
 τῷ πρότερον, ἢ ἢ μὴ πρότερον δι-
 κρίναι, ἐστὶν αὐτοῦ τῶν θεῶν
 ὁμολογίας¹⁰. καὶ δὲ χεῖρ αὐτῆς ἐστὶ,
 [¹¹ καὶ βίος ἀπὸς σωτήριαι πάλιν
 τῶν ἀπολεθῆναι τῶν θεῶν, καὶ ὁ λόγος
 ἔστι, πάλιν ἐστὶ] τῆς φιλοσοφίας.
 ὅτι ¹² γὰρ οἱ πάλιν οἱ ἀνθρώποι,
 αἰλλοῦνται πάλιν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ πα-
 ρὰ τῶν θεῶν. καὶ ὁμοίον, ὡς αὐτὸν
 εἰς πρὸς βασιλευσμένην χώραν τῶν
 πολιτῶν πάλιν ὑπερχειν θεοκρατία,
 ἀμελήσας αὐτὸν τῶν πάντων ἀρχον-
 τος. πάλιν γὰρ οἶονται πάλιν τῶν
 ἀνθρώπων. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν τῶν θεῶν, καὶ
 ἔστι πάλιν κύριος, ¹³ δεῖν δὲ
 ὁμολογῆται πάλιν ἔστι κύριος τῶν ἀρχ-
 ῶν αὐτῶν πάντες τε, ὅς μὲν ἀν-
 φιλάωσι, καὶ οἱ ἀν χαίρωσι, τῶν

teum, quem degustaverat, præ-
 dixisse; & navem submersum iri,
 quæ secundo vento vehebatur. At-
 que hæc sint certa Ejus pietatis
 indicia. Lubet autem etiam cul-
 tus divini repetita altius principia
 ostendere, quæ à Pythagora, &
 ejus sectatoribus proposita sunt:
 quod scilicet omnia, quæ de agen-
 dis vel fugiendis definiunt, ten-
 dant ad consensionem cum Deo:
 estque principium, ad quod omnis
 eorum vita ordinatur: *Deum se-*
qui: atque hujus philosophiæ ista
 ratio est; quod ridicule agant
 homines, qui quod bonum est,
 aliunde quam à Diis petunt:
 perinde ac si quis in provincia
 Regis potestati subiecta, quen-
 dam è civium numero præfectum
 colat, neglecto eo qui omnibus
 dominatur: tale enim quid Py-
 thagorei existimant ab hominibus
 illis fieri. Cum enim & Deus sit,
 & omnibus imperet, in confesso
 est, quod bonum à Domino peten-
 dum sit: omnes enim iis bona tri-
 buunt, quos amant, quosque sibi

¹⁰ Ἀπαντᾷ ὅσα πάλιν ἐστὶν πρ. — πάλιν
 δι' ὅς οὐκ ἀπολείπει ἔχοντες, τὰ αὐτὰ πάλιν. Totus
 hic locus legitur etiam supra, Num. 86.

87.

¹¹ ἢ μὴ πρότερον] Hæc in priore Edit.
 defunt; quæ ex MS. revocavi.

¹² Ὁ μαθητής] Vir doctus ad margi-
 nem codicis Spanhemiani rescripserat,
 ἐμολίαι: quod non aspernandum.

¹³ Καὶ βίος ἀπὸς σωτ.] Verba hæc

uncis inclusa defunt in MS. At eadem
 leguntur etiam supra Num. 86. ubi vide
 quæ notavimus.

¹⁴ Ὅτι γὰρ οἱ πάλιν πάλιν] Supra rectius,
 γὰρ οἱ πάλιν πάλιν.

¹⁵ Αὐτὸν ὁ μαθητής πάλιν τ.] Sic locum
 hunc ex ipso Janblichio, Num. 87. emen-
 davimus. Ante enim corrupte legebatur,
 διὸ δὲ ὁ μαθητής πάλιν τὸ πάλιν τὸ ἀρχον-
 τος.

acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Unde planum est, agenda esse ea quæ Deo grata sunt: hæc autem scire difficile est, nisi quis vel eum qui Deum audit, vel Deum ipsum audiverit, vel divino artificio cognitionem hanc sibi comparaverit. Hinc & divinationi operam dant: illa enim est unica propitiæ Deorum voluntatis interpretatio: & qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, Deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille utrumque stultitiæ damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia hæc in honore nec pro vana ostentatione habent; sed Deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Unde omnes pariter Pythagorei prони sunt ad fidem adhibendam talibus, qualia de Aristæo Proconesio, & de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; & quotquot alia sunt generis ejusdem. Omnibus enim hujusmodi adhibent assensum: multa quoque & ipsi comminiscuntur;

πῆς διδῶσιν τ' ἀγαθὰ· πρὸς δὲ ὅς ἐναντίας ἔχουσιν, τάναντία· δηλονότι πάντα πρᾶξιόν, οἷς τυγχάνῃ θεὸς χαίρων. * Ταῦτα ἢ ῥάδιον εἶδέναι, ἂν μή τις ἢ θεὸς ἀκηκόητος, ἢ θεὸς ἀκρόατος, ἢ ἀλλὰ τέχνης θείας πορίζῃ. διὸ ἔπειτα μαθητικῶς ἀπαλλάττονται. μέντοι γὰρ αὕτη ἐρμηνεία ¹⁴ τῆς περὶ τῶν θεῶν ἐρμηνείας ἐστίν. ¹⁵ καὶ ὁμοῦς δὲ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ¹⁶ ἀξίαν τῶν δόξαν εἶναι, τῶν οἰομένων θεῶς εἶναι· τοῖς δὲ εὐθεσίαν ἡγούμενον τῶν, καὶ ἀμφοτέρω. ἐστὶ ἢ καὶ τῶν ἀποταγμάτων πᾶς πολλὰ ὅτι τελετῶν εἰσενελεγμένα, ἀλλὰ τὸ οἰεσθαι εἶναι αὐτὰς ταῦτα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν, ἀλλὰ ἀπὸ νινὸς θεῶν ἔχειν τὸ δεχθῆναι· καὶ τῷ γὰρ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμοῦς ἔχουσιν περὶ πικρῶς, οἷον ¹⁷ περὶ Ἀρχαίων ἔργων Προκρησίων, καὶ Ἀβάρων ἔργων ἢ περὶ Προκρησίων πᾶς μυθολογία, καὶ ὅσα ἄλλα πιαῦτα λέγεται. πᾶσι γὰρ περὶ τοῖς τοῖς, πολλὰ δὲ ἔστιν αὐτοῖς περὶ τῶν.

¹⁴ Τῆς περὶ τῶν ἐρμηνείας] Vel ἄλλῃ scribe, vel τὴν περὶ prorsus dele. Deinde pro ἐρμηνείας, quod ab hoc loco prorsus alienum est, Arcerius & Obrechtus legunt ἐννοίας: quod probō.

¹⁵ Καὶ ὁμοῦς ἢ τῶν αὐτῶν πραγμάτων.] Locus hic obscurus est, & procul dubio vitiosus; quem sic legendum puto, καὶ ὅλως δὲ αὕτη ἡ πραγματικὴ ἀξία τῶν δόξαν εἶναι, καὶ οἰομένων θεῶς εἶναι. εἰ δὲ τις εὐθεσίαν ἡγούμενος, (sc. δόξαν) καὶ ἀμφοτέρω. Sensum

expressit Obrechtus in versione.

¹⁶ Ἀξίαν τῶν] Sic MS. pro ἀξίαν τῶν, quod prior Edit. habet. Deinde, ἐννοίας itidem auctoritate codicis MS. reposuimus, pro τῶν ἢ δόξαν.

¹⁷ Περί Ἀρχαίων ἔργων Προκρησίων] De eo nimirum fabulabatur, animam ejus, quoties vellet, corpore exire, & in idem redire solitam esse. Vide Herodotum lib. iv. Apollonium Hystor. Mir. cap. 2. & alios.

τῶν πειχτων ἢ τ' δοκύντων μυθικῶν δοτομνημονόεσιν, ὡς εἰδέν ἀπιστῶντες ὁ, π. αὖ εἰς τὸ θείοιον ἀνάγηται. * Εἴφη γαυῶ Εὐρυτὸν περ λέγειν, ὅτι Φαίη ποιμὴν ἀκῆται πινὸς ἄδοντος, νέμων ὅππῃ τῷ πατρὶ φησὶ φιλολάα. ¹³ καὶ αὐτὸν εἰδέν ἀπιστῶσαι, ἀλλ' ἐρέει, τίνα ἀρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔπει ἀμφοτέροι Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτὸς φιλολάα. Φασὶ ἢ τῷ Πυθαγόρᾳ πινά περ λέγειν, ὅτι δοκίη περ ἐν τῷ ὑπὸ τῷ πατρὶ Διελέμενος πεθινώπι, καὶ ἐπείρεος, πίνων τῷ περ τὸ σημεῖον; πὴν δὲ εἰδένος φάναι. ἀλλ' ὡς διελέμετο αὐτὸς ἀληθῶς. ὥστε εἰδέν τὸ ἐμοὶ νῦν σε Διελέμεται σημαίνῃ εἶναι, ἔτιως εἰδέν ἐκείνο. ὥστε περὶ πάντα τὰ ποιῶντα εἶναι αὐτὰς εὐήθεις νομίζουσιν, ἀλλὰ ὅτι ἀπιστῶντες. εἰ γὰρ εἶναι τὰ μὲν δυνατὰ τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ ἀδύνατα, ὥστε οἰεῖται ὅτι σοφιστοὶ μὲν ἀλλὰ πάντα δυνατὰ. καὶ ἡ δόξα ἡ αὐτὴ ἐστὶ τ' ἐπὶ τῶν, ἀ ἐκείνοι Φασὶ μὲν εἶναι λίνυ, ἐστὶ μὲν ποιῶν ἐκείνων.

¹³ Καὶ αὐτὸν εἰδέν ἀπιστῶσαι, ἀλλ' ἐρέει, τίνα ἀρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔπει ἀμφοτέροι Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτὸς φιλολάα] Hæc omnia in priore Edit. desunt, quæ ex cod. MS. revocavimus. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster infra, Num. 148. ubi eadem historia nar-

saepaque talium, quæ fabulosa videntur, mentionem faciunt: tanquam nihil non credentes, quod ad Deum refertur. Retulit igitur quidam, Eurytum affirmasse, quod pastor aliquis juxta sepulchrum Philolai pascens, canentem quempiam audiverit. Illum vero minime ei fidem derogasse, sed quæсивisse, quam harmoniam? Erat autem uterque Pythagoreus; & quidem Eurytus discipulus Philolai. Ajunt porro, Pythagoræ quendam narrasse, quod aliquando sibi visus sit cum parente suo demortuo colloqui; atque quid hoc sibi portenderet, interrogasse: illum respondisse, nihil portendere; sed parentem revera cum ipso locutum: ut igitur te jam mecum colloqui, nihil portendit; ita nec illud. Adeoque isti in omnibus, non se stultos esse existimant, sed eos qui sunt increduli. Non enim Deum quædam posse, quædam non posse, ut sciolii putant; sed posse omnia, statuunt. Estque id etiam initium carminis Heroici, quod illi quidem Lino tribuunt; est vero, nisi fallor, ab ipsismet profectum:

ratur. Vide etiam Sam. Tennulium ad Jamblichum in Nicomachi *Introd. Arithm.* pag. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum, Περὶ τῶν μηδὲν γινώσκον ἀπίστων, μηδὲ πρὸς θεῶν ἀγνοῶντων: de quo vide Nostrium in *Proterpico*, Symb. 17.

Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;

Cuncta Deus peragit facile, & nihil impedit ipsam.

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod qui primus earum author extitit, non vulgaris homo fuerit; sed Deus: eratque hoc unum ex illorum dictis; Quisnam fuerit Pythagoras? A junt enim Ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: hujus vero rei indicia haberi, quod in ludis surgens, femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, & telum quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, ut aurum in templum corrogaret: diversabatur autem in templis; neque unquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedamonios Avertuncatoria sacra celebrasse, & propterea Spartæ nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim, telo aureo, sine

Ἐλπίσθαι ὅτι πάντα, ἐπὶ ἐκ
ἐς ἔδεν ἀελπίσθαι.

Ῥάδια πάντες θεῶν πλείους, καὶ
ἀνθρώπων ἔδεν.

* Τὴν δὲ πῖστιν τὴν παρ' αὐτοῖς ὑπο- 140
λήψαν ἡγῶνται εἶναι πύθιον, ὅτι
ἦν πατὴρ αἰσίων αὐτῶν, ἔχ' ὁ τυ-
χῶν, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν ταῦτι τὴν
ἀκυσμάτων ἐστὶ, ἥς ὁ Πυθαγόρας;
Φασὶ γὰρ ²⁰ εἶναι Ἀπόλλων ὁ Περ-
βόρειον. ταῦτα δὲ περὶ ἡμέτερα ἔχουσιν,
ὅτι ²¹ ἐν τῷ αἰῶνι ἔξαισιπέδον τὴν
μηρὸν παρέθηκεν χρυσῶν, καὶ ὅτι
Ἀβάρην τὴν ὁ Περβόρειον εἰσῆκε, καὶ
πῶν οἰσὲν αὐτὴ ἀφείλετο, ὃ ἐκυ-
βανῶτο. * Λέγουσι δὲ ὁ Ἀβάρης 141
ἐλθεῖν ἐξ ὁ Περβόρειον, ²² ἀγρίων
χρυσῶν αἰς τὴν γῆν, καὶ ποσολέγων
λοιμὸν. κατέλυε δὲ ἐν πῶς ἱερῶς,
καὶ ἔπεισιν αὐτὴν ἐπὶ ἐσθίων ἀφθῆναι πῶτι
εἶναι. ²³ Λέγουσι δὲ ὁ ἐν Λακεδαί-
μονίῳ ἦν τὴν καλυπτήρια, καὶ ἂν
ταῦτα ἔδεναι πύθιον ὑπερὶ ἐν Λα-
κεδαίμονι λοιμὸν ἦν εἶναι. ταῦτα ἔν
τὸν Ἀβάρην παρελόμενον, ἐν εἶχε,

¹⁹ Ἐλπίσθαι πάντα.] Vide Clariss. Joh. Alb. Fabricium Bibliot. Græc. lib. 1. cap. xiv. § vii.

²⁰ Εἶναι Ἀπόλλων ὁ Περβόρειον] Confer Nostrium supra, Num. 91. & 135. & Menag. ad Isacr. lib. vii. Num. ii.

²¹ Ἐν τῷ αἰῶνι] Scribendum est, ἐν τῷ αἰῶνι. Sic enim dicitur Ælianus Var. Hist. lib. xi. cap. xxvi. καὶ ἐν τῷ αἰῶνι ἔξαισιπέδον τὴν μηρὸν ὁ Πυθαγόρας παρέθηκεν τὴν χρυσῶν. Per vocem αἰῶνι hic designantur ludii Olympici; ut patet

ex eodem Æliano, lib. iv. 17. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέθηκεν χρυσῶν τὴν μηρὸν. Adstipulatur Amm. Marcellinus xxi. 16. Festum sunt autem apud Olympiam sæpe monstrabat. Loquitur de Pythagora. Aliorum auctoritatem loca consulo hic proceratissimo.

²² Ἀγρίων χρυσῶν] Confer Nostrium supra, Num. 91.

²³ Λέγουσι δὲ καὶ ὁ Λακεδ.] Supra, Num. 92.

χρυσὸν οἶσιν, ὃ ἀνὰ εἰς οἶς τ' ἦν
 τὰς ἰδὺς ἐξέλεσκεν, ὁμολογῶντα
 142 ἐπίησι. * Καὶ ἐν Μεταποντίᾳ,
 εὐξαμμένων πινῶν χυρίσθαι αὐτοῖς πᾶ
 ἐν τῷ προσωλείοντι πλοῖον· νεκρὸς
 πίνων ἀνημῖν, εἶφη. καὶ ἐφάνη νε-
 κρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει
 τὸν ὄφιν τ' ἀποκρίνομεντα ²⁴ τὸν δα-
 σὺν ἔλαβε, καὶ ἀπὸ πέμψατο. ὁμοίως
 δὲ ἐτ' ἐν Τυρρηνίᾳ τ' μικρὸν ὄφιν,
 ὃς ἀπὸ κίλινε δάκνυν. ἐν Κρότωνι δ'
 τὸν ²⁵ αἰτὸν τὸν λευκὸν κατέψαυεν
 ὑποκρίνομεντα, οἷς φασί. βυλο-
 μύκη δ' ὅπως ἀκύνει, οὐκ εἶφη πω
 λέξεν, πρὶν ἢ σημεῖον π. Φανῆ.
 καὶ μὲν πᾶσι ἐγγέει ἐν Καυκασίᾳ
 ἢ λευκῇ ἀρκίῳ. καὶ πρὸς τ' μέλ-
 λοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τ' ²⁶ τέτυ-
 143 θῆνατον, προσέειπεν αὐτοῖς. * ²⁷ καὶ
 μυλλίαν τ' Κροτωνιάτῳ ἀνέμνη-
 σεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδῖος. καὶ
 ἔχετο ὁ μυλλίας εἰς τ' ἡπειρον,
 ποιήσων, ὅσα ὅτι τῷ πᾶσι ἐκέλευ-
 σε. λέγεται δ' καὶ ὅτι τ' οἰκίαν αὐτοῦ
 ὁ περιάμνητο. ἔ. ἀνορύξας, αὐτὸν μὲν

quo vias invenire non poterat, privatum, testem de se dedit Pythagoras; & Metaponti quibusdam sibi ipsis apprecantibus, quicquid in navi portum jam intrante foret; Mortuus ergo, inquit, vobis erit: & apparuit, mortuum illa vectum esse. Sed & Sybari serpentem lethiferum & hirsutum comprehendit, alioque ablegavit: similiter alium in Tyrrhenia parvum serpentem, morsu interficientem. Crotone vero albam aquilam palpavit, quæ se contrectandam, ut ajunt, illi præbuerat. Cum quidam audire quidpiam ab eo vellet, negavit se ante dicturum, quam prodigium aliquod apparuisset; & fuit posthac in Caulonia urbs alba: cujus cum mortem quidam illi annunciaturus esset, ipse eam prædixit. Mylliam quoque Crotoniatem admonuit, quod fuerit Midas Gordii filius; & Myllias in continentem Asiam trajecit, facturus ibi, quæ ad sepulchrum facienda Pythagoras ei præceperat. Ajunt etiam, eum qui domum Illius emit, & defossa in ea

²⁴ Τὸν δασύν] Oportet hac voce notari hominem aliquem, vel animal, a serpente occisum: alioqui sensus erit mutilus. Vir doctus ad marginem cod. Spanhem. rescripserat Δάσιν: sed absque auctoritate. Erat aliquando cum scribendum putarem, τ' δασύποδα, i. e. leporem: sed nunc ἐπίχω, & de re incerta nihil certi affirmo.

²⁵ Τὸν αἰτὸν τ' λευκὸν κατέψαυεν.] Alianus

Var. Hist. IV. 17. totidem verbis, καὶ τ' αἰτὸν δ' τ' λευκὸν κατέψαυεν ὑποκρίνομεντα αὐτόν. Vide etiam supra, Num. 62. ubi simile quid Olympiæ a Pythagora factum esse refertur.

²⁶ Τέτυ] Ταύτης scribendum est, si ad præcedens ἀρκίον refertur.

²⁷ καὶ μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem refert Alianus, loco laudato: ubi vide Schefferum.

refodit, nulli prodere ausum esse quæ viderat: quin & facinoris hujus poenas dedit; in sacrilegio Crotone deprehensus, & capite plexus: delapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Hæc igitur, aliaque id genus commemorant, fidei conciliandæ: cumque ista in confesso sint, nec fieri possit, ut in unicum hominem congruant; hinc jam liquere autumant, quod dicta de Illo, non tanquam de homine, sed tanquam de Numine quodam accipienda sint. Quod etiam indicat ænigma illud, quod velut proverbium quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, & aves, & tertia res, sunt.

Nam *tertia res*, est Pythagoras. Talis itaque pietate, & erat, & revera esse censebatur. Juramenta vero Pythagorei omnes tam religiose observabant; memores hujus præcepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege Deos venerare;

Et cole jusjurandum, post Heroas & almos:

Ut quidam eorum lege ad jusjurandum adactus, quamvis sancte

²² Σαφὲς εἶναι --- περιέκλειν] Antea male, σαφὲς, & περιέκλειν.

²³ Ὡς δὲ λέκεται] In MS. est, ὡς δὲ λέκεται: ut referatur ad θεός. Sed ego malo δὲ λέκεται: ut sit sensus, ut lege con-

εἶδεν, & δὲν ἐπὶ λησεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς αἰμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσουλῶν ἐλήφθη ὡς ἀπίστους. τὸ γὰρ ἡμέρον δόποπτον ἔαράλματος τὸ χρυσὸν ἐφωράθη λαβὼν. ταῦτα πὶ ἐν λέγουσι παρὲς πίσιν, καὶ ἄλλα πιαῦτα. ὡς ἡ τέτων ὁμολογημάτων, καὶ ἀδιωάτε ἔντῳ παρὶ ἀνθρώπων ἐνα ταῦτα συμβεβῶαι, ἡδη οἶονται²⁸ σαφὲς εἶναι, ὅτι ὡς παρὶ κρείττον²⁹ δόποδέχεται χρυσὸν τὸ παρὶ ἐκείνης λεχθέντα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ τὸ δόπορμα μόνον τὰ τοιαῦτα σημαίνει. * Ἐπὶ γὰρ παρ' αὐ- 144 τὴς λεγόμενον, ὅτι

Ἀνθρώπων δὴ πᾶσι ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστὶ. πιαῖ-
τῳ μὲν οὐκ ἀλλ' ὡς εὐσέβειαν ἦν, καὶ ἵππῃ τῆς ἀληθείας ἐνομιζέτο εἶναι. παρὶ δὲ σὺν ὄρκους εὐλαβῶς ἔτω δέκεται πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρας ὑποθήκης, τῆς,

Ἀθανάτους μὲν πρώτῳ θεός, νόμος²⁰ ὡς δὲ λέκεται,

Τίμα, καὶ σέβας ὄρκον, ἔπειθ' ἡρώας ἀγαυούς.

ὥστε ὑπὸ νόμος τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁμῶς, καὶ τὸ εὐορκεῖν

fitum est. In vulgaris Edit. carminum Pythagoræ, quæ Antea vocantur, itidem quidem legitur δέκεται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi δὲ λέκεται.

μέλ-

μᾶλλον, ὅμως ὑπὲρ τῆ ἀφου-
λάξασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν,
ἀντὶ τῆ ὁμότητος, τρία μᾶλλον πάλαντα καταγέσθαι, 30 ὅσα περ ἐπι-
μήτηι τὸ πινυτὸν τῷ διδασκομένῳ.

145 * Ὅτι δ' ἐδὲν ὦντο ἐκ τυτματάς
συμβαίνειν ἔδοτο τύχης, ἀλλὰ καὶ
θρίαν πρόνοιαν, μάλιστα πῶς ἀγα-
θοῖς ἔευσέεισι τῶ ἀνθρώπων, βε-
βαιῶι τὰ ὑπὸ Ἀνδροκύδης ἐν τῇ
πρὸ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱερῶν
μύθῳ, περὶ θυμαρίδας καὶ Ταραντί-
νης, Πυθαγορικῶν. ἀποπλεόνει γὰρ
αὐτῶν ἡ χωρεζομένη ἀφ' ἧς πᾶσι
ἐστίν, παρέστησαν οἱ ἐπίτροποι, ἀπα-
ζόμενοι πᾶσι προπεμπτικῶς ἀπο-
πλεόνει. καὶ πῶς ἡδὲν ὅτι πλεόνει τῶ
πλοῖς εἶπεν, ὅτι βέλγῃ, 31 πρὸς τῶ
θεῶν γήρυσι τοῖς, ὡς θυμαρίδα. καὶ
ὅς ἐυφημεῖν ἔφη· ἀλλὰ βελόμην
μᾶλλον, ὅσα μοι 32 ὡς τῶ θεῶν
γλήρυσι. 33 ὅτι σημειοποιεῖν γὰρ τῶ

30 Ὅσα περ ἐπιμήτηι τὸ πινυτὸν. Id est,
quantum hoc (i. e. recusatio jurisjurandi)
æstimantur et, qui judicia continebat. Si-
ve, quanta multa statuta erat in litigan-
tem, qui jusjurandum, quod ex lege
præstare tenebatur, recusasset. Pro δι-
δασκομένῳ enim legendum esse διωζομί-
ον manifestum est. Est autem phrasis a-
pud Græcos frequentissima, πινυτὸν vel π-
μᾶλλον πινυτὸν, (subintelligendo δικήν)
litē alicui tantum æstimare; sive, tanta
aliquem multa dammare: ut vel ex Lexi-
cis vulgaribus constat. Cæterum, con-
ferendus est Noster infra, Num. 150.
ubi historia hæc de Sylo quodam narra-
tur.

31 Πρὸς τῶν Θεῶν] Antea male, περὶ

juraturus esset, nihilominus tamen,
ut dogmati satisfaceret, tria potius
talenta solvere, quam jurare susti-
nuerit: tantum enim lis illa reo con-
victo æstimata erat. Quod vero ni-
hil putaverint casu vel fortuito con-
tingere; sed cuncta Dei providen-
tia, probis inprimis & piis homini-
bus accidere, id confirmant quæ ab
Androcyde in libro *de Symbolis Py-
thagoricis* referuntur, de Thymari-
da Tarentino, Pythagorico. Huic
nimirum ob incidens negotium
discessuro, & jam oram solventi,
aderant amici, ac more deducen-
tium salutationibus & valedictioni-
bus defungebantur; cumque in eo
esset, ut jam navem conscenderet,
quidam ad eum, eveniant tibi Thy-
marida à Diis, inquit, quæcunque
volueris: at ille, DI meliora!
respondit; quin potius malim ea,
quæ mihi à Diis adventura sunt.
Scitius enim hoc rectiorisque judi-

τῶν Θεῶν. Sed sexcentis aliis in locis si-
mili modo in hoc libello peccatum erat,
περὶ pro περὶ posito, & vice versa. Dein-
de, pro, καὶ ὅς ἐυφημεῖν ἔφη, rectius le-
ges, καὶ ὅς, ἐυφημεῖν, ἔφη: ut monuit
etiam Calaubonus ad Athenæum cap. vii.
lib. i.

32 Πρὸς τῶν Θεῶν] Hic rursus antea
male, περὶ τῶν Θεῶν.

33 Ἐπισημοποιεῖν γὰρ τῶν ἡγ. Locum
hunc Arcerius asterisco notaverat, tan-
quam mancum & mutilum. Sed si ver-
ba hæc recte intellexisset, & in præce-
dentibus pro περὶ legendum esse περὶ
animadvertisset; aliter certe opinaturus
fuisset. Nihil enim omnino loco huic
deest.

cii existimabat, ut non repugnaret, aut succenderet Divinæ providentiæ. Si quis autem scire voluerit, unde tantum pietatis hi Viri hauserint; dicendum est, quod Theologiæ Pythagoricæ numeris comprehensæ evidens apud Orpheum specimen extet: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de Diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est: sive revera Illius Viri, ut maxima pars authorum asserit; sive, ut quidam è schola Pythagorica docti & fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit; ex commentariis scilicet defumtum, qui ab ipso Pythagora filiz suæ Damoni, Telaugis sorori, relictæ fuerant; quique post mortem ejus, traditi sunt, ut ajunt, Bitalæ Damus filiz, atque Telaugi Pythagoræ filio, &, postquam ad ætatem adultam pervenisset, Bitalæ

ἤγατο μάλλον, καὶ εὐγνωμον, τὸ μὴ ἀντιπίνειν καὶ προσεγυγνακλῆν τῇ θεῖα προνοίᾳ. πῶθεν δὲ οὐὸ τὴν πᾶν τὴν εὐσέβειαν παρέλαβον ἔπει οἱ ἄνδρες, οἱ τῆς βέλτοις μαθεῖν, ῥητίον, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας ὡς ἀδείγμα ἐναεργὸς ³⁴ ἐκαστὸς πῶς ἐν Ὁρφέϊ. * Οὐκ ἐστὶ δὲ οὐὸ ἀμφίβολον γίγνε- 146 νε, τὸ πᾶς ἀφορμὰς ὡς Ὁρφέως λαβόντα Πυθαγόραν, συντάξαι πᾶν ³⁵ πᾶσι θεῶν λόγον, ὃν ἔχει τὸν ἱερὸν ἀριθμὸν ³⁶ ἐπέγραψεν, ὡς ἂν ἐκ τῆς μουσικῆς ³⁷ ἀπλῶς διδόνον ὡς Ὁρφέϊ τὸ πᾶν. εἴτε ὅντως τῆς ἀνδρὸς, ὡς οἱ πλείους λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν· εἴτε Τηλαύγης, ὡς ἐνιοὶ ἔχουσιν διδασκαλείας ἐκλογίμοι καὶ ἀξιοπιστοὶ ἀποδοξαίνεσθαι, ἐκ τῆς ὑπομνημάτων τῆς Δαμοῦ τῇ θυγατρὶ ἀπολειφθέντων ὑπὸ αὐτῆς ἔχει Πυθαγόραν, (ἀδελφὴ τῇ Τηλαύγης) ἀπὸ μὲν θάνατον ἰσορῶσι δοθῆναι Βιταλῇ τῇ Δαμῶς θυγατρὶ, καὶ Τηλαύγῃ ³⁸ ἐν ἡλικίᾳ ἡμομενῶ, ἡδὲ μὲν Πυθαγόραν, ἀνδρὶ δὲ τῆς Βιτα-

³⁴ 'Εκαστὸς πῶς ἐν Ὁρφέϊ'] Ex MS. pro *ἑκαστὸς* 'Ὁρφέϊ: quod prior Editio habet.

³⁵ 'Τὸν πᾶν θεῶν λόγον, ὃν καὶ ἱερὸν ἀριθμὸν.] Vide Menag. ad Laërt. in *Pythag.* §. 7. & præcipue Clariss. Joh. Albert. Fabricium *Biblioth. Græc.* lib. 1. cap. 19. §. 2.

³⁶ 'Ἐπέγραψεν'] Sic MS. At prior Edit. male *ἐπεγράψαμεν*. Refertur enim ad Pythagoram.

³⁷ 'Ἀπληθισμένοι'] Prior Editio male *ἀπληθισμένοι*: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spānhemiani *ἀπληθισμένοι* rescripterat. Sed Desider. Heraldus *ἐκτιμῶντες*. in Jambli. pag. 178. recte monuit scribendum hic esse *ἀπληθισμένοι*: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est.

³⁸ 'Ἐν ἡλικίᾳ ἡμομενῶ.] Vide Menag. ad Laërt. lib. viii. Num. 42.

λης. κομιδῇ γὰρ νέῃ ὑπὸ τῇ Πυθαγόρῃ θάνατον ἀπολειπεμένη, ἢ 39 ὡς αὖ Θεανοὶ τῇ μητρὶ. δηλαδὴ δὴ Διὰ τῶν ἱερῶν λόγων τῶν, ἢ περὶ θεῶν λόγων, (Ἰππυράφειται γὰρ ἀμφότερα) καὶ τίς ἦν, ὁ ὡς διδωκὴς Πυθαγόρῃ τῇ περὶ θεῶν λόγον. 40 λέγει γὰρ. Ὁ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγόρῃ τῷ Μνημάρχῳ, πὺν ἐξέμαθον, ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεθεῖς μεταδόντῃ, ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης καὶ τὸ Πάγγραιον ἔρῃ ὑπὸ τῇ μητρὶ πνυδοίς, ἔφατὲν ἀριθμῷ ὕσταν αἰδίων εἶναι μὲν δόξαν, περὶ μαθησέσθαι τῷ παντὸς ὡραῖον ἔστι, καὶ πᾶς μεταξὺ φύσις. ἐπὶ δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων 41 Διαιμονίας ρίζαν.

11 Παρὰ Θεανοὶ τῇ μητρὶ. Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, περὶ θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius περὶ θεῶν τῇ Διαιμονίας infeliceiter legendum putabat.

12 Ἀγλαοφάμῳ. Ὁ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγ. Locum hunc sic representavi, uti in MS. legebatur. In Edit. enim Arcerii priora sic distinguuntur, λέγει γὰρ ὁ δὲ περὶ θεῶν, &c. Deinde pro ἐργασθεὶς pessime legitur ἐργασθεὶς: pro quo Arcerius infelici conjectura ἐργασθεὶς reponendum censebat. Quamvis autem ista rectius sese habeant in MS. quam in prior Edit. reliqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo, λέγει γὰρ, ἐπὶ τῇ περὶ θεῶν Πυθαγόρῃ τῷ Μνημάρχῳ (Dorice pro Μνημάρχῳ) ἐξέμαθον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεθεῖς μεταδόντῃ [ὅς δὲ καὶ διδωκὴς, vel si-

marito: nam is quidem, cum Pythagoras moreretur, ætate admodum juvenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *Sacrum Sermonem* vocant, aut *de Diis*, (utroque enim modo inscribitur) quidnam Pythagoræ isthunc de Diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *De Diis quod Pythagoras Mnēsarchi didicit, cum sacris arcanis initiaretur in Libethris Thraciæ monte, Aglaophamo initia tradente; quodque Orpheus, Calliopes filius, in monte Pángæo sapientiam à matre edoctus, dixit; numeri essentiam æternam, principium esse providentissimum Univerſi, cæli, terræ, & intermedia natura; præterea radicem divinorum & Deorum, & Dæmonum perpetuitatis.*

mile quid] ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης, &c. Pro πελεθεῖς, ut est in prior Editione, vel πελεθεῖς, ut habet codex MS. in textu reposui πελεθεῖς, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timæum* Platonis lib. v. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: Ἄ γὰρ Ὁρφῶς δι' ἀπορίαν λόγων μυθικῶς παρεδίδου, πύτη Πυθαγόρῃ ἐξέμαθον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεθεῖς μεταδόντῃ. ἢ περὶ θεῶν σφίαν ὡς Καλλιόπης τῇ μητρὶ ἐπιδόθη. Respexit omnino ad hunc ipsum locum Jamblichi. Confer Joann. Albert. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Græca*, lib. i. cap. xix. §. 2.

41 Διαιμονίας. Antea male, διαιμόνας: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod quaternio a Pythagoreis dicebatur habere fontem & radicem natu-

Unde patet utique, quod *definitam numero essentiam Deorum* ab Orphicis habuerit. Per eisdem autem numeros admirabilem præscientiam, Deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, ut facto quopiam dictis fidem conciliemus: cum nimirum Abarris suo more sacris operaretur, & excultam ab omnibus barbaris futurorum præscientiam, victimas immolando, quæreret; inprimis avium; utpote quarum viscera accuratiori inspectioni servire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem suppeditaturus, citra effusionem sanguinis mactationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallinæcum Soli sacrum censeret; verissimam, ut proverbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Præstitit Ei præterea pietas fidem de Diis: nam de his semper ad-

τῆς εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν

re immortalis: ut docemur infra, Num 150. itemque quod Philolaus *numetum* definiret, τὸ ἡ κοσμικῶν αἰωνίας διαμοῆς αὐτογενῆ συνεχὴν, i. e. αἰetna rectum mundi-
natum durationis ex se outum vinculum: teste Jamblichio in Nicomachi *Arithm.* pag. 11.

τῷ ἀριθμῷ ἄριστον.] Antea male, τὸ ἀριθμῶν, & περὶ τῶν Ὀρφικῶν παρέλα-
σιν. Prius quidem, τῷ ἀριθμῷ, ex MS. reposuimus; reliqua vero ex ingenuo c-

* Ἐκ δὲ τῶν φανερῶν γίνονται, 147

ὅτι τῷ ἀριθμῷ ἄριστον εἶναι
τῶν θεῶν ὡς τῶν Ὀρφικῶν παρέ-
λαβεν. ἐπιείκῃ δὲ διὰ τῶν αὐτῶν
ἀριθμῶν ἔθαυμασεν πρόγνωσιν
καὶ προπρίαν τῶν θεῶν, καὶ ὅτι
ἀριθμῶς ἐπιμάλισσε συγγενεστέτην.
γνοίη δ' ἂν τις τὰ ἐντυῖθεν (δεῖ γὰρ
καὶ ἔργον πὶ ὡς ἀχάειναι εἰς πίστιν
τὰς τὰ λεγομένης) ἐπειδὴ Ἀβάρ-
ρις περὶ τὰ σωτήρια αὐτῷ ἱερουργή-
ματα διετίλειπεν, καὶ τὰ παρὰ τὸ
ἀριθμῶν παντὶ βαρβάρων ἡμέρᾳ πρό-
γνωσιν διὰ θυμάτων ἐπερίεξε,
μάλισσε τὴν ἐντιθέειν. τὰ γὰρ τῶν
ποιῶντων ἀπλάγχνα ἀκέρει πρὸς
διόσκεψιν ἡγοῦνται. βελόδιον
ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαιρεῖν μὲν αὐ-
τῶν τὴν εἰς τὴν ἀληθῆς ἀπαθῶν, ὡς ἀ-
χάειν τὴν διὰ τὴν ἀσφαλεστέρα,
καὶ χωρὶς αἵματός καὶ σφαγῆς.
ἄλλως περὶ ὅτι ἱερὸν ἡγεῖτο εἶναι τὴν
ἀλεκρυόνα ἡλίω. τὸ λεγόμενον
πάν ἀληθῆς ἀπετίλεσεν αὐτῷ δι'
ἀριθμητικῆς ὀπισθήμης τὴν συν-
ταγμένην. * Τὸ πῆρχε δὲ αὐτῷ ὅτι 148

πίστις. τὴν παρήγγειλε γὰρ αἰεὶ περὶ

mendavimus.

† Ἐργον π] Ex MS pro ἐργον, quod prior Edit. habet.

‡ Συνταγμένη] Potius συνταγμένη; ut referatur ad πᾶν ἀληθές: quod etiam censuerunt Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

§ Παρήγγειλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μὲν θυμῷ.] Vide quæ notavimus supra, ad Num 139.

θεῶν μηδὲν γαυμασὸν ἀπίσκειν, μη-
δὲ περὶ θείων δογμάτων, ὡς πάντες
τῶν θεῶν διωαυμένων· καὶ τὰ θεία ὅ
δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πισδεῖν,
ἀ Πυθαγόρας παρέδωκεν. ⁴⁶ ἔτω
γὰρ ἡπίσδων καὶ παρελήφισσα,
περὶ ὧν δογματίζεσθαι, ὅτι οὐκ
ἐψαυδοδόξαται. ⁴⁷ ὥστε Εὐρυτ-
μὲν ὁ Κροτωνιάτης, φιλολάα ἀκ-
σῆς, ποιμὴν τινὸς ἀπαγγέλλαν-
τος αὐτῷ, ὅτι μεσημέριος ἀκ-
σῆς φιλολάα φωνῆς ἐκ τῆς πέφυ-
κε, καὶ τὰς περὶ πολλῶν ἐτῶν τιθνη-
σκε, ὡς αὐτὸς ἀδοντῶν, καὶ πῖνα,
περὶ θεῶν. ⁴⁸ εἰπὼν ἀρμονίαν.
Πυθαγόρας ⁴⁹ δὲ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
ὑπὸ τινος, τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν
ἐαυτὸν πατέρα πάλας τιθνησκέ-
σθαι, ὑπὸ αὐτοῦ προσδιαλεγόμε-
νον· εἶπεν, εἶπεν. εἶπε γὰρ ὅτι μοι ἀρ-
149-τις ὁ λαλῆς, σημαίνει τι. * Εὐδῆ-
τις δὲ ἐξ ἑρῆου λάκκου καὶ καδμεῖ-
ωσπύτως δὲ καὶ ἐρώμασι λάκκου καὶ

monuit, ne quis ulli admirando
operi aut divino dogmati fidem
denegaret; cum Diis omnia possi-
bilia sint: Divina autem dogmata,
quibus credendum esset, diceban-
tur ea, quæ Pythagoras tradebat.
Sic igitur credebant accipiebant-
que quæ edocebantur placita, ut
quæ neutiquam essent falsa opinio-
ne conficta. Ideoque Eurytus Cro-
toniata, Philolai auditor, pastore
quodam nuntiante, quod circa me-
ridiem, Philolai quasi canentis, ἐ
sepulchro vocem audiverit, idque
Philolao jam ante complures annos
defuncto; Deorum quandam har-
moniam esse, dixit. Pythagoras
vero ipse, interrogatus à quo-
dam, quid portenderet, quod vi-
sus sibi sit cum parente suo de-
mortuo colloqui; respondit, nihil:
neque enim te jam mecum collo-
qui, aliquid portendit. Veste au-
tem utebatur alba & pura: simili-
busque stragulis itidem albis pu-

⁴⁶ Οὕτω γὰρ ἐπίσκειν καὶ παρελ.] Sic recte MS. pro, ἔτις ἐν πιστεύειν παρελ. quod prior Edit. habet.

⁴⁷ Ὡς Εὐρυτμὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra, Num. 139. Cæterum, pro Εὐρυτμῷ in prior Edit. male legitur Εὐρυτμῷ: at in MS. Εὐρυτμῷ: quod proxime ad veram lectionem accedit. Eurytus enim non solum ab aliis Scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Jamblichio supra, Num. 139.

⁴⁸ Εἰπὼν] Scribe εἶπεν. Refertur enim ad præcedens Εὐρυτμῷ. Cæterum totius loci hujus sensus hic est; Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philo-

lai canentis ex monumento ejus audivisse, fidem ei minime derogasse, sed potius interrogando respondisse, Quam, per Deos, harmoniam? Hoc ideo moneo, quia Obrechtus in versione sua scopum hic non ferit. Confer Nostrium supra, Num. 139. ubi is, quem dixi, sensus clare expressus est.

⁴⁹ Πυθαγόρας δὲ αὐτὸς ἐρωτῶν.] Et hæc de Pythagora narrantur etiam supra, Num. 139.

⁵⁰ Ἀρπὴ λαλῆς] Sic recte MS. pro ἀρπύλλης, quod prior Edit. habet.

⁵¹ Εὐδῆτις δὲ ἐξ ἑρῆου λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100.

risque; atque his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: & hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur; nec ullum tempus absque illorum mentione cultuque trans mittebat: ita ut etiam inter cœnandum Diis libaret, & quotidie numen hymnis honorare præciperet. Observabat & omina, & vaticinia, & sortes omnes fortuito oblatas. Diis sacra faciebat thure, milio, placentis, favisque & quibusvis suffimentis: animalia autem ipse non immolabat; nec ullus philosophorum Theoreticorum: cæteris vero Acusmaticis, vel Politicis præceptum erat, non nisi raro immolare animalia; gallum puta gallinaceum, vel agnum, vel alia recens nata: boves vero minime. Est & illud pietatis Ejus in Deos argumentum, quod præceperat, ne quis jurando Deorum nominibus abuteretur. Unde & Syllus, unus Pythagoreorum, qui Crotone erant, ne juraret, judicatum solvit; quamvis bona cum conscientia juraturus esset. Et tribuitur quidem Pythagoreis talis jurandi formula: cum Pythagoram præ reverentia nominare nollent, quemadmodum & Deorum nominibus

καθαρῆς. εἶναι δὲ καὶ τὰ πιαῦτα
 λινὰ ¹². καθόις γὰρ σὺν ἐξήτῳ.
 καὶ ποῖς ἀκραταῖς ἢ τὸ πρὸ ἐθῶς
 παρέδωκεν. ἐξήτῳ δὲ ἐὺφημία
 πρὸς σὺν κρείττονας, καὶ ἐν παντὶ
 καιρῷ μνήμην ἐποιεῖτο καὶ πρὸς τῶν
 θεῶν. ὥς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀπονδᾶς
 ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς, καὶ παρήγγελλεν
 ἐφ' ἡμέραν ἐκάστη ὑμνεῖν σὺν κρείτ-
 τονας. προσεῖχε δὲ ἐφ' ἡμέραις ἐ-
 μασπίαις, καὶ κλήδων, καὶ ὅλως
 πᾶσι τοῖς αὐτομάτοις. * Εἰπὺς ἢ 150
 θεοῖς λίσσασθαι, κέγχρους, πίπνους,
 κηρία, καὶ τ' ἄλλα θυμιάματα.
 ζῶα ἢ αὐτὸς σὺν ἔθου, εἰδὲ τ' θεω-
 ρητικῶν φιλοσόφων ἐδάς. τοῖς δὲ
 ἄλλοις τοῖς ἀκυσματικῶς, ἢ τοῖς
 πολιτικῶς προσετίκλαι παλαιῶς
 ἐμφυχὰ θύειν, ἢ ἀλεκτρυόνα, ἢ
 ἄρνα, ¹³ ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν. βῆς
 δὲ μὴ θύειν. κακόντι ἢ τῆς εἰς θεὸν
 πμῆς αὐτῶν πικρότερον, τὸ παρηγ-
 γέλλειν, μηδέποτε ὀμνυῖναι θεῶν
 ὀνόμασι καταχρωμένους. διόπερ καὶ
 Σύλλῳ, εἰς τὸ ἐν Κρότωνι Πυθα-
 γορείων, ¹⁴ ὡς τῶν μὴ ὀμῶσαι χρη-
 ματα ἀπίπουν, καὶ τοὶ εὐορκῆσαι
 μέλλων. ἀναφέρειται γὰρ μὲν εἰς τὰς
 Πυθαγορείους καὶ τοῖςδε πῶς ὀρκῶν,
 αἰδῶ μὲν πικρῶς ὀνομάζειν Πυ-
 θάγορα, (ὡς περ καὶ τῶν θεῶν ὀνόμασι

¹² Λινὰ — ἀκραταῖς] Has duas voces ex MS. revocavi: quarum loco in priorē Edit. corrupte legitur, ὀρνῶ, & ἀκαθάρτης.

¹³ Ἄλλο τι τῶν νεογνῶν] Vide Menag. ad Laert. Lib. viii. Num. 20.

¹⁴ Ὡς τῶν μὴ ὀμῶσαι χρ.] Confer Nost. supra, Num. 144.

ζηῶντων πολλῶν Φειδῶ ἐπιῆντο)
 Διὰ τῆς εὐρέσεως τῆς περὶ αὐτῶν
 δηλῶντων τὸν ἀνδρα.

Ναὶ ὅμως μὴ τὸν ἀμετέρεα σοφίας
 εὐρίσκει περὶ αὐτῶν,
 Παράν αἰωνίαν φύσιν ρίζωμά
 τ' ἔχουσιν.

151 * Ὅλως δὲ φασὶ Πυθαγόραν ζη-
 λῶντ' ἡρώδου τῆς Ὀρφείας ἐμμη-
 νείας τε καὶ διδασκαλίας καὶ τιμῶν
 αὐτῆς θείας Ὀρφῆος ὡς ἀπαλησιῶς,
 ἱερωμένους ὅς αὐτὰς ἐν τοῖς ἀράλ-
 μασι ἐπὶ χαλκῷ, καὶ ἡμετέρας
 συνελθούσας μορφῶς, ἀλλὰ τοῖς
 ἰδρύμασι τοῖς θεοῖς, πάντα προεί-
 χοντες, καὶ πάντων προνοεῖντες, καὶ
 τῷ παντὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν
 ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν δὲ αὐ-
 τῶν αὐτῶν καθαυμένων, καὶ πᾶς λογι-
 σμὸς πλεονεξίας, πλὴν ἀκριβοσιότητος
 εἰδήσιν αὐτῶν ἔχοντα. ἔτι δὲ φασὶ
 καὶ σὺνθετον αὐτὸν ποιῆσαι τὴν θείαν
 φιλοσοφίαν ἐκ θεραπείαν. αἱ μὲν
 μαθόντες ὡς τὸ Ὀρφικῶν, αἱ δὲ
 ὡς τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, αἱ δὲ

uti reformidabant; per inventio-
 nem numeri quaternarii, quem
tetractyn appellant, nomen ejus
 circumscribebant:

*Juro Illum Sophia à quo nostra
 inventa tetractys,
 In qua naturæ fons est radixque
 perennis.*

Omnino autem ajunt, Pythago-
 ram stylo animoque Orphei æmu-
 latorem fuisse; eodemque plane,
 quo Orpheus, modo Deos coluif-
 se; dum eos proposuit in simula-
 cris & ære, non nostris figuris allig-
 atos; sed per Divinas imagines;
 tanquam qui omnia complectun-
 tur, omnibus provident, & for-
 mam habent, tam quoad naturam,
 quam quoad figuram, toti Uni-
 verso similem. Præscripsisse autem
 Ipsum lustrationes, & initiatio-
 nes, uti vocantur, accuratissimam
 Deorum notitiam complexas. In-
 super dicunt, eam compositam
 quandam rerum Divinarum phi-
 losophiam, Deorumque cultum
 instituisse: cum quædam didi-
 cisset ab Orphicis, quædam à
 Sacerdotibus Ægyptiis, alia à

"Ναὶ καὶ τὸ ἀμετ.] Vide infra, Num.
 162. ubi versus prior paulo aliter legitur.
 Cæterum, de juramento hoc Pythago-
 reorum pluribus disputat Palmerius in
Exercitiis. pag. 228. & seqq. sed qui,
 ut verum fatear, nodum in circo, quod
 ajunt, quærit. Nam Pythagorei tam
 per περὶ αὐτῶν jurare solebant, quam per
 ejus inventorem, i. e. Pythagoram. Et

cum per Pythagoram jurabant, dici ta-
 men quodammodo poterant per *quater-
 nionem* jurare; quoniam per Pythagoram
 præcipue jurabant ob inventionem my-
 stici illius quaternionis. Confer Holste-
 nium ad Porphyrium, Num. 20.

"ἱερωμένους] Scribe, ἱερωμένους, i. e.
collocantem, vel *statuentem*. Refertur enim
 ad præcedens Πυθαγόραν.

Chaldæis & Magis, nonnulla ex initiis quæ fiunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia, & Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtæ & Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagoræ legi, qui *Sacer Sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed abiistantum, qui ad optima quæque discenda propensum, à turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam observasse, quod homines ter libent; quodque Apollo ex tripode responsa det: quia trias primarius numerus habeatur: Veneri vero sexto die sacra fieri; quia

ναὶ τὸν ἀεθμόν· Ἀφροδίτῃ ᾧ θυσιάζειν ἔκλῃ, ⁶⁴ Διὶ τὸ πρῶτον τῶ-

ωρᾷ ⁵⁷ Χαλκιδέων, καὶ Μάγῳ, αὐτῷ δὲ ⁵⁸ ωρᾷ τῆς πλετῆς, τῆς ἐν Ἐλευσίνι γινομένης, ἐν ⁵⁹ Ἰμβρῳ, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ, καὶ ⁶⁰ αἰετι ὡρᾷ τοῖς κραινοῖς, καὶ πρὸς τοῦ Κελτῆος δὲ, καὶ τῇ Ἰβηρίαν.

* Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀναγνώσκει- 152
σθαι τὸ Πυθαγόρῃ τὸ ἱερὸν λόγον, ὅτι εἰς πάντας, ἐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' ὑπὸ ⁶¹ τῶν μετρίων ἐτοιμῶς πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχρὸν ὀπιτηδόντων. λέγειν ᾧ αὐτὸν ⁶² πεισθένειν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μαντεύσθαι τὸν Ἀπολλῶνα ἐκ τῆς τρίποδος, Διὶ τὸ ⁶³ καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον Φυ-

⁵⁷ Χαλκιδέων] Χαλκιδίαν scribendum hic esse, recte monuerunt Arcerius ad hunc locum, & ὁ πᾶν Casaubonus ad Athen. lib. 1. cap. vii.

⁵⁸ Ἀ' ᾧ ωρᾷ τῇ πλετῆς] Antea pessime, ἀ' ᾧ πρὸς τὴν πλετῆς.

⁵⁹ Ἰμβρῳ] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰδρῳ: pro quo Ἰμβρῳ legendum esse jamdudum etiam monuit Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Philosoph. Italica, pag. 26. locum hunc itidem quidem tentavit: sed non pari successu. Ait enim: Ἰδ' ἐν Ἰδρῳ quoque (apud Jamblichum nempe) est inepium, & loco ejus vocabuli positum, quod continebat nomen regionis alicujus, ob initiationes celebres & clare, quod in præsens memoria non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδρυσίᾳ, pro ἐν Ἰδρῳ π. legendum puerit; quomodo & Origenes in primo contra Celsum Odysias, Samothracas, & Eleusinos conjunxit. Sed hæc quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciæ: de qua vide Stephanum Byzantium, & alios Geographos.

⁶⁰ Καὶ αἰετι ὡρᾷ τοῖς κραινοῖς] In his sane ὁδὸν ὁμίς. Quare lego, αὐτῷ τῷ ωρᾷ τοῖς λοιποῖς.

⁶¹ Ὑπὸ τῶν μετρίων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte commendat, ὑπὸ τῶν μὲν ἰσχυρίων.

⁶² Πεισθένειν τὸν ἀνθρώπου] An Jamblichus forte scripsit, πρὸς τὸ πείθειν τὸν ἀνθρώπου, καὶ τὸ μαντεύσθαι, &c. ut sensus sit, Pythagoram etiam differuisse de libationibus hominum, & de eo, quod Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat, &c. Sed assentior potius viro docto, qui ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἡς ἀντίδω. Nam infra Nolter, Num. 155. trinam libationem a Pythagora præceptam fuisse docet.

⁶³ Καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον Φύγειν.] In priore Edit. male, καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον Φύγειν, &c. Τὸ Φύγειν est ex MS.

⁶⁴ Διὶ τὸ πρῶτον τῶν ἀεθμῶν.] Hinc etiam numerus Senarius a Pythagoreis dicebatur Γάμψ. Vide Samuelem Tennulium

πιν τ' ἀριθμὸν πάσης μὲν ἀριθμῷ
φύσεως κρινωνήσας, καὶ πάντα δι
τρεῖσιν μερῶν ὁμοίον λαμβά
νειν τῇ π τ' ἀφαιραμένων, καὶ τὴν τ'
καταλειπόμενων διώσασιν. Ἡ ῥα
πλεῖ ἢ δὲν θυσιάζειν ὀγδόῃ τ' μη
νὸς ἱερῶν, σκοπιῦντας τ' ἐπι
153 μύλων αὐτῶν ἡμέσιν. * 65 λέγει δὲ ἔ
εἰς ἱερὸν εἰσέναι δὲν καθαρόν ἱμα
τιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐγκαταίμη
ται πρὸς τὸν μὲν ὕπναι τ' δόξας,
καὶ τὸ μέλαν ἔ τὸ πυρρὸν, τὴν ἢ
καθαρότητα τ' περὶ οὗτο' λογισμῶς
ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν
δοποδιδέσ. Ὡρα γὰρ γὰρ ἢ, ἐν ἱερῶ,
ἀν τι αἰκύνειον αἶμα ἡρή, ἢ χρυσῶ
ἢ χαλκῶ πρὶν εἰρραίνεσθαι, τῷ πρῶ
τω ἡμορφῶ καὶ καλλίστῳ τ' ὄντων
εὐθιμώμεν. 66 τὴν πρὸς τῶν
ἀπάντων. λέγει ἢ καὶ μὴ πικρὸν ἐν
ἱερῶ. ὃ γὰρ εἶναι ὅσον ἐν ἱερῶ κα
ταδοῦσαι τὸ θείον τ' ψυχῆς εἰς τὸ
354 σῶμα. * Παραγγέλλει ἢ ἐν ἱερῶ
μήτε κείρεσθαι, 67 μήτε ὀνυχίζειν.
τὴν 68 ἡμετέραν αὐξήσιν τ' ἀγαθῶν
ἐκ ἡγέμεν. δὲν τὴν τῶν θιῶν
enim convenire ait, ut relicto Deorum obsequio, nostra commoda

primus hic numerus de omnium
ceterorum numerorum natura par
ticipat; & quovis modo divisus,
eandem in subtrahis & residuis
vim habet: Herculi denique sa
crificandum esse die octavo men
sis ineuntis; respiciendo ad nati
vitatem ejus septimestrem. Addit
porro, templum non esse intran
dum, nisi cum veste pura, in
qua nemo dormiverit: somnum
enim ignaviae, perinde ut nigrum
& fuscum; puritatem vero æqua
bilitatis in ratiocinando, & justit
iae signum esse. Præcepit autem,
si involuntario sanguis in templo
fundatur; vel auro, vel mari lu
strationem fieri debere: primum
quippe illud, & rerum pulcherri
mum, & mensuram pretii esse,
quo cuncta æstimari solent: hoc
vero primum esse naturæ humidæ
fœtum, primæque & communio
ris materiæ nutrimentum, opina
tus. In templo dixit pariendum
non esse: fas enim non esse, ut in
loco sacro divina anima corpori
alligetur: die festo nec capillos,
nec ungues præcidendos; non

nullum ad Nicomachum Gerasi, pag. 131.
132.

“ Λέγει ἢ εἰς ἱερῶν εἶναι.] Vide Schef
ferum de Philosoph. Ital. pag. 151.

“ Τὴν πρὸς τῶν ἀπάντων] Obrechtus
recte vidit, verba illa, quæ paulo post
leguntur, (ταῦτα πρὸς τὴν πρὸς τῶν ἀπάντων
φύσεως, καὶ πρὸς τὴν πρὸς τῶν ἀπάντων
ἡμέσιν ὑπολαμβάνειν) tanquam fugitiva in

hunc locum retrahenda esse, & collo
canda post τ' ἀπάντων.

“ Μὴτε ὀνυχίζειν] Huc spectat Sym
bolum illud Pythagoreorum, Περὶ θυ
σίας μὴ ὀνυχίζειν: de quo Jamblichus in
Protreptico.

“ Τὴν ἡμετέραν αὐξήσιν τ' ἀγαθῶν ἐκ
ἡγ.] Hæc mihi obscura videntur: in
quibus proinde alii acumen suum exer
-

procuremus : nec pediculum in templo necandum ; ne quid de eo quod inutile & corruptibile est, Numen participet : Deos autem colendos esse cedro , lauro, cupresso, quercu, ac myrto ; ideoque horum nullo corpus repurgandum , aut dentes fodiendos : coctum non esse asilandum ; innuens, mansuetudinem opus non habere , ut ira ad illam accedat : cadavera mortuorum vetabat igne comburi, Magos in hoc secutus ; nihil enim quod Divinum esset, cum mortali copulari volebat : mortuos in albis deduci fas existimabat ; simplicem primigeniamque naturam , juxta numerum atque rerum omnium principium, subinnuens. Inprimis vero præcipiebat, pie sancteque jurare : quoniam longum est, quod à tergo sequitur ; Diis autem nihil longum esse. Multo justius esse gravem injuriam pati, quam hominem interficere ; in inferno enim repositum esse judicium ; ubi animæ, quæ inter ea, quæ sunt,

λαῶ δὲ μάλλον ἀδικεῖσθαι ὅσον εἶναι ⁷¹ λέγει, ἢ κτείναν ἀνθρώπων. ἐν αὐτῇ γὰρ κεῖσθαι τὸ κελσὶν, ⁷² ἐκλογιζόμενον πᾶς περὶ τὴν ψυχὴν

ccant. Obrechtus legit, ἀφ' οὗ τῶν ἡμετέρων αὐξήσει ἀγαθῶν : sed sensus, quem ex hoc loco elicit, non video quomodo cum præcedentibus cohzreat.

" Ταύτην πρῶτῃ γυνὴ τ' ὕψους — ὁ πλάμδανον]. Hæc verba diximus collocanda esse paulo superius, post τὴν τιμὴν τ' ἀπύκτων.

δοταλείπεν δὲ χλω. λέγει δὲ καὶ φθεῖρα ἐν ἱερῇ μὴ κτείναν. ἔδενος τ' ἐπὶ πᾶσι καὶ φθαρτικῶν νομίζων δὲν μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον. κίβρω δὲ λέγει καὶ δάφνη καὶ κυπαρίσσω καὶ δρυὶ καὶ μυρτῇ σου. θεὸς τιμῶν καὶ μηδὲν τέποις δοτακαταίρεισθαι τ' σώματι, μηδὲ χρίσθαι σου ὀδόντας. ⁶⁹ πρῶτῃ πρῶτῃ γυνὴ τ' ὕψους φύσεως, καὶ τροφὴν τῆς πρῶτης ἐκαιοτέρως ὕλης ἐπολαμβάνων. ἐφθόν τ' ὡδὲ γυναικὶ καὶ ὁπῆ. τὴν πρῶτην λέγων καὶ προσδεῖσθαι τῆς ὀργῆς. κατεκαίειν τ' οὐκ εἶα πρὸ σώματος τ' πλάτταντων, μάλοισ ἀκολούθως, μηδενός. τ' θεῖαν τὸ θνητὸν μεταλαμβάνειν ἐτελέσθαι. * Τὰς τ' πε- 155 λούτῃσιν ἐν λούκαῖς ἐοδῆσι προσέμπεπεν ὅσον ἐνέμιζε, τὴν ἀπὸ τῶν καὶ τὴν πρῶτῃ αἰνιττόμενη φύσιν κατὰ τ' ἀεθμόν καὶ τὴν δὲ χλω τῶν πάντων. εὐδον καὶ δὲ πάντων μάλοισ ὡδὲ γυναικὶ. ⁷⁰ ὅτι μακρὸν τέπῃσιν. θεοῖς δ' ἔδεν μακρὸν εἶναι. πλά-

⁷⁰ Ἐπὶ μακρῇ τέπῃσιν] Scribendum non dubito, ἰπὲρ μακρῇ τέπῃσιν.

⁷¹ Λέγει] Sic MS. At prior Edit. male, μέγα.

⁷² Ἐκλογιζόμενον] Scribo, ἐκλογιζόμενον, ut referatur ad κελσὶν. Deinde ea, quæ sequuntur, infra Num. 179. rectius sic leguntur, τὴν ψυχὴν, καὶ

καὶ τὸ εἶναι αὐτῆς τὸ πρῶτον τὸ ἔντων
 φύσει. 73 κυπρεοσίην δὲ μὴ δεῖν
 κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγο-
 ρῶν, ἀλλὰ τὸ κυπρεοσίην γεγονέ-
 ναι τὸ εἶναι Διὸς σκῆπτρον· ἢ δὲ ἄλλον
 τινὰ μυστικὸν λόγον. ἀνένδειον δὲ πρὸ
 τραπίζης ὡρακαλεῖ Διὸς Σωτή-
 ρος, καὶ Ἡρακλῆος, καὶ Διοσκύρων·
 τῆς τροφῆς ὑμῶντα τὸ δαχτυλίδιον καὶ
 τὴν πρώτην ἡμερίαν Δία· καὶ τὸν
 Ἡρακλέα, τὴν διώαριν τὴν φύσιν·
 καὶ οὖν Διοσκύρους, τὴν συμφωνίαν
 156 τῶν ἀπάντων. * Σπονδῶν δὲ μὴ
 καταμύοντα προσφέρειν δεῖν ἔφη.
 εἰδέναι γὰρ τὸ καλὸν ἄξιον αἰσχυνῆς
 καὶ αὐτῶς διαλέγεσθαι. ὅταν δὲ
 βροντήσῃ, τῆς γῆς ἀνίσταται παρήγ-
 γιλλε, μνημονεύοντα τὸ γένεσθαι
 τῶν ὄντων. εἰσέναι δὲ εἰς τὰ ἱερά
 καὶ οὖν δεξιὰς πόδας ὡραγγελλῶν,
 εἰσέναι καὶ οὖν ἀριστεράς· τὰ μὲν
 δεξιὰ δαχτυλίδιον εἶναι πρὸς λεγομένην
 τὴν ἀριστεράν εἶναι πρὸς πρηνὴν· τὸ δὲ
 ἀριστερόν εἶναι πρὸς τὴν ἀριστεράν
 ἀμφόλοτον πρηνὴν· ταῦτάς τις ὁ
 πρὸς τὴν λεγομένην γεγονέναι τῆς
 ἀριστερῆς εὐσεβείας ἡπιότηδ' ὅσως. καὶ
 τὰ ἄλλα δὲ ὅσα ὡρακαλεῖται πρὸς
 περικαίρεσθαι. ὥστε περὶ μὲν τὰς πέπλους λέγων.

primatum tenet, substantia & na-
 turæ expendantur : loculos, sive
 arcas sepulchrales, cupressinas fieri
 vetuit ; quia Jovis sceptrum è cu-
 pressio fabrefactum est ; vel propter
 aliam quandam mysticam ratio-
 nem : ante mensam Jovi Servatori,
 & Herculi, & Castoribus libandum
 esse statuit ; ut sic Jupiter, tanquam
 alimonix dux & author laudetur ;
 in Hercule vero naturæ potentia ;
 & in Castoribus rerum omnium
 harmonia celebretur : libamina non
 esse clausis oculis offerenda ; nec
 enim putabat quicquam eorum,
 quæ bona sunt, mereri ut cum pu-
 dore & verecundia tractetur : cum
 tonat, terram tangendam esse ; in
 memoriam generationis rerum : à
 dextra intrandum esse templum,
 à sinistra egrediendum ; dextrum
 enim statuebat esse principium nu-
 meri imparis, & divinum quid-
 piam ; sinistrum vero pro symbolo
 numeri paris, & dissoluti habebat.
 Hic fertur Ejus modus fuisse pieta-
 tem excolendi : cætera vero, quæ
 præterimus, pronum erit ex dictis
 colligere : adeoque hic de iis di-
 cendi finis esto.

αὐτῆς, ὅπο τῶν ἡμερῶν ἐνέει

τὴν ἑστῶσαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρῶτον τὴν ἑστῶσαν
 φύσιν.

73 Κυπρεοσίην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι
 signem hujus loci lacunam ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. defunt hæc
 verba, κυπρεοσίην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι

ἑστῶσαν αὐτῆς ἡμερῶν, ἀλλὰ τὸ. Huc spe-
 ctant verba Lactii in Pythag. Num. 10.
 Ἀποκρίνεται δὲ οὗτος κυπρεοσίην, ἀλλὰ τὸ
 εἶναι Διὸς σκῆπτρον ἡμερῶν περικαίρεσθαι. Vide
 ibi Menagium.

CAP. XXIX.

Κ Ε Φ. κθ'.

Sapientiae autem Ejus, ut verbo dicam, maxima erant indicia, commentarii à Pythagoreis de omnibus rebus conscripti juxta veritatis normam: &, quoad cætera quidem omnia rotundi; in primis vero vetustum, ultimæque

¹ ἔχοντες τὴν ἀληθείαν] Scribe, ἔχοντες τὴν ἀλ. Et deinde, στρογγύλα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, i. e. *supra alia omnia*.

² Πίνω] Sic recte MS. At prior Edit. πίνω: quod Arcerius bona fide labore verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in *Damascio*, p. m. 1068. ubi de Salustio philosopho ait, ὁ τῶν νύκτων μιμητής ἐστι σφιστός, ἀλλὰ σφδς τὸν δὲ χαῖναι πίνωι τὸ λογισθῆναι ἀριτερόμενον. Scribe, πίνωι: ut recte legitur apud Suidam v. Πίνω, & v. Σαλυστός, ubi locus ille refertur. Πίνωι autem, præter significationem vulgarẽ, notat etiam oleum palæstricum, sive ceroma, quo athletæ sæpius inuncti & sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem, & vires, succumque & colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora, πίνωι dicitur de oratione probe subacta, sive succo & sanguine nervisque plena, & nitorem non fucatam, sed naturalem & virilem præ se ferente: ut pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in Consultatione Animadversorum Antonii Cercoetii ad Salmasii Notas in Tertullianum de Pallio, pag. 174. & seqq. Quare, locus ex Photio adductus sic vertendus est: *Non recentiores imitans Sophistas (ob stilum nempe eorum enervem & elumbem) sed masculas prisca orationis venetres amulari studens*. Deinde, quæ hic apud Jamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis & difficultatis, nec ab interpretibus

Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς 157
μὲν ἀπλῶς οἰπεῖν, μέγιστον
ἔστιν περὶ μέλλον τὴν γραφέντα ὑπὸ
τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ
πάντων ἔχοντα τὴν ἀληθείαν, καὶ
στρογγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα,
δὲ χαριστέον δὲ ἐκ παλαιῶν πίνω

intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, ὅσπερ πρὸς ἀχρηστὰς τῶν σοφιστῶν: quæ Arcerius vertit, *veluti mentis, quæ manibus apprehendi nequeat, asstantis*. Quasi vero quædam mens sit, quæ manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis πίνωι in versione sua expressit, nec in verbis hisce postremis ullum suspicatus est mendum. Nos pro τὸν legendum existimamus χυῖ; quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in erudita epistola ad Cajum Pompejum, pag. 127. Edit. Wechel. cum πίνωι conjunxit. Ait enim, ὁ πὶ πίνωι αὐτῇ καὶ χυῖς ἐστὶς δὲ χαριστέος ἡρίμω καὶ λιλαδίως ἐπιτελέει. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi, nimirum πίνωι τὸ Διμοῖ. διπίπτω, pag. 186. χυῖς δὲ χαριστέος dixit, idque cum χυῖς ἀβίατος conjungit. Χυῖς autem, ut notum est, proprie significat *lanuginem*, quæ tenera est, & veluti flos menti, ejusque ornamentum. Quare & in adductis locis Dionysii Halicarnassensis, & hic apud Jamblichum χυῖς significare potest *gratiam venustatem*; quoniam lanugo in puberibus grata & venusta esse solet. Porro, pro σοφιστῶν scribendum est σοφιστῶν (refertur enim ad *υπομνήματα*;) & ut paucis rem expediam, totus hic locus sic mihi constituendus videtur, δὲ χαριστέον τὴν ἐκ παλαιῶν πίνωι ἀφαιρετέον (μετὰ, vel simile quid) καὶ ὅσπερ πρὸς ἀχρηστὰς καὶ σοφιστῶν, [καὶ] μετὰ ἐπιτελέει, &c. Sic omnia

διαφερόντως, ὥσπερ πνὸς ἀχει-
ραπλήτης νῦν ὁ προσωπνέοντο μετ'
ἰππότης δαίμονιας ἀκρως συλλε-
λογισμῶν· πῶς ὅ ἐννοίαις πλήρη
πὶ καὶ πυκνότητι, ποικίλα πὶ ἄλλως
καὶ πλῆθος πῶς εἶδеси καὶ ἔχεται·
ὡς οὖν ὅ ἐξαιρέτως ἅμα ἔχει
λιπὴ τῇ φράσει, καὶ τραγμάτων
ἐναργῶν ἔναμφιλίκων, ὥς ὅτι
μάλιστα, μετὰ, μετὰ δόξαις
ἰππότης, καὶ πλῆρες, τὸ λε-
γόμενον, συλλογισμῶν, εἰς, αἷς
προσέχει, ὅδοις κεχρημένον· ἐπ'
αὐτῶν τοῖς μὴ παρέργως, μηδὲ παρη-
κωσμένως ἀφοσιώμενον· πῶς
πίνω ἀνῶθεν τὸ περὶ τῶν νοητῶν, καὶ
πῶς περὶ θεῶν ἰππότης ὡς οὖν
158 δῶσιν. * Ἐπειτα τὰ φυσικὰ πάντα
ἀναδιδάσκει, πῶς τὴν φιλο-
σοφίαν ἔχει τὴν λογικὴν ἐπιδεικνύ-
μασθαι πὶ παντὶ ὡς οὖν δῶ-
σι, καὶ ἰππότης πῶς ἀρίστως. ὅλως
πὶ ὅθεν εἰς γνώσιν ἐληλυθὸς πε-
ρὶ ὅτων ὡς οὖν ἀνθρώποις, ὁ μὴ
ἐν πῶς συγγεγραμμένοι τέστις διη-
κεῖται. εἰ πίνω ὁμολογῶμαι τὰ
μὲν Πυθαγόρα εἶναι τὸ συγγεγραμ-

mihi clara videntur; excepta sola voce
ἀχειραπλήτης, (sic enim scribendum puto
pro ἀχειραπλήτης) in qua mihi non satis-
facio. Non video enim, quomodo ἀχει-
ραπλήτης possit esse aptum epithetum τῷ
χρῶσι: nisi forte quis dicere velit, χρῶσι
ἀχειραπλήτης vocari posse lanuginem pri-
mam, quæ nondum manum, i. e. no-
vaculam, passa sit. Sed hæc tantum mo-
neo, ut animum advertat Lector, &

antiquitatis afflatum, velut illiba-
tam quandam mentem spirantes,
& cum summa divinaque scientia
collecti: sensibus insuper redun-
dantes, & de cætero, sive for-
mam, sive materiam spectes, va-
rii & diversimodi: sed & eximie
perfecti, ac neque dictione desti-
tuti, & rebus perspicuis atque in-
dubitatis maxime referti: idque
non sine demonstrationibus scien-
tificis, atque, ut vulgo ajunt,
syllogismo repletis; si quis, qua
deceat via, accesserit, nec per-
functorie, aut aurium tenus eos
attigerit. Hanc igitur de iis, quæ
mente cernuntur, atque de Diis,
repetitam altius scientiam tradit:
deinde universam rerum natura-
lium doctrinam exhibet: quin &
morum Philosophiam & Logicam
absolvit; variasque disciplinas, &
optimas quasque scientias exequi-
tur: ut adeo universim loquendo,
nihil hominum notitiæ subji-
ciatur, quod non in illis scriptis accurate
sit pertractatum. Cum igitur in
confesso sit, quædam inter ea scri-
pta, quæ nunc circumferuntur, Py-

aliam, si possit, loco huic medicinam
querat.

¹ Προσωπνέοντο μετ' ἱππ.] Scribe &
supple, ὡς οὖν πῶς, καὶ μετ' ἱππότης,
&c.

² Τὸ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras
quædam ingenii monumenta olim reli-
querit pluribus disputat Clariss. Joann.
Alb. Fabricius in *Biblioth. Græca*, lib. II.
cap. XII. §. IV.

thagoræ esse; quædam autem ex ejus ore excepta fuisse, quibus & hinc nullius nomen præscribitur, quæque propterea ad Pythagoram velut authorem referuntur; manifestum est, quod ab omni sapientia satis instructus fuerit. Geometriæ vero potissimum apud Ægyptios operam Eum dedisse ferunt: Ægyptii enim multa habent problemata Geometrica; quoniam ab antiquo, & inde ab ipsorum Deorum ætate, necesse est, propter Nili alluviones, ut periti totam Ægyptiorum terram dimetiantur. Nec in celestium rerum contemplationem obiter inquisiverunt; fuitque hujus etiam scientiæ petitus Pythagoras. Cæterum figurarum perceptiones αὐτῆς ἑμπίρως ὁ Πυθαγόρας εἶχε.

¹ Αἰγυπιοὶ ἡ γεωμετρία αὐτῶν ἐπὶ πλείον ἐπιμελ.] Τοῖς ἐπὶ πλείον ἐστὶ ex MS. pro ἑπὶ πλείον, quod prior Edit. habet. Cæterum, quod ad totius loci hujus sensum attinet, non cohæret, Pythagoram Geometriæ studuisse, quia ab Ægyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: nec recte etiam observavit Schefferus de *Philos. Ital.* cap. v. pag. 23. Quare, ut sensui ἀναγκασίᾳ sua constet, post ἐπὶ πλείον addendum atque est, ἐν Αἰγύπτῳ. Vel dicendum est, Jamblichum istius scripsisse, ἐπιμελεσθέντος παρ' Αἰγυπτίους παρ' Αἰγυπτίους, ἢ, &c. Nam fieri facile potuit, ut illud παρ' Αἰγυπτίους, cum his a Jamblichio positum esset, semel a librariis omittiretur: quæ ratio, sequentes in veteribus libris peccatum, esse quis ignorat?

Ἐκ πλείων] Subintellige, ἁπλῶς.

των τῶν γινώσκοντων, πρὶν δὲ δοτὶ αἰροσάσθαι αὐτὸ συγγράφειν (ἢ διὰ τὸ πρὶν αὐτῶν ἐπιμελεσθῆναι αὐτὰ, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτὰ, ὡς ἐκείνους ὄντας) φανερόν ἐκ πάντων τούτων, ὅτι πάσης σοφίας ἑμπειρῶς ἦν δοτὶ χρώμενος. ὁ λέγεισι ἡ γεωμετρία αὐτῶν ἐπὶ πλείον ἐπιμελεσθῆναι. παρ' Αἰγυπτίους γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ἐστὶν ἐπιμετρώμενοι ἐπὶ ἑνὶ θεῷ διὰ τὰς Νεῖλῳ προσέσεις τι καὶ ἀφαιρέσεις ἀνάγκη ἀνέχουσι ποσῶν ἐπιμετρήσθαι, ἣν ἐνέμοντι, γὰρ Αἰγυπτίων οἱ λόγιοι. διὸ ἡ γεωμετρία ἀνάγκη. ἀλλ' αὖτ' ἡ τῶν θεῶν γεωμετρία περιέργως αὐτοῖς καταζητῆται, ἥ ἐκ πάντων δὲ τὰ περὶ τὰς γεωμετρίας

Deinde illud ἐπὶ, quod sequitur, mutatum vellem in ἐν. Porro, pro δὲ θεῷ vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἀποθῆναι. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, αὐτῶν: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a Deorum ætate: id est, a temporibus longe antiquissimis.

² Νεῖλῳ] MS. habet Νεῖλῳ, voce leviter corrupta. At prior Editio Νεῖλῳ, quod Arcerius insigni errore de Nino intelligendum censebat. Cæterum, quod hic Jamblichus de Geometriæ apud Ægyptios inventionem refert, plures confirmant Scriptores: quorum loca, ut satis obvia, hic adducere superfedeo. Confer tantum Suidam v. Ἐπιστήμη.

θεωρήματα⁸ ἐκείθεν ἐξηρηθῆσαι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμὸς καὶ ἀριθμὸς ὑπὸ τῷ περὶ τὸ φοινίκιον φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἑρῶνια θεωρήματα κατὰ κοινὸν πινεσ Αἰγυπτίοις ἔ Χαλδαίοις ἀναφέρουσι.
 159 * Ταῦτα δὴ πάντα φασὶ τὸ Πυθαγόραν ὡς ἀλαβόντα καὶ παυαυξήσαντα, πῶς ὀπισθήμας προσέγγινε, καὶ ὁμῶς σαφῶς καὶ ἐμμελῶς ποῖς αὐτῷ ἀκρωμύροις δεῖξαι. ὁ φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὅρεξιν αὐτῷ εἶπεν εἶναι, καὶ οἰονεὶ Φιλίαν σοφίας. σοφίαν δὲ ὀπισθήμην τῆς ἐν ποῖς εἶναι ἀληθείας. ὄντα¹⁰ δὲ ἡδὲ ἔλεγε τὰ αὐτὰ καὶ αἰδία καὶ μονοθεαδικὰ, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἀσώματα ὁμωόμεως ἢ λοιπὸν ὄντα, καὶ κατὰ μετὰ ταῦτα αὐτῶν ἔτω καλὸν ἔμμη, σωματικὰ¹² εἶδη καὶ ὑλικά, γινώσκοντα ἔ φθάρτα, καὶ ὄντως¹³ ἐδέποντα ὄντα. τὴν δὲ σοφίαν ὀπισθήμην εἶναι τὴν κυρίως ἐν-

⁸ Θεωρήματα ἐκείθεν ἐξηρηθῆσαι δοκ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. supplevi. In priore enim Edit. desunt verba hæc, ἐκείθεν ἐξηρηθῆσαι δοκ. τὰ γὰρ λογισμὸς ἔ ἀριθμὸς ὑπὸ τῷ φοινίκιον φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἑρῶνια θεωρήματα.

⁹ Φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὅρεξιν αὐτῷ εἶπεν.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem Numeri 160. ἀντιλεξέει etiam leguntur apud Jamblichum in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* pag. 5. & 6. Confer etiam Notrūm supra, Num. 59.

¹⁰ ὄντα δὲ ἡδὲ καὶ εἶλεγε τ.] Confer

sive theorematâ, indidem profecta esse videntur: nam computationem quod attinet, & numeros, in Phoenicia repertos ferunt: cœlestium autem doctrinam communiter Ægyptiis atque Chaldæis adscribunt. Hæc vero omnia cum acceperisset Pythagoras, ajunt & ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque demonstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem Ille primus excogitavit, affectionemque quandam, & quasi artificiam sapientiæ esse dixit: Sapientiam vero, scientiam veritatis, quæ est in entibus: entia autem, quæ sunt expertia materiæ, æterna, & per se efficiencia; qualia sunt incorporea. Nam quæ per participationem illorum entia vocantur, ut corporea, materialia, generationi & corruptioni obnoxia; illa tantum æquivoce talia; adeoque vere neutiquam entia sunt: Sapientia autem versatur circa ea, quæ pro-

omnino Schefferum de *Philos. Ital.* c. viii. & Sam. Tennulium ad Jamblich. in Nicomach. *Arithmet.* pag. 78. 79. Cæterum pro ἡδὲ ex MS. reposuimus ἡδὲ.

¹¹ Μονοθεαδικὰ] Scribe. ἡδὲ φασὶν, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5.

¹² Εἶδη] Sic rescripsi pro ἡδὲ, quod prior Edit. habet; idque auctoritate Jamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. ubi vide Sam. Tennulium.

¹³ ὄντως] Sic recte MS. itemque Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose οὐτως.

prie; non vero circa ea, quæ æquivoce sunt entia: quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt; cum sint infinita, nec scientia se patiantur comprehendi: ita ut respectu universalium perinde se habeant, ac si non essent; nec insuper definitioni includi queant. Quæ autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientiæ excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiæ non subsistentis; sed potius scientiæ eorum, quæ proprie entia sunt, quæque semper circa eadem, & eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam & horum intellectum sequi solet intellectus entium æquivoce talium; etiam si non intendatur eo studium: perinde ut scientiam universalium, particularium scientia consequitur. Nam, qui de universalibus, inquit Archytas, recte judicant; etiam particularia qualia sunt, præclare perspiciunt. Idcirco neque sola, neque unigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia, & multiplici specie esse cernuntur: quædam nempe intelligibilia & incorporalia sunt, quæ entium nomine veniunt; alia vero corporalia,

των, ἀλλ' ἐχ' τ' ὁμωνύμως· ἐπεὶ δὴ περ ἐδὲ ὁπτισητὰ ὑπάρχει τὰ σωματικά, ἐδὲ ὁπτιδέχεται γνώσιν βεβαίαν, ἀπειρά π' ὄντα, καὶ ὁπτισημὴ ἀπερίληπτα, καὶ οἰονεὶ μὴ ἔντα κατὰ ¹⁴ Διαστολῶν τ' καθόλου, καὶ ἐδὲ ὅρω ὑποπιπῶν ἐνπεριγεγράφως διωκόμενα. * Τῶν γ' φύσις μὴ ὁπτισητῶν ἐδὲ ὁπτισημῶν οἷον π' ὁπτινοήσαι· ὅτε ἄρα ὁρεξίν τ' μὴ ὑφεισώσης πεισμένης εἰκὸς εἶναι, ἀλλὰ μάλλον τ' περὶ τὰ κυρίως ὄντα, καὶ αἰὶ κτ' τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως Διακρίνοντα, καὶ τῇ ὄντως προσηγορίᾳ αἰὶ συνυπάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τετων, καταλήψ' συμβέβηκε ¹⁵ καὶ τὴν τ' ὁμωνύμως ὄντων παρεμφερπῶν, ἐδὲ ὁπτισηδωθεῖσιν ποτ' οἶα δὴ τῇ καθόλου ὁπτισημῇ ἢ ε' κατὰ μέρ' ὅ.τοιγὰρ περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς Διαγνώπης, ἔμελλον ε' περὶ τ' κατὰ μέρ' ὅ, οἶα ἐντὶ, καλῶς ὁψείσθ'. διόπερ ἐ μόνον, ἐδὲ μονογενῆ, ἐδὲ ¹⁶ ἀπλᾶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, πικίλα γ' ἤδη ε' πλυεῖδ' ἰεωρεῖται, τὰ π' νοητὰ, καὶ αἰσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κλήσις· καὶ τὰ σωματικά, καὶ ὑπ' αἰσθη-

¹⁴ Κατὰ Διαστολῶν] Rectius, κατ' ἀντιστολῶν, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato.

¹⁵ Καὶ τῶν τ' ὁμωνύμως ὄντων] Sic rescriptum ex Jamblichio in Nicomachum.

Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν ὁμωνύμων ὄντων, &c. Ὁμωνύμως vero erat etiam in MS.

¹⁶ Ἀπλᾶ] Ex MS. pro ἀπλῶς.

σὺν πεπρωμένῳ, ἃ δὲ κατὰ μετ-
 χλὼ κρινωνεῖ¹⁷ τὰ ἔντως ἡμέτε-
 161 * Περὶ δὲ τῶν πάντων ὁπισθι-
 μας παρέδωκε τὰς οἰκειοτάτας, καὶ
 ἔθεν παρέλιπεν ἀδερφὸν ἑαυτοῦ. καὶ
 τὰς κρινὰς δὲ ὁπισθήμας, ὥστε τὸ
 δόποδεκτικὸν, καὶ τὸ ὀρεκτικὸν, καὶ τὸ
 διαμερετικὸν παρέδωκε τοῖς ἀνδρά-
 ποις, ὡς ἔστιν δὸτ' ἑ Πυθαγορεῶν
 ὑπομνημάτων εἶδεναι. εἰδήν' ὅτι καὶ
 διὰ κομιδῇ βραχυλόγων φωνῶν
 μυρία εἰς πολυαριθμῶν ἐμφασιν συμ-
 βολικῶς τρέπον τοῖς γνωρίμοις δόπο-
 φοιτάζουσιν, ὥστε διὰ¹⁸ χειρο-
 γράφων πινὼν λόγων, ἢ μικρῶν τοῖς
 ὁγκοῖς ἀπερμάτων ὁ Πύθι¹⁹, καὶ
 αὐτὴ ἡ φύσις πλήρη ἀνήνυσται εἰς δυ-
 σεπιότηα ἐνοσιῶν εἰς δόποτιλεσμά-
 162 των ὑποφαίνεσθαι. * Τοιούτων δὲ
 ἐστὶν τὸ, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖν παντὶς,
 δόποφθεγμα Πυθαγόρα αὐτοῦ. ἃ
 μόνον δὲ ἐν τῷ παρίντι ἡμισυχίῳ,
 ἀλλὰ εἰ ἐν ἑτέροις ὡς ἀπολησίοις ὁ
 θειότατος Πυθαγόρας τὰ τὴν ἀλη-
 θείας ἐνέκρυπτε ζώοντα τοῖς δυ-
 ναμείοις ἐναύσασθαι, βραχυ-
 λογία πινὴ δόποθησασκεῖν¹⁹ ἀπε-
 ρέλειπτον καὶ πεμπληγὴν γεω-

communicationem quandam de
 ente participare contingit. De
 his omnibus Ille scientias tradidit
 maxime appositas; nihilque prorsus
 in iisdem inexcussum reliquit.
 Sed & scientias illas communes,
 de demonstratione, de definitione,
 de divisione, homines edocuit; uti
 ex commentariis Pythagoricis vi-
 dere licet. Solebat etiam brevissi-
 mis dictis plurimos atque multifar-
 ios sensus, symbolico more, apud
 familiares effundere: prorsus uti
 Apollo Pythius, & ipsa etiam na-
 tura, per oraculorum effata, at-
 que parva, si molem spectes, fe-
 mina, immensam copiam diffici-
 lium intellectu notionum atque
 effectuum producant. Tale est il-
 lud: *Principium, dimidium totius*:
 quod apophthegma ipsum Pytha-
 goram authorem habet. Neque
 tantum in presenti hoc hemisti-
 chio, sed & in aliis similibus,
 diviniſſimus Pythagoras ignicu-
 los veritatis abscondit; illis, qui
 lumen inde accendere possent, in
 breviloquio quodam, incompre-
 hensibilem latissimeque patentem
 contemplationis extensionem re-

¹⁷ Τὰ ἔντως γινώσκ'] Sic recte Jam-
 blichus in Nicomachum, pag. 6. Prior
 vero Edit. ἔντω γινώσκ'.

¹⁸ Χειρογράφοις τινῶν λόγων] Scribe,
 πινὴ χειρῶν τινῶν λόγων. Loquitur enim
 hic de oraculis sive effatis Apollinis Py-
 thii: quæ infra, cap. 34. in fine, πινὴ
 χειρῶν λόγων vocantur. Deinde, Πύθι¹⁹.

revocavi ex MS. pro corrupto πύθι¹⁹,
 quod est in priore Edit. & Arceriani in-
 genii conatus elusit. Sic supra Num. 105.
 Jamblichus dicta Pythagoræ similia esse
 dicit χειρῶν ἑ Πύθι.

¹⁹ Ἀπερίλεπτον] Obrechtus, ut ex
 versione ejus colligitur, legit ἀπερίλεπ-
 τον: quod probō.

condens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conveniunt numero:

Quod sæpius omnibus inculcabat: vel porro: *Amicitia, aequalitas; aequalitas, amicitia est*: vel in nomine *Cosmos*, i. e. *mundus*: vel profecto in nomine *Philosophia*: vel etiam in *Euesto* aut & *Avesto*, id est, tranquillo & constanti animo: vel denique vulgatum illud in *Tetractys*. Hæc omnia, & alia adhuc plura hujus generis inventa, figmenta que, Pythagoras in utilitatem & emendationem familiarium suorum excogitabat; ea que adeo venerabilia, adeo divina ab intelligentibus habebantur, ut apud condiscipulos in jurisjurandi formulam abierint:

Non per Eum! generi nostro a quo ostensa tetractys;

²⁰ 'Αριθμῷ ἢ πᾶντ.] Dicti hujus Pythagorici meminerunt etiam Theo Smyræus, Sextus Empiricus, Themistius, & alii. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. 12.

²¹ 'Επιφύλις, ισότης] Scribe, ἡ φιλότης, ισότης: & deinde, illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele. Est enim supervacaneum. Obrechtus legit, φιλότης, ισότης, ισότης, φιλότης.

²² Κόσμος] Rectius κόσμος. Materialiter enim, ut vulgo dicitur, vox ista hic ponitur.

²³ 'Η νη Δία] Sic MS. At in prioribus Edit. corruptissime, ἡ νηδὺς: quod Arcebius in ἡ δία mutandum censebat.

²⁴ 'Εν τῷ τῷ καί τῳ] Monstra ver-

εἶας ἐκτασιν· οἶόνπερ καὶ ἐν τῷ,

Ἀριθμῷ ²⁰ δὲ πᾶντ' ἐπέοικεν.

ὁ δὲ πᾶντ' ἐπέοικεν ἀπαντὰς ἐπιφύλις. ἡ πάλιν, ²¹ 'Επιφύλις, ισότης, φιλότης. ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ²² ὀνόματι, ²³ ἡ νη Δία ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἡ ἐ ²⁴ ἐν τῷ τῷ καί τῳ, ἡ τὸ ²⁵ ἀθεωώμενον ἐν τῷ περακίῳ. πᾶντ' πάντα καὶ ἐπερὰ πλείω πιαυτὰ Πυθαγόρας πλασμάτα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν ἐπαυρόθωσιν τῷ σωδιαζόντων ἐπινοεῖν, καὶ ἔτω σεβαστὰ ἢ ἐξεδιείζοντο ὑπὸ τῶν σωιέντων, ὥς εἰς ὅσον ἀήματα περιέσταντο πῖς ὁμαχόσις.

Οὐ ²⁶ μὰ τὸν ἀμετρήν γλυκὴν παρὰ δόντα περακίῳ,

borum, vel potius mendorum: quæ scilicet, ut puto, profligavit Obrechtus. Legit enim, ἐν τῷ ἐνισθῇ καὶ ἀνισθῇ. Quid autem voces illæ significant, Grammaticis docebunt. Unum tamen, fateor, conjecturæ huic obstat; quod nempe Laërtius, & alii testentur, Democritum primum vocis ἐνισθῇ fuisse inventorem; quippe qua ἐνθυμῶν, sive animi tranquillitatem designaverit. An vero alii ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc non memini. Quare hæreo.

²⁷ ἀθεωώμενον] Ex MS. pro inepto ἀθεωώμενον, quod prior Edit. habet.

²⁸ Οὐ καὶ τῷ ἀμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diversitate. Vide, quæ ibi notavimus.

Παράν αἰνὰς φύσεως, ρίζωμά
τ' ἔχουσιν.

*In qua fons natura habitat radix-
que perennis.*

163 Τῆς μὲν οὖν ἔτι ζωομασὸν ἦν τὸ
εἶδ' αὐτὸ τ' σφίρας. * Τῶν δὲ
Ἰπσισημῶν ἐκ ἡκίστα φασὶν αὐτὰς
τὰς Πυθαγορείους πρῶτον μουσικῶν π,
καὶ ἰατρικῶν, καὶ μαθητικῶν. ²⁷ σιω-
πηλὰς ὅτι εἶναι, καὶ ἀκυστικὰς, καὶ
ἐπαινεῖσθαι παρ' αὐταῖς τὸ διωμάριον
ἀκῶσαι. ²⁸ τῆς ὅτι ἰατρικῆς μάλιστα
μὲν δόποδ' ἐχέσθαι τὸ ἀλγιστικὸν εἶ-
δ' αὐτῶν καὶ εἶναι ἀκρῆς ἐστὶν ἐν τῇ
τῶν, καὶ περὶ τῶν πρῶτον μὲν κα-
ταμαρτυρεῖν σημεῖα συμμετρίας,
πίνων π, καὶ σίτων, καὶ ἀναπαύσεως.
ἔπειτα περὶ αὐτῆς τ' κατασκευῆς
τῶν ²⁹ προσφερομένων χεῖρον πρῶ-
τον ἐπιχειρήσθαι π καὶ πραγματεύε-
σθαι εἰς διορίζειν. αὐτὰ δὲ ὅτι ³⁰ καὶ
καταπλασμάτων ὅτι πλείων
οὖν Πυθαγορείους τῶν ἐμπεριείναι.
τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας ἔτι πον
δοκιμάζειν αὐτῶν δὲ τῶν τοῖς
πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα καὶ ἔτι.
τὰ ὅτι περὶ τὰς τομὰς π καὶ καύσεις
164 ἡκίστα πάντων δόποδ' ἐχέσθαι. * Χρη-
σθαι δὲ καὶ τ' ἐπ' αὐτῶν πρὸς εἶναι τῶν
ἀρρώσθημάτων. ὑπελάμβανον δὲ
καὶ τ' μουσικῶν μεγάλα συμβάλλει-

Hoc itaque tam admirabile genus
Ejus sapientiae erat. Inter scien-
tias autem haud postremo loco
Pythagorei Musicam, Medici-
nam, & Divinandi artem excole-
bant. Taciturni autem erant, &
ad auscultandum exercitati; cum-
que, qui audire novisset, laude
prosequebantur. Medicinae eam
maxime speciem amplectebantur,
quae diatam moderatur; inque
hac exercenda accuratissimi erant.
Ac initio quidem signa niteban-
tur addiscere, quibus congruum
laboris, victusque, & somni mo-
dum explorarent: deinde quod
ad ipsam ciborum præparando-
rum rationem attinet, illi fere
primi commentari de ea, atque
disputare aggressi sunt. Cata-
plasmata autem Pythagorei fre-
quentius, quam qui eos antecesser-
ant, adhibebant: sed unguenta
medicata minus probabant: his-
que ipsis ad vulnera potissimum
sananda utebantur: incisiones vero
& ustiones minime omnium ad-
mittebant. Quosdam insuper mor-
bos etiam curabant incantationi-
bus. Existimabat autem Ille Mu-
sicam quoque plurimum ad sani-

²⁷ Σιωπηλὰς] Ex MS. pro corrupto
συνπικνύς.

²⁸ Τῆς ὅτι ἰατρικῆς μάλιστα μὲν — εἶναι
τῶν ἀρρώσθημάτων] Haec omnia αὐτῶν λε-
γόμενα etiam leguntur infra, Num. 243.

²⁹ Προσφερομένων] Scribe, προσφερομέ-
νων, i. e. ciborum: ut recte Obrechtus.

³⁰ Χρη καὶ τ' Vir doctus ad marginem
codicis Spanhemiani notaverat, καὶ τῶν:
quod non aspernandum.

tatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed & Homeri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quæcunque didicerant audiverantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid; hæc vero, qua cognitum asservere oportet. Ergo memoriam maximore colabant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant: atque in discendo non prius omittebant quæ docebantur, quam firmiter prima disciplinæ rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quæ dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant: vir Pythagoreus nunquam è lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret quæ pridie acta erant: quæ ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiverit, vel domesticis suis, è lecto surgens, præceperit, quid secundum, quid tertium Eadem erat & agendorum

ἐνταυτὸς ὑγίαιεν, ἂν τις αὐτῇ χρῆται καὶ ὅτι προσήκοντες τρέψας. ἐχρῶτο 31 δὲ Ἐ' Ομήρου Ἐ' Ησίοδου λέξεσι διλεγμύνας πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῶν. ἦγοντο ἣ δὲ κατέχεν Ἐ' Διφασώζεν ἐν τῇ μνήμῃ πάντας τὰ διδασκόμενά τι Ἐ' Φραζόμενα καὶ μέγρι τὰς συσκαλλέσθαι τὰς τι μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις, μέγρις ὅτι δυνάται ὡς ἀδέχεται τὸ μαθητὸν καὶ διφασμῶνον· ὅτι ἐκείνο 32 ἐστὶν ὃ δὲ γινώσκων, καὶ ἐν τῷ γνώμῃ φυλάσσειν. ἐπίμων γὰρ σφόδρα τὴν μνήμην, καὶ πολλὰ αὐτῆς ἐπιέντο γυμνάσιον τι καὶ ὁπμιέλειαν, ἐν τι τῷ μαθητὸν καὶ πρὸς πρὸν ἀφέντες τὸ διδασκόμενον, ἕως ἀεὶ λάβοιεν βεβαίως τὰ ὅτι τὴν πρώτης μαθήσεως, καὶ τὴν κατ' ἡμέραν λεγομένην ἀνάμνησιν τὸνδε τὸν τρέπον. * Πυθαγόρειος ἀνὴρ οὐ 165 πρὸς πρὸν ἐκ τῆς καίτης ἀνίστατο, ἢ τὰ χεῖρας γυμνάζων πρὸς πρὸν ἀνάμνησιν. ἐποιεῖτο ἣ τὴν ἀνάμνησιν τὸνδε τὸν τρέπον. ἐπεὶ ἔπειτα ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, τὴν πρῶτον εἶπεν, ἢ ἡκαστεν, ἢ προσεταξέ τις ἐνδον, ἀναστας, ἢ τὴν δόκτον, ἢ τὴν τρίτον. καὶ 33 περὶ τῆς ἐπομιμῶν ὁ αὐτὸς λό-

31 Ἐχρῶτο ἣ καὶ Ὁμ.] Supra, Cap. xxv. Num. iiii. ubi rectius legitur, ἐχρημάτεις.

32 Ἐκείνο ἐστὶν, ὃ δὲ γιν.] Est locus corruptus & obscurus, quem cum Obrech-

to sic legerim, ὃ δὲ γινώσκων, τὸνδε δὲ, ὃ δὲ τὸν γινώσκων, δεσ.

33 Περὶ τῆς ἐπομιμῶν] Ex MS. pro περὶ τῆς ἐπομιμῶν.

γ. καὶ πάλιν αὐτὸ ἐξῶν, πρῶτον πρῶτον ζεύγεται, ἢ τῶν δούτε καὶ λόγοι τίνες ἐλήχθησαν πρῶτον, ἢ δούτε, ἢ τρίτοι. καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὅτι αὐτὸς λόγος. πῶς γὰρ ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ τὰ συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὕτως τῇ τάξει προσημειώσας ἀναμνήσκοντες, ὥστε πανέως γνέσθαι καὶ αὐτῶν. εἰ ὅτι πλείονος ἄλλων ἀγνοοῖν ἐν τῇ διαίρεισθαι, τὰ κατὰ τρίτον ἡμέραν συμβάντα τὸ αὐτὸν τρίτον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν.

166 * Καὶ ὅτι πλέον ἐπειρῶντο ³⁴ τῇ μνήμῃ γυμνάζειν. ὅθεν γὰρ μᾶλλον πρὸς ὁπσιμὴν καὶ ἐμπειρίαν καὶ φρόνησιν ἔδιδάσκοντο μνημονεύειν. ὅτι δὴ τῶν τῶν ὁπσιμῶν σκέψιν τὸ ἰταλίας παλαιῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν ἐμπληρῶσαι, καὶ πρότερον ἀγνοοῦντες αὐτῆς, ὅτερον διὰ Πυθαγόραν μεγάλῃ ἐλπίδι κληθῆναι, καὶ πλείους παρ' αὐτοῖς ἀνδράς φιλοσόφους ἐπισημῶς ἐνομοθέτας γνέσθαι. τὰς τε γὰρ τέχνας τὰς ῥητορικάς, καὶ οὗτοι λόγους οὗτοι ὁπσιμικάς, καὶ οὗτοι νόμους οὗτοι γεγραμμένους παρ' ἐκείνων εἰς τὴν ἑλλάδα σκέψιν χρησιμεύοντες. καὶ περὶ τῶν φυσικῶν ὅσοι πινάμειον πεπύλιν, πρῶτον Ἐμπεδοκλέα ἐπαρμενίδην τὸν ἑλεάτην προφερόμενοι τυγχάνουσιν· οἱ τε γνωμολογῆσαι πρὸς τὴν βίαν βελό-

ratio : iterumque recordabatur, cui primum, domo egressus, cui deinde obuius fuerit : & qui primo, qui secundo, qui tertio loco sermo habitus esset ; & sic deinceps. Omnia enim memoria repetere allaborabat, quæ toto die gesta erant ; idque eo ordine, quo singula illorum evenerant. Si vero expergefatto plus otii superesset, tum etiam eorum, quæ nudius tertius acta erant, eodem modo reminisci conabatur. Memoriam igitur potissimum exercere allaborabat : utpote, cum nihil sit quod ad scientiam, ad experientiam, ad prudentiam denique comparandam magis, quam vis reminiscendi valeat. Per hæc itaque studia, tota Italia Philosophis repleta ; quæque antea ignobilis erat, postea propter Pythagoram Magna Græcia cognominata est : plurimique ibi Philosophi, Poætæ, & Legislatores provenerunt : quorum artes rhetoricæ, generisq; demonstrativi orationes, & leges ab iis scriptæ, in Græciam translatae sunt. Sed & qui Physices aliquam mentionem fecerunt, primo loco Empedoclem, & Parmenidem Eleatem citare solent ; & qui sententias vitæ communi utiles tradere vo-

³⁴ Τῇ μνήμῃ] Scribe, τὴν μνήμην.

lunt, Epicharmi sententiose dicta proferunt; quæ omnibus fere philosophis in ore sunt. Atque hæc hæc hactenus de Ejus sapientia, & quomodo omnes homines, pro captu quemque suo, in illam penitus deduxerit; quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta sunt.

C A P. XXX.

DE Justitia autem, quomodo illam excoluerit, hominesque docuerit, optime perspicimus, si illam à primis principiis, causisque ex quibus nascitur, accersiverimus; atque simul unde injustitia primum oriatur, confideraverimus: ita enim deprehendemus, quomodo hanc quidem declinaverit; illam vero præclare instillaverit. Est itaque principium justitiæ, communio & æqualitas; ac ut omnes, instar unius corporis & animæ, iisdem afficiantur, & unum idemque, meum & tuum appellent: uti & Plato testatur; qui id à Py-

λάροι, τὰς Ἐπιχάρμου διανοίας προσφέρουσι. καὶ σχεδὸν πάντες αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι κατέχουσιν. πῶς μὲν ἔν τῃ σοφίᾳ αὐτῆς, καὶ πῶς ἅπαντες ἀνθρώπους ὅτι πλεῖστον εἰς αὐτὴν προσεβίβασαν, ἐφ' ὅσον ἕκαστον οἷός τι μετέχειν αὐτῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτὴν τελείως, διὰ τῶν ἡμῖν εἰρηδῶ.

Κ Ε Φ. λ'.

Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτῇ 167. τὴν ἐπιτήδευσε καὶ παρέδωκε πῶς ἀνθρώποις, ἄρκεται ἂν καταμαρτυροῦμεν. εἰ δὲ τὴν πρώτης δρχῆς κατανοήσῃμεν αὐτὴν, καὶ ἀφ' ὧν πρώτων αἰτίων φύει, τὴν τῆς ἀδικίας πρώτων αἰτίων κατὰ τοὺς αἰτίους καὶ μὴ τῶν, ἂν εὐροῖμεν τι, ὡς τὸ μὲν ἐφυλάττει, τὴν δὲ, ὅπως καλῶς ἐγγίγει, παρεσκεύασαν. δρχὴ πίνω εἰς δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν ἔχουσιν, καὶ τὸ ἐγγυλάτω ἐνὸς σώματος. Ἐμῶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθίγγεται ἔτι ἀλλότριον. ὡς περὶ δὴ καὶ Πλάτων μαθὼν ὡς τῶν

¹ Καὶ τὸ ἐνυπνίῳ ἰδὲ ο.] Respexit ad locum illum Platonis lib. v. de Repub. pag. m. 461. Καὶ ἥτις δὴ (sc. πολιτεία) ἐγγυλάτω ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει, οἷον, ὅταν περὶ ἡμῶν δακτυλὸς τῆς πηγῆς, πᾶσαι εἰς κοινὴν ἢ καὶ τὸ σῶμα ὅσος τῶν ψυχῶν περὶ μίαν εἰς μίαν συνάξῃ τὴν τῆς ἀρετῆς ἐν αὐτῇ ἡδονὴν τε καὶ πᾶσαι ἅμα ξυνήλθουσιν.

² Ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τῇ αὐτῇ. ³ Τὸ ἐμὸν φθίγγεται καὶ τὸ ἄλλο.] Et hic Jamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἅμα φθίγγεται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιαῦτα ἴσμεν, τὸ, τὸ ἐμὸν, καὶ τὸ ἄλλο ἐμὸν.

⁴ Πλάτων] Lib. v. de Republ. pag. m. 461. ut jam antea dictum.

168 Πυθαγορείων συμπαρτυρεῖ. * Τῷ τε
 πίνω ἀρῶσα ἀνδρῶν καταποδία-
 σεν, ἐν τοῖς ἤθεσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
 ρῆσαι, τὸ ᾧ κρινόν αὐξήσεις, μέχρι
 τῶν ἐσχάτων κλημάτων, καὶ σώσῃς
 αἰτίων ὄντων, καὶ παραχρῆς κρινά-
 γας πᾶσι πάντα ἐ ταῦτα ἦν. ἴδιον ᾧ
 εἰδὲς εἶδεν ἐκέκρητο. καὶ εἰ μὲν ἡρέ-
 σκετο τῇ κρινωνίᾳ, ἐχρῆτο τοῖς κρι-
 νοῖς, καὶ τὸ δικαιοσύνην· εἰ δὲ μή,
 ἀπολαβὼν ἂν τ' ἐαυτῷ εἴσας, καὶ
 πλείονα, ἢς εἰσηγητόχῃ εἰς τὸ κρινόν,
 ἀπηλλάττετο. ἕτως ἐξ ἀρχῆς τῆς
 πρώτης τ' δικαιοσύνην ἀρῶσα κα-
 πέσεται. μετὰ ταῦτα πίνω ἢ μὲν
 αἰκείωσις ἢ πρὸς σὺν ἀνθρώπους
 εἰσαγγὰ δικαιοσύνην· ἢ ᾧ ἀλλοτριώ-
 σις ἐ καταφρόνησις τῶν κρινῶν ὄντων·
 ἀδικίαν ἐμποιοῖ. ταύτην πίνω πρὶ-
 ρῶθεν τ' οἰκείωσιν ἐμθεῖναι βεβλόμε-
 νον πῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ
 ὁμογενῆ ζῶα αὐτὰς σωθήσεται, πε-
 ραγγέλλων τ' οἰκεία νομίζειν αὐτὰς
 ταῦτα ἐ φίλα· ὥς μηδὲ ἀδικεῖν
 μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονδεῖν, μήτε
 169 ἐαδίειν. * Ὁ πίνω ἐ τοῖς ζῴοις,
 διότι ἀπὸ τ' αὐτῶν στοιχείων ἡμῶν
 ὑφίσταται, καὶ τῆς κρινοτέρας ζωῆς
 ἡμῖν συμμετέχῃ, οἰκείωσιν σὺν
 ἀνθρώποις· πῶς μᾶλλον πῖς τῆς
 ὁμοειδὲς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι καὶ

thagoreis didicit. Hoc ipsum igitur optime in effectum deducens, procuravit, è vivendi consuetudine privatum omne removens, & communionem eousque augens, ut se ad infimas etiam facultates, tanquam ad diffidiorum & perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia & indistincta erant; nec quisquam privatum quidpiam possidebat: cui jam placebat hæc communio; is communibus etiam iustissime utebatur: cui vero displicebat; ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, & pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum iustitiam à primo sui principio optime ordinavit. Deinceps iustitia etiam nascitur è necessitudine societatis, quæ inter homines intercedit: ex insociabilitate autem & communis generis neglectu injustitia provenit. Hanc igitur necessitudinem longius accersitam, hominibus inculcaturus, animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliavit, atque pro sociis amicisque haberi iussit; ita ut ex iisdem nullum vel injuria afficeretur, vel occideretur aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem consent elementis, communisque vitæ aura

fruantur, homines sociavit; quanto magis inter illos societatem necessitudinemque stabilivit, qui de ejusdem speciei anima, deque ra-

τ' οἰκεία] Ex MS. pro ὁμοία.

tionali facultate participant? patet autem & hinc, quod iustitiam à principio maxime proprio derivatam, introduxerit. Cum porro pecuniæ quoque indigentia multos injustum aliquid perpetrare sæpius adigat; huic etiam malo, mediante rei familiaris dispensatione, egregie prospexit; liberalibus sumptibus, quantum fas & satis erat, sibimet comparatis: est enim & alias omnis boni ordinis in civitate principium, iusta rei domesticæ dispositio: utpote cum ex domibus civitates constituentur. Ajunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcæi, qui à legatione apud Lacedæmonios peracta redux, mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab œconomia sive dispensatione rei familiaris, quam à philosophia admirationem excitasse: quin &, cum uxorem duxisset, natam sibi filiam, quæ postea Menoni Crotoniatæ nupta est, ita educasse, ut virgo choris præesset; mulier vero, inter eas quæ ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagoræ, secutis etiam temporibus venerantes, domum quidem ejus templum Cereri initiasse, ang-

τ' λογικῆς, τὴν οἰκείωσιν ἐνεστήσατο. ἐκ τῆς ταύτης δὴ λον, ὅτι καὶ τὸ δικαιοσύνην εἰσῆγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς κυριαρχίας τῆς ὡς ἀγορεύει. ἐπὶ τῇ πολλῇς ἐπίσεσι ἑσπέραις χρημάτων συναναγκάζει τὸ δίκαιον ποιῆν, καὶ τέτα καλῶς προσένοησε διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλάττωτα δαπανήματα, καὶ τὰ δίκαια ἱκανῶς ἑαυτῷ ὡς ἀποδοῦναι. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ἐστὶν ἡ τοῦ οἴκου δικαία διαφύσεις, τὸ ὅλον ἐν τῇ πόλει εὐταξίας. ὅπου γὰρ τὸ οἶκον αἱ πόλεις συνίστανται. * φασὶ πίνυν αὐτὸν τὸν 170 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὸ Ἀλκαίᾳ βίον, τὴν μὲν τὸ οἶον λακεδαίμονα πρὸς εὐαίαν τὸ βίον καταλύσαντα, ὅθεν ἤτιον θάυμαστον καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἢ τὴν φιλοσοφίαν. γήμαντα δὲ τὴν θυγατέρα αὐτῆς θυγατέρα, μετὰ ταῦτα τῇ Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ συνοικήσαν, ἀγαθὴν ἔσας, ὥστε παρθένον μὲν ἔσας ἡγαῖσθαι τὴν χορῶν, γυναικὰ τῇ θυγομένην, πρῶτον προσέειναι τοῖς βωμοῖς. ⁸ ὅθεν δὲ Μεταποντίνους διὰ μνήμης ἔχοντας ἐπὶ τὴν Πυθαγόραν κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας, τὴν μὲν οἰκίαν αὐτῆς Δημητρεῖ ἱερὸν

* Κυριαρχίας] Antea male, κυριότης.

⁷ Μένωνι] Sic recte MS. pro μένων, quod Arcerius putabat esse a μέν, مانeco.

⁸ Τὸς δὲ Μεταποντίνους δ.] Porphyrius Num. 4. hoc de Crotoniatis refert.

⁹ Κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας] Rectius forte legeretur, καὶ τὰς αὐτὰς χρόνας, i. e. post ejus tempora.

πλίσου¹⁰. τὸν δὲ συνῶπον, Μυ-
 171 σείον. * Εἴπε¹¹ ὁ ὕβρις, καὶ τρυφὴ
 πολλὰκις, καὶ νόμων ὑπερφία-
 ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ ταῦτα
 ὁσμήραι παρήγγαλλε νόμω¹² βοη-
 θεῖν, καὶ ἀνομία πολυμεῖν. διὰ ταῦ-
 τα δὲ καὶ τὴν πιαύτην διαίρεσιν
 ἐποιεῖτο, ὅτι τὸ πρῶτον τῶ κακῶν
 ὡς ἀρρεῖν εἶωθεν εἰς τὰς οἰκίας,
 καὶ τὰς πόλεις, ἡ καλαρυμένη τρυφὴ
 δὲ πρὸς ὕβρις, τρεῖς, ὅλεθρος
 ὅθεν ἐκ παντὸς εἶργειν τὴν καὶ ἀπω-
 θεῖσθαι τὴν τρυφὴν, καὶ σωεσθῆναι
 ἀπὸ θνητῆς σώφρονι τῇ ἀνδραγα-
 θείᾳ. δυσφημίας δὲ πάσης κατα-
 ρύειν, τῆς τε χετλιαστικῆς, καὶ τῆς
 μαχίμης, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς
 172 φορητικῆς, καὶ γλωσσοποιᾶς. * Πρὸς
 ταῦτα ἄλλο εἶδος δικαιοσύνης καλ-
 λισιν καταστήσαντο, τὸ νομοθετικόν.
 ὁ προσέτις μὲν, ὃ δὲ ποιεῖν ἀπα-
 γορεύει δὲ, ὃ μὴ χρὴ πράττειν.
 κρείττον ὅ ἐστι καὶ τὸ δικαστικόν. τὸ
 μὲν γὰρ τῇ ἰατρικῇ προσέοικε, καὶ
 νοσήσαντας θεραπεύει. τὸ δὲ τὸ ἀ-
 χλὺν ἔχει¹³ νοσῶν, ἀλλὰ πῶρρωθεν
 σπλημελεῖται τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ὑγίαιας.
 ταῦτα ὅ ἕτως ἔχοντες, νομοθέται
 πάντων ἀρεταῖς μερόμενοι οἱ Πυ-
 θαγόρα προσελθόντες· πρῶτον μὲν

portum autem Museum vocasse.
 Quoniam vero etiam lascivia, &
 luxuria, atque legum contemptus
 frequenter ad injustitiam impel-
 lunt; ideo quotidie præcipiebat,
 legi opem ferendam, & quod le-
 gi adversatur impugnandum esse:
 ac propterea talem quoque parti-
 tionem instituebat; quod primum
 malorum domibus atque civitati-
 bus incumbere soleat luxuria; se-
 cundum, lascivia; tertium, inte-
 ritus: adeoque arcendum procul
 omnibus modis repellendumque
 luxum, & contra vitæ sobriæ ac
 virili, à prima nativitate insuescen-
 dum esse: abstinere autem insu-
 per nos debere à maledicentia,
 indignationem, aut contentionem
 excitare apta; itemque à convi-
 tiis, verbisque odiosis, ac scurri-
 libus. Ad hæc aliam quoque pul-
 cherrimam constituit justitiæ spe-
 ciem; nempe legislatoriam; quæ
 facienda quidem præcipit, fu-
 gienda vero vetat; & judiciali
 longe præstantior est: hæc enim
 similis est medicinæ, quæ ægrotos
 curat; illa vero ne initio quidem
 ægrotare finit, sed sanitatem ani-
 mæ à longinquo præservat. Quod
 cum ita se haberet, legislatores
 omnium optimi è Pythagoræ
 schola prodierunt: primum qui-

¹⁰ Τελίσου.] An forte Jamblichus scrip-
 sit, καλίσου? Porphyrius habet, ποιήσου.

¹¹ Νόμω βοηθεῖν.] Vide supra, Num.
 100.

¹³ Νοσῶν.] Sic recte MS. pro νοσῶν;
 quod in priore Edit. egitur, & Arcerio
 fraudi fuit.

dem Charondas Catanæus, deinde Zaleucus, & Timaratus, qui Locrensis leges tulerunt: præter hos Theætetus, & Helicaon, & Aristocrates, & Phytius; à quibus Rheginæ leges acceperunt: atque hi omnes à civibus suis divinos honores adepti sunt. Nam Pythagoras quidem, non Heracliti more, qui se Ephesius leges scripturum dixit, quibus cives cum omni juventute sua ad laqueum amandarentur; sed cum multa benevolentia civilisque moris scientia leges sancire aggressus est. Verum quid hosce miremur, qui & educati sunt & vixerunt liberaliter? cum Zamolxis & Thrax fuerit, & servus Pythagoræ. Hic autem postquam sermones Pythagoræ percepisset, manumissus, atque ad Getas reversus, & leges ipsis tulit, sicut ab initio diximus, & ad fortitudinem populares suos incitavit; dum iis animæ immortalitatem persuasit. Unde etiamnum Galatæ omnes, & Thraces, & alii multi barbarorum, liberos suos instituunt, ut credant, animam interitus expertem esse,

Χαρώνδας ¹³ ὁ Κατανάϊος· ἐπει-
πε Ζάλευκος, καὶ ¹⁴ Τιμαράτης,
οἱ Λοκρεῖς γράψαντες αὐτὸ νόμους.
πρὸς τὰς πρὸς Θεαίτητον, καὶ ¹⁵ Ἐλι-
κάων, καὶ Ἀριστοκράτης, καὶ Φύπτος,
οἱ Ῥηγίνων γυμνοῦντο νομοθέται. καὶ
πάντες αὐτοῖς ὡς πρὸς αὐτῶν πολι-
ταὶς ἰσθίων τιμῶν ἐτυχον. * Οὐδ' ¹⁷³
γὰρ, καθάπερ Ἡρόκλητος γρά-
ψαν Ἐφεσίοις ἔφη αὐτὸ νόμους,
ἀπ' ἡγεμονίας αὐτῶν πολίτας ἡγεθῶν
καλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἐνοίας
καὶ πολιτικὰς ὑποσημασίας νομοθετεῖν
ἐπεχειρήσει. καὶ τὴν δὲ τέχνην θαν-
μάζειν, αὐτὸ ἀγαθῆς ἑρμηνείας
ἐλαττωθεὶς πεπικνῶνται; Ζαμόλξις
γὰρ Ὀρᾶξ ὢν, καὶ Πυθαγόρου δέσποτος
γυμνοῦντο, καὶ τῶν λόγων τῶν Πυθα-
γόρου ἀκροάσας, ἀφ' ἑσθῆς ἐλάττω-
σεν, καὶ ὡς πρὸς γυμνοῦντο πρὸς αὐτὸν
τέττας, τὰς τε νόμους αὐτοῖς ἐθηκε,
καθάπερ ἔστιν ἀπ' ἑσθῆς ἀποδηλώσεσθαι,
καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν πολίτας
παρακινεῖν, τὴν ψυχὴν ἀθάνατον
εἶναι πεποιθὲς. ἐπ' ἑνὶ οἱ Γαλατῶν
πάντες, καὶ οἱ ¹⁶ Τρῳάδεις, καὶ οἱ πολ-
λοὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὑπὸς
ἐκείνου, ὡς ὅτι ἐπὶ φθαρτῶν τῶν

¹³ Χαρώνδας] Confer supra, Num. 104. & 130.

¹⁴ Τιμαράτης] Hic supra, Num. 130. vocatur Τιμαρῆς.

¹⁵ Ἐλικάων] Supra, loco laudato, minus recte, Ἐλιδάων.

¹⁶ Τρῳάδεις] In MS. & præloze Edit. est Τρῳαίς; pro quo Τρῳάδεις rescriptū,

auditoritate Hesychii v. Τρῳάδεις. Erant autem Tralles populus Illyriz, teste Stephano v. Τρῳαίς: a quo iidem Τρῳάδεις & Τρῳαίς vocantur. Hesychius tamen loco laudato eos Thraciz assignare videtur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab urbe Lydiæ Trallis.

ψυχῶν, ἀλλὰ διαμείβειν τῷ ἀπο-
θανόντων, καὶ ὅτι τὸ γέναιον ἢ Φο-
βήσιον, ἀλλὰ πρὸς ὅτῳ· κινδυνώ-
εὐρώσας ἐκλίειν. καὶ παύσει παιδεί-
σας ὅτῳ· Γέτας, καὶ γράψας αὐτοῖς
ὅτῳ· νόμους, μέγιστον τὸ θεῶν ἐστὶ
174 παρ' αὐτοῖς. * Ἐπὶ πίνυ αὐτοσμεν-
ταται πρὸς τὴν δικαιοσύνης κα-
ταστάσιν ὑπελάμβανεν εἶναι πλὴν τῷ
θεῶν ἀρχῶν, ἀνοήτων τε ἀπ' ἐκεί-
νης πολιτείας ἐ νόμους, δικαιοσύνην
τε καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. ἢ χεῖρον
δὲ ἐπὶ κατ' ἑκάστην, ὅπως διώ-
ρασι, ¹⁷ προσδίδναι. τὸ διανοοῖσθαι
πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐπὶ π, καὶ πρὸς τὸ
ἀνθρώπινον γένος ἄνωγος ἐχέ, ὡς
ἐπιτέλειται, καὶ μὴ ἐλιγνῶρεν αὐτῶν.
χρησιμοῖται εἶναι ὑπελάμβανεν οἱ
Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνων μαθόντες.
δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἐπιτελείας πιαύ-
της, ἢ καὶ μὴδὲν ἀντιπείρειν ἀξιώσ-
μεν. πιαύτην ἢ εἶναι τὸ ὑπὸ τῷ
θεῷ ¹⁸ γινόμενόν, εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον
τοιῦτον, ἀξίον εἶναι τὸ ἔξ ὅσων πα-
τος ἀρχῆς. ὕβριον γὰρ δὴ φύσις
τὸ ζῶον ἐφάσκει εἶναι, ὁρῶντες ἀ-
γοντες, καὶ πικίλον, καὶ τε πρὸς
ὁρμῆς, καὶ πρὸς ἐπιθυμίας, καὶ κατὰ
τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖσθαι δὲ
τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ¹⁹ ἐπαυ-
τάσεως, ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις

mortuisque superstitem manere ;
adeoque mortem iis non perti-
mescendam , sed firmato animo
periculis occurrendum. Cum ita-
que Getas hæcce docuisset , leges-
que illis præscripsisset , maximus
Deorum apud illos habitus est.
Porro efficacissimum ad stabilien-
dam justitiam , Deorum imperium
censebat esse Pythagoras ; idque
adhibebat , velut principium ad
Remp. legesque & justitiam , juxta
normam juris constituendam. Ne-
que alienum fuerit adjicere singu-
larim quasnam cogitationes de
Numine concipiendas esse , defi-
niverit : nempe , quod existat ,
quodque ita se gerat erga huma-
num genus , ut illud inspiciat , mi-
nimeque negligat : quod ab Ipso
edocti Pythagorei plurimum uti-
litalis in se habere existimabant.
Hujusmodi enim regimine nobis
opus esse , cui nullatenus refragari
valeamus : tale autem esse regimen
Dei : qui cum tantus sit , dignum
quoque esse , qui universis imperet.
Recte enim ab iis dictum est , ani-
mal istud natura proclive esse ad
proterviam ; itemque inclinatio-
ne , cupiditatibus , aliisque affecti-
bus varium : ideoque tali eminen-
tia atque superinspectione opus
habuisse , à qua moderatio & ordo

¹⁷ Προδίδναι. τὸ διανοοῖσθαι π.] Locum
hunc pessima interpunctio ante obscurum
reddebat ; qui nunc planus est.

¹⁸ Γινόμενόν, εἴπερ ἐστὶ τ.] Scribo &c

distinguo , γινόμενόν· οἱ γὰρ ἐπὶ τὸ γένος
θεός.

¹⁹ Ἐπαυτάσεως] Ἐπαυτάσεως hic si-
gnificat coercitionem , quæ fit per metus

proveniret. Siquidem existimabant, unumquemque naturalis huius mutabilitatis suæ conscium, nunquam pietatis cultusque divini oblivisci debere; sed assidue menti suæ proponere Numen, tanquam quod hominum actiones observet, iisque indefinenter invigilet. Post Deos vero & Dæmones, maximam parentum & legum quemque rationem habere debere, iisque non fictæ, sed ex animo obsequi. Universe vero statuebant, sentiendum esse, quod anarchia malorum omnium maximum sit: utpote cum humanum genus, nemine imperium obtinente, salvum esse non possit. Idem Viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhærendum esse censebant; licet cæteris deteriores essent: nam neque utilitati, neque salutis publicæ consulere eos, qui legibus, rebusque novandis student. Cæterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in Deum documenta dedit, dum doctrinam suam, ipso vivendi modo repræsentavit; neque abs re fuerit, unius duntaxat meminisse; ex quo cætera etiam elucescere poterunt: nimirum quid

καὶ πῆξις. * ὦντο δὲ δεῖν ἕκαστον 175
αὐτῶν σωεσθῆναι τὴν τ' φύσιν ποι-
κίλιαν, μηδέποτε λήθην ἔχειν τ'
πρὸς τὸ θεῖον ὁσιότητις τε ἔθερα-
πείας· ἀλλ' αἰετ' ἵστασθαι πρὸ τ' ἀγα-
νοίας, ὡς ὁπτιβλέποντες τε ἔ²⁰ πα-
ραφυλάττοντας τὴν ἀνθρωπίνην
ἀγωγὴν. μετὰ ᾗ τὸ θεῖον τε ἔ τὸ
δαιμόνιον, πλεῖστον ποιῆσαι λόγον
γονέων τε ἔ νόμῳ, καὶ τῶν ὑπὲρ-
κρον αὐτὴν κατισχύειν, μὴ
πλασῶς, ἀλλὰ πεπισμύως. κα-
θόλου δὲ ὦντο δὲ ὑπολαμβάνειν,
μηδὲν εἶναι μείζον κακὸν
ἀναρχίας. ἔ γὰρ πεφυκέναι τὸν
ἀνθρώπον ἀσώζεσθαι, μηδε-
νὶς ὁπισσάμεναι. * Τὸ μένειν 176
ἐν τοῖς πατέροις ἔθεσί τε καὶ νο-
μίμοις, ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
ἐκείνοι, καὶ ἡ μικρὰ χεῖρ ἐπύρων.
τὸ γὰρ ῥαδίως δοτοκηδὲν ἀπὸ τῶν
ὑπαρχόντων νόμων, καὶ οἰκείας
εἶναι ²¹ καινοτομίας, ἐδαμῶς εἶ-
ναι σύμφορον ἔ σωτήριον. πολλὰ
μὲν ἐν καὶ ἄλλα τ' πρὸς αὐτὸ θεὸς
ὁσίας ἐχόμενα ἔργα διεπράξατο,
σύμφωνον ἑαυτῇ τ' βίον τοῖς λόγοις
ὁπιδεικνύων. ἔ χεῖρον ᾗ ἐνὸς μνη-
μονόσση, διωαμύως καὶ τὰ ἄλλα
σαφῶς ἐμφανέειν. * Εἰρῷ δὲ τὰ 177

intentionem. Vel, metum potentie superioris.

²⁰ Παρφυλάττοντας] Ex MS. pro
παραφυλάττοντας.

²¹ Καινοτομίας] Sic recte MS. pro

καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo MS. νοτομίας scriptum invenisset, illud in καὶ νομοτομίας mutandum censuit; invita di-
ya Critice.

πρὸς ²² τὴν πρεσβείαν τὴν ἐν Συβαρί-
 ριδι εἰς Κρότωνα ὡς ἀποδημιεῖν
 οἱ τὴν ἐξ αἰτίαν τὴν Φυγάδων ὑπὸ
 Πυθαγόρᾳ ῥηθέντα καὶ παραχθέντα.
 ἐκείνῳ γὰρ, ἀνηρημένων πινῶν,
 τῶν μετ' αὐτὸν συνδιατρίψάντων,
 ὑπὸ τῇ ἡκόντων πρεσβυτέρων, ὧν ὁ
 μὲν τῶν ἀποχέροντων ὁ δὲ, ὡς πε-
 πλῶκετο ὑπὸ ἀρρώστιας τῇ τῆς
 σάσεως μεπαχέστον. ἐπὶ μὲν τῇ ἐν
 τῇ πόλει διαπρέμντων, ὅπως χρη-
 σωνται τοῖς πράγμασι, εἰπεῖν πρὸς
 αὐτὸν ²³ ἐπαίρους, ὡς οὐκ ἀνβύλοι-
 το μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωνήσαι
 αὐτὸν Κροτωνιάτης, καὶ δοκιμάζον-
 τῶν αὐτῶν, μηδ' ἱερεῖα τοῖς βωμοῖς
 προσάγειν ἐκείνης, καὶ αὐτὸν ²⁴ ἐκέ-
 τας δὸς τῶν βωμῶν δόσωσιν.
 προσελθόντων δὲ αὐτῶν τῇ Συβαρί-
 τῶν, καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν αὐ-
 τῷ λόγον ἀποδιδόντι τὴν ἡπι-
 μωμένων, καὶ θεμισθεῖν ἔφησεν.
 ὅθεν ἡπιῶντο αὐτὸν Ἀπόλλωνα φά-
 σκεν εἶναι, ὡς τὸ καὶ πρῶτον
 οἱ τὴν τῆς ζητήσεως ἐρωτηθέντες,
 διὰ τί πῶς ἐστὶν ἀνθρωπότητι τὸν
 πυθαγόρην, εἰ καὶ τὸ Ἀπόλλων
 λέγοντες αὐτὸν χρησμούς ἀξιώσειεν
 178 αὐτὸν αἰτίαν ἀποδεῖναι; * Πρὸς δὲ
 τὸν ἔπειτα, ὡς ἔπειτα, καὶ ἀγαλῶνται

Pythagoras dixerit feceritque,
 cum Legati Sybaride Crotonem
 ad repetendos exules advenissent.
 Fuerant enim à convictoribus ejus
 quidam à Legatis istis interfecti:
 ac unus quidem Legatorum cæ-
 dem propria manu perpetraverat;
 alius, ejus filius erat, qui seditionem
 excitaverat, fatoque naturali
 fuerat extinctus. Cum itaque de-
 liberarent Crotoniatæ quid facto
 opus esset; Pythagoras discipulis
 suis dixit, sibi non placere quod
 Crotoniatæ tantopere super hoc
 disceptent: suo quippe judicio,
 Legatos istos ne victimas quidem
 aris admovere aufuros; nedum ut
 supplices inde abstrahant. Cum
 deinceps Sybaritæ illum conve-
 nissent, querelasque suas ad eum
 detulissent; homicidæ objecta sibi
 excusanti, non dare se responsum,
 dixit. Unde eum incusarunt,
 quod se Apollinem esse jactaret;
 quia jam antea super quadam con-
 sultatione interrogatus, quare se
 res ita haberet; vicissim interro-
 gaverat sciscitantem, num & ab
 Apolline oraculi, si quod ipsi edi-
 disset, causam flagitaturus esset.
 Alius scholas ejus, ut putabat,
 irrisurus, quibus redditum anima-

²² Πρὸς τὴν πρεσβείαν τὴν ἐν Συβαρί-
 δι εἰς Κρότ.] Eadem historia tangitur
 supra, Num. 133.

²³ Εἰπαίρους] Ex MS. pro ἱπείρους.

²⁴ Ἰκέτας] Antea male εἰκέτας: quæ

duæ voces quam sæpissime locum inter
 se commutare solent. Per ἱκέτας autem
 hic intelligit exules, qui Sybaride Croto-
 nem fuga se receperant.

rum ab inferis docebat ; dixit , se literas illi ad patrem suum daturum esse , quoniam in infernum descendere paret ; præcepitque , ut inde remeaturus , à patre suo responsorias sumeret : huic respondit Pythagoras , sibi propositum non esse , ad impiorum sedes proficisci ; ubi probe sciât , homicidas puniri . Cum autem Legati convitia in illum jacerent , ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet ; quidam ex iis qui Crotoniatis à consiliis erant , postquam in cætera Legatorum invecus fuisset , adjecit : quod Pythagoram quoque convitiis lacerare aggressi sint , cui ne brutorum quidem animalium ulum maledicere ausurum foret , si ut primitus accidisse fabulis traditur , omnia animata denuo humana voce loquerentur . Reperit præterea & aliam methodum , qua , proposito animarum judicio , ho-

τῷ Διχαρίδων , ἐν αἷς ἀπεφαίνετο Πυθαγόρας , ²⁵ ἐπάνοδον εἶναι ταῖς ψυχαῖς , καὶ φάσκοντα πρὸς τὴν πατέρα δώσειν ὀπισθολὴν , ἐπειδὴν καὶ εἰς αὐτὰ μέλλοι καταβαίνειν , καὶ κελεύοντα λαβεῖν ἐπίτραν , ὅταν ἐπαυγὴ πῶρ' ᾖ πατρὸς . οὐκ , ἔφη , μέλλειν εἰς τὴν τῶν ἀσπεδῶν τόπον παραβάλλειν , ὅπως σιφῶς οἶδε οὐδ' σφαγῆς κολαζομένης . λοιδορηθέντων δ' αὐτῷ τῶν πρεσβυτέρων , καὶ κείνους προσεγγόντες ὅτι τὴν γαλατήαν , καὶ ²⁶ περιέραν ἀμύγας , πολλῶν ἀνελθόντων , εἶπε τις τῶν συμβεβληόντων πῆς Κροτωνιάταις , ἐπειδὴ τὰ ἄλλα τῶν ἑκόντων κατέδραμον , ὅτι καὶ Πυθαγόρα προσκίπτεον ἐπινοήσαντες , ²⁷ ὡς περὶ αὐτὸν πάλιν ἐξ ἀρχῆς , ὡς περὶ οἱ μῦθοι πῶρ' ἀδωκάσιν , ἀπάντων ἐμψύχων τὴν μὲν αὐτῷ φωνὴν τοῖς ἀνθρώποις ἀφιέντων , μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μηδὲν αὐτὸν τολμήσει βλασφημεῖν . * Καὶ ἄλλω 179 δὲ μέθραν ἀνεῦρε ἔκ ἀνασείλαν τὴν

²⁵ Ε' πάλιν] Obrechtus, reditum animarum ab inferis. Potius, regressum ad superos. Inde enim animas nostras in corpora descendisse , & eo tandem , variis purgationibus a terreno affectu liberatas , redire , Pythagorei , eosque imitati Platonici statuebant. De hoc quidem regressu animarum , sive περὶ ἀνόδου τῆς ψυχῆς , librum scripserat Porphyrius , laudatum Augustino de Civitate Dei lib. x. cap. 29. Uti contra περὶ καθόδου ψυχῆς , sive de descensu anime in corpus tractatum composuit Plotinus , qui hodie adhuc existat. Vide Lucam Holstenium de Vita

Scriptis Porphyrii Philos. pag. 46. & seq.

²⁶ Περιέραν] Cum Arcerio lego περιέραν : sed simpliciter expono , cum se aspergeret , vel lustraret aqua marina.

²⁷ ὡς περὶ αὐτὸν πάλιν ἐξ ἀρχῆς] Est locus obscurus , & procul dubio corruptus , quem sic legendum conseo , ὡς περὶ αὐτὸν πάλιν , ὡς περὶ αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς συμβεβλησιν οἱ μῦθοι πῶρ' ἀδωκάσιν , &c. Hanc lectionem Obrechtus quoque ob oculos habuit. Βλασφημεῖν περὶ αὐτοῦ , recte dicitur : non autem ὡς περὶ αὐτοῦ .

ἀνθρώπους ἀπὸ τῆ ἀδικίας, ἀλλὰ τὸ
 κρείστως τῆ ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀλη-
 θῶς πάντῃ λεγομένῳ, εἰδὼς δὲ ἔ-
 χρησιμον εἶναι εἰς τὸ Φόβον τῆ ἀδι-
 κίας. ²⁸ πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικεῖσθαι
 δεῖν παρήγγαλλεν, ἢ κτείνειν ἀνθρώ-
 πον. ἐν αὐτῷ γὰρ κεῖσθαι τὸ κρεῖσσιν,
 ἐκλογιστόμενος ²⁹ τὸ ψυχῶν καὶ πᾶσι
 εἶναι αὐτῆς, καὶ τὸ πρῶτον τῶν ὄντων
 φύσιν. βελόμηνον δὲ τὸ ἐν τοῖς
 ἀνίστοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπίροις
 πεπερασμένῳ καὶ ἴσῳ καὶ σύμμε-
 τρον δικαιοσύνην ἐξασθεῖσαι, καὶ
 ὅπως δεῖ πάντῃ ἀσπασί, ὑψηλῶς
 ἰδοῦσαν τὴν δικαιοσύνην ἔφη προσκοι-
 νῆται τῷ ἀνθρώπῳ ὅσῳ, ἔπειτα μόνον
 τῶν ἐν γεωμετρικῇ ἀσφαμενῶν
 ἀπείρους μὲν ἔχοντας τὴν ἀσφαμενῶν
 συστάσεις, ὁμοειδῶς δὲ ἀλλήλοις
 ἀσφαμενῶν, ἵπας ἔχοντες τὴν διω-
 180 μῶν ἀσφαμενῶν. * Ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ
 πρὸς ἑαυτὸν ἀρετῇ ἐστὶν ἀσφαμενῶν
 νη, καὶ ταύτης τοιαύτην πᾶσι τρέψαν
 λέγεται ὑπὸ τῆς Πυθαγορείου ἐξου-
 σίας εἶναι γὰρ καὶ πᾶσι ὁμοιότητας,
 πᾶσι μὲν εὐκαιρον, πᾶσι δὲ ἀκαιρον
 διακρίνειν τῇ ἡλικίας καὶ ἀξιοφρο-
 νείας, καὶ ἀξιώματι, καὶ εὐκαίᾳ καὶ συγ-
 νικῆς, καὶ εὐεργασίας, καὶ εἴ τι ἄλλο
 τοιαύτην ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀξιοφρο-
 νείας ὅν ὑπάρχει. ἐστὶ γὰρ ὁμοιότητας
 εἶδος, ὃ φαίνεται νεώτερον μὲν πρὸς

mines ab injustitia revocavit; gna-
 rus equidem & vere istud doceri,
 & ad injustitiam metu reprimen-
 dam, plurimum conducere. Mul-
 to itaque satius esse dicebat, in-
 juria affici, quam hominem occi-
 dere: apud inferos enim repositum
 esse judicium, ubi anima, ejusque
 essentia, & princeps entium natu-
 ra examinetur. Cum autem sibi
 proposuisset, rebus inæqualibus
 mensuraque carentibus, & infinitis,
 determinatam, æqualem & com-
 mensuratam justitiam inducere,
 simulque exemplo quoque osten-
 dere, quemadmodum illa in usum
 deducenda esset; similem dixit esse
 justitiam illi figuræ, quæ sola in
 diagrammatibus Geometricis infi-
 nitas figurarum compositiones ha-
 bet, inæqualiter quidem inter se
 dispositas, sed æquales potentie
 demonstrationes producentes. Et,
 quoniam in consuetudine quoque
 cum aliis justitia quædam consistit,
 talem ejus modum à Pythagoreis
 traditum esse ferunt: quandam ni-
 mirum vivendi cum aliis rationem
 opportunam esse, aliam importu-
 nam: & differre has inter se, di-
 versitate ætatis, dignitatis, necessi-
 tudinis, meritorumque, & si quid
 aliud discriminis inter homines oc-
 currit. Esse enim convictus quod-
 dam genus, quo, si juvenis erga

²⁸ Πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικ.] Hæc legun-
 tur etiam supra, Num. 137.

²⁹ Ἐκλογιστόμενος] Lego, ἐκλογιστόμε-
 νον, ut referatur ad κρεῖσσιν.

ætati sibi similem utatur, minime id importunum videatur; tale autem sit, si id juvenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc ætatem juvenibus omni iræ, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, & totam hujusmodi importunitatem devitandam esse: sed & parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem pervenit, neque decorum neque tempestivum fore, familiarius, liberiusve, aut alio ex prædictis modo agere. Hisce similia de conversatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quæ nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam & multiformem opportuni temporis usum: siquidem & qui irascuntur, atque animo commoventur, partim tempestive, partim intempestive id facere: itidemque inter eos qui appetitu cupiditateque & impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem favere, alios ab ea destitui: eandemque cæterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum & interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, & certa quadam

νεώτερον οὐκ ἀκαιρὸν εἶναι· πρὸς ἣ τὸν πρεσβύτερον ἀκαιρὸν. ὅτε γὰρ ἐργῆς, ὅτε ἀπειλῆς εἶδ' ὅτι πᾶν, ὅτε θρασυτήτ', ἀλλὰ πᾶσαν τ' τοιαύτῳ ἀκαιρίαν εὐλαβεῖον εἶναι.³⁰ τῷ νεωτέρῳ πρὸς τ' πρεσβύτερον. Ὡς ἀπλήσιον δὲ πινὰ εἶναι καὶ τὸν περὶ τ' ἀξιώματ' λόγον.
 * Πρὸς γὰρ ἄνδρα Ἰπὶ καλοκαγα- 181
 θίας ἤκοντε ἀληθινὸν ἀξίωμα, ὅτ' εὐαγγέλιον, ὅτ' εὐκαιρὸν εἶναι προσφέρειν, ὅτε παρρησίαν πάλιν, ὅτε καὶ λοιπὰ τ' δὲ πῶς εἰρημῶν.
 Ὡς ἀπλήσια ἣ τέστις καὶ³¹ περὶ τ' πρὸς οὗτ' ὁμοίως ἐμιλίας διελέγχετο. ὡσαύτως δὲ ὅτι περὶ τ' πρὸς τὰς εὐεργείας. εἶναι ἣ περικίλιν πινὰ ὅτι πολυειδῆ τ' τὰ καιρὰ χρεῖαν. καὶ γὰρ τ' ὀργισμῶν τε ὅτι θυμῶν τε ὅτι μὲν εὐκαιρῶς τέστι ποιῆν, οὗτ' δὲ ἀκαιρῶς. καὶ πάλιν τ' ὀργισμῶν τε καὶ Ἰπὶ θυμῶν καὶ ὀργισμῶν ἐφ' ὅτι πῶς, πῶς μὲν ἀκαταστάτων καιρὸν, πῶς ἣ ἀκαιρίαν. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον ὅτι περὶ τ' ἄλλων παθῶν τε καὶ πράξεων καὶ³² ἀφ' ὅτων καὶ ὁμοίων καὶ ἐν τῷ ὅτι. * εἶναι ἣ 182
 τὸν καιρὸν μέχρι μὲν πινὸς διδασκῶν, καὶ³³ ἀπαράλογον, καὶ πικρολο-

³⁰ Τῷ νεωτέρῳ] Ex MS. pro τῶν νεωτέρων.

³¹ Περὶ τ' πρὸς τὰς ὁμοίως ἐμ.] Locum ante mutilum ex MS. supplevi. In prioribus enim Edit. desunt verba hæc, πρὸς

τὰς ὁμοίως ἐμιλίας διελέγχετο. ὡσαύτως δὲ ὅτι περὶ τῆς.

³² Διακρίσεων] Ex MS. pro corrupto ἀφ' ὅτων.

³³ Ἀπαραλόγον] Ἀπὸ κατὰ repetitionem

ρίαν ὀπιδεχομένην· καθόλου δὲ καὶ
 ἀπὸ τῶν εἶδεν αὐτὰ τέτων ὑπαρ-
 χειν. ἀκόλουθα δὲ εἶναι καὶ χαιδὸν
 πιαῦτα, οἷα συμπάρεπιδα τῇ τῷ
 καιρῷ φύσιν, τὴν πὲρ ὀνομαζομένην
 ὥραν, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ ἀρμόδιον,
 καὶ εἰ πὲρ ἄλλο τυγχάνει τέττοις ὁμο-
 γήεις ὄν. δὲ χαιδὸν δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν
 παντὶ ἐν πὲρ πμωπῶτων εἶναι,
 ὁμοίως ἐν ὀπισθῇ πὲρ, καὶ ἐμπροσθῇ,
 καὶ ἐν γῆρας· καὶ πάλιν δύο, ἐν
 οἰκίᾳ πὲρ, καὶ πόλει, καὶ στρατοπέδῳ,
 καὶ πᾶσι τοῖς τοιαύτοις συστήμασι.
 θυοδωρήτορ δὲ εἶναι καὶ 34 θυσι-
 νοπίον τὸ τῆς δὲ χαιδὸς φύσιν ἐν πᾶσι
 τοῖς εἰρημίοις. ἐν γὰρ 35 ὀπισθῇ-
 μαις εἰ τὸ τυχεύσης εἶναι Διανοίας,
 τὸ καταμαθεῖν πὲρ καὶ κεῖναι κα-
 λῶς βλέψαντες εἰς τὰ μέρη τῆς
 πραγματείας, πῶς τέτων δὲ χαιδὸν.
 183 * Μεγάλῳ δὲ εἶναι Διανοεῖν,
 καὶ χαιδὸν περὶ ὅλα πὲρ ἐν παντὶ τὸ
 κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ ληφθείσης
 ὀρθῶς τῆς δὲ χαιδὸς. εἶδεν γὰρ, ὡς
 ἀπὸ τῶν εἰπεῖν, ἐπὶ τὸ μὲν ταῦτα ὕμνους
 γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινης

ratione, ac via, & arte compre-
 hendi posse; univérse autem &
 simpliciter præceptorum artisque
 formulam respuere. Adhærere au-
 tem illi natura veluti pedissequas
 quasdam, id quod elegans & con-
 cinnum dicitur, itemque decorum,
 congruum, & si quid aliud hisce
 geminum est. Pronunciabat au-
 tem insuper, quantivis pretii esse
 principium; unum quidem in uni-
 versitate mundi; itemque in scien-
 tia, in experientia & in generatio-
 ne: duo vero, in domo, in urbe,
 in exercitu, & in omnibus ejus-
 modi compositis corporibus: natu-
 ram autem principii in præfatis
 omnibus cognitu perspektuque per-
 quam difficilem esse: nam in scien-
 tiis non vulgaris ingenii haberi,
 ex tractatione partium, intellectu
 judicioque recte assequi, quale
 earum principium sit: plurimum
 autem referre, & propemodum de
 universa rerum omnium cognitione
 actum esse, si principium non
 recte comprehendatur: ignorato
 enim vero principio, nihil, ut sim-
 pliciter dicam, sani deinceps con-

dum est, μήποτε. Περὶ λόγον autem
 significat id, quod contingit præter ex-
 pectationem, vel præter rationem; sive,
 quod adeo incertum est, ut nulli consi-
 lio humano subjaceat. Hinc ἀπερίλογον
 contra dicitur de re, quæ non est adeo
 incerta, quin aliquatenus a nobis prævi-
 deri, & consilio ad certum finem dirigiri
 possit.

11 Δυσίτητον] Vocem esse mendosam,

quibus facile videt. Arcerius conjiciebat,
 δυσίτητον, vel δυσάτητον: quod repu-
 diandum. Desider. Heraldus Animad-
 vers. in Jambl. cap. ix. in fin. δυσίτητον,
 vel δυσάτητον: quorum posterius ad ve-
 stigia corruptæ lectionis propius accedit.
 Nos proxime accesserimus, si legamus,
 δυσάτητον: prout Jamblichum initio
 scripsisse nullus dubito.

stitui poterit. Eodem modo se-
rem etiam cum principatu habe-
re : neque enim domum , neque
civitatem recte institui posse , nisi
& verus princeps præsit , & impe-
rium in volentes exercent. Ete-
nim utrisque consentientibus im-
perium administrari debere , prin-
cipe scilicet , & subditis : perinde
uti disciplinæ quoque , si rite quis
eas instituere velit , utrisque etiam ,
docente nimirum & discente , vo-
lentibus id debet fieri : nam si al-
teruter reluctetur , nunquam , quod
sub manibus est , opus , ad propo-
situm finem perveniet. Sic igitur
probatur , æque præclarum esse ,
si imperantibus obsequium , præ-
ceptoribus vero faciles aures præ-
stentur : huiusque moniti ipso ope-
re tale specimen dedit : ad Phe-
recydem nimirum Syrium , præ-
ceptorem suum , ex Italia in De-
lum profectus est , ut ei , pedicu-
lari , ut vulgo nominari solet ,
morbo laboranti opem ferret ; in-
que hac cura ad mortem ejus usque

δερχῆς. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον ὅ-
τι καὶ τὸ ἐπίστας δερχῆς. ἔτι γὰρ οἰ-
κίαν εὖ ποτε ἀν οἰκισθῆναι , μὴ
ὑπαρξάντες ἀληθινὰ ἄρχοντες ,
τῆς δερχῆς τι ³⁵ ἐκκρίσις. ἀμφοτέ-
ρων γὰρ δὲ βελομένων τὸ ὀπίσταν-
ταίαν γίνεσθαι , ὁμοίως τὰ τε ἄρχον-
τες , καὶ τὸ δεχομένους. ὥστε ὅ-
τις μαθήσας τὰς ἐρῶντας γινώσκας
ἐκκρίσις ³⁵ δὲ ἔστιν ³⁶ ἵασις γίνεσθαι ,
ἀμφοτέρων βελομένων , τὰ τε δι-
δάσκοντες , καὶ τὸ μαθησκόντες .
ἀντιπείνουντες γὰρ ὁπίστανται δὴ ποτε
τὸ ἀντιπείνουντες , ὅτι ἀνὸς ὀπίστανται
καὶ τὸ ἀντιπείνουντες τὸ προκείμενον ἔργον .
ἔτι μὲν ἐν τῇ πείσσει τοῖς ἀρχαῖς
καλὸν εἶναι ἐδοκίμαζε , καὶ τὸ τοῖς
διδασκάλους ὑπακούειν . τεκμή-
ριον δὲ τὸ ἔργον μέγιστον παρέχεται
τοῖς τοῖς . * Πρὸς ³⁷ Φερεκύδην τὸν 184
Σύριον , διδάσκαλον αὐτῶν γινόμε-
νον , διὰ τῆς ἰταλίας εἰς Δῆλον
ἐκομίσθη , νοσησάντων τε αὐτὸν ,
ὡς περὶ τῆς ³⁸ γυναικὸς τῶν ἰσχυρῶν
τῆς ³⁹ Φθειράσεως πύξης , καὶ κη-
δόντων αὐτὸν , ⁴⁰ παρέμεινεν τε ἀρχῆς

³⁵ Ε'κκρίσις.] Ε'κκρίσις lego : eaque
lectio ex sequentibus satis confirmatur.

³⁶ Δίς ἵασις γίνεσθαι.] Vel scribendum
est δι' ἵασις , deleta voce ἵασις , ut su-
pervacanea ; vel , δις πύξης γίνεσθαι.

³⁷ Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον.] Vide Por-
phyrium , Num. 55. & Nostrium infra ,
Num. 251. ubi eadem historia iisdem ver-
bis narratur.

⁴⁰ Περιμένει.] Sic recte MS. itemque
Porphyrius , & Noster infra , dictis locis.

Prior autem Edit. corrupte , ὡς περὶ τῆς
de quo mendo Lectorem iamdudum etiam
monuit Salmasius ad Solinum , pag. 183.

³⁸ Φθειράσεως.] Itidem ex MS. pro
Φθειράσεως. Ceterum Pherecydem mor-
bo pediculati obisse , plures testantur
Scriptores ; quorum testimonia collegit
Menagius ad Lucr. in Pherecyde , Num.
218.

⁴⁰ Περιμένει.] Sic MS. At prior
Edit. male περιμένει.

185 * Πρὸς γὰρ μὲν τὰς σωτηρίας, καὶ τὸ πλὴν ὅσων ἀπεπαλήρωσε παρὰ τὴν αὐτῆς καθηγμένα. ἔτω παρὲς πολλὰ τὴν παρὰ τὴν διδασκαλὸν ἐπιείηται σωθῆναι.

* Πρὸς γὰρ μὲν τὰς σωτηρίας, καὶ τὸ ἀψόδῃν ἐν αὐταῖς, ἔτως εὖ παρεσκεύαζε ὅτι ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, ὥστε φασὶ περὶ Λύσιον προσκυνησάμεναι ἐν Ἡρώας ἱερῷ, καὶ ἐξίεντα σωτηρίῃν Εὐρυφάμῳ Συρακούῳ τῷ ἐπαίρων πνί, παρὲς τὰς προσκύλαια τῇ θεῇ εἰσίστηναι. προσέειπεν αὐτὸν, μέγας αἶν καὶ αὐτὸς προσκυνησας ἐξέλθοι, ἰδραδὺν αἶμα πνί λιθίνῳ θώκῳ, ἰδρυμένῳ αὐτῷ. ὡς δὲ προσκυνησας ὁ Εὐρυφάμῳ, καὶ ἐν πνί θλασθήσεται καὶ βαθυτέρῳ κατὰ τὴν ἐνοίαν θυόμενῳ, δὲ ἐπὶ τὰς πυλῶν ὁκλασθήσεται ἀπηλάττει, τὸ π τῇ ἡμέρας λοιπὸν, καὶ τῇ ὀπτιῇ νύκτι, καὶ τὸ πλέον μέρῳ ἐπὶ τῇ ἄλλῃ ἡμέρας ⁴¹ εἶλεν ἀτρεμέας, προσέειπεν ὁ Λύσις. καὶ τὰχα αἶν ⁴² ὅτι πλείονα αὐτῷ ἦν, εἰ μήπερ ἐν τῷ ὁμακείῳ τῆς ἐξῆς ἡμέρας θυόμενῳ ὁ Εὐρυφάμῳ, καὶ ἀκέραιος ὀπτιζόμενος παρὲς τῷ ἐπαίρων τῷ Λυσίδῳ, ἀνεμνήσθη. καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἐπὶ προσέειπεν αὐτῷ τῷ σωτήρῳ ἀπὸ

perduravit, defunctoque doctori suo iusta persolvit: tanti fecit studium praeceptoribus debitum. Ad pacto vero conventa religiose servanda ita discipulos suos formavit Pythagoras; ut referatur, Lysidem aliquando in templo Junonis adoratione functum, inter exeundum incidisse in Euryphamum Syracusanum, qui unus è grege condiscipulorum erat, qui-que templum ingressurus, circa propylæa versabatur: hic itaque cum Lysidi praecepisset, ut enim praeistolaretur, donec ipse quoque, adorato Numine, exiret; Lysidem in sedili quodam ex lapide ibi constructo eum opperiturum confedis-: sed Euryphamum adoratione peracta, in profundas quasdam meditationes prolapsus, ejusque quod cum Lyside constituerat, oblitus, per aliam portam templo excessisse. Lysidem autem quod lucis reliquum erat, noctemque insequentem, cum bona diei subsecutæ parte immotum perfedis-: nec finis fuisset, nisi Euryphamus postridie auditorium ingressus, desiderari à condiscipulis Lysidem audivisset: sic enim erroris sui admonitus eum ex pacto adhuc expectantem ab-

⁴¹ Εἶλεν ἀτρεμέας, προσέειπεν ὁ Λύσις. Nullus hic sensus. Quare, vel scripsim, ἀτρεμέας προσέειπεν ὁ Λύσις, deleta voce εἶλεν: vel, εἶχεν ἀτρεμέας, προσέει-

πεν ὁ Λύσις.

⁴² Ἐπὶ πλείονα. Scribe, ἐπὶ πλείον. Litera enim α ex sequenti voce τῇ πλείον adhaesit.

duxit ; oblivionisque suæ causa commemorata, adjecit, eam sibi à Deorum aliquo injectam, ut Lyfidis in pactis servandis constantia probaretur. Sancivit insuper abstinētiā ab animalibus, tum ob alias multas rationes, tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret : qui enim animantium cædem, ut nefariam, & naturæ adversam, abominari adfuerit ; illum judicabat multo magis pro injusto habiturum esse, hominem necare, bellumque in posterum gerere ; cum Mars cædium veluti præses & legislator existat ; utpote qui illis etiam alatur. Præterea symbolum illud, stateram non esse transfiliendam, ad justitiam quoque adhortatio est ; omniaque juste agere præcipit : uti demonstrabitur cum *de Symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens præ se studium tulit Pythagoras, ut hominibus justitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis, sequitur ut de temperantia agamus : ubi dicendum erit, quemadmodum & Ipse illam excoluerit, & familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem ejus præcepta jam superius

⁴³ Εἰρηνοποιὸν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιέοντα, quod in priore Edit. legitur.

⁴⁴ Ἐν τοῖς περὶ συμδείων] Intelligit

καὶ, τῶν αἰτίων εἰπὼν τὴν λήξιν, καὶ προσπαθεῖς, ὅτι ταύτῃ δέ μοι θεῶν τις ἐνήκει, δοκίμιον ἐσθλῶν τῆς σῆς περὶ σωτηρίας εὐσεβείας. * Καὶ τὸ ἐμφύχων ἢ ἀπέχεσθαι ἐνο- 186 μοθέησε, ἀλλὰ πᾶν ἀλλὰ πολλὰ, καὶ ὡς ⁴³ εἰρηνοποιὸν τὸ ὁπτιήδωμα. ἐπιζόμενοι γὰρ μουσικήσιν φέρον ζώων, ὡς ἀνομον ἐστὶν φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώπρου τὸ ἀνθρώπων ἡγεμόνοι κτείναν, ὅσην ἐπὶ ἐπιδέμεν. φόνων ἢ χορηγίας καὶ νομοθέτης ὁ πόλεμος. τέτις γὰρ καὶ σωματοποιεῖται. καὶ, τὸν ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ἐστὶν ὡς ἀγκυλίσμα, πάντα πᾶσι δίκαια ὡς ἀγγέλλον ἀσκεῖν. ὡς ⁴⁴ ἐν τοῖς περὶ συμδείων δεχθήσεται. πίνονται ἀρα ἀλλὰ πάντων τέτων μετὰ τὴν σωτηρίαν περὶ τῆς δικαιοσύνης ἀσκησιν ἐστὶν ὡς ἀσκήσεις εἰς ἀνθρώπους πεποιημένον Πυθαγόρας, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις ἐστὶν τοῖς λόγοις.

K E Φ. λα'.

Επεὶ δὲ τῷ περὶ τέτων λόγῳ ὁ 187 περὶ σωφροσύνης, ὡς πᾶσι αὐτῶν ἐπιτήδωκε, καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμάσις. ¹ εἰρηται μὲν ἐν ἡδὴ τῇ κρίσει ὡς ἀγγέλλεται περὶ αὐτῆς, ἐν

Protrepticum, in quo de Symbolis Pythagoreorum egit.

¹ Εἰρηται μὲν ἐν ἡδ.] Supra, Cap. vii.

οἷς περὶ Ἐσθέρῳ τὰ ἀσύμμετρα
πάντα δοκῶσιν διώρεται. τῷ δὲ
αὐτῷ εἶδός ἐστιν ὁδοχὴ ἐμφύχων
ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων
πινῶν ἀκροάσεων, καὶ τὸ ὡραπιε-
ῶμαι μὲν ἐν ᾧ ἐστίασεν τὰ ἡδέα καὶ
πολυπλῆ ἐδέσματα, ὁδοπέμπειται
δὲ αὐτὰ τοῖς οἰκέταις, ἕνεκα ἑ-
λάσσει μόνον τοῖς Ὀπισθυμίας ὡρα-
πιγέμενα· καὶ τὸ, χρυσὸν ἐλδύ-
ραν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ
τοῖς ἐπαίροις. καὶ ὡς ἐπύρειαι ἢ αἰ
τῷ λογισμοῦ, καὶ αἰ εἰλικρινεῖται ᾧ
ἐμπροσθιόντων, τῷ αὐτῷ εἶδος.
188 * Ἐπὶ ἡ ἑχεμυδία τε καὶ παυτολῆς
σιωπῆς, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
συνασκήσαι, ἢ τε σιωπῶν ④ καὶ
ἀδιάπτωτος ⑤ πρὸς τὰ δυσλητήτα-
τα ᾧ θεωρημάτων ἀνάληψις τε καὶ
ἐξέτασις. Διὸ ἡ πῦρ καὶ αἰωνία καὶ
ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοῦπνια, δόξης
τε καὶ πλάτης καὶ τῶν ὁμοίων
ἀντιπότηδωτ ⑥ καὶ κατεξανάσεις.

commemorata sunt, quibus omnia
immoderata igne ferroque præ-
scindenda esse, definitum fuit.
Ejusdem generis est abstinencia ab
animalibus; itemque à cibis gulæ
irritamenta habentibus, rationis-
que impediens promptitudi-
nem & integritatem: sed & eodem
pertinet, quod epulæ suaves &
opiparæ in conviviis apponebantur
quidem, sed ad servos mox able-
gabantur; ad appetitum quippe
coercendum duntaxat appositæ: &
quod nullam ingenuam mulierem,
sed solas meretrices aurum gesta-
re voluit. Deinde taciturnitas, &
omnibus numeris absolutum silen-
tium; quo linguæ continentia exer-
cebatur: porro intentæ & continua
ruminatio, & pervestigatio difficil-
imarum speculationum; & propter
istâ cibi somnique parsimonia; tum
gloriæ, divitiarum, similibusque
inaffectatus contemptus; seniorum
sincera & infucata reverentia; erga
pares æqualitas humanitasque non

* Ἀποχὴ ἐμφύχων ἀπ.] Confer supra, Num. 68.

† Αἰ ἐπύρειαι ἢ αἰ ἑ λογισμῷ, καὶ αἰ εἰ-
λικρ.] Hæc in alienum locum rejecta
sunt, & adeo turbata, ut nec caput nec
pes veræ sententiæ in illis appareat. Con-
jungenda enim sunt cum præcedentibus
illis, βρωμάτων πινῶν ἀκροάσεων, eademque
sic scribenda, τοῖς ἀρχαῖοις καὶ τοῖς τῷ
λογισμῷ εἰλικρινεῖται ἐμπροσθιόντων. Vide
Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
occurrit.

‡ Καὶ ἀδιάπτωτος] Schefferus de Phi-
lof. Ital. pag. 115. vertit, Ac ne minime

quidem spiritu praderent doctrinas: sed
male. Rectius Obrechtus. Locus autem
hic non solum legitur supra, Num. 68.
sed etiam infra, Num. 225.

§ Κατεξανάσεις] Vocem hanc Lexica
vulgata ignorant; nec eam temere alibi
reperias. Exstat tamen etiam apud Lon-
ginum Cap. VII. Num. 6. ubi Faber exi-
stimabat, vocem illam nusquam alibi re-
periri Significat autem κατεξανάσεις pro-
prie, animus contra aliquid insurgendi;
vel una voce, contemptum: ut Obrechtus
recte reddidit. Nam supra Num. 69.
vox hæc cum κατεφρόσεις jungitur.

facta; juniorum directio & adhortamenta invidia vacua; omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit præterea virorum illorum continentiam, & quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam cognoscere, quæ Hippobotus & Neanthes de Myllia & Timycha Pythagoreis, memoriz prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, cum nihil inexpertum omitteret, non potuisse tamen ullius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; utpote qui ingenium ejus imperiosum, & à legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymeno Syraculano, Dionis fratre, viris immisisse, ut cum pro more & temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in usu quippe habebant, ut pro diversis anni tempestatibus, domicilium mutarent, & loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione convallibus obfita, quam PHALAS i. e. cacumina sive apices nominabant, qua illis necessa-

καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόκριτον πρὸς
 οὖν προσήκοντας· πρὸς ᾧ τὰς ὁμή-
 λικας ἀπώλας· ὁμοίηται δὲ Φε-
 λοφροσυνῇ· ὁ συνειπίσις δὲ καὶ
 παρρημiosis πρὸς οὖν νεωτέρους
 φθόνος χωρὶς· καὶ πάντα ὡς ποιεῖ-
 ταί· εἰς τὸ αὐτὴν ἀρετὴν παχθῆναι.
 * καὶ ἐξ ἧν δι' ἱπποβοτῶν καὶ 189
 Νεάνθηος περὶ Μυλλίας καὶ Τιμύχας
 τῶν Πυθαγορείων ἱστοροῦσι, μαχρὴν
 ἔνεστι τὸ ἐκείνων τὸ ἀνδρῶν σωφρο-
 σιών, καὶ ὅπως αὐτὴν Πυθαγόρας
 παρέδωκε. τὸν γὰρ Διονύσιον τὸν τυ-
 ραννον Φασὶν, ὡς πάντα ποιεῖν
 ἔδεικνεν αὐτῶν ἐπιτόγχανα τὸ Φι-
 λίας, φυλακιστῶν δὲ περὶ τα-
 μῶν τὸ μοναρχικὸν αὐτῶν ἐπὶ τῶν
 νομον, λόχον πᾶσι τριτάκτους ἀν-
 δρῶν, ἡγεμῶνας Εὐρυμῶνας Συρε-
 κισίας, Δίωνος ἀδελφῆς, ὁπι-
 πίμψαι τοῖς ἀνδράσι, λοχήσονται
 τὸ μεταβάσιν αὐτῶν τὸ δὲ Τάραν-
 τος εἰς Μεταπόντιον εἰσθῆναι καὶ
 καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμόζοντο γὰρ πρὸς
 τὰς τῶν ἁγίων μεταβολὰς, καὶ πόδας
 εἰς πᾶσι ποιάδε ἐπέλεγον τοὺς ὁπληθείας.
 * Ἐν δὲ φάλας, χωρὶς τὸ Τά- 190
 ραντος Φαραγγῶδες, καὶ ὁ
 σωέβαιεν αὐτοῖς ἀναγκαιῶς τῶν

Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamvis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur.

Ἡ συνειπίσις] Supra, Num. 69. minus recte legitur, συνειπίσις.

Ἡ ὁρῶν] Ex MS. pro ἱρῶν: quod Ar- cerius montium verterat; haud parum sane a loci hujus sensu aberrans.

Ἡ ἐν δὲ φάλας] Sic MS. At prior Edit. corrupte & nullo sensu, ἐν δὲ φά- λας.

ὁδοιποροῦσαν γίνεσθαι, ἐλόχα καπη-
 κρύψας τὸ πλῆθος ὁ Εὐρυμνῆς.
 ἐπειδὴ ὅτε εἰς προσιδόμενοι ἀφικον-
 το οἱ ἄνδρες περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὴν
 πόλιν, ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλα-
 λάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρατιῶται. οἱ
 δὲ ἐκτραχθέντες μετ' εὐλαθείας
 ἅμα τι διὰ τὸ αἰφνίδιον, καὶ αὐτὸ
 τὸ πλῆθος, (ἦσαν γὰρ αὐτοὶ σύμ-
 παντες δέκα πρὸς τὸ ἀριθμὸν) καὶ ὅτε
 ἄνθρωποι πρὸς τοικίως ὠλισμέ-
 νους διαγωνισόμενοι ἐμελλόντων ἀλίσκει-
 σθαι, δρόμον καὶ φυγὴν διανοώζον
 αὐτοὺς διεγνώσαν, καὶ τότε ἀλλό-
 τριον ἀρετῆς πηρέμφοι. πρὸς γὰρ
 ἀνδρείαν ἤδη φέροντο καὶ ὑπο-
 μένουσαν ὀπίστημι, ὡς ἂν ἐρῶς
 ὑποαγορεύει λόγος. καὶ ἐπὶ τούτοις
 191 νον ὅτε ἦδη τότε. * Βαρύλοι γὰρ
 τοῖς ἑσπείροις ἀπελείποντο, οἱ οὖν
 Εὐρυμνῆς δὲ διωγμῶ, ¹⁰ εἰ μήπερ
 φερόντες ἐνέτυχον πεδῶν περικυά-
 μοις ἑσπερίων ἐπὶ τηλοπείκας
 καὶ μὴ βαλόμενοι δόγμα ὥρα-
 βαίνειν, τὸ κελεύον, κυάμων μὴ
 θιγγάνειν, ἔησαν, καὶ ὑπὸ ἀνάγκης
 λίθοις καὶ ξύλοις καὶ τοῖς προσευχῶν
 ἑκαστος μέχρι πύλας ἡμιώοντο
 οὖν διακόντας, μέχρι τινὰς αὐτῶν
 μὲν ἀνρηκίαι, πολλὰς δὲ πρᾶ-
 ματικίαι· πάντας μὲν ὑπὸ τῷ δο-

rio transeundum erat, copias suas
 Eurymenes in insidiis collocave-
 rat: cumque Pythagorei nihil ta-
 le metuentes, circa meridiem eo
 pervenissent, milites clamore edi-
 to, latronum more in eos irrue-
 runt. Illi vero re improvisa, nu-
 meroque insidiantium, nam ipsi
 non amplius decem erant, in me-
 tum terroremque coniecti, ac se
 facile captum iri rati, quod iner-
 mes adversus perarmatos pugna-
 turi essent, cursu fugaque sibi
 consulere decreverunt: minime id
 à virtute alienum existimantes;
 quippe qui probe noverant, for-
 titudinem fugiendorum & susti-
 nendorum, prout recta ratio
 dicaverit, scientiam esse. Nec
 cesserat infelicitèr consilium; si-
 quidem Eurymenis milites armis
 graves, fugientibus segnius insta-
 bant: nisi ad campum fabis con-
 situm, affatimque jam florentem
 pervenissent. Tum enim dogma
 illud, quod fabas attingere veta-
 bat, violare abnuentes, pedem
 fixerunt, & necessitate compulsi
 lapidibus, fustibus, & aliis qua-
 cunque præ manibus erant, tam-
 diu se contra hostes defenderunt;
 donec quidam ex ipsis cæsi, plu-
 res vulnerati, denique omnes à

* Οἱ οὖν Εὐρυμνῆς] Sic recte MS. pro
 corrupto, οἱ οὖν Εὐρυμνῆς, quod prior
 Edit. habet.

¹⁰ Εἰ μήπερ φερόντες] Prior Editio
 habet, εἰ μὴ φερόντες. At Nos re-
 presentavimus hic lectionem codicis MS.

satellitibus intercepti sunt : neque enim ullus eorum vivus capi sultit, sed omnes secundum fœdæ suæ regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes ejusque satellites valde conturbati erant, quod ne unicum quidem ad Dionysium adducere possent ; cum tamen in hunc unice finem à tyranno missi essent. Terra itaque cæsis injecta, communique tumulto iis ibidem extructo, domum redire parabant ; cum iis forte obvii facti sunt Myllias Crotoniates & Timycha Lacæna, uxor ejus, quos reliqua multitudo à tergo reliquerat ; quia Timycha, jam decem mensibus gravida tardius incederet. Hos igitur vivos in potestatem redactos ad tyrannum lati deduxerunt, nullo studio curaque omissa, quo illos incolumes conservarent. Dionysius autem, cognito quod acciderat, gravem mœrorem præ se tulit : Vos vero, ait ad Mylliam & Timycham, præ omnibus dignos à me honores consequemini, si in regni confortium mecum venire volueritis : quæ promissa cum illi respuissent ; at unum saltem si me docueritis, inquit Dionysius, incolumes, dato sufficienti præsidio, dimittam : interroganteque Myllia, quid tandem esset quod tantopere discere averet ; hoc, subjecit,

ρυφύρων ἀνααιρεθῆναι, καὶ μηδένα τοπαρέσθαι. ζωρηθῆναι, ἀλλὰ περὶ τῶτων θύνατον ἀσμεῖσαι κατὰ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. * Ἐν 192 συγχύσῃ πολλῇ τὸν τὴν Εὐρυμέδην, καὶ οὗτω αὐτῷ, καὶ ἐπὶ τῇ τυχεύῃ γυναικί, ἐκ μηδὲ ἑνὰ ζῶντα ἀγάγειν τῷ πεμφάντι Διονυσίῳ, εἰς αὐτὸ μόνον τὰ πρὸς τρεῖς ἀμφοῖς αὐτῆς. γῆς ἂν ἐπαμύναται τοῖς πιστοῖς, καὶ ἡρώων πολυάνδρῶν ὀπιχάσασθαι αὐτῷ, ὑπερέσθαι. εἶπε αὐτῇς ἀπλότῃσι Μυλλίας Κροτωνιάτης, καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία, γυνὴ αὐτῆς, δόπλελοιμφοῖς ἔπληθες, ὅτι ἔγκυον ἔσται ἡ Τιμύχα, τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε, καὶ χολαίως διὰ τὰ πρὸς ἐβιάζετο. τάς τῃ ζωρησάσθαι ἀσμεῖσαι περὶ τὸ τυραννικὸν ἥραγον, μετὰ πάσης καμνίδης καὶ ὀπιμαλείας διασώσασθαι. * Ὅ δὲ περὶ τὸ γερονότων διαφυγόντων 193 μὲν, καὶ σφόδρα ἄθυμους εἶφαιεν. Ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ, εἶπεν, ὑπερ πάντων τὴν ἀξίαν τῷ ξέῳ παρ' ἐμῷ πῆν, εἰ μοι συμβασίῳσθαι θέλησθε τὰ δὲ Μυλλίας καὶ τῆς Τιμύχας περὶ πάντα, ἀπεγγέλλετε, ἀνασφόντων. ἀλλὰ ἐν γὰρ με, εἶφεν, διδάξαντες, μετὰ τῆς ὀπιβαλλέσθαι προσημνίας διασώζεσθαι. πυθόμεθα δὲ ἔτι Μυλλίας, καὶ τί ποτ' ἐστίν, ὃ μαθὲν προσημνίῃται ὁ κῆνος,

" Ἀθυμους ἴφαιεν] Lego, ἀθυμους, ὡς ἴφαιεν.

ἔπεν ὁ Διονύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι
 ἣν οἱ ἐπαίρουσιν ὁδοφανεῖν μᾶλλον
 ἔλλοντο, ἢ κυάμους πατήσαι; καὶ ὁ
 Μυλλίας εὖθις, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν,
 εἶπεν, ὑπέμειναν, ἵνα μὴ κυάμους
 πατήσωσιν, ὁδοφανεῖν· ἐγὼ δὲ
 αἰρῶμαι, ἵνα τῆς σοι τ' αἰτίαν μὴ
 ἐξείπω, κυάμους μᾶλλον πατήσαι.

194 * Καταπλάγνεντο δὲ τὸ Διονύσιος,
 καὶ μεταπήσας κελύσαντο αὐτὸν
 σὺν βία, βασάνους ᾧ ὀπιφέρειν τῇ
 Τιμύχᾳ προσέτινοντο· ἐνόμιζε
 γὰρ, ὅτι γυναικὰ περὶ ἑαυτοῦ, καὶ
 ἔποχον, ἐρήμιον ᾧ τῷ ἀνδρὶ,
 ῥαδίως τῷτο ἐκλαλήσειν, φέβω
 τῷ βασιάνων· ἡ γυναικὶ δὲ συμ-
 βρούξασα ὅτι τῆς γλώσσης αὐτῇ
 ὁδόντας, καὶ ὁδοκῆψασα αὐτῇ,
 προσέτινσε τῷ Τυράνῳ, ἐμφαίνε-
 σαι, ὅτι εἰς ὑπὸ τῷ βασιάνων τὸ
 θῆλυ αὐτῆς νικητὴν πωαναγκα-
 σθείη τῶν ἐχεμυθευμένων τῷ ἀνακαλύψαι, τὸ μὲν ὑποκρίτησιν ἐκ
 ποδῶν ὑπὸ αὐτῆς ὡς ἐκείνηται.
 165 ἐξωπερικὰς Φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικῇ τυγχάνοιεν. * Παρα-

tyrannus, cur focii tui mori ma-
 luerint, quam fabas calcare? at
 ego, regessit è vestigio Myllias;
 malim fabas calcare, quam cau-
 sam hujus rei prodere. Quo re-
 sponso percussus Dionysius, Myl-
 liam è conspectu abripi, Timychæ
 vero tormenta admoveri jussit;
 ratus eam, utpote mulierem, &
 gravidam, & à marito destitutam
 facilius illud metu tormentorum
 indicaturam esse: sed virago illa
 dentibus linguam mordicis cor-
 reptam, abscidit, & in Tyran-
 num exspuit; coque illi demon-
 stravit, quod, licet sexus ejus mu-
 liebris tormentis succumbens, ta-
 cendum aliquid evulgare adigere-
 tur; ministra tamen loquendi à se
 è medio sublata præcisaque esset.
 Adeo difficulter ad admittendas
 extraneas, imo regias etiam ami-
 citias, adduci se passî sunt. Con-

¹² Συμβρούεσσι ἵπτι τῇ γλώσσης τὰς ὁδ.]
 Historiam hanc respexit Sanctus Ambro-
 sius, lib. 2. de Virginit. cap. 4. his verbis:
 Pythagorea quædam, una ex virginibus,
 celebratur fabulâ, cum a Tyranno cogere-
 tur secretum prodeve, ne quid in se ad ex-
 torquendam confessionem vel tormentis lice-
 ret, morsu linguam abscidisse, atque in
 Tyranni faciem despuisse: ut, qui interro-
 gandi finem non faciebat, non haberet,
 quam interrogaret. Hunc locum acceptum
 refero Ægidio Menagio, qui eum obser-
 vaverat in Historia Mulierum Philosophæ-

rum, ubi de Timycha agit. Apud eum
 plura vide. Cæterum pro συμβρούεσσι,
 quod ex cod. MS. revocavimus, prior
 Edit. male habet συμβύεσσι: quod Ar-
 cerius infeliciter in συμπύεσσι mutan-
 dum censebat.

¹³ Περικρίπτει] Sic recte MS. At
 prior. Edit. vitiose, περικρίπτει.

¹⁴ Δυσκατῆται] Operam hic ludit
 Arcerius, qui vocem hanc, quæ utique
 recte se habet, in δυσκατῆται mutandam
 censet.

similia hisce, silentii etiam præcepta fuerunt, quæ ad exercendam continentiam ducebant: cuius nimirum difficillimum genus est, linguam moderari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit, ut à profano & spurio pellicum commercio se abstinerent: item, quod Musices beneficio adolescentem amoris æstro percitum emendavit, & ad sanam mentem traduxit: sed & dehortatio à lascivia, in eandem virtutem incidit. Atque hæc suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum primus effector esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu permanerent; non vero jam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim

πλήσια ἢ τέτοις ἐπὶ πρὸς τὸ σω-
πῆς ἦν ὡς ἀγγέλματα, φέροντα
εἰς σωφροσύνης ἀσκήσιν. πάντων
γὰρ χαλεπώτατον ἐστὶν ἐγκρασί-
ματων, τὸ γλώττης κρατῆν. τῆς
αὐτῆς ἢ ἀρετῆς ἐστὶ, καὶ τὸ πῦσσι
κροτωνιάτας ἀπέχει τῆς ¹⁵ αἵ-
της ἐν νόμῳ πρὸς τὰς παλαιὰς
σωφροσύνας. καὶ ἐπὶ τῇ ἀφ' ἧς περὶ
ἐπαυρόθωσις, ¹⁶ δὲ ἡς ἐπὶ οἰσρη-
μῶν μετρίων ἐπὶ τῇ ἔρωτι εἰς
σωφροσύνην μετέστησε. καὶ ἡ τῆς
ὑβρεως ἢ ἀπάγχει ὡς ἀνέστις εἰς
τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἀνέκει. * Καὶ 196
πῶτα δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθαγο-
ρείοις Πυθαγόρας, ὡς αἱ περὶ αὐ-
τὸς ἦν. ¹⁷ προσέειπον γὰρ ὅτι τὸ
σώματα, ὡς ἂν ὅτι τὸ αὐτῶν ἀφεί-
κειν, καὶ μὴ ποτὶ ¹⁸ μὲν ῥικνὰ,
ποτὶ ἢ πολυάρεκα. ἀναμάλῃ γὰρ

¹⁵ Αἵτης] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, & in αἵτης mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperisse, τῆς γὰρ μετρίως σωφροσύνης μέτροντες ἴθουσι, ταῖς παλαιαῖσι δὲ, ὡς ἀνέστις. Verum utique Scholiastes ille dicit. Nam nullæ nuptiæ legitimæ & solennes olim absque sacrificiis celebrabantur. Hinc ἡσίοι γάμοις apud Ælian. Var. Hist. VIII. 7. nuptias sollemniter celebrare significat: & apud Suidam ἡσίοι γάμοι appelluntur, nuptiæ illegitimæ, & absque sacris tractæ.

¹⁶ Δι' ἧς ἐπὶ οἰσρημῶν μετρίων.] Historia, ad quam hic respicit Jamblichus, narratur supra, Num. 112.

¹⁷ Προσέειπον γὰρ ὅτι αὐτοὶ τὸ σώματα, ὡς ἂν

ἴκ.] Scribendum est, προσέειπον γὰρ ὅτι αὐτοὶ τῆς σώματος, ὡς ἂν ἴπὶ τῇ αὐτῶν ἀφείκοντο. Confer cum hoc loco Porphyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis, refert.

¹⁸ Μὲν ῥικνὰ] Sic recte codex MS. At prior Edit. vitiose, μετρίων: quod Arcerius bona fide sollicita verterat. ῥικνὰ autem hic significat, macilentia: quod vel ex opposito ei πολυάρεκα patet. Hinc obiter emendo Hesychium v. ῥικνὰ, apud quem pro ἡσίοις μετρίων, legendum est addita negatione, ὡς ἡσίοις μετρίων. Miror autem, ut & hoc obiter moneam, Henr. Stephanum in Thesaurο suo vocem ῥικνὰ, & inde derivata, prorsus omisisse: cum tamen usus ejus satis frequens sit apud veteres scriptores.

βίη τῶν ὄντων εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ
ὡσαύτως ἔκαθεν τῷ Διανοίαν, ὅτι
ἐπὶ μὲν ἱλαροὶ, ἐπὶ δὲ κατηφῆς,
ἀλλὰ ἐφ' ὁμαλῇ πρώως χαίροντες.
διεκρέοντο δὲ ὀργῆς, θυμίας, πε-
ραχίας. καὶ ἦν αὐτοῖς ὡδὲ ἀγγε-
μα, ¹⁹ ὡς εἶδεν δεῖ τῷ ἀνθρώπινον
συμπλημάτων ἀποσοδόκητον εἶναι
ὡδὲ τοῖς νῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες
προσοδοκῶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν
αὐτοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δέ ποτε αὐ-
τοῖς συμβαίῃ ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ
ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδῶν ἀπηλ-
λάττοντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος
ἡρόδοτος, ἐπειρᾶτο καταπύπειν
¹⁹⁷ τὴν ἰατρῶν τὸ πᾶσι. * Λέγε-
ται δὲ ἔτι περὶ τῷ Πυθαγορείων,
ὡς ὅτε οἰκέτω ἐκόλασεν ὅδεις αὐ-
τῶν, ὑπὸ ὀργῆς ἐχέμενος. ὅτε
τῶν ἐλδοθέρων ἐνεθήθη πινά.
ἀλλ' ἀνέμενεν ἕκαστος τῷ τῆς Δι-
νοίας δοποκαπύπειν. ἐκάλοιον δὲ
τὸ νῦν περὶ παιδαρτῶν. ἐποιεῖν-
το γὰρ τῷ ἀναμονίῳ, σιωπῇ χρώ-
μενοι ἔχουσι. Σπινθάρου γοῶν
διηγεῖτο πολλάκις περὶ Ἀρχύτα
Ταρεντίνου, ἐπὶ Διὰ χρεὶν πινὸς εἰς
ἄγρον ἀφικόμενος, ²¹ ἐκ τρα-
πῆς νεωστὶ ὡδὲ γαμονῶς, ἦν ἐστρα-

vitæ inæqualis signum habebant.
Eodem modo sibi constabant ani-
mo; neque modo hilares, modo
tristes erant; sed velut ad perpen-
diculum, æquabiliter leniterque
lætabantur: iras vero, & animi
dejectionem, atque perturbationes
procul habebant; eratque illis in-
ter præcepta, sapientes nihil eo-
rum non expectare debere, quæ
homini accidere possunt, quæque
in ejus potestate non sunt. Quod
si quandoque ira, vel tristitia, vel
aliud quippiam hujusmodi alicui
supervenisset, è medio se proripie-
bant, & pro se quisque sine arbi-
tris, affectum illum digerere &
sanare conabatur. Ista quoque de
Pythagoreis feruntur, quod nemo
illorum iratus, vel servum verberibus
multaverit, vel liberum homi-
nem verbis corripuerit: sed quis-
que expectarit, donec sibi animus
ad tranquillum statum rediisset.
Vocabant autem castigare verbis,
PÆDARTAN, i. e. disciplina in-
struere. Cæterum cum silentio &
tranquillitate, patientiæ litabant:
unde & Spintharus subinde de Ar-
chyta Tarentino referebat, quod,
cum post aliquod temporis inter-
vallum à bello redux, quod Ta-

¹⁹ Ὅς εἶδεν δεῖ τῷ ἀνθρώπ. συμπ.] Hæc
leguntur etiam infra, Num. 224. usque
ad verba illa, ἰατρῶν τὸ πᾶσι.

²⁰ Τὸ νῦν περὶ, παιδαρτῶν] Sic locum
hunc scribendum esse recte monuit Schef-
ferus de Philos. Ital. cap. xiv. in fine.
Ante enim legebatur, τὸ νῦν περὶ, παι-

δαρτῶν. Conferendus est autem cum hoc
loco Noster supra, Num. 101. & infra,
Num. 230. ubi pariter docemur, τὰς νῦν
γενησθαι a Pythagoreis olim dictas fuisse;
παιδαρτῶν.

²¹ Ἐκ τραπῆς] Ex MS. pro καὶ τρα-
πῆς.

rentini contra Messenios ductu ejus gesserant, rus suum revivisset, & villicum cum cætera familia, rem rusticam, non ut par erat diligenter, sed extreme supina negligentia curasse animadverteret, tanta ira indignationeque correptus sit, ut in servos investus, bene cum illis agi dixerit, quod ipsis iratus sit; alias tam gravium admissorum condigna supplicia luituros esse. Similia etiam de Clinia tradi, ait: nam & illum omnes castigationes punctionesque distulisse, donec mentem in tranquillum statum restitutam haberet. Præterea memorant, viros istos à lamentis, ploratu, & id genus omnibus sibi temperare; & nec lucri spe, nec cupiditate, nec ira, nec ambitione, aut alio quopiam simili affectu ad contendendum inter se abripi: sed omnes Pythagoreos ita erga se invicem affectos esse, ut bonus pater erga liberos suos. Egregium etiam fuit, quod cuncta Pythagoræ adscribebant attribuebantque, nec ullam sibi, nisi admodum raro, ab inventis suis gloriam vindicabant: pauci enim sunt quorum propria opera celebrantur. Admireris etiam merito, quod id *ὡν ἴδια γνωρίζεται ὑπομνήματα.*

τόσαυτο ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, ὡς εἶδε τὴν τε Ὀπίτροπον, καὶ τὸν ἄλλας οἰκίας, σὺν εὐτ' ὡς τὴν γωργίαν Ὀπιμελείας πεποιημένους, ἀλλὰ μεγάλην πνὶ κεχρημένους ὀλιγωρίας ὑπερβολῇ, ὀργισθεῖς τε ἡραναίησεν ἕτως, ὡς ἂν σκεῖν ὅτι εἶπεν, ὡς εἰοικε, πρὸς τὸν οἰκίας, ὅτι εὐτυχῶσιν, ὅτι αὐτοῖς ὀργισται. εἰ γὰρ μὴ τῶτο συμβεβηκὸς ἦν, σὺν ἂν ποτε αὐτὰς ἀδῶας γήενται, τηλικαῦτα ἡμαρτηκότας. * Εἴφη 198 λέγεσθαι ὅτι Κλεονίχ τοιαῦτα πίνα. καὶ γὰρ σκεῖνον ἀναβάλλεσθαι πάσας νεφετήσεις τε ὅτι χαλάσεις εἰς τὴν τῆς Διωνείας δόποκατέσειν. οἰκίων δὲ καὶ δακρυῶν καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰργασθαι τὸν ἄνδρα, ἕτε δὲ κέρδι, ἕτε Ὀπιθυμίαν, ἕτε ὀργῶν, ἕτε Φιλοπρίαν, ἕτε ἄλλο ἕδεν τῶν τοιούτων αἶτιον γίνεσθαι διαφορᾶς. ἀλλὰ πάντας τὰς Πυθαγορείας ἕτως ἔχεν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἂν πατὴρ πατρὸς αἰῶν πρὸς τέκνα 22 χροῖη. καλὸν δὲ ὅτι πάντα 23 Πυθαγόρα ἀναπείναι τε καὶ δόποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν πείποιεσθαι δόξαν ἰδίαν δόπὸ τῶν εὐελοκομῶν, εἰ μὴ πρὸς πάντων. πάντων γὰρ δὴ πινες εἰσὶν ὀλίγοι, * θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς Φυλα- 199

²² Σχολ.] Sic MS. pro ἰχρίη.

²³ Πυθαγόρα ἀναπείναι τε κ. Confer Nostrum supra, Num. 158. & Scheffer.

de Philof. Ital. pag. 132. Cæterum pro δόποκαλεῖν antea male legebatur, δόποκαλεῖν.

κῆς ἀκρίβειά. ²⁴ ἐν γὰρ πτωχούτοις
 θρηναῖς ἐτῶν ὑδαῖς ὑδενὶ φαίνεται τῷ
 Πυθαγορείῳ ὑπομνημάτων ²⁵ πε-
 ριπετώχως πρὸς τὸ φιλολάα ἡλι-
 κίας· ἀλλ' ²⁶ ἔτ' αὖτ' ἐξή-
 γεγε καὶ τὰ θρυλλέμενα παύται τρία
 βιβλία, ἃ λέγονται Δίων ὁ Συρα-
 κῆσι κατὰ μιν πρῶτον, Πλάτων
 καὶ κελύουσιν, εἰς πε-
 νίαν πινὰ μετὰ τὴν καὶ ἰαυρὸν
 ἀφικνεύμενος τὰ φιλολάα· ἐπειδὴ
 καὶ ²⁷ αὐτὸς ἦν δὸς συγγραμμάτων
 Πυθαγορείῳ, καὶ διὰ τὰς μετὰ
 100 λαβὲς τῶν βιβλίων. * Περὶ τῆς δόξης
 πᾶσι φασι λέγειν αὐτὰς. ἀνοήτως
 μὲν εἶναι, καὶ τὸ πάσις ἐπ' αὐτὸς
 δόξῃ προσέχειν, καὶ μάστιχα τὸ τῇ
 ὡρᾷ τῶν πολλῶν γνωμῶν. τὸ γὰρ
 καλῶς ὑπολαμβάνειν τι ἐξ ὁδοῦ
 ζῆν ὀλίγοις ὑπάρχειν. δῆλον γὰρ,
 ὅτι πρὸς αὐτὸν εἰδόμενος τὰς γινέ-
 σθαι τῶν εἰσὶν ὀλίγοι. ὥστε δῆλον, ὅτι
 οὐκ ἂν ἀφαιρῇ εἰς αὐτὸν πολλὰς ἢ
 πιαυτὴ διώμας. ἀνόητον δὲ εἶναι,
 καὶ πάσις ὑπολήψεως τι ἐξ ὁδοῦ
 καταφρονεῖν. συμβέησται γὰρ ἀμα-
 γῶς τι ἐξ ἀνεπανόρθωτον εἶναι τὸν

adeo accurate custodiverint, ut
 per tot secula nemo reperiatur, in
 ullum Pythagoreorum commenta-
 rium incidisse, ante Philolai tem-
 pora. Hic enim primus celebra-
 tos illos tres libros evulgavit, quos
 Dio Syracusanus Platoni, id fla-
 gitanti, centum minis emisse dici-
 tur: inciderat enim in magnam
 gravemque paupertatem Philo-
 laus; & quia cum Pythagoreis
 necessitudine junctus erat, ideo
 librorum istorum particeps factus
 est. De fama & gloria ista di-
 cuntur tradidisse: insipientis esse
 omnem undique opinionis auram
 captare; præsertim quæ à pro-
 misculo vulgo proficiscitur: nam
 paucis contingere, ut recte de
 quopiam sentiant opinenturque:
 quin apertum esse, id intelligen-
 tibus tantum competere: horum
 autem perexiguum esse numerum:
 indeque manifestum fieri, quod
 ista facultas ad multitudinem se
 minime extendat. Sed & illum
 insipienter agere, qui omnem de
 se opinionem famamque contem-
 nat: qui enim eo animo sit, il-
 lum rudem & inemendabilem

²⁴ Εἰ γὰρ πτωχούτοις θρηναῖς ἐτ.] Vide
 Schefferum, loco laudato; itemque Sam.
 Tennulium ad Jamblich. in Nicom. pag.
 72. 73. & Joh. Albert. Fabricium in Bi-
 blioth. Græca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454.

²⁵ Περιπετώχως.] Sic MS. Antea vero
 male, περιπετώχως.

²⁶ Οὐτ' αὖτ' ἐξήγεγε καὶ τὰ θρ.] Ad
 rem faciunt illa Lærtiana in Pythagor.

Num. 15. Μίχρη δὲ φιλολάα οὐκ ἦν γινώ-
 ρων Πυθαγόρειον διγμῶν. Οὐτ' αὖτ' ἐξή-
 γεγε καὶ ἀφαιρῇ τρία βιβλία, ἃ Πλά-
 των ἐπίσταται κατὰ μιν ὑπομνήματα. Con-
 fer Menagium ad Lærtium in Philolao,
 Num. 85. & Sam. Tennul. ad Jamblich.
 in Nicom. pag. 199.

²⁷ Αὐτὸς.] Id est, Philolaus; non ve-
 ro, ut Arcerius existimabat, Dion.

manfurum. Neceſſe autem eſſe, ut is qui ignarus eſt, ſe ad diſcenda quæ ignorat, componat; diſcenti vero incumbere, ut animum ad opinionem ſententiamque ejus, qui gnarus eſt, quique docere poteſt, advertat: generatim inſuper opus eſſe, ut juvenes, quibus ſalus ſua cordi eſt, attendant, quid ſeniores, quique vita recte acta inclauerunt, ſenſerint opinatique fuerint. Præterea in univerſa hominum vita ætates quaſdam inter ſe diſtributas eſſe, quas ENDE-
DASMENAS vocare dicuntur: neque cujuſvis eſſe, illas ſecum invicem connectere: ſubverti enim unam ab altera, niſi quis ab incunabulis id, quod in ſe hominis eſt, bene recteque inſtitutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum eſſe, ut ſi ad probitatem, ad ſobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potiſſima ejus pars in adoleſcentiam transferatur. Eodem modo, ſi adoleſcens ad honeſtatem, fortitudinem & temperantiam cum cura educatus ſit, præcipuam hujus educationis portionem in virilem ætatem transfundi debere: quod enim vulgo circa hæc fieri amat, abſurdum & ridiculum eſſe; dum pueros exiſtimant modeste & temperanter agere, & ab omnibus quæ odioſa & turpia videntur, ſe continere debere; cum vero ad ado-

ύτω ἀγαμέμνον. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπιτήμονι μαυρογύνῃ, ἀτυχῶν ἀγνοῶν τε καὶ οὕτως ὀπισθόμῳ. τῷ δὲ μαυρογύνῃ προσέχεν τῇ ἑὶ ὀπισθόμῳ τε καὶ διδάξαι διωαμῶν ὑπολήψῃ τε καὶ δόξῃ. * Καθόλου ἡ εἰπεῖν, ἀναγ- 201 καῖον εἶναι οὗτ' σωτηριώδεις τῶν νέων προσέχεν ἑ τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ καλῶς βεβιωκότων ὑπολήψῃ τε ἐ δόξαις. ἐν ἡ τῷ ἀνθρώπῳ βίῳ τῷ σύμπτῃ εἶναι πνῆς ἡλικίας ἐνδεδασιμῶν, (ύτω γὰρ ἐ λέγειν αὐτὰς φασι) ὥς οὕτως εἶναι ἑτυχόντ' ὥς ἀλλήλους συνῆραι. ἐκκρέταται γὰρ αὐτῶς ὑπ' ἀλλήλων, εἰάν τις μὴ καλῶς τε καὶ ἐρῶς ἄγῃ ἢ ἀνθρώπων ἐκ γνητῆς. δεῖ ἔν τῇ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος γινομένης, καὶ ἀνδρεῖας, πολὺ εἶναι μέρ' τὸ ὠρεθιδομῶν εἰς ἢ τῷ νεανίσκῳ ἡλικίᾳ ὡσπύτως ἡ καὶ τῇ τῷ νεανίσκῳ ὀπιμελείας τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρεῖας καὶ σώφρονος γινομένης, πολὺ εἶναι μέρ' τὸ ὠρεθιδομῶν εἰς ἢ τῷ ἀνδρὸς ἡλικίαν. ἐπεὶ περ εἰς γε οὗτ' πολλὰς αἰτοπὴν τε καὶ γλοῖον εἶναι τὸ συμβαίνειν. * Παῖδας μὲν γὰρ οὐ- 202 πας οἶδαται δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἀπύχεσθαι πάντων ἑφορετικῶν τε καὶ ἀρχιμόνων εἶναι δοκούντων. νεανίσκους δὲ γηρομῶν

ἀφ' ἧσδε τῶν γε δὴ τοῖς πολλοῖς
 πιεῖν, ὅτι ἂν βέλων). συρρεῖν δὲ
 χρεὸν εἰς πῶτῳ τῇ ἡλικίᾳ ἀμφο-
 τερα τὰ γῆρ' ἢ ἀμαρτημάτων. καὶ
 γὰρ παιδαγωγὸν πολλὰ ἔχει ἀνδρώδῃ
 οὗτ' ἀναισθητικὸς ἀμαρτάνειν. τὸ μὲν
 γὰρ φάσκειν ἅπαν τὸ τ' ἀπαθὲς τὰ ἔ-
 πίστεως γῆρ', ὡς ὅπως εἰπὴν·
 διώκειν ἢ τὸ τ' παιγνίας τε ἔχει ἀνο-
 λασίας καὶ ὕβρεως τ' παιδικῆς εἶδος,
 τῆς τὴν παιδὸς ἡλικίας οικειότατον
 εἶναι. ἐκ τούτου ἂν εἰς τὸ ἐχαρμόνῃ
 ἡλικίᾳ ἀφικνεῖσθαι τὴν πρῶτῳ
 ἀφ' ἧσδε. τὸ δὲ τ' ὀπισθυμῶν τῶν
 ἰσχυρῶν, εἰσώτως δὲ ἔχει αὐτῶν
 φιλοτιμιῶν γῆρ', ὁμοίως ἢ καὶ
 τοῖς λοιποῖς ἡμέρας τε ἔχει ἀφ' ἧσδε,
 ἔστιν ἀνθρώπων ἔστιν ἢ χαλεπὴ
 τε καὶ θρηνώδης γῆρας, ἐκ τῆς
 ἀνδραγῆς ἡλικίας εἰς τὴν τ' ἀναισθητικὴν
 ἀφικνεῖσθαι. διόπερ παισὶν δεῖσθαι
 ἡλικίᾳ πῶτῳ πλείους ὀπισθυ-
 203 λείας. * Καθόλου ἢ εἰπὴν, ὅτι ποτε
 τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ τὸν εἶναι πρῶτον, ὅτι
 ἂν βέλων), ἀλλ' αἰετὶς πᾶσι ὀπισθυ-
 ταίαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ δεχθῆναι
 νόμον τε ἔχει ἡμέρας, ἢς ὑπὸ
 γῆρ' ἔστιν ἔκαστος τ' πλείων. πε-
 χύτως γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῶον ἰσθῆναι
 καὶ ὀλιγωρεῖν, εἰς κακίαν τε καὶ
 φανερῶς. ἐρωτᾶν τε καὶ ἀπα-
 ρεῖν πολλὰς αὐτὰς ἔφασκεν, τὸν
 εἶναι οὗτ' αὖτε πρῶτον ἀνθρώπου προσφύεισθαι ἢ τὸν
 τε καὶ συμμέτρως, καὶ τὸ μὲν τῶν καὶ τὸ συμμέτρως ἀποφασίζον

lescentiam pervenerint, tunc ple-
 rique illis plenam faciendi quod
 lubet, licentiam indulgent. Quo
 fit, ut in hanc ætatem utriusque
 fere generis vitia confluant: siqui-
 dem & pueriliter multa, & viri-
 liter adolescentes delinquant. Fu-
 giunt enim, ut verbo dicam, quic-
 quid cum diligentia & bono or-
 dine tractari desiderat; lufum
 vero, incontinentiæ, petulantia-
 que species, puerili ætati familia-
 res, sectantur: ex puerili itaque
 in proximam ætatem hanc affectio-
 nem devolvi: similiterque ambi-
 tionem reliquasque graves atque
 turbulentas inclinationes, & af-
 fectus, è virili ætate, in juveni-
 lem sese penetrare; adeoque huic
 præ omnibus intentiore cura invi-
 gilandum esse. In summa, nun-
 quam homini concedendum, ut
 quod lubet, perpetret; sed sem-
 per adjungendum qui præsit; ita
 ut quilibet civium, legitimo de-
 centique imperio pareat. Nam
 animal sibi derelictum neglectum-
 que habitum, celeriter in vitia,
 & ad pravitatem delabi. Ajunt
 & sæpe eos interrogasse disputas-
 seque; quare pueros adsuefacia-
 mus, ut in capiendo cibo ordi-
 nem modumque servant; osten-
 dentes illis hac ratione, quod ista
 pulchra; contraria vero, qualia

sunt confusio, & excessus quilibet, turpia sint: unde & ebrietati & gulæ deditum esse, insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros evaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adsuesieri. Eandem autem & ceterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, quod in aliis animalibus, quæ ab hominibus erudiuntur, idem fiat; sed statim ab initio catulum & pullum ea assuescere atque doceri, quæ jam adultis agenda sunt. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obvios quosvis ac familiares adhortari, ut à voluptate sibi caveant, tanquam à re summæ cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam isthoc affectu, vehementius decipi, & in peccata præcipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes, aliquid cœptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum noxiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, ut bonum honestumque primo loco spectemus; utilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: & hæc quidem iudicio

λόν τε καὶ εὐχαριμον βλέποντες, πράττειν ὃ ἀν' ἡ περὶ κλέον· δαύτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφελιμον. δέδωκε δὲ ταῦτα κρείστως

αὐτοῖς καλὰ· τὰ δὲ τῶν ἐναντία, πλὴν τε ἀπαξίαν καὶ τὴν ἀσυνμετρίαν, αἰσχερά. ²⁸ ὃ δ' ἐστὶν ὁ, τε οἰνόφλυξ καὶ ἀπληγῶς ἐν μεγάλῳ ὀνείδῃ καί μιν. εἰ γὰρ μηδὲν τῶν ἐστὶ χρησίμων εἰς τὸ τῷ ἀνδρὶ ἡλικίαν ἀφικνεύμενων ἡμῶν, μάταιον εἶναι τὸ σωεθίζειν παῖδας ὄντας τῇ πιαύτῃ τῷ λόγῳ εἶναι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ²⁹ ἐθῶν. * Οὐκ ἔστι δὲ τὸ λοιπὸν ζῶων 204 τῷ ὀρεσθῆναι συμβαῖνον, ὅσα ἔτι ἀνθρώπων παιδῶν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὴν παιδα ταῦτα σωεθίζειν τε καὶ μανθάνειν, ἃ δεῖσι πράττειν αὐτοῖς τελειωθέντες. κατέλεξε δὲ ὁ Πυθαγορεὺς ἔφασκεν ὡς κελεύειν αὐτοῖς ἐντυχάνεσθαι τε ὅσα ἀφικνεύμενοι εἰς σωήθειαν, εὐλαβεῖσθαι τὸν ἡδονῶν, ὡς πρὸς ἄλλοις τὴν εὐλαβείας δεομένων. εἴη γὰρ ἔτι σφάλειν ἡμᾶς, εἴ μὴ ἐμβάλλειν εἰς αἰμαρτίαν, ὡς τῷ τὸ πάθος. κατέλεξε δὲ, ὡς εἴοικε, διεικνύνοντα μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς σφαλαρμύκας. καὶ γὰρ ἀρχήμονα καὶ βλαβερόν, ὡς ὅτι τὸ πολὺ, τῶν εἶναι τὸν σκοπόν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ κα-

²⁸ ὃ δ' ἐστὶν] Lego, καὶ ὅτι ἐστὶν ὁ, π οἰνόφλυξ, &c.

²⁹ ἔθῶν] Male antea, ἐθῶν.

205 ἢ τῆς τυχεύου. * Περὶ δὲ τῆς
 ὀνομαζομένης Ὀπθυμίας. πιαῦτα
 λέγον ἔφασαν ὅτι· ἄνδρας ἐκεί-
 νους· αὐτῶν μὲν τὴν Ὀπθυμίαν Ὀπι-
 φορέαν τινα εἶναι τὴν ψυχῆς. καὶ ἐρ-
 μιλῶ, καὶ ἐρεῖω, ἢ τοὺς πληρώσεως π-
 νθ, ἢ παρεστίας πινῶν, αἰσθησεως
 ἢ ἀφαισεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι ὅ-
 καὶ τὴν ἐναντίων Ὀπθυμίαν, 3^ο ἢ κε-
 νώσεως π καὶ ἀπεστίας, καὶ τὰ μὴ
 αἰσθάνεσθαι ἐνίων. πικίλον ὅτι εἶναι
 τὸ πᾶσι τῶν, καὶ χαδὸν τὸ πρὸς
 ἄνθρωπον πολυειδέσθαι. εἶναι δὲ
 πρὸς πολλὰς τὴν ἀνθρωπίνων Ὀπθυ-
 μιῶν Ὀπτικῆς ἐκ καπνοκλασμί-
 νας ὡς αὐτῶν τὴν ἀνθρώπων. διὸ
 καὶ πλείους Ὀπτικῆς δέσθαι τὸ
 πᾶσι τῶν, καὶ φυλακῆς π καὶ
 σωμασκίας ἐκ τῆς τυχεύου. τὸ μὲν
 γὰρ κενώθηντ· 2^ο σώματ· τῆς
 προσφῆς Ὀπθυμείν, φυσικὸν εἶναι.
 καὶ τὸ πᾶν ἀναπληρωθηντ·, κε-
 νώσεως Ὀπθυμείν τὴν προσοκῆς,
 φυσικὸν ἐκ τῶν εἶναι. τὸ ὅτι Ὀπθυ-
 μείν πρὸς προσφῆς, ἢ πρὸς προσφῆς
 π καὶ προσφῆς ἐκ τῆς π καὶ
 ερωμῆς, ἢ πρὸς προσφῆς π καὶ πολυ-
 λῆς καὶ πικίλης οἰκήσεως, Ὀπτικῆ-
 πιν εἶναι. πὺν αὐτὸν δὴ λέγον εἶναι
 καὶ πρὸς σκλαῶν π, καὶ πτηνῶν, καὶ
 ἀλακῶν, καὶ θρεμμάτων, τῶν εἰς
 206 προσφῆς ἀνηκόντων. * Καθὼς δὲ τὴν

non vulgari opus habere. De cu-
 pidinibus, uti vocantur, ista do-
 cuisse viros illos, referunt: ipsam
 quidem cupiditatem, esse concit-
 ationem quandam animæ, & im-
 petum, appetitionemque, quæ
 juxta inclinationem sensuum at-
 que appetitus sensitivi, repleti ali-
 quibus rebus, aut quarundam re-
 rum præsentit frui, desideramus:
 vicissim vero, esse quandam cupi-
 ditatem, quæ ad evacuationem
 tendit, quaque abesse à nobis
 quædam, & non sentiri volumus.
 Multifarium autem esse hunc af-
 fectum, & præ omnibus fere, qui
 se in homine exerunt, affectibus,
 pluriformem: sed & plerasque hu-
 manas cupiditates, extrinsecus ac-
 cersitas esse, & propria hominum
 opera paratas: ideoque illas ma-
 gna cura atque custodia, & mini-
 me perfunctoria exercitatione in-
 digere: nam naturale quidem esse,
 ut corpus exinanitum alimoniis
 refocilletur: idemque postquam
 repletum est, juxta naturam ductum,
 evacuatione opus habere: aut ex-
 quisitos cibos, aut curiosam deli-
 catamque vestem, ac stragula, aut
 sumptuosam splendidamque habi-
 tationem concupiscere; id vero
 accersitum esse: eodem modo se-
 rem habere cum suppellectili, va-
 sis, ministris, pecore ad vescen-
 dum apto. Universe autem cum

1^ο H^ο κενώσεως] In prior Edit. & MS. corrupte legitur, οἰκονόσεως: cujus loco

1^ο κενώσεως scribendum esse, viderat etiam Arcerius.

humanis affectibus ita comparatum esse, ut nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter à prima statim juventute, proficientium curæ attendendum, ut mature quæ appetenda sunt, expetant; vanasque & superfluas cupiditates fugiant; adeoque ab hujusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant; eosque ipsos contemnant, qui, eo quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis verò animadvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, & effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absorbum esse, quo hujusmodi tam puerorum, quam virorum, & mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum simplicem esse alimentorum, quæ sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infinitos numero fructus; infinitas radices quibus humanum genus vescatur; varii præterea generis carnes comedere, ita ut difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, & aquatica animalia quapiam reperire, à quibus degustandis abstinere; quin & in illis parandis condiendisque, varias artes, succorumque multiplicēs mixturas excogitatas fuisse:

ὡς ἂν θρωπὸν πικρὰν χάδον τῆς
 μάλιστα πιῖναι εἶναι· οἷον μηδαμῶς
 ἴσμεν, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἀπειρον.
 διόπερ' εὐθὺς ἐκ νεότητος ὀπιμει-
 λητέον εἶναι τὴν ἀκαφροδῶν, ὅπως
 ὀπισθιμῶσι μὲν τὴν δαΐ· φάσαν-
 ται δὲ τὴν ματαίαν πρὸς τοῖς ἐκείνων
 ὀπισθιμῶν, ἀπέρχονται πρὸς κατὰ-
 ροὴν τῶν πικρῶν ὀρέξεων ὄντες, καὶ κα-
 ταφρονεῖντες αὐτῶν τε τὴν ἀξιοκατα-
 φρονήτων, καὶ τὴν ἐκδεδεμένων ἐν τῇ
 ὀπισθιμῶσι. μάλιστα δὲ εἶναι κα-
 τανοῆσαι πᾶς τὴν ματαίαν καὶ πᾶς
 βλαβεράν, καὶ πᾶς τοῖς ἐκείνων καὶ πᾶς
 ὑπερβολικὰς τῶν ὀπισθιμῶν, ὡς τὴν
 ἐν ἐξουσίᾳ ἀκαφροδῶν γνη-
 μῶν. ἔστιν γὰρ ὅπως αὐτοὶ εἶναι
 ὅφ' ὃ τὸ ψυχρὸν ἔχει ὁρμᾶν τὴν πικ-
 ρῶν παίδων τε, καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναι-
 κῶν. * Καθόλου δὲ πικρὰ πικρὰ 207
 εἶναι τὴν πρὸς τοῖς ἀκαφροδῶν πικ-
 ρῶν. ἀπέρχονται μὲν γὰρ πρὸς πικ-
 ρῶν, ὅς τινες τὴν ἀνθρώπων
 γῆν. ἐπὶ τῇ σαρκοφάγῳ παντο-
 δαπῇ γῆρας, καὶ ἔργον εἶναι ἢ εὐ-
 ρεῖν· πικρὸν δὲ γάλακτος, τῶν χει-
 ρῶν, καὶ τῶν πτερυγίων, καὶ τῶν
 ἐνυδρῶν ζώων. καὶ δὴ σκωασίας
 παντοδαπῆς ὡς ταῦτα μεμηχα-
 νῆας, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις.

ἢ ἔστιν, ἢ γὰρ ὡς τῇ] Sic locum
 hunc auctoritate codicis MS. emendavi

& diffinxi. Antea enim legebatur, ἢ ὡς
 πικρὸν, ἢ γάλακτος: nullo utique sensu.

ὅθην εἰκότως ¹² μανικόν τε ἔ πολὺ
 μορφοῖν εἶναι καὶ τῆς ψυχῆς κίνη-
 208 σιν τὸ ἀνθρώπινον φύλον. * Ἐκα-
 στεν γὰρ δὴ τῶν προσφερειδῶν ἰδίᾳ
 πνὸς διαφύσεως αἵτιον γίνεσθαι.
 καὶ ἀλλὰ οὗτ' ἀνθρώπους τὰ μὲν πα-
 ραχρήματα μεγάλης ἀλλοιώσεως αἵ-
 τια γινόμενα σωρᾶν, εἶον καὶ τ'
 οἶνον, ὅτι πλείων προσνεχθεὶς,
 μέλει μὲν τινὶ ἰλαρωτέρως ποιεῖ,
 ἐπιτετα μανικωτέρως ἔ ἀχρημονεστ-
 ρως. τὰ δὲ μὴ τοιαύτῳ ἐνδεικνύ-
 ρημα διώσκειν, ἀγνοεῖν γίνεσθαι
 δὲ πᾶν τὸ προσνεχθὲν αἵτιον τινὶ
 ἰδίᾳ διαφύσεως. διὸ δὴ ἔ μεγάλης
 σοφίας τὸ κακωδοῦναι τε ἔ σκιδεῖν,
 ποίοις τε ἔ πόσις δὲ χρῆσθαι πρὸς
 τροφῆν. εἴται ἢ πᾶν τιν' ἢ ἀπὸ τῆς
 μὲν τὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀπὸλλωνός τε
 καὶ Παισῆ. ὕστερον ἢ τῶν περὶ τ'
 209 Ἀσκληπιόν. * Περὶ δὲ γνησίων
 τὰδε λέγειν αὐτὸς ἔφασκεν. καθό-
 λε μὲν ὄντο δὲ φυλάττεσθαι τὸ
 καλὸν καὶ προσφύειν. ὅτε γὰρ τ'
 φυτῶν τὰ προσφύει, ὅτε τῶν ζώων,
 εὐκαρπία γίνεσθαι πρὸς χρόνον πρὸς
 τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόν-
 των τε ἔ τετελειωμένων τῶν σωμά-
 των τὰ ἀνέματα καὶ οἱ καρποὶ γί-
 νων. δὲ οὐ τὰς τε παῖδας ἔ τὰς
 παρθένας ἐν πόσις τε καὶ ἐν γυμνα-
 σίοις καὶ καρτερίαις καὶ προσοικέσθαι

unde mirum non esse, si mortali-
 um natio insanos ac multifarios
 animi motus hauriat. A singulis
 quippe cibis, singulas etiam, &
 cuique cibo proprias affectiones
 ingenerari: quod & ipsi homines
 in iis alimentis observant, quæ no-
 tabiles alterationes afferunt: qua-
 le quid contingit in vino immode-
 rate hausto; quod hilariores pri-
 mum efficit, dein vero ebriis men-
 tem adimit, eosque ludibrio ex-
 ponit: ea vero ignorant quæ tan-
 tam vim non exerunt: cum tamen
 omne quod comeditur, singularis
 cujusdam affectus causa fiat: ut
 adeo insignis sapientiæ res haberi
 debeat, expendere atque observa-
 re, qualibus alimentis utendum,
 quantumque cibi assumendum sit:
 eam vero scientiam initio ab Apo-
 line & Pæone traditam, ac dein-
 cept ab Æsculapio excultam fuisse.
 De generatione denique hæc illos
 docuisse fertur: primo cavendum
 esse quod præcox dicitur: Neque
 enim aut in plantis præcoces fru-
 ctus, aut in animalibus immaturos
 foetus bene se habere; sed debere
 accedere temporis quoddam inter-
 vallum, antequam fructum ferant;
 ut ex validis perfectisque corpori-
 bus semina & fructus proveniant.
 Ideoque pueros & virgines in la-
 boribus, exercitiis, & tolerantia
 convenienti educari, cibisque ali

¹² Μανικόν] Sic scribendum esse sensus
 vero corrupte legebatur, κακωδοῦναι.

& sequentia manifesto suadent. Antea

oportere, qui vitæ labori, temperantiæ, patientiæque debita accommodati sint. Multa vero in rebus humanis occurrere, quæ ferius discere præstat; inter quæ etiam esse rei Veneræ usum. Ita igitur educandum esse puerum, ut intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id ætatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum, in honore, & pro re præclara habuerit; & persuasus simul sit, illum cum intemperantia in uno eodemque homine nequitiam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera hæc Græcarum civitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis, aut in publico: bonum enim & utile esse, ut quamplurima huic rei obstacula objiciantur. Idem Viri generationes quæ præter naturam fiunt, quæque cum lasciva libidine conjunctæ sunt, è medio tollendas; eas vero, quæ secundum naturam, & temperantiæ conformes sunt, ac ad sobriam & legitimam liberorum procreationem

τρέφειν, ³³ προσφῶν προσφέροντας, σὴν εἰσρόησαν φιλοπόνῳ πὲρ σάφρονι ἔκαρπευκᾷ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν καὶ τ' ἀνδράππων βίον πιαυτὰ εἶναι, ἐν αἷς βέλπιδ' ἐστὶν ἡ ἐξήμαρτία, ὧν εἶναι καὶ τ' τῶν ἀφροδισίων χρεία. * Δεῖν ἔν τ' παῖδα ἕως 210 ἀγῶν, ὥς μὴ (ἡπὶν ἐν τὸς τ' εἰκσιν ἐτῶν τ' πιαυτῶν σωσῶσαι. ὅταν δὲ εἰς τὰ π' ἀφίκη), παταίοις εἶναι χρηστὸν τοῖς ἀφροδισίοις. ἐστὶ δὲ τὰ π', εἰάν τιμιον π' καλὸν εἶναι νομίζηται ἡ εὐεξία. ἀκρεσίαν γὰρ ἅμα ἔεὐξίαν ἔπᾶν γίνεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν. ἐπαινεῖται δὲ αὐτοῖς ἔφασκεν ἔπαι τὰς τ' πρῶτας χόντων νομίων ἐν τ' ἐλλεινικαῖς πόλεσι, τὸ μὴ π' μητρὸς συγγένεσθαι, μὴ π' θυγατρὶ, μὴ π' ἀδελφῇ, μὴ π' ἐν ἱερῷ, μὴ π' ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν π' γὰρ εἶναι, καὶ σύμφερον, τὸ ὡς πλεῖστα γίνεσθαι κωλύματα τῆς ἐνεργείας πάσης. ὑπελάμβανον δὲ, ὡς εἰκεν, ἐκείνοι οἱ ἄνδρες, ὡς αἰρεῖν μὲν δεῖν πᾶς π' ὡς φύσιν γυνήσεως, καὶ πᾶς μεθ' ὕβρεως γιγνομένης. καταλιμπάνειν δὲ τῶν καὶ φύσιν π' καὶ μεθ' ὡς φροσύνης γιγνομένων πᾶς ³⁴ ὅππ' πικνοποιία

³³ Τροφὴν προσφέρειν] Cave confundas has duas phrasas apud Græcos, προσφῶν προσφέρειν, & προσφῶν προσφέρειν. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; velut nutrix infanti, vel matres filiis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet

porrigente. Hic ergo προσφῶν προσφέρειν, vertes, cibum prebentes.

³⁴ Ἐπὶ πικνοποιία σάφρονι π' καὶ νομ.] Hoc Græci eleganter vocabant, ἐπὶ ἀργῶν παίδων σωτηρίᾳ: metaphora ducta ab agricultura. Isidorus Pelus. Lib. III. Ep. 243. Παρ' Ἀθηναίοις ἡ σωτηρία, ἡ

- σωφρονίᾳ τε καὶ νομίμῳ γονομίας.
- 211 * ὁ πλάμδασον ὃ δὲν πολλὴν πρὸ-
νοιασ ποιῶσαι ὅτ' ἐκ πικνοποιῶν
τῶν ἐσθλῶν ἐκγόνων. πρῶτῳ μὲν
ἐν εἶναι καὶ μεγίστῳ πρὸνοιασ, τὸ
προσάγειν αὐτὸν πρὸς τὴν πικνοποιῶν
σωφρονίᾳ τε καὶ ἱγνιῶς βεβιωχέ-
ται καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πληρώσῃ
χρῶμαρον τροφῆς ἀκαίρως, μήτε
πρὸσφερόμαρον πιαῶν, ἀφ' ὧν
χείρας αἱ τὰ σώματων ἔξαις γίνοντ'.
μήτε ³⁵ δὴ μεθύοντα τε, ἀλλ' ἤκιστα
πάντων. ὥντο γὰρ ἐκ φαύλης τε
καὶ ἀσυμφώνῃ καὶ παραχῶδες κρο-
σεως μοχθηρὰ γίνεσθαι τὰ σώματα.
- 212 π. * Καθόλου δὲ παντελῶς ὥντο
ῥαθυμίᾳ πρὸς εἶναι ἑ ἀπεροσέπῃ,
τὴν μέλλοντι ζωοποιῶν, καὶ ἀγεν-
τινὰ εἰς γνῶσιν τε καὶ ἔσῃαν, μήτε
μὲν ἀπερὸς πάσης προορᾶν, ὅπως
ἔσῃ ὡς χαρμίσταται τὴν γονομίας ἢ
εἰς τὸ εἶναι καὶ ζῆν ἀφίξις. ἀλλὰ
τὰς μὲν φιλόκυας μὲν πάσης ἀπε-
ρὸς ὅτι μελεῖσθαι τὴν σκυλακείας,
ὅπως ἐξ ὧν δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ ³⁶ ὡς
δεῖ ἀσκακίμων, προσηγῆ γίνεσθαι
τὰ σκυλακία. ὡσαύτως δὲ ἑ ὅτ'.
- 213 Φιλόρνητας. * Δῆλον δ' ὅτι ἑ τὰς

tendunt, retinendas esse censue-
runt. Dein nascituræ soboli in an-
tecessum providendum esse ab iis,
qui liberis procreandis operam
dant: primam vero & præcipuam
cautionem circa ipsam generatio-
nem adhibendam illi, qui soboli
generandæ animum admovet; ut
victu sobrio & salubri utatur, neve
alimentis intempestive se ingurgi-
tet, aut ebrietate præcipue, aliave
perturbatione, corporis habitum
deteriorem reddat. Existimabant
enim è pravo dissonoque, & tur-
bido temperamento, vitiosa femi-
na edi. Univerſe autem vecordem
plane & inconsideratum pronun-
tiabant, si quis vitam nascendique
ortum alteri daturus, non omni
diligentia provideat, ut iste in
lucem vitamque introitus quam
amabilissimus fiat: iniquum enim
esse, eos qui canum studio ferun-
tur, omnem curam impendere,
ut catuli concipiantur ex quibus
oportet, & quo tempore oportet,
atque ex hoc vel alio modo af-
fectis, utque inde mansueti eva-
dant: similiterque agere avium
etiam studiosos. Quin & ceteros

καὶ τόμοι, ἐκ' ἀρίτων (sic enim ibi legen-
dum est pro ἐκ' ἀρτίων) παιδὶν ἐλίσσῃ
γινώσκ. Ἀργεῖο παιδὶν hic vocatur pro-
prie, aratio liberorum, i. e. procreatio:
quod præcise dictum est, pro, ἀργεῖο
ἐπὶ παιδὶν πικνοσῇ; ut loquitur Plutar-
chus in libro de Præceptis Conjugalis. pag.
144.

³⁵ Μῆτε δὴ μεθύοντα τε, ἀλλ' ἤκιστα π.]
Idem plane monet Plutarchus in aureolo
tractatu περὶ παιδὶν ἀγωγῆς, pag. 1. & 2.
& Plato Lib. vi. de Legib. pag. 623.

³⁶ ὡς δὲ ἀσκακίμων] Sic scriben-
dum putavi, pro, ὡς ἀσκακίμων, quod
prior Edit. habet.

qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere, ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suæ rationem habere; sed & in procreando obiter perfunctorieque versari, & in educando, instituendoque, supinæ prorsus negligentiae reos fieri: hanc enim gravissimam juxta evidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu, & temerarie instituitur. Hac manu ductione, hocque studio Viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque juxta præcepta, quæ jam olim, tanquam Oracula quædam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

C A P. XXXII.

QUOD autem fortitudinem attinet, multa jam ex ante dictis propius ad eam pertinent: utputa admiranda illa facinora, quæ à Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis qui mortem obire maluerunt, quam Pythagoræ placita de fabis, aliisque quæ huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed & quæ ipse Pythagoras præclare designavit, dum solus

17 Πυθαγόρου λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

λοιπὸν τῶν ἐαυτοδακτύων περὶ τὰ γενναῖα τῶν ζώων, πᾶσι ποιῆσαι αὐτῶν περὶ τῶν μὴ εἰκῇ γίνεσθαι τὰς γεννήσεις αὐτῶν. οὗτο δὲ ἀνθρώπους μηδεὶνα λόγον ποιῆσαι τῶν ἐκ γόνων, ἀλλ' αἶμα θνητῶν εἰκῇ τε καὶ ὥς ἐτυχε χρυσιάζοντας πάντας τρέφειν, καὶ μὴ πᾶσι τρέφειν τε ἐκπαίδειν καὶ πείσας ἐλιγνοῦν. πᾶσι γὰρ εἶναι τῶν ἐκχυροτάτων καὶ σφαιροτάτων αἰτίων τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φανυλότητος. βοσκηματώδη γὰρ καὶ εἰκαῖαν τινὰ γίνεσθαι τῶν τεκνοποιῶν ὡς καὶ τοῖς πολλοῖς. παιᾶντες ὑψηλῆματι καὶ ὑψηλῆματι ὡς καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὅκείνοις ἀφ' ὧν λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκήτω περὶ σωφροσύνης, ἀνῶθεν παρεληφθῶσιν αὐτοῖς καὶ ὡς ἀγγελλομένη, ὥσπερ τινὰ 37 πυθαγόρου λόγια περὶ αὐτῶν τῶν Πυθαγόρου.

K E Φ. λβ'.

Περὶ δὲ ἀνδρείας, πολλὰ μὲν 214 ἤδη καὶ τῶν εἰρημίων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτῶν ἔχοντες οἷον καὶ περὶ Τιμύχαν θυμαστέον ἔργα, καὶ τὰ τῶν ἐλομίων ἀποθνήσκειν, πρὸ τῶν πρὸς ἐκείνων τῶν ὀρεδέντων ὑπὸ Πυθαγόρου περὶ κυάμων, καὶ ἄλλα τῶν πλείων ὑψηλῆματων ἐχόμενα. ὅσα τε Πυθαγόρου αὐτὸς ἐπέτελεσε θνηταῖς, ἀποθνήσκοντων

παχὲ μόνον, καὶ πρὸς πόνους ἔκιν-
 δυνάεις ἀμνηστίας ὅσας ὠδύνασθαι
 λόμην, ἑλόμεν ἢ καὶ τὴν πα-
 τέρειαν ἀπολιπὼν, καὶ ὅτι τὸ ἄλλο-
 δαπνῆς ἀγαθόν· τυραννίδας δὲ
 καταλύων, καὶ πολιτείας συγκεχυ-
 μένους ἀγαθῶν, ἐλδοθερίαν το
 ἀπὸ δαλίας τὴν πόλιν ὠδύνασθαι.
 καὶ τὴν ὠδύνασθαι παύων, ὕβριν
 καὶ καπιλίων, καὶ ὅτι ὕβριος καὶ
 τυραννίδας καλύων· καὶ πῶς μὲν
 ἀπαιεῖ καὶ ἡμέρας πρὸς αὐτὸν
 παρὶχων κατηχημένα, ὅτι δὲ
 ἀγρίους ἀνδρας καὶ ὕβριος ἀπε-
 λαυνῶν τῆς σωφροσύνης, καὶ μὴ θεμι-
 τῶν τελεῶν ἀπαγορεύων· καὶ
 πῶς μὲν σωφροσύνην ὀμνύων προση-
 μαίνας, πῶς ἢ πάντι ἀντὶ ἐνστάσεως.
 215 * Πολλὰ μὲν ἐν ταύτων ἔχοι τις ἀν-
 λέγειν περὶ τῶν, καὶ πολλὰς
 αὐτὰ καταρτίζοντα μέγιστα ἢ πάν-
 των ἐστὶν τὰ πρὸς Φαλαρίην αὐτῷ μὴ
 παρρησίας ἀνυποσέειν ρηθέντα καὶ
 πρὸς τὸν Φαλάριον· ὅτι γὰρ ὑπὸ Φαλάρι-
 οῦ ἔτι ὁμοπαίτη τὴν τυραννὴν καπι-
 χεῖν, καὶ σωφροσύνην αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ἀντὶ
 τὴν ὑπερβολὴν πρὸς τὸν Φαλάριον
 τὴν ὁμοπαίτην, αὐτὸς τὰς ἐνκαταστάσεις
 ὀμνύων, τὰ συμβαλὼν αὐτῷ λό-

quaquaversum peregrinatus est,
 laboribusque ac periculis immen-
 sum quantis sese obtulit, & relicta
 patria, vitam apud exteros exige-
 re statuit: quin &, dum tyranni-
 des sustulit, turbatis Rebusp. pri-
 stinum ordinem restituit, & civi-
 tates à servitute in libertatem asse-
 ruit: eodem pertinet quod injus-
 titiam compescuit, contumelias
 dispulit, & protervistyrannicisque
 ingeniis obtulit; ac justis quidem
 mansuetisque benignum se ducto-
 rem præbuit; feros vero & pro-
 tervos à convictu suo removet, il-
 lisque negavit se responsa datu-
 rum: alteris denique alacriter o-
 pem tulit; alteris autem, totis vi-
 ribus repugnavit. Pronum itaque
 foret & horum multa certissima
 documenta proferre, & majori
 etiam numero ad virtutis amussim
 ab eo gesta, adjicere: sed inter
 ea maxime eminent, quæ coram
 Phalaride, cum invicta oris liber-
 tate, sive dixit, sive fecit. Cum
 enim à Phalaride crudelissimo ty-
 rannorum captivus detineretur,
 eique congressus esset vir sapiens,
 gente Hyperboreus, nomine Aba-
 ris, qui ob hoc ipsum advenerat,
 ut cum eo sermonem sociaret; plu-

* Ἐλόμεν] Hæc vox non absque
 sensus dispendio in priore Edit. deest,
 quam ex MS. revocavi.

* Παύων] Ex MS. pro quo antea in-
 epte legebatur, πάντων.

* Σωφροσύνης] Idem ex MS. pro σωφρο-
 σύνης.

quod prior Edit. habet.

* Ἀπαγορεύων] Imo potius, ἐξαγο-
 ρεύων, i. e. palam proficiens, vel elo-
 quens. Nam ἀπαγορεύων, ut notum est,
 significat, interdicere, vetare: quod sen-
 sui loci hujus non convenit.

res quaestiones, maxime sacras, Abaris ei proposuit, de simulacris, de religiosiore Deorum cultu, de providentia, de rebus, tum quæ cælo continentur; tum quæ in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout divino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris & contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, & in ipsum Pythagoram acerbe invecus est: ausus etiam in Deos ipsos, graves seque dignas blasphemias evomere. Abaris autem ea propter Pythagoræ gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, quod à Cælo pendeant reganturque omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum inprimis ex præsentissima sacrorum efficacia ostendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram præstigiatore Abaris haberet; ut potius illum, tanquam Deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad hæc Phalaris divinationem, & quicquid in sacris fieri solet, aperte negavit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quæ in oculos incurrunt; & ex iis quæ humanis viribus averruncari

γὰρ τι ἡρώτης, καὶ μάλα ἱερός,
 παῖ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὀσιωπότης
 θεραπείας, καὶ τῆς τ' ἱερῶν προνοίας,
 τῶν τι κατ' ἕρανόν ὄντων, καὶ τῶν
 παῖ τ' γλυῦ παρ' ἐρεφομένων, ἄλλα
 τι πολλὰ πιαῦται ἐπύθηρ. * Ο' δὲ 216
 Πυθαγόρας, οἷον ἦν, ἑδωίως
 σφόδρα, καὶ μετ' ἀληθείας πάσης
 ἀπεκρίνατο, καὶ πειθῆς, ὥστε
 προσπαγιάδων οὗτ' ἀκούοντας. τότε
 ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ
 ἐργῆς πρὸς τ' ἐπαινεῖν Πυθαγόραν
 Ἀβάρην· ἡγέριαι δὲ καὶ πρὸς αὐ-
 τὸν τ' Πυθαγόραν· ἐπὶ λμα ἦ πρὸς
 οὗτ' ὅθεν αὐτὰς βλασφημίας
 θενὰς προσφέρειν, καὶ πιαύτας,
 αἷας ἀν' ἐκείνῳ εἶπεν. ὁ δὲ Ἀβα-
 ρας πρὸς ταῦτα ὡμολόγη μὲν χά-
 ριν Πυθαγόρα· μετὰ ἦ τὰ τοῖς ἐμάν-
 θανεν παρ' αὐτῶν παῖ ἕρ' ἕρανόν τιν
 ἡδὼν ἔ' οἰκονομεῖσθαι πάντῃ, ἀπ'
 ἄλλων τι πλεόνων, καὶ δὸτ' τῆς
 ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· πολλὰ γ' ἐδῶ
 γόητα νομίζεν Πυθαγόραν τ' ταῦτα
 παιδύοντα, ὥς γ' καὶ αὐτὸν ἐταύ-
 μαζεν ὡς ἀν' ἱερὸν ὑπερφυῶς. πρὸς
 ταῦτα Φάλαρις· ἀνὴρ μὲν μα-
 τίαν, ἀνὴρ δὲ ἔ' πᾶσι τοῖς ἱεροῖς
 δρώμενα παρ' αὐτῶν. * Ο' ἦ Ἀβα- 217
 ρας μετῆκε τ' λόγον δὸτ' τῶν ὅππῃ
 τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναργῶς, καὶ
 δὸτ' τ' ἐν ἀμνηχάνοις, ἥτοι πολέ-

'E'g'ing] Ex MS. pro cō g'ing.

μοις ὁ ἀπαλήπις, ἡ νύσσις ἀνιάπις, ἡ καρπῶν Φθοραῖς, ἡ λοιμῶν Φοραῖς, ἡ ἄλλοις ποσὶ πικύσις παγχαλέπις ἔ ἀνηκέστις, ἡ ὠδραγγομύρων δαιμονίων πινῶν καὶ θείων εὐεργετημάτων, ἐπειράτω συμπίδειν, ὡς ἐστὶ θεία πρόνοια, πᾶσαν ἐλπίδα ἀνθρωπίνην καὶ δυνάμιν ὑπερβαίνει. ὁ δὲ Φάλαργς ἠνιχυῶντι πρὸς ταῦτα, καὶ ἀπιθρασύειτο. αὐτὸς ἔν ὁ Πυθαγόρας ὑποπιδῶν μὲν, ὅτι Φάλαργς αὐτῷ ῥάπτοι θάνατον, ὅμως ἡ εἰδὼς, ὡς οὐκ εἴη ὁ Φαλάργς δι' ὀρέσμου, ἐξασιαστικῶς ἐπιχειρῶν λέγειν. ἀπιδὼν γὰρ πρὸς τὸ Ἄβαραν εἶφη, ὅτι ἔρανόθεν ἡ Διόθεσις εἰς τι τὰ αἰέρα, καὶ τὰ ὀπίγεια φέρεται πίφυκε. * Καὶ ἐπὶ πρὸς τῆς πρὸς τὸν ἔρανον ἀπολαθίας πάντων, διεξήλθε γνωριμώτατα τοῖς πᾶσι. πρὸς τῆς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐκείνης διωάμεως ἀναμφισβητήτως ἀπέδειξε καὶ προίων, πρὸς τῆς τῶν λόγων καὶ τῶν νῦν πλείας ἐνεργείας ἐπεξήλθεν

nequeunt, nempe ex bellis inex-pugnabilibus, ex incurabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentia grassatione, ex aliis denique id genus gravissimis & atrocibus calamitatibus, quæ Dæmonum quorundam, aut Deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est; esse utique divinam providentiam, quæ omnem hominum expectationem, & vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfricta, contra hæc audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem à Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, quod non esset in fatiis, ut ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conversus, docuit, quod à Cælo in res æreas & terrestres transitus quidam & descensus fieri soleat: deinde per notissima quæque edisseruit, quod omnia Cæli ordinem sequantur: item demonstravit, animæ facultatem liberam, sui que juris esse: & longius progressus, perfectas rationis mentisque operationes esse

* Ἀπαλήπις] Scribo, ἀπαλήπις, i. e. intolerabilibus.

ἡ Πυθαγορική δαιμονία πινῶν καὶ θείων εὐεργετῶν.] Locum hunc sic scribendum puto, γινώσκονται δαιμ. πιν. καὶ θείων νοήτων: ut constructio talis sit, καὶ δὲ πιν. νοήτων δαιμονίων πινῶν ἔ θείων, γινώσκονται ἐν ἀμνηστοῖς, ἢ τοῖς πολλοῖς, &c. Νοήτων γὰρ θείων autem hic vocatur admonitio, sive castigatio divina, quæ sit immissis calamitatibus: eodem sensu, quo

Græci dicunt νοήτων τῶν πληγῶν, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi præter alios usus est Aristophanes.

ἡ Φαλάργς δι' ὀρέσμου.] Alludit ad verbum illum Homericum, Ὀδυσσ. X. Οὐ μὲν με κλέπτεις, ἐπεὶ ὁ τοῖς μὲν ὀρέσμοις εἶμι. Quo versu usum esse Apollonium Tyanensem, cum a Domitiano vitæ periculum ei immineret, refert Philostratus.

adstruxit: ac ita demum solita libertate, de tyrannide, omnibusque fortunæ prerogativis, deque injustitia, omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subjunxit divinam de vita optima admonitionem; ejusque cum pessima comparationem exserte instituit; sed & quomodo anima cum suis facultatibus & affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium præstantissimum est, demonstravit, Deos non esse causam malorum, morbosque, & si quæ alia corpus male afficiunt, ab intemperantia proseminari; reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis, ob ea quæ in fictionibus suis scicius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quæque & quanta esset Cæli potentia, ex ipsis operibus ostendit; quodque poenæ legibus sancitæ, jure meritoque infligantur, multis certisque argumentis probavit. Insuper quantum discrimen inter hominem & cætera animalia intercederet, aperte indicavit: ac de oratione quoque interna & externa scientifice locutus est; ut & de mente, notitiæque, quæ ab illa provenit, ac de aliis moralibus, hisque affinis dogmatibus. Tradidit etiam quæ communi vitæ utilia forent, hisque congruas

ἰκανῶς. καὶ ἔπειτα μὲν περὶ ῥησείας
 περὶ τυραννίδος, καὶ τῆς κατὰ πό-
 λιν πλεονεκτημάτων πάντων, αἰδι-
 κίας τε καὶ τῆς ἀνθρώπων πλεο-
 νεκτίας ὅλης στρεῖως ἀνεδίδαξαν, ὅτι
 ἕδονές ἐστι πάντες ἀξία. μετὰ δὲ
 πάντες θείαν ἐπιδείκνυντο ἐπιείκειαν
 περὶ τῆς ἀρίστης βίης, καὶ τὴν πρὸς τὴν κα-
 κίστον ἀντιπαρεβόλῃ αὐτῶν προθύ-
 μως ἀντιπαρέτεινε. περὶ ψυχῆς τε,
 καὶ τῶν θυμῶν αὐτῆς, καὶ τῶν πε-
 θῶν, ὅπως ἔχει πάντες, συφίσταται
 ἀπεκάλυψε, καὶ τὴν καλλίστην πίν-
 ταν ἐπέδειξε, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν κακῶν
 εἰσὶν ἀναιτίοι, καὶ ὅτι νύσσι καὶ ὅσοι
 πᾶν σώματι, ἀνολεσίτως ἐστὶ
 ἀπέρματος. περὶ τε τῆς κακῶς λεγο-
 μένης ἐν τοῖς μύθοις διήλεγχε σὺν
 λογοποιῶς τε καὶ ποιηταῖς. τὴν τε φά-
 λαριν μεταλέγχων ἐνυθίη, καὶ
 πᾶσι τῶν ὑμεῶν δύναμιν, ἐπὶ αὐτῆς
 ἐστὶ, καὶ ὅση, δι' ἔργων ἐπεδείκνυε.
 περὶ τε τῆς κατὰ κόσμον καλότητος, ὡς
 αἰσώτως γινώσκει, περὶ μέγα πολλὰ
 παρέστη. περὶ τε τῆς ἀποφθεῖρας ἀν-
 θρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζωῶν παρέ-
 δεῖξε περὶ φανῶς. περὶ τε τῆς ἐνδο-
 γέτης λόγου, καὶ τῆς ἐξω προέοντος,
 ὁπτισημονικῶς διεξῆλθε. περὶ τε νῆς
 καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κατῆχθης γνώσεως
 ἀπέδειξε πλείως. ἡθικά τε ἄλλα
 πολλὰ ἐχόρμημα τέτων δόγματά.
 * Περὶ τῆς ἐν τῷ βίῳ χρησθῶν ὁφε- 219
 λιμώταται ἐπιδόσει, ἐπιδείκνυντο

ἢ συμφώνως τέτοις παθήμασιν
 ἡτοιμάσας, ἀναγορεύσεις τε, ἃν
 εἰ χρησιμῶν, περιήγῃ. καὶ τὸ μέ-
 γιστον, τῶν καθ' ἑμπαυδίων καὶ κτ'
 νοῦν ὁρμηδίων τ' ἀξίωμασιν ἐποη-
 σαι, καὶ τ' κατὰ πεπρωμένων, καὶ
 καθ' εἰμαυδίων. περὶ δαιμόνων τε
 πολλὰ καὶ σοφὰ διηλήχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν ἂν
 ἀλλ' ὅτι ἂν εἴη τῶν λόγων. ἐκεί-
 να δ' καὶ μᾶλλον τοῖς περὶ ἀνδρείας
 220 ἡτοιμασμένοι προσήκει. * Εἰ γὰρ
 ἐν αὐτοῖς μέσις ἐμβεβηκὸς τοῖς
 θεοῖς, σαφὲς τῇ γνώμῃ φιλοσο-
 φῶν ἐφαίνεται, καὶ παύσασθαι ὡς
 καταγόμενος καὶ καρτερῶν ἡμύ-
 νηο τ' ὑπὸ, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τ'
 ἐπάγοντα ὅτι κινδυνὸς ἐξέσται καὶ
 παρρησία ¹⁰ λῶμαυδ' ἐνδελ' ὅ-
 ῃν, πάντως καὶ καταφρονητικῶς
 εἶχε τ' νομιζομένων εἶναι δεινῶν, ὡς
 ἔδεινός ἀξίων ἐντων. καὶ εἰ τ' ὁμοῦ
 τε προσδοκώμενα, ὅσα γὰρ δὴ τὰ
 ἀνθρώπινα, ὀλιγώρως τεταυ-
 πάσας, καὶ σὺν ἡν πρὸς τῇ παρρησίᾳ
 ὅτι προσδοκία, δὴλον δὴ παρῆναι,
 ὡς ἐλιπερυνὸς ἀδελφῆς ἢ πρὸς θάνα-
 τιν. καὶ τέτων δ' ἐπὶ χυμαιοπρον
 διεπράξατο, τὴν κατὰ λυσιν τῆς
 τυραννίδ' ἀπεργασάμενον, καὶ
 καταχρῶν μὲν τ' τυραννον, μίλλον-
 τα ἀνηκέστες συμφορὰς ἐπάγειν τοῖς

admonitiones lenissima hortatio-
 ne adhibita, aptavit; interdicta-
 que de iis adjecit, quæ fugienda
 essent: distincte etiam explana-
 vit, quæ fato, quæque arbitrio
 humano fierent; ac de Dæmoni-
 bus & de immortalitate animæ
 sapienter multa disputavit. Sed
 hæc alterius fuerit Philosophiæ
 materia: ista vero propius forti-
 tudinis culturam spectant; quod,
 cum in media se conjiciens pe-
 ricula, constanti & ad omnia pa-
 rato animo philosophari visus sit.
 cum fortunam patienter sustine-
 rit, cum magna auctoritate &
 ore libero in eum perorarit, qui
 capiti ejus exitium minabatur;
 manifestum utique effecerit, quod
 gravissima quæque mala, tan-
 quam in nullo numero habenda
 contempserit. Idem de me-
 tu mortis judicandum est: &
 quo illum penitus intactum fuisse
 apparet; utpote cum mortem,
 sibi, quantum humanitus præ-
 videri potuit, proxime immi-
 nentem plane non curaverit, ne-
 que præsentissimæ necis expecta-
 tioni animum adverterit. Ex-
 tant autem etiam fortiora ad-
 huc dictis facta ejus, dum tyran-
 nidem funditus delevit, ipsum-
 que tyrannum, atrocissimas ca-
 lamitates hominibus machinan-

* Καρτερῶν. Scribe, καρτερῶν, vel καρτερῶν.

¹⁰ Παρρησία] Male ante, παρρησία.

tem, cohibuit; & Siciliam crudelissima dominatione liberavit. Quod autem ipse tam præclari facinoris auctor extiterit, ipsa quoque Apollinis Oracula indicio sint; utpote quibus prædictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruium esse, cum cives meliores, magisque inter se concordæ facti essent: quales utique præsentia Pythagoræ, ejusque institutione, & manu ductione facti sunt. Hujus rei adhuc certius argumentum à tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagoræ & Abaridi capitis periculum intentavit, & ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin & ab Epimenide sumto indicio hæc adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagoræ discipulus erat, cum quidam vitæ ejus manus violentas afferre vellent, Furiis, Diisque ultoribus invocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis cædibus conficerent; ita sane & Pythagoras, Herculis ritu & virtute, mortalibus opem ferens, illum, à quo homines proterve nefarieque habiti fuerant, morte punivit: idque per ipsa Apollinis Oracula, cum quibus illi à prima nativitate, naturalis quædam conjunctio intercedebat. Et hæcenus quidem præclarum hoc ejus facinus à nobis

τῷ Ἀπόλλωνι, οἷς ἦν αὐτοφυῶς σωρητημῶν διὰ τῆς ἐξ ἀρχῆς γένεως· τῷ μὲν ἐν τῷ θαυμαστῷ αὐτῷ τῆς ἀνδρείας κατόρθωμα

ἀνθρώποις, ἐλδοθερώσεως δὲ τῆς ὁμοπαίτης τυραννίδος Σικελίαν.
* Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ ταῦτα καταρ- 221
θώσεως, πεμῆρα μὲν καὶ διὰ τῶν
χρησμάτων τῷ Ἀπόλλωνι, τότε τῷ
καὶ αὐτὸν ἀξιομακρόντων τῷ φα-
λάριδι γνήσεσθαι τῆς ἀρχῆς, ὅτε
κρείττονες ἔομονοητικώτεροι γήρουν-
το, καὶ σωιστάμενοι μετ' ἀλλήλων
οἱ ἀρχόμενοι· οἷοι ἔότε ἐγγύοντο,
Πυθαγόρα παρὸν, ἀπὸ τῆς
ὑφηγήσεως ἔπαιδύσεις αὐτῶν. τότε
δὲ ἐπὶ μῆζον τεκμήριον ἦν διὰ τῶν
χρόνων. ὅτι γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας
Πυθαγόρα τε καὶ Ἀλάριδι Φάλαρα
ἐπὶ κίνδυνον θανάτου, καὶ αὐτὸς
ὑπὸ τῷ Ὀπίεχλιδόντων ἀποσφάγη,
καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην δὲ τῶν αὐτῶν
τέτων ἔσω τεκμήριον. * Ὡς περ 222
γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρα μα-
θητῆς, μέλων ὑπὸ πινῶν ἀναίρει-
σαι, ἐπειδὴ τῶν Ἐρμηνύας ἐπεκα-
λέσται, καὶ οὗτο πμωρὲς θεῶς,
ἐπίησε οὗτο Ὀπίεχλιδόντας πάντας
ἀρδὲν ὥστε αὐτοῖς ἀποσφάγηται.
ἔτω δὴ πᾶς ἔπυθαγόρας ἐπαμυνῶν
τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῷ τῷ Ἡρα-
κλέους δίκῃ ἔανδρείαν, τὸν ἐξυ-
βρίζοντα καὶ πλημμελῆντα εἰς οὗτο
ἀνθρώπους, ἐπὶ ὠφελείᾳ τῶν ἀν-
θρώπων ἐκόλασε, καὶ θανάτῳ
παρέδωκε δι' αὐτῶν τῶν χρησμάτων

ἄλλοις πᾶσι μνήμης ἡξιώκαμεν.
 223 * Ἄλλοις τεκμήριοι αὐτῆς ποιησώ-
 μεθα, πῶς σωτηρίαν τῆς ἐνότητος
 δόξης, δι' ἣν αὐτοῖς τε μόνῳ τὰ δο-
 κῶντα ἑαυτῶν ἔπραττε, καὶ πᾶσι ὑπὸ
 τῆς ὁρθῆς λέξεως ὑπαγορεύομεθα,
 μήτε ὑπὸ ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου,
 μήτε ὑπὸ ἄλλης πινός περὶ τῆς, ἢ κιν-
 δυνῶς μετισταμένης ἀπ' αὐτῶν.
 οἱ τε ἐταῖροι αὐτῶν¹¹ πρὸς τῆς πε-
 ραβλώσας τῶν ὁρμολέντων ὑπ' αὐτῶν,
 ἡρῶντο διποθῶντες. ἐν παντι δαπαίς
 τε τύχαις ἐξεταζόμενοι, τὸ αὐτὸ
 ἡθῶς ἀδιάφθορον διεφύλαττον. ἐν
 μυρίαις τε συμφοραῖς ἡνόμενοι,
 εὐδέσποντο ὑπ' αὐτῶν μετετρέψαντες.
 ἦν δὲ καὶ ἀδιάλειπτον παρ' αὐτοῖς
 ὡς ἀκλήσις, τῷ νόμῳ βοηθεῖν αἰεὶ,
 καὶ ἀνομία πολυμεῖς, καὶ πρὸς τὸ ἔρ-
 γειν καὶ ἀπωθεῖσθαι τὸ τετυφλῶν, καὶ
 σωεσθῆναι διὰ τὸν ἡμετέριον σώφρονα
 224 καὶ ἀνδραγαθὸν βίον. *¹² Ἦν δὲ πᾶσι
 μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς πᾶσι τῇ ψυχῇ
 πᾶσι πεποιημένα, πρὸς τε ἀνυμίας
 καὶ δηγμῶς, αἱ δὲ βοηθητικώτατα
 ἐπενείητο. καὶ πάλιν αὖ ἕτερα
 πρὸς τε πᾶσι ὁρμαῖς, καὶ πρὸς ὅσῳ
 θυμῶς, δι' ὧν ὀπιτείνοντες αὐτῶν,
 καὶ ἀνιέντες ἄλλοις ὅς μετρίως, σύμ-
 μετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζον-
 το. ἦν δὲ καὶ τῷ μέγιστον εἰς ἡμ-
 ναϊότητος ἔργον, τὸ πεπεισθαι,

memoriæ consecratum esto. Per-
 gimus autem jam ad aliud forti-
 tudinis ejus argumentum; quod
 nimirum factam tectamque con-
 servaverit sententiam, quæ juri &
 justitiæ conformis esset; juxta
 quam & ipse solus quæ sibi vide-
 bantur peregit; & ab iis quæ recta
 ratio dictabat, neque voluptate
 neque laboris molestia, neque ul-
 lis denique affectibus dimoveri se
 passus est. Sed & discipuli ejus
 mortem obire maluerunt, quam
 ullum ejus placitum transgredi:
 variisque cum casibus colluctati,
 hos mores incorruptos custodiverunt,
 nec unquam ab iis fecerunt
 divortium, quamvis infinitis cala-
 mitatibus obruerentur. Erat etiam
 perpetua apud eos cohortatio, le-
 gi opem ferendam, & quicquid
 legi adversatur debellandum esse:
 itemque ad arcendum depellen-
 dumque luxum, vitæ sobriæ & vi-
 rili ab incunabulis assuescendum.
 Habebant etiam cantus quosdam
 ad sanandos animi affectus compo-
 sitos, & contra tristitiam animique
 vulnera, veluti præsentissima reme-
 dia, excogitados; rursusque alios
 contra iram & animositatem, per
 quos affectus istos intendebant,
 remittebantque, donec fortitudi-
 ni congruos redderent. Hoc quo-
 que maximum illis ad strenuitatem
 pondus addebat, quod persuasi

¹¹ Πρὸς ὅς περὶ τῆς ἀνδραγαθίας ἡ ἀρετῆς.] Con-
 fer Nostrium supra, initio hujus capituli.

¹² Ἦν δὲ πᾶσι μέλη παρ' αὐτῶν.] Hæc le-
 guntur etiam supra, Num. III.

essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quæ homini accidere possunt, quæque in ejus potestate non sunt. Quod si quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quidpiam hujusmodi alicui supervenisset, è medio se proripiebant, & pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere, & sanare strenue conabatur. Generatim quoque illis competeat laboriosa in disciplinis & studiis diligentia, & innata omnibus incontinentiæ, avaritiæque cruciamenta, diversissimæque castigationes, & sufflaminæ igne ferroque irremissibiliter peracta: idque nullo laboris aut patientiæ dilectu: hinc enim abstinentia ab omnibus animalibus, & ab aliis etiam quibusdam cibis strenue exercebatur; illinc sermonis prohibitio, & omnimodum silentium, tanquam meditamenta ad linguam coercendam, per complures annos eorum fortitudinem exercitam habebant: uti & intentæ & continua pervestigatio & ruminatio difficillimarum speculationum; & propter ista cibi somnique parsimonia; itemque gloriæ, divitiarum, similitumque inaffectatus contemptus: quibus omnibus

ὡς ¹³ εἰδὲν δὲ τὸ ἀνθρώπων συμ-
πλωμάτων ἀποσπόμενον εἶναι πα-
ρὰ τῆς νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα
προσδοκᾶν, ὥν μὴ τυγχάνουσιν
αὐτοὶ κύριοι ὄντες. * Οὐ μὲν, ²²⁵
ἀλλ' εἴ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἡ ὀργή,
ἡ λύπη, ἡ ἄλλο τι τῶν πικρῶν,
ἐκποδῶν ἀπηλλάχοντο· καὶ καθ'
ἑαυτὸν ἕκαστος ἡρώδης ἐπεκρά-
τη καταπίπτεται τὸ ἐκταράσκειν τὸ
παῖθ' ἀνδρακάς. ¹⁴ ἢ τὸ ἡρωδὸν
αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ
ἐπιτηδεύματα θήσκονον, καὶ αἱ τῆς
ἐμφύτης πάσης ἀρετῆς τὸ καὶ
πλεονεξίας, βίαςτοι, πικριώτα-
ται τὸ καλῶς καὶ ἀνακοπή, πυρὶ
καὶ σιδήρῳ σωτηριώδεις ἀπαραιτή-
τως, καὶ ἅτι πίναν, ἅτι καρτερίας
ἐδεμῶς φειδέμεθα. εἰς τὴν μὲν
γὰρ ἀποχὴν ἐμφύτων ἀπάντων, καὶ
πρὸς τὴν βρωμάτων πινῶν ἀσκήτη
ἡμῶν. τὴν δὲ ἔχουμεθῆκα τε καὶ
παντελὲς σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης
κρεστὴν σωσασθῆναι, ὅτι ἐστὶ πολλὰ
τῶν ἀνδρείων αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἢ
τε σώπνουν. ¹⁵ καὶ ἀδιάπτως
πρὸς τὰ δυσληπίστατα τῶν θεωρη-
μάτων ἐξέτασις τε καὶ ἀνάληψις.
* Διὰ ταῦτα τὸ αἰονία, καὶ ὀλιγοσι- ²²⁶
τία, καὶ ὀλιγοϋπνία, δόξης τε καὶ

πλάττει καὶ τὸ ὁμοίων ἀνεπιτήδευτον καταφρονήσεις. καὶ ταῦτα πάντα

¹³ ὡς εἰδὲν δι' τῶν ἀνθρώπων συμπτῶν.]
Pulchrum hoc præceptum traditur etiam
supra, Num. 196.

¹⁴ ἢ τὸ ἡρωδὸν αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τ.]

Cum toto hoc loco confer Nostrium su-
pra, Cap. xvi. ubi eadem leguntur.

¹⁵ Καὶ ἀδιάπτως.] Vide Nos supra
ad Num. 188, ubi eadem occurrunt.

εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς παύσθηναι, οὐκ ἔστιν ἂν, καὶ δακρύων, καὶ πάντων τῶν πικρῶν ἐργασιῶν ὅτι ἀνδρᾶς ἐκείνους φασίν. ἀπείχοντο δὲ καὶ δεήσεων καὶ μεταϊῶν καὶ πάσης τῆς τοιαύτης ἀνελευθέρου ζωπίας, ὡς ἀνάνδρα καὶ ταπεινῆς ἕως. τῆς ὅτι αὐτῆς ἰδέας τῶν θῶν θῆτον, καὶ ὅτι πρὸς κυριώταται καὶ σωατικαίταται τῇ ἐν αὐτῇ δογματικῇ, διὰ τὴν ὅτι ἐν αὐτοῖς διαφύλατται ὅτι πάντες αἱ, μὲν ἀνελκῶς ἐχρηματίας πρὸς τὴν ἐξωτερικῆς ἀνέφορα ἀφαιρῶντες, καὶ ἀγροφῶς ἐν μνήμῃ τοῖς ἀγαθόχοις, ὡς περὶ μυστήρια θεῶν
 227 μεταπραδιδόντες. * Διότι καὶ ἐξ ἐφοίτησεν τῇ τε λόγῃ ἀξίαν, μέγα πλὴν ὅτι ἐκδοσικὰρμόα τε καὶ μανθανόμενα, ἐν τοῖς τοῖσιν μὴν ἐργαζόμενα. ἢ ὅτι δὲ τῶν θυγατέρων, καὶ, ὡς αἰπῶν, βεβήλων, αἱ καὶ ποτε τύχοι, ἀλλὰ συμβόλων ἀλλήλοισι αἱ ἀνδρᾶς ἐνίτηντο. ὡν ἔχοντες ἐστὶν νῦν, ὁ πρὸς φέρωνται καὶ θυγατέρων ἀνδρᾶς. οἷον, πρὸς μαχαίρῃ καὶ σκαλῶς καὶ πρὸς τοιαύτα σύμβολα. ὅτι περὶ ψυχῇ μὲν τῇ φράσι γενομένησιν ἐπισημαστικῶς ἔοικε. ἀλλὰ πρὸς ἀνδρᾶς ὅτι θυγατέρων πρὸς στυλῶν ὁ φέρωνται παρέχεται τοῖς
 228 μεταλαβῶσι. * Μέγιστον ὅτι πάντων πρὸς ἀνδρείαν ὁ φέρωνται ἐστὶ,

illi se ad fortitudinem acuebant. Afferunt præterea, Viros illos lamenta, & ploratus, & id genus omnia procul habuisse: abstinebant etiam ab obsecrationibus, supplicationibus, omnique illiberali adulatione, tanquam effeminata & humili. Ad hanc morum speciem quoque referendum est, quod præcipua dogmata, quibus disciplina eorum continebatur, inter arcana sua omnes summo silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent: eaque, sine scriptura, soli memoriz commissa, ac si Deorum mysteria essent, ad successores trans mittebant. Unde etiam evenit, quod nihil eorum, commemoratione dignum, in publicum emanavit; quamvis satis longo tempore docerentur; nec deessent qui discerent; sed id quidem intra privatos tantum parietes: si vero res ita ferret, ut extranei, & , ut ita loquar, profani adessent, per symbola inter se agebant ænigmātum modo: exempli gratia, Ignem gladio ne fodito; & similia: quæ nuda phrasi anilibus monitis affinia videntur; explicata vero in admirabilem seriumque usum ab intelligentibus adhiberi possunt. Omnium autem maximum ad fortitudinem incitamentum est,

¹⁶ Οὐκ ἔστιν ἂν ἐ δακρ. — τὴν ἀνδρείαν ἐκείνους] Sunt verba Aristoxeni: ut ipse Jamblichus testatur infra, Num. 233.

¹⁷ Ἐπὶ δὲ τῶν θυγατέρων } Confer Nostrium supra, Num. 104.

quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut à carcere & vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem asserant mentem; sine qua nemo quisquam fani aliquid verique sive didicerit, sive viderit; quocunque denique sensu utatur: nam mens, juxta illos, cuncta cernit, cunctaque audit; surda, ceca caecura. Secundis autem curis id agendum censebant, ut mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgeretur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem utilia & divina infundantur communicenturque: ne vel à corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens, præ splendore illorum fulgentissimo oculos avertat, aut ad passiones, sive affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clavis fibulisque affixam tenent,

τὸ σκοπὸν προθέσθαι τὴ κυριώτατον, ῥύσασθαι¹⁸ καὶ ἐλευθερώσασθαι τὰ τοσούτων εἰργμάτων καὶ σωδέσεων τὴ κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν ἡν, ὃ χωρὶς ὑγιᾶς ἐδὲν ἂν τις ἐδὲ ἀληθῆς τοπαράπαι ἐκμάθοι, ἐδὲ ἂν καπῖδοι, δι¹⁹ ἦεν ὅτι ἐν ἐνεργῶν αἰσθησεως. ²⁰ Νῆς γὰρ, κατ' αὐτὰς, πάνθ' ὅρῃ, καὶ πάντ' ἀκρίβ' τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ τυφλά. δούτερον ὅτι τὸ ὑπερασπιδάξεν²¹ ἀπακαθαρθέντι λοιπὸν αὐτῷ καὶ ποικίλως ἐπιτηδευθέντι ἀλλὰ τὴ μαθηματικῶν ὀργασμῶν, τὸ πτωικάδε τὴ ἐνησιφάρων πη καὶ θείων ἐνπιθῆναι καὶ μεταδιδόναι, ὡς μήτε τῶν σωματῶν ἀφιστάμενον ἀποδειλιάειν, μήτε πρὸς τὰ σώματα προσεχόμενον ὑπὸ τῇ λαμπροτάτης αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποσπρέφεισθαι τὰ ὄμματα, ²² μήτε προσελάντων τῷ σώματι τὴ ψυχῇ πωθημάτων, καὶ προσωρεγνόντων

¹⁸ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερώσασθαι τ.] Hæc etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46.

¹⁹ δι' ἧς τὸ νοεῖν, quod Arcerio fraudi fuit.

²⁰ Νῆς γὰρ, κατ' αὐτὰς, πάνθ' ὅρῃ, καὶ πάντ' ἀκρίβ' ἔκ.] Erat dictum Epicharmi, ut restantur Tzerzes *Chil.* xii. vers. 440. Plutarchus, Tom. II. pag. 99. Maximus Tyr. Dissert. i. & alii. Cæterum, pro ὅρῃ, ut recte est in MS. Arcerius intempestive corripbat, ὁρᾷ: ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui Dorica dialecto usus est.

²¹ ἀπακαθαρθέντι — ἐπιτηδευθέντι] Sic recte MS. At prior Edit. vitiose, ἀπακαθάρσιν τι, & ἐπιτηδευθέντων.

²² Μήτε προσελάντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludit Jamblichus ad illud Platonis in *Phædone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. Ἐκείνη ἐδὲ καὶ λύπη, ὥστε ἡλσι ἵχθυσι, ἀποσπῶσι αὐτῷ πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσωρεγνῶν: quem locum adducit etiam Jamblichus noster in *Protreptico*, cap. xiii. pag. 80. Vide etiam Nicephorum ad Synesium *de Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit, & Synesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesaurus*, (Tom. III. Col. 162. ubi de προσωρεγνόντων agit) ab aliis procul dubio deceptum, trudere, locum hunc Platonis existare in *Phædro*, cum, ut diximus, in *Phædone* occurrat.

Ἰππικρίφειδ^α. ὅλως ἢ ἀδάμασιν οἰ-
ναι πρὸς πάντα ὑπεσιπρῶν καὶ κατα-
γωνῶν παθήματα. ἡ γὰρ ἀφ' ἧς τῶν
πάντων γυμνασία ἐ ἀνοδ^α τ^α τε-
λειότατης ἀνδρείας ἦν Ἰππικρίφειδ^α.
τοσαῦτα ἐ πρὸς τῆς ἀνδρείας ἡμῖν
τεκμήρια κείδω πρὸς Πυθαγόρου τε
καὶ τῶν Πυθαγορείων ἀνδρῶν.
& Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

convertatur; sed adversus omnia,
quæ generationi subserviunt; item-
que adversus affectus, qui nos in
terram detrahunt, tota persistat
indomita. Per istos quippe gra-
dus enitens exercitatio, & ad su-
periora reditus, perfectissimæ for-
titudinis studium erat. Et hæc no-
bis etiam hæcenus de Pythagoræ
& Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

Κ Ε Φ. λγ'.

C A P. XXXIII.

229 Φίλιον ἢ ἀφανίστατα πάν-
των πρὸς ἀπαντας Πυθαγό-
ρου παρέδωκε. θιῶν μὲν πρὸς ἀν-
θρώπους δι' εὐσεβείας ἐ Ἰππικριμονι-
κῆς θιερᾶς πείας· δογματῶν δὲ πρὸς
ἀλλήλα, καὶ καθ' ἑαυτὸν ψυχῆς πρὸς
σῶμα, λογιστικῆς τε πρὸς πᾶν τὸ
ἀλόγῳ εἶδη, ἀφ' ὧν φιλοσοφίας καὶ
τῆς κατ' αὐτὴν θιερᾶς· ἀνθρώ-
πων ἢ πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν
ἀφ' ὧν νομιμότητ^α ὑγιᾶς· ἑτερο-
φύλων δὲ ἀφ' ὧν φυσιολογίας ὁρθῆς·
ἀνδρῶν ἢ πρὸς γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ
ἀδελφούς, καὶ οἰκείους, ἀφ' ὧν κρινω-
νίας ἀδισκρίφει. συλλήβδω δὲ,
πάντων πρὸς ἀπαντας, καὶ προσέπ-
τῶν ἀλόγων ζῶων πᾶν, ἀφ' ὧν δι-
καιοσύνης ἐ φυσικῆς Ἰππικριμονίης
καὶ κρινότητ^α. σῶματ^α δὲ κατ'
ἑαυτὸν θιητῆ, καὶ τῶν ἑγχεκρυμ-

A Micitiam vero præclare tradi-
dit Pythagoras; & quidem er-
ga omnes omnium; sive Deorum
cum hominibus, per pietatem cul-
tumque cum scientia conjunctum;
sive dogmatum inter se, & in uni-
versum animæ cum corpore, par-
tisque rationalis cum irrationali,
per philosophiam ejusque specu-
lationes; vel hominum secum in-
vicem; civium puta, per sanam
legislationem, peregrinorum per
rectam rerum naturalium doctri-
nam; mariti vero cum uxore, aut
liberis, aut fratribus, aut necessa-
riis, per communionem indistor-
tam: & ut summatim dicam,
cum omnibus omnium; animalium
etiam irrationabilium, per justi-
tiam & naturalem necessitudinem
societatemque: denique latentium
in corpore per se mortali, & con-

¹ Φίλιον ἢ ἀφανίστατα πάντ.] Totus
hic locus usque ad finem Numeri hujus,
legitur etiam supra, Cap. xvi.

² ἑγχεκρυμμένη] Sic rescripti pro ἐκ-
κεκρυμμένη; auctoritate ipsius Jamblichi
supra, Cap. xvi.

utriusque facultatem pacificationem & conciliationem, per sanitatem, huicque congruum vitium & temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia figillatim ad idem amicitie nomen, velut compendio ad unum caput revocata, omnium confessione invenit & sancivit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, ut etiamnum de iis, quos arctior benevolentia sociavit, dici vulgo soleat, quod è numero Pythagoreorum sint. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, una cum præceptis quæ suis discipulis præscripsit. Jubeant igitur hi Viri certamen & contentionis studium remove ab omni in universum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quæ nobis cum parentibus, & in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non finit: in qua, juxta illorum monitum, quam minimum cicatricum & exulcerationum esse debet. Hoc autem ajunt fieri posse, si uterque amicorum invicem cedere, iramque comprimere sciverit:

ἰσὺν αὐτῶν ἐναντίον δυνάμεων εἰ-
ρηεύουσιν π καὶ συμβιβασμὸν, δι-
αίρειας ἢ πῶς εἰς πρῶτον ἀλγείτης ἢ
συνφραδέωνος, κατὰ μέμνησιν αὐτῶν ἐν
ταῖς κοσμητικαῖς στοιχείοις εὐεστέρως.
* Ἐν πᾶσι δὴ τέχναις, ἐνδὲς ἔστι αὐτῶν 230
πρὸς σύλληψιν ἔστι τῆς Φιλίας ὀνόμα-
τι οὐκ εἰρηστῆς καὶ νομοθέτης
ὁμολογεῖται Πυθαγόρου ἐχέειν
καὶ ἔτω θυμωσιν Φιλίαν παρέ-
δωκε πῶς χρηστέον, ὥστε ἐπὶ ἐνὶ
αὐτῶν πολλὰς λέγειν ὅτι τὸ σφοδρῶ-
προν ἐντοχῶν αὐτοῖς, ὅτι τῶν
Πυθαγορείων εἰσὶ. δὲ δὴ καὶ περὶ
τέτων τῶν Πυθαγόρου παιδείαν ὡς ἄρ-
χέας, ἢ πᾶς ὡς ἀγγέλματα, οἷς
ἐχέειν πρὸς αὐτῶν αὐτῶν γινώσκουσιν.
παρεκελεύονται ἐν οἷς ἀνδρες ἔστι ἐκ
Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρετον ἀγωνία
πρὸς Φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ
πίστεως, εἰ δὴ αὖτις εἰς ἡμῶν, ἐκ γὰρ
τῆς πατρικῆς, ἢ καθόλου ἐκ τῆς
πρὸς αὐτῶν πρεσβυτέρων. ὡσαύτως
δὲ καὶ ἐκ τῶν πρὸς αὐτῶν νεωτέρων. πρὸ
γὰρ ἀγωνίζεσθαι ἢ ἀφιλονεικεῖν
πρὸς αὐτῶν πῶς ἐμπιστάμενος ὁρ-
γῆς, ἢ ἄλλως πῶς πῶς πῶς,
ἐσωτήριον τῆς ὑπαρχούσης Φιλίας.
* Ἐφάνη δὲ ὅτι ὡς ἐλαχίστους ἀμυ- 231
χὰς πρὸς ἐλκυσίαν ἐν τῇ Φιλίας
ἐγγίνεσθαι. τὰ δὲ γίνεσθαι, ἐάν
ὁπισθῶνται εἴκειν ἔστι κρατεῖν ὁργῆς.

¹ Ἐκείνηται] Ex MS. pro οὐκ ἐκείνηται.

² Ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρετον ————

[καὶ μάλιστα πρὸς αὐτῶν ἀμυχὰς] Hæc
omnia leguntur etiam supra, Cap. xlii.

ἀμφάποροι μὲν, μάλλον μὲν τοὶ
 νεώτερος τε καὶ τῷ εἰρημίων τάξεων
 ἔχων ἡγεμόσι. πρὸς ἐπαυροῦσι
 τε καὶ νεότησι, ὥς δὴ παιδαρπύ-
 σεις ἐκάλουν ἐκείνοι, μετὰ πολλῆς
 εὐφημίας τε καὶ εὐλαδείας ὥσπερ
 θεῶν ἡμέτεροι τῶν περὶ αὐτῶν
 τοῖς νεωτέροις· καὶ πολὺ ἐμφαίνε-
 σθαι ἐν τοῖς νεωτέροις τὸ κηδεμονικόν
 τε καὶ αἰκείον. ἔτω γὰρ εὐαχρήμονά τε
 γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τῷ νεώτερον.
 232 * Ἐπεὶ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πί-
 στω, μήτε πείζοντας, μήτε πω-
 δάζοντας. ἔτι γὰρ ἐπὶ βασιδίων εἶναι
 διυγῆσθαι τὸ ὑπερχεσθαι φιλίας,
 ὅταν ἄπαξ ἐμπόση τὸ ψεύδῃ· εἰς
 πᾶσι τῷ φασκόντων φίλων εἶναι ἤδη.
 Φιλίαν μὴ δόξαζανσιν ἀτυχίας
 εἶναι, ἢ ἄλλης πρὸς ἀδυναμίας
 τῷ εἰς τὸ βίον ἐμπιπασθῶν· ἀλλὰ μό-
 νον εἶναι δόκιμον δόξαζαν φιλίαν
 τε ἔφιλίας, τὴν γινόμεναι διὰ
 κακίαν μεγάλῃ τε καὶ ἀνεπινόη-
 τῳ. ἔχοντες ἐκόντες μὲν μηδέ-
 ποτε αἰρεῖσθαι πρὸς τὰς μὴ τελείας
 κακίας· ἀρετῶν δὲ, καὶ ἐν εὐγα-
 νῶς ἐν τῷ διὰ πολέμῳ, ὅταν μὴ με-
 τήσῃ τὸ ἦδ' ἔξ' ἀφ' ἐργαζομένης,
 καὶ προσγένηται εὐγνωμοσύνη. πλε-
 οῦν ἢ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις.
 νέμιμον ἢ εἶναι καὶ ὅσον τὸ πόλεμον,
 καὶ ὡς ἀνδρῶν ἀνδρῶν πλε-
 μίσειν. ἀπὸν μηδέποτε γίνεσθαι εἰς

inprimis junior, & qui aliquo ex
 ante dictis loco, vel ordine positus
 est. Emendationes & castigationes,
 quas PÆDARTASES nomina-
 bant, multa cum verborum cle-
 mentia cautioneque à senioribus
 erga juniores fieri debere existima-
 bant; plurimumque sollicitudinis
 affectusque ex parte corripientium
 prominere: ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque per
 jocum, neque serio removendam
 esse: non enim facile amicitiam
 salvam manere, cum semel menda-
 cium in mores eorum, qui se amicos
 jactant, se instituerit. Amicitiam
 non esse reprobendam propter in-
 fortunium, vel aliam quandam in-
 firmitatem, quæ rebus humanis in-
 tervenit; sed unicam, quæ quidem
 probabilis sit, amici & amicitie
 rejiciendæ causam esse eam, quæ
 à majori quadam & inemendabili
 malitia proficiscitur. Inimicitiam
 ultro non esse suscipiendam contra
 eos qui non sunt plane improbi; si
 autem semel suscepta fuerit, obsti-
 mandum animum, strenueque de-
 certandum, nisi mores mutaverit
 adversarius, & ad bonam mentem
 redierit. Certandum autem non
 verbis, sed factis: hoc autem le-
 gitimum, sanctumque & tale bel-
 lum esse, quali hominem cum ho-
 mine decertare fas sit: nunquam
 diffidio, quantum in nobis est,

Ἄνεπιπρόν] Sic recte MS. pro ἐπιπρόν.

occasionem dandam esse; sed, quam maxime quisque potest, rixæ hujusmodi principiis obstandum. In amicitia, quæ vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, & ut decet distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter & perfunctorie instituat; sed cum pudore, cum præsentis animo, & bono ordine: neque temere, leviter, & vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod & de cæteris passionibus animique dispositionibus habendum. Quod vero non obiter, sed summo studio declinaverint caverintque peregrinas amicitias, & quod propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservaverint; ex iis quoque colligi poterit, quæ Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica*, se ex Dionysio Siciliæ tyranno, cum literas Corinthi doceret, audivisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem à luctu & à lachrymis, omnibusque id genus,

διώαμιν διαφορᾶς· ὁ εὐλαβεῖσθαι πᾶν τὸν ἄρχον, ὡς οἷόν τε μάλι-
στε. * Εἰν τῇ μελλούσῃ ἀληθινή ἐπι- 233
στα Φιλία, ὡς πλεῖστε δὲν ἐφα-
σαν εἶναι τὰ ὁρμηδία καὶ νενο-
μισμῶνα. καλῶς ᾗ τᾶντα δὲν εἶναι
κακωμῶνα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δῆτα καὶ
οἱς ἐξος ἐκαστον κατακεχωρησμῶνα,
ὅπως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλι-
γώρως τε καὶ εἰκῇ γίνῃ, ἀλλὰ μετ'
αἰδῶς τε ἡ συνουσίας καὶ πᾶσις ὁρ-
θῆς· μήτε πᾶσις ἐγείρηται μηδὲν
εἰκῇ, καὶ Φαύλως καὶ ἡμαρτημῶνως,
οἷον ὀργισμῶνα, ἢ ὀργή. ὁ αὐτὸς τε
λόγῳ καὶ καὶ τῷ λεπτωμῶν παθῶν
τε καὶ διαφορῶν. ἀλλὰ μὲν τεκμή-
ραι τοι αὐτὸς καὶ πᾶσις ὅτι μὴ παρέργως
αὐτὸν πᾶσις ἀλλοτριᾶς ἐκκλίνειν Φι-
λίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σωφράτως
περικαμπῶν αὐτὸς ἐ Φυλάττεισθαι,
καὶ πᾶσις τὰδε μέγιστοι πολλῶν ψυχῶν τὸ
Φιλικὸν πρὸς ἀλλήλους ὁ ἀνένδοτον
διατετηρημέναι, ἐκ τε ὧν Ἀριστοφάνης
ἐν τῷ πρὸς Πυθαγορικῇ βίᾳ
αὐτὸς διακηκῶναι φησὶ Διονυσίᾳ
τῇ Σικελίας τυραννίᾳ, ὅτι ἐκπε-
σὼν τῆς μοναρχίας γράμματα ἐν
Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. * φησὶ γὰρ 234
ἔτις ὁ Ἀριστοφάνης· ὁ οἰκῶν δὲ
καὶ δακρύων, καὶ πάντων τῶν πειστών

* Εὐλαβεῖσθαι πᾶν τὸν ἄρχον] Scribendum utique est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι πᾶσις τὸν ἄρχον.

17 Καὶ συνουσίας] Legendum puto, καὶ ἐνίοις.

* Ἀνένδοτον] Ex MS. pro ἀνένδοτον, quod prior Edit. habet.

* Οἰκῶν δὲ ἐ δακρ. — τὸς ἀνένδοτος οἰκῶν] Hæc leguntur etiam supra, Num. 226.

ἡμεῖς δὲ οὐκ ἄνδρας ἐκείνους, ὡς
 ἐδέχεται μάλις. ὁ αὐτὸς ᾧ λό-
 γῳ καὶ περὶ θωπίας καὶ δεισιπείας καὶ
 λιτανείας καὶ πάντων τῶν τοιούτων.
 Διονύσιον ἔν ἐκπεσὼν τὴν τυραννί-
 δα, ἀφικόμενον εἰς Κόρινθον,
 πολλάκις ἡμῖν διηγεῖτο ὅτι περὶ τῆς
 καὶ Φιντίας τε ἐδάμωνα οὐκ Πυ-
 θαγορείους. ἦν ᾧ παῖς παῖς περὶ τῆς
 θανάτου χρηομένη ἐγγύς. ὁ ᾧ τὸ
 πᾶσι ἐγγυήσας τοιοῦτος τις ἦν.
 πινὰς εἶπε τὴν περὶ αὐτὴν Διατριβήν-
 των, οἱ πολλάκις ἐπεινόντο μυσίαν τὴν
 Πυθαγορείαν, Διασύροντες ἐδάμω-
 κώμενοι, καὶ ἀλαζόνας δοκα-
 λῶντες αὐτούς, καὶ λέγοντες, ὅτι
 ἐκπεσὴν ἂν αὐτῶν ἢ τε σιμνότης
 αὐτῇ, καὶ ἡ προσωπίη πῆσις,
 καὶ ἡ ἀπάθεια. εἰ τις περὶ ἐξήσειεν αὐ-
 τὰς εἰς ¹⁰ Φορὰν ἀξιοχρεῖν. * Ἀν-
 235 πλεζόντων ᾧ πινῶν, καὶ γινωσκόντων
 φιλοεικίας, στυγερὰ θύειν ὅτι τὰς
 περὶ Φιντίαν, ἐναντίον τε πινὰ τῶν
 κατηγορῶν αὐτῶν εἶπεν, ἐπὶ Φανε-
 ρίς γέγονε μετὰ πινῶν ὁππότε αὐτῶν
 αὐτῶν καὶ τῶν μαρτυροῦντων τε ὑπὸ
 τῶν παρόντων ἐκείνων, καὶ τὴν ἀνα-
 νείησιν περὶ αὐτῶν πάντων ἡμεῖς. τὸν
 δὲ Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς Διαρρήδην εἶπεν, ὅτι

quantum humanitus fieri poterat,
 Viri isti : itemque ab adulando,
 precando, supplicando, cunctis-
 que hujusmodi. Dionysius ita-
 que tyrannide exutus, & Corin-
 thum profectus, sæpe nobis de
 Phinthia & Damone Pythagoreis
 referebat, alterum alterius vadem
 in capitali causa hunc in modum
 factum esse. Quidam, inquebat,
 ex aulicis, injecta sæpius Pytha-
 goreorum mentione, cavillis eos
 scannisque traducebant: jactabun-
 dos quippe appellabant, & gra-
 vitatem illam simulatamque fi-
 dem, & affectuum vacuitatem,
 facile elisum iri affirmabant, si
 quis illos in gravius periculum
 induceret. Aliis autem contra-
 dicentibus, in partes itum est,
 ac fervente contentione, τέχνη
 in Phinthiæ caput structa, accu-
 satorque est subornatus, qui co-
 ram ei objiceret, quod deprehen-
 sus esset cum quibusdam in Dio-
 nysii vitam conspirasse; produce-
 banturque testes, atque maxima
 probabilitatis specie querela in-
 duebatur. Raptus est hac oratio-
 ne in stuporem Phinthias : sed
 cum illi Dionysius disertis verbis

¹⁰ Τὰ περὶ τῆς καὶ Φιντίας τε καὶ Δά-
 μωνα] Historiam hanc, quam Jambli-
 chus, alique Scriptores, de Damone &
 Phintia; Polyzenus Strategem. Lib. v.
 Sect. 22. de Euephantō & Eucrito; Hy-
 ginus vero, Fabulā cclvii. de Macro &

Selinuntio referunt. Præterea notandum,
 Valer. Max. Lib. iv. Cap. vii. Pythiam
 vocare, qui Jamblichō Nostro, aliisque
 Phintias dicitur.

" Φορὰ] Cum Arcerio lego, συμφο-
 ρά.

indicasset, omnia hæc jam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, ut quoniam ejus judicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, ut tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victabant enim in bonorum omnium communione Viri isti; & quia Phinthias ætate provecior erat, potioris rei familiaris curam in se susceperat: hujus itaque ordinandæ causâ dimitti rogabat, Damone vade dato. Cum itaque Dionysius admirandus interroget, num quisquam hominum esset, qui in causâ capitali vas fieri sustineret; idque Phinthias ita forte affirmaret, acersitus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum, dixit; ibique perstiturum, donec Phinthias reverteretur. Hoc factò, Dionysius ajebat se quidem obstupuisse; illos vero qui periculi faciendi primi authores fuerant, irrisisse Damonem, eum veluti certam vicariam victimam substitutum esse, cavillati. Cum igitur jam ad occasum Sol inclinaret, Phinthias moriturus supervenit. Quare obstupefacti omnes, & opinionem suam decepti sunt. Ipse vero

ἐξήτασεν ταῦτα ἀνελθὼς, καὶ δὴ αὐτὸν δοτῆναι ἑσθαι, εἰπὼν ὅτι φιντίας, ὅτι εἰ ἔτι αὐτῷ¹² δέδωκεν ταῦτα θύειν, ἀξιώσεται γὰρ αὐτῷ δοθῆναι τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως οἰκονομήσεται τὰ πικρὰ ἐαυτοῦ, καὶ τὰ κατὰ τὴν Δάμωνα. ἐπαύσαντο γὰρ οἱ ἄνδρες ἔτι. Ἐκοιμήσαντο ἅπαντων. προσεῦπε δὲ ὁ φιντίας, καὶ πολλὰ τῷ περὶ οἰκονομίας ἦν εἰς αὐτὸν ἀνελθὼς. ἤξιωσεν ἔνθα καὶ αὐτὸν ἀφιδύειν, ἐγγυητὴν κατεστήσας τὴν Δάμωνα. Ἐφ' ἧν ὁ²³⁶ Διονύσιος, θαυμάσας τὸ ἐρωτήσας, εἰ ἔστιν ὁ κωδρωπὸς ἔτι, ὅστις ὑπομνητὴν θανάτου θύειν ἐγγυητής. φησὶ δὲ ὅτι φιντίας, μεταπέμπτον θύειν τὴν Δάμωνα, καὶ διακρύπτει τὸ συμβεβηκός, φάσκειν ἐγγυησάσθαι τὴν, καὶ ἰδρῆν αὐτῷ, ἕως ἂν ἐκπέλῃ ὁ φιντίας. αὐτὸς μὲν ἔνθα τέτις εὐνὴς ἐκπλαγῆσαι ἔφη. οἰκίτης δὲ τὸς ἐξ' ἀρχῆς πιαρχόντας τὴν Δάμωνα, τὴν Δάμωνα χλευάζων, ὡς ἐγκαταλαβησόμενος, καὶ σκώπτοντας τὴν ἑλαφον ἀντιθεδόμενος λέγον. ὄντι δὲ ἔνθα ἔτι ἡλίας περὶ δυσμας, ἦκεν τὸ φιντίας δοτῆναι θύειν. ἐφ' ᾧ πάντας ἐκπλαγῆσαι τὸ δειλὸν αὐτὸς δὲ

¹² Δίδωμαι] Ex MS. pro δίδωμαι.

¹³ Καὶ μετὰ αὐτῷ] Sic recte MS. At prior Edit. male, καὶ μετὰ αὐτῷ.

¹⁴ Ἐλαφον ἀντιθεδόμενος] Alludit ad cer-

vam illam, quam pro Iphigenia, Agamemnonis filia, vicaria morte perisse, fabulæ ferunt. Vide Hyginum *Fabula* xcviij.

ὡν ἔφη, πείθεσθαι πρὸς Φιλίαντας
αὐτῶν ἀνδρας, ἀξιώσασθαι τρίτον αὐτῶν
εἰς τὴν Φιλίαν ὡς ἀδελφάδου. αὐτῶν ὅ
μηδενὶ τρίτῳ, καὶ τοὶ λιπαρῶντες
αὐτῶν, συγκαταβῆναι εἰς τὸ πιάτον.

237 * Καὶ πάντα μὲν ὁ Ἀρσένειος,
ὡς περ αὐτῶν ὁ Διονυσίου πυθόμενος
φησὶ. λέγεται δὲ, ὡς ὁ ἀγνοῶν τις
ἀλλήλους οἱ Πυθαγόρειοι ἐπειρῶντο
Φιλίαν ἔργα διαπραγματέσθαι, ὡς ἐρ
τῶν αἰσ ἐφιν μηδέποτε ἀφισπόμενοι,
ἤνικα πεμνηρόν τι ἴαλθοιεν τῶ
μετιχῶν τῶν αὐτῶν λόγων. ὡς τ' ἐκ
τῶν πινῶνδε ἔργων μὴδ' ἐκείνοι τῶ
λόγον ἀπιστεῖσθαι. ὡς ἄρα οἱ σω-
δαῖοι ἀνδρες, καὶ παραπράτω ὡς
οἰκῶντες, φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις,
περὶ ἣν γενομένη πρὸς περὶ αὐτοῦ
ἡμῶν. καταχθῆναι γὰρ φασὶ τῶ
Πυθαγορείων πνα μακροῦ καὶ
ἐρημέου ὁδὸν βαδίζοντες εἰς τὴν
πανδοχείαν. ὡς ἐπεὶ δὲ, καὶ
ἀλλης παντοδαπῆς αἰτίας εἰς τὴν
μακροῦ πρὸς βαρεῖαν ἐμπισιν,
ὡς ὁπλιτικῶν αὐτῶν πρὸς ὁπλιτικῶν.

238 * Τὸν μὲν πρὸς πανδοχείαν, εἴπε οὐκ
τῶ ἀνδρῶν, εἴπε καὶ πανδοχῆ.
πάντα ὡς ἀδελφάδου, μὴ τῶ
γιας πρὸς φεισπόμενον, μήτε δα-
πάνης μηδεμίαν. ἐπειδὴ ὅτι κρείπλων
ἦν ἡ νόσος, πρὶν μὲν διαπύθοντες
ἐλάττωσιν, γράψαι πρὸς σύμβολον ἐν

Dionysius, Viros amplexus, ut
ajebat, & deosculatus, rogavit,
ut se tertium in amicitiam suam
reciperent: illi autem nullo mo-
do adduci potuerunt, ut quam-
vis multum flagitanti annuerent.
Hæc Aristoxenus ex ore Dio-
nysii. Fertur autem, Pythago-
reos, etiam inter se ignoros,
imo & nunquam visis amicitia
officia exhibere studuisse; dum-
modo signa quædam communis
sectæ agnoscerent. Unde nec fi-
des dicto illi deroganda est;
quod viri boni, etiam si remotissi-
mis terris habitent, amici inter se
sunt, antequam se vel coram vide-
rint, vel compellaverint. Ajunt
itaque, Pythagoreum quendam,
cum longum per deserta iter pe-
dibus confecisset, in diversorium
venisse, ibique ex lassitudine, aliis-
que variis incommodis in longum
gravemque morbum incidisse; ita
ut etiam necessarij sumptus deni-
que ei deficerent: cauponem vero,
hominis sive commiseratione, sive
æstimo tactum, omnia præbui-
se, nullive aut operæ pepercisse,
aut sumptui. Morbo autem su-
perante, moribundum, symbo-
lum aliquod tabellæ inscripsisse,
& cauponi præcepisse, ut eam,

" Λάβουσι — ἀπιστεῖσθαι] Sic recte
MS. pro λαβῶν, & ἀπιστεῖσθαι.

" Ἐρήμῳ] Ex MS. pro corrupto
ἐρήμῳ, quod in Edit. Arceii legitur.

si quid sibi humanitus accideret, juxta viam suspenderet, observaretque, si quis prætereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumptus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem juxta perfolvisse, ipse omni abjecta, fore ut sumptus sibi refunderentur, nedum ut ab agnoscentibus tabellam gratiæ referrentur. Interim tamen miratum suprema hominis mandata, inductumque, ut tabellam publice proponeret. Longo demum post tempore Pythagoreum quendam illac transeuntem, intellecto ex inspectione tabulæ quis symbolum adscripsisset, & re omni explorata, cauponi multo plus pecuniæ quam impendebat, solvisse. Quin etiam Cliniam Tarentinum memorant, postquam comperisset Prorum Cyrenæum, & sectæ Pythagoricæ adiectum, de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenem navigasse,

ἂν π¹⁷ πᾶσι, ¹⁸ ἐκρημνὰς τὴν δέλτον ὡς ἔστιν ὁδὸν, ὁπισκοπῇ, εἴ τις τῶν παρεόντων ἀναγνωρῆσθαι τὸ σύμβολον. τῶν γὰρ ἔφη αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ ἀναλωμένα, ἅπτερ εἰς αὐτὸν ἐποίησαν, καὶ χάριν ἐκλήσειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. τὸν δὲ παυδοχέα μὲν τὴν πλῆτὴν θάψαι καὶ ὁπισμελθῆναι τὸ σῶμα αὐτοῦ, μὴ μὲν τοι γὰρ ἐλπίδας ἔχοντα τὸ κομίσασθαι τὰ δαπανήματα, μήτι γὰρ καὶ πρὸς εὐπαθεῖν πρὸς τὴν τῶν ἀναγνωρῶντων τὴν δέλτον. ὅμως μὲν τοι διαπειρώσθαι ἐπιπληγμένον πᾶς ἐντολῆς, ἐκλήθηναι καὶ ἐκείνῳ εἰς τὸ μέσον τὸ πίνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὕστερον τῶν Πυθαγορείων πινὰ παρεόντα ὁπιστεῖναι καὶ μαθεῖν τὸ γένος τὸ σύμβολον, ἐξετάσθαι καὶ τὸ συμβᾶν, καὶ τῷ παυδοχῇ πολλῷ πλέον ἀργύρον ἐκλήσθαι τῷ δεδαπανημένῳ. * ¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν 239 τὸν Ταραντῖνον Φασί, πυθόμενον, ὡς Πρωῖον ὁ Κυρῶναιος, τῶν Πυθαγορείων λόγων ζηλωτὴς ὢν, κινδυνώοι πρὸ πάσης τῆς εὐσίας, συλλεξάμενον χρήματα, πλῶσαι

¹⁷ Ἄν τι πᾶσι] Male antea conjunctim legebatur, ἀντιπᾶσι, quod Arcerius verterat, vicissim beneficio afficeret; invito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si quid sibi humanitus accideret. Græci enim, cum fragilitatis humanæ vices pertimescerent, καὶ εὐφροσύνην dicere solebant, ἰάν τι πάσῃς, vel ἰάν τι πάχῃ: quæ formula in Testamentis præcipue frequens erat. Læcius in Strabone, Scgm. 61. Τὰ δὲ δια-

πῆμα, ἰάν τι πάχῃ. Id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum & Menagium.

¹⁸ Ἐκρημνὰς] Prior Edit. ἐκρημνὰς: pro quo Arcerius infeliciter ἐκείψας legendum censebat.

¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν τὸν Ταρ.] Eandem historiam habes apud Diodorum in Excerptis a Valefio editis: quam etiam breviter perstringit Noster supra, Num. 127.

Ἡ Κυρίως, καὶ ἐπαυροῦσθαι
 τὴν Πρώτην περιγματοῦ, μὴ μόνον
 τῷ μειῶσαι τὴν αὐτῆς ὕψους ὀλιγω-
 ρήσαντα, ἀλλὰ καὶ τὴν Διὰ τὴν πλῆ-
 κύνδωον περὶ τὴν. τὸν αὐτὸν δὲ
 τρέπον ἐθέσθαι τὴν Ποσειδωνιάτλη.
 ἀκοῇ μόνον ἐστρέφειν, ὅτι θυμαρ-
 δης εἰς Πάρεσθαι τὴν Πυθαγορείων,
 ἡνίκα συνέπειν εἰς ἀπορίας αὐτὴν
 κατέστηται ἐκ πολλῆς περιουσίας,
 πλῆθος φασὶν εἰς τὴν Πάρον, δε-
 γνύμενον συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ
 ἀνακλήσαντα αὐτὴν πρὸς ὑπάρχοντα.
 καλὰ μὲν ἔν καὶ ταῦτα τὴν Φιλίας
 240 περὶ τὴν. * Πολὺ ἢ τῶν θαν-
 μασιώπων ἢ τὴν πρὸς τὴν κρινωσίας
 τὴν θείων ἀγαθῶν, καὶ τὴν πρὸς τῆς
 τῶν ὁμοιοῦς, καὶ τὴν πρὸς τὴν θείας
 ψυχῆς περὶ αὐτοῖς ἀφοροῦντα.
 περὶ γὰρ τὴν θείαν ἀλλήλοις,
 μὴ ἀφαιρῶν τὴν ἐν αὐτοῖς θεόν.
 ἔκταν εἰς θεοκρασίαν πηλὰ, καὶ τὴν
 πρὸς τὴν θεὸν ἐνωσιν, καὶ τὴν τῶν
 κρινωσίαν, καὶ τὴν τῆς θείας ψυ-
 χῆς, ἀπέβλεπον αὐτοῖς ἢ πᾶσι τὴν
 Φιλίας παρὰ τὴν ἔργων πρὸς λό-
 γων. τῶν ἢ ὅτι ἂν εἶχον πρὸς εὐρεῖν
 ἀλλὰ βέλπον, ἢ ἐν λόγοις λεγό-
 μενον, ἢ ἐν ὁμιλίᾳ πρὸς περὶ
 τῶν. οἷμαι ἢ ὅτι ἐπὶ πάντα τὴν Φι-
 λίας ἀγαθὰ ἐν αὐτῷ περιέχει. διόπερ
 ἐν ἡμῶν ὡς ἐν κεφαλαίᾳ τῶν
 πρὸς πάντα περιλαβόντες τῆς Πυθαγορείας Φιλίας πλεονεκλήματα, παύ-
 μεθα τὴν πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

& res Prori locasse in solido; non
 jactura tantum rei familiaris insu-
 per habita, sed navigationis etiam
 in se suscepto periculo. Eodem
 modo Thestorem Posidoniatem,
 cum fama tantum accepisset, Thy-
 maridam Parium Pythagoreum, è
 re lauta in paupertatem delapsum
 esse, Parum ferunt navigasse, &
 magna argenti vi coacta, illius
 opes restituisse. Egregia equidem
 hæc amicitiae argumenta sunt: ve-
 rum impensius admirari par est,
 quæ de communione divinorum
 bonorum, de concordia mentis,
 & de divina anima ipsis decreta
 sunt: crebro enim se invicem ad-
 hortabantur, ne Deum ipsis in-
 habitantem divellerent. Unde &
 omne illorum circa amicitias stu-
 dium, ad divinam naturarum com-
 mixtionem, ad unionem cum Deo,
 ad divinæ mentis animæque com-
 munionem, verbis factisque ab illis
 dirigebatur: quo quidem nihil præ-
 stabilius inveniri poterit, aut ora-
 tione prolatum, aut ipso opere per-
 fectum: isto enim omnia amicitiae
 bona comprehendere existimo: at-
 que ideo cuncta quæ Pythagorica
 amicitia, eximia habuit, hoc velu-
 ti compendio complexus, plura de
 illa dicere superfedebam.

CAP. XXXIV.

Κ Ε Φ. λδ.

Cum haftenus Pythagoræ discipulorumque ejus res ita generatim ordinatas executi sumus; age! jam deinceps narrationes, quæ sparsim de iisdem commemorari solent, quæque ad prædictum ordinem redigi nequeunt, instituiamus. Ajunt itaque illos singulis præcepisse, ut lingua quisque vernacula uteretur, quotquot ex Græcis ad hanc societatem accesserant: usum enim linguæ peregrinæ minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii nimirum, Lucani, Picentini, & Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, ejusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, & ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde uti & Musices harmoniam, Doricam censuisse: Jonicam enim & Æolicam plurimum trahere de colorata profodia; magisque etiam adhuc Atticam iisdem coloribus luxuriari: Doricam vero ad harmoniæ modulos potius compositam esse, quia

Εἰπεὶ δὲ καὶ ἡμῶν πτωγμένων ἔτι 241
 δηλὰ μὲν περὶ Πυθαγορείων τι καὶ
 τῶν Πυθαγορείων ἴδι διὰ τὸ μετὰ
 τὸ εἶ παρὰ πορὸν αὐτοῦ ἔστι
 εἰσὶν ἄλλαι λέγονται ποιησώμεθα, ὅσαι
 εἰς ὑποπλήθειον ὑπὸ τῆς προειρη-
 μένου τάξεως. λέγεται πάλιν, ὡς
 Φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκείνῃ
 παρήγγαλλον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων
 προσήλθον πρὸς τὴν κρινωσίαν πώ-
 τιν. τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἐδοκίμα-
 ζον. προσήλθον ἣ καὶ ξένοι τῇ Πυ-
 θαγορείᾳ αἰρίσθ, καὶ Μεσσηνίων ἔ-
 Λακεδαιμόνων καὶ Περσῶν καὶ Φα-
 ρμαίων. καὶ Μητρείδωρος τι, ὁ οὖρ-
 σος, τὸ πατρὸς Ἐπιχαρμοῦ, καὶ τῆς
 ἐκείνου διδασκαλίας πλεονεχίας
 πρὸς τὴν ἰατρικὴν μεπνεγκας, ἐξη-
 γῶμεν. ὅθεν τὸ πατρὸς λόγος
 πρὸς τὸ ἀδελφὸν Φησὶ, τὴν Ἐπι-
 χαρμον, καὶ περὶ τῆς τῆς Πυθαγο-
 ρεως, τῆς Ἀλκίλῳ ἀρίστου λαμβά-
 νειν τὴν Δωρίδα. καθάπερ καὶ τὴν Ἀρ-
 μονίαν τῆς Μουσικῆς. καὶ τὴν μὲν Ἰάδα
 καὶ τὴν Αἰολίδα μεπιχρημένας τῆς
 ὁπλῆς χρώματος προσωδίας. Ἀττι-
 δα ἣ κατακρίτερον μεπιχρημένα
 τῆς χρώματος. * Τὴν δὲ Δωρίδα 242
 Ἀλκίλῳ ἐναρμόνιον εἶναι, σω-ε-

* Τῆς ἐπὶ χρώματος. πρ.] Intelligit speciem illam Musice, quæ Χρωματικὴ dicebatur, & τῇ Ἐναρμόνιᾳ δὲ Διατονικῇ

opponēbatur: de quo argumento multa legere est apud Scriptores Musicos veteres.

σημαίνω ἐν τῷ Φωνηέντων γραμματέων. τῇ δὲ Δωριῇ Διολείῳ μαρτυρεῖν τὸ δόξαίεστα καὶ τὸ μῦθον. Ἡρεῖα γὰρ γῆμαι Δωρίδα τὸ ὠκεανῷ. τάτῃ δὲ μυθώδεα θυέσταται πεινήσονται θυγάτρες, ὧν εἷται καὶ τῷ Ἀχιλλέως μητέρα. λέγον δὲ τινὰς Φησὶ, Δωκαλίῳ τῷ Προμηθεὺς, καὶ Πύρρῳ τῷ Ἐπιμηθεὺς θυέσταται Δωρον· τῷ δὲ Ἐλλήνῃ τῷ δὲ Αἰόλῳ. ἐν δὲ τοῖς Βαβυλωνίων ἀσθεὶν ἱεροῖς, Ἐλλῆνα γοῖνα Διὸς· τῷ δὲ Δωρον, καὶ Ξέθον, καὶ Αἰόλον, αἷς ὑφηγήσονται ἀεὶ λαγῆσαι Ἐώνην εἰς Ῥέδον. ὁποτέρως μὲν ἐν ἑκτῷ περὶ τῶν δόξαίων, οὕτως ὁμαρὸς δέχεσθαι τὰ κελεύεις τοῖς
 243 νεώτεροις καταμνησθῆναι. * Οἱ μολογέμενοι δὲ ἑκατέρως τῷ ἱσπερῶν σπουδαίῳ, τὸ πρῶτον πρὸς τὴν Διολείῳ τὴν Δωρίδα. μετὰ δὲ πρὸς τὴν θυέσταται τὴν Αἰολίδα. λαχῶσαι δὲ τὴν Αἰόλῳ τένομα. τρίτῃ δὲ τὴν Γάδα, θυομένη δὲ τὴν Γῶν. ἔπειτα τῇ τῷ Ἀτλίδῃ, πρὸς τὴν Κρεῦσῃ τῇ Ἐρεχθίδῃ, κληθεῖσαι δὲ τῇ τῇ θυέστῃ ὕστερον καὶ πρότερον, κατὰ Θράκας, καὶ τὴν Ἐριθιάς ἀρπαγῇ, ὡς οἱ πλείους τῶν ἱσπερῶν ἀπο-

ex literis vocalibus constat. De ejusdem vero antiquitate ipsas quoque fabulas testari. Nerea enim uxorem duxisse Dorida, Oceani filiam : huic autem natas esse quinquaginta filias ; inter quas etiam matrem Achillis. Quosdam autem dicere ait, Dorum ex Prometheo & Pyrrha Epimethei filia natum ; ex eo Hellenem, ex Helene Æolum : in sacris vero Babyloniorum monumentis doceri, ex Jove natum Hellenem, cujus filii fuerint Dorus, Xuthus, & Æolus : hisque narrationibus ipsum etiam Herodotum accedere. Quo autem pacto alterutrum horum sese habeat, in tam vetustis rebus difficulter recentiores investigaverint : hoc tamen in confesso est, quod ex utraque recensione conficiatur, Doricam Dialectum omnium antiquissimam esse : huic proximam Æolicam, ab Æolo nomen sortitam : tertio loco sequi Jonicam ab Jone Xuthi filio cognominatam : quartam esse Atticam, ita dictam à filia Creusæ, quæ Erechthei filia fuit : hancque prioribus recentioribus tribus seculis, extitisse, circa Thracum tempora, & Orithyæ raptum ; uti plures historię tra-

* Ἐριθίας] Scribe, Ὀριθίας ; ut ab aliis Scriptoribus vocatur. Erat autem Orithyia filia Erechthei, & Boreæ uxor ; de qua vide Herodot. Lib. vii. Cap. 189. Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* pag.

254. Edit. Henr. Steph. Scholiasten Apollon. Rhod. ad Lib. i. *Argon.* vers. 211. Scholiasten Homeri, ad *Odyss.* ε. v. 533. Heraclitum de *Incredibil.* cap. 28. Suidam v. Γαμβύρης, Ἐριχθίς, & alios.

dunt : quin & constat, Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica Dialecto usum esse. Medicinæ eam maxime speciem amplectebantur, quæ dictam moderatur; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris, victusque, & somni modum explorarent: deinde quod ad ipsam ciborum præparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea, atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed unguenta medicata minus probabant: hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero & ustiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Ut autem ad Pythagoram revertamur, ille haudquaquam admittebat eos, qui disciplinas cauponantur, quique cuivis obvio animas, ut diverforii fores, apertas ostendunt: qui si hac ratione emptores non invenerint, per urbes diffusi, gymnasia conducunt, & à juventute pro iis rebus mercedem exigunt, quæ pretio æstimari non possunt. Ipse autem pleraque

Φαίησι. καλῶς δὲ τῇ Δωρικῇ
διαλέκῳ καὶ τῷ Ὀρφικῷ, προσβύ-
προν ὄντα τῶν ποιητῶν. * 3 Τῆς δὲ 244
ιατρικῆς μάλιστα φασι αὐτὰς
δοποδεχέσθαι τὸ Διαμητικὸν ἡδὲ
καὶ εἶναι ἀκλεβεστάτας ἐκ τούτων, καὶ
πειθεῖσθαι πρῶτον μὲν καταμαρτυ-
ρεῖν σημεῖα καὶ συμμετρίας πῶτον τε
καὶ στίων καὶ ἀναπαύσεως. ἐπειτα περὶ
αὐτῆς τὴν κατασκευὴν τῆς προσφερο-
μῶν χρεὼν πρῶτως ἐπιχειρήσας
τὴν πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν.
ἀψαύου δὲ καὶ καταπλασμάτων
ἐπιπαθεῖον οὖν Πυθαγορεῖς τῶν
ἐμπροσθεν. πᾶσι δὲ περὶ τῆς Φαρμα-
κείας ἤτιον δοκιμάζειν. αὐτῶν δὲ
τούτων πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα
χρησάσθαι. πᾶσι δὲ περὶ τὰς πυλῆς καὶ
καύσεις ἤκιστα πάντων δοποδεχέσθαι.
χρησάσθαι δὲ καὶ τῆς ἐπωδαίης πρὸς ἐνία
τῶν ἀρρώσεων. * Παρρησιόχου 245
δὲ λέγονται * οὖν τὰ μαθήματα
καπηλεύοντες, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς
πανδοχείαι θυράς, ἀνοίγοντες παν-
τὶ τῷ προσιόντι τὸ ἀνθρώπων. ἀντὶ
μηδὲ ἔτιως ὠνητὰ εὐρεθῶσιν, αὐ-
τὰς ἐπιχειροῦντες εἰς τὰς πόλεις,
καὶ συλλεβδὲν ἐργολαβόντας τὰ
γυμνάσια καὶ οὖν νέας, καὶ μισθὸν τῷ
ἀπλήτων περὶέχοντες. αὐτῶν δὲ

* Τῆς δὲ ἱατρικῆς — ἵνα τῇ ἀρρώσει
μᾶλλον] Hæc omnia αὐτολεξέει leguntur
etiam supra, Num. 163.

* Τὴν τὴν μαθηματικὴν κατ.] Respexit

ad locum illum Platonis in *Protagora*,
pag. 194 G. Οὕτω δὲ καὶ οἱ τὴν μαθηματικὴν
περιέχοντες καὶ τὰς πόλεις, καὶ πωλούντες,
καὶ κτηνολόγοις τῶν ἀντὶ ἐπιθυμῶντι, &c.

σπουδικρότητάς πολὺ τ' λεγομένων,
ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς παιδευόμενοι
σεφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνουσιν· οἱ
δὲ, ὡς αἰεὶ Ὁμηρὸς Φησὶ τ' Τάν-
ταλον, λυπᾶνται παρόντων αὐτῶν
ἐν μέσῳ τ' ἀκασμάτων, μηδὲν ὀπο-
λαύοντες. λέγειν δὲ αὐτὰς οἶμαι
καὶ περὶ τῆς μετ' ἑ διδασκαλίας ὅτι
προσόντας, ἅς καὶ χείρας τ' ἐρμο-
γλύφωι καὶ ὀπιδιφρέων πηνιτῶν
δοτεφαίνεσσι. ὅτι μὲν γάρ, ἐκ-
δομὴν πρὸς Ἐρμῆν, ζῆτιν εἰς τὴν
ἀφ' ἧς τ' μορφῆς ξύλον ὀπιδή-
θειον· ὅτι δὲ προχειρὸς ἐκ πάσης
φύσεως ἐργάζεσθαι τ' τῆς ἀρετῆς
ὀπιδήδασιν. * Προνοεῖν δὲ δεῖν
246 μάλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γο-
νίων ἐργασίας. ὅτι μὲν γάρ γο-
νίας ἐστὶν γεωργίας αἰτίαι εἶναι τ'
ζῶν ἡμῶς· ὅτι δὲ φιλοσοφίας καὶ
παιδείας, τῇ εὐ ζῆν, καὶ φρονῆσαι,
τὴν ἐρθεῖν οἰκονομίαν εὐρόντας. ἔτι
δὲ λεγὲν ἔπ. συγγράφειν ἕτως
ἡξίαι, ὡς πᾶσι τοῖς ὀπιδιφρέσι κα-
τάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ'
αὐτὰ δὴ τῇ π. πρῶτον διδάξαι λέγε-
ται Πυθαγόρας τὰς αὐτὰς προσφαι-
τῶντας; ὅπως ἀκροατίας αἰτίας
καταρτίζοντες, ἐν ἑ ἔχοντες αὐτῶν

eorum quæ traduntur, occuluit;
ut sincere quidem docti sensum
exinde perspicuum; cæteri vero,
in mediis acroamatibus versantes,
instar Tantali Homerici, nullum
aliud inde fructum quam dolo-
rem perciperent. A Pythagoreis
etiam dictum puto, quod illi, qui
mercede suam in docendo operam
elocant, deteriores censendi sint
statuariis, atque sellulariis opifi-
cibus: qui enim ad elaborandam
statuam Mercurii operam suam
locat, eum lignum querere huic
formæ recipiendæ aptum: illos
vero quodvis ingenium, ad excul-
penda inde virtutis opera, arri-
pere. Philosophiam porro majori
studio esse prosequendam, quam
parentes & agriculturam: paren-
tes enim & agricolas ad hoc tan-
tum contribuere, ut vivamus;
philosophos autem atque præ-
ceptores, ut bene vivamus; utpo-
te qui rectam sapientiæ dispen-
sationem excogitaverunt. Nihil au-
tem ita dici, aut scribi volebant,
ut sensus ejus omnibus obviis sta-
tim pateret: hoc ipsum enim an-
te omnia suos edocuisse Pythago-
ram ferunt, ut ab omni linguæ
incontinentia puri, doctrinas quas

* Τὸ μὲν γάρ, ὁμοίᾳ.] Sic locum
hunc emendavi & distinxī. Ante enim
minus recte legebatur, τὸ μὲν γὰρ ὁμοίᾳ. τ.
quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur
verte, Illos enim, (nempe Hermo-
glyphos) cum quis ipsis Mercurium facien-

dum locavit, querere lignum, &c.

* Ἐρμηνεύω.] Quid hoc vocis?
Cum Arcerio & Obrechtio substituo Ἐρ-
μηνεύω, donec melius quid in mentem ve-
nerit.

perceperant, tacendi arte conditas habent: eum vero, qui primus symmetriæ & asymmetriæ rationem indignis hac doctrina evulgavit, tantum in odium incurrisse memorant, ut non tantum communi confortio convictique eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo, & in alium, quam prius fuerat, hominem commutato, sepulchrum construxerint. Alii Dæmonium etiam iis iratum fuisse ajunt, à quibus res Pythagoræ divulgatæ sunt: periisse enim in mari impium, qui Icostagoni prodidit compositionem: h. e. dodecaedri, quæ una est ex quinque figuris, quæ solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de innumerabili & incommensurabili propalavit. Cæterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam & symbolicum docendi modum præfert, ænigmatibus, & griphis, quoad apophtegmata similis; idque ob ipsam characteris hujus archaismum: prorsus ut & Oracula Divina & Pythica, intellectu explicatuque perquam difficilia iis

φυλάτῃσιν, ὡς ἂν ἀκροάσονται λόγους. τὴν γοῶν πρῶτον ἐκφάναντα τῆς συμμετρίας ἑ ἀσυμμετρίας φύσιν τοῖς ἀναξίοις μετέχοντι τὸν λόγον, ἔτω φασὶν ὁποσυχθῆναι, ὡς μὴ μόνον ἐπὶ τῇ κοινῇ σωσσίᾳ ἑ ἀλείψης ἐχομένου, ἀλλὰ καὶ πέφον αὐτὸ κατασκευασθῆναι, ὡς δὴ τὸ ὁποσυχόμενον ἐπὶ τῷ ματ' ἀνθρώπων βίῳ, τὸ πῶς ἐτέρῳ ἡμοιωμένον. * Οἱ δὲ φασὶν ἔτι 247 δαίμονιον νυμφοσύνῃ τοῖς ἐξώφασιν τὴν τῷ Πυθαγόρῃ πηγαίᾳ φθαρθῆναι ὡς ὡς ἀποβάντων ἐν θαλάσῃ τὴν δηλοῦντα τὴν τῷ σπυγῶν σύστασιν, (τὰ πρὸς τὴν δεκάεδρον, ἐν τῇ πύκτι λογαρίθμῳ σπειρῶν χημάτων) οἷς σφαῖρας ἐκλίνεσθαι. ἐνίοι δὲ τὸν πρὸς τὴν ἀλόγῃ καὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐξοπνόντα, τὸ πρὸς τῇ ἐλεξάν. ἰδιότροπὸς τι μὲν καὶ συμβολικὴ ἢ ἡ σφαιρική Πυθαγόρειον ἀγωγή. καὶ αἰνίγματα οἱ ποῖ καὶ γέλοις, ὡς καὶ τῶν ὁποσυχμάτων, εἰκοῦσα, ἀλλὰ τὸ δὲ χαίρειν τῷ χαρμῇ καὶ κατὰ τὸν καὶ τῇ τῇ ὄντι καὶ πυθαγόρειον λογαρίθμῳ δυαπαρεκταλῆται πῶς καὶ δυοσφαιρῶν φαίνεται πῶς ἐπὶ πῶς

* Καὶ τῶν αὐτῶν κριτικῶν.] Confer Nos supra, ad Cap. xvii.

ἡ φθαρθῆναι γὰρ οἷς ἀποβάντων ἐν θαλάσῃ.] Hæc intelligenda sunt de Hippaso Pythagoreo: ut discimus ex ipso Jamblichio supra, Num. 88.

* ἔτι καὶ τῶν] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, ἔστιν: pro quo Arce-rius vel ὡσπερ, vel ὡσπερ, vel ὡσπερ, infelicitè legendum coniciebat. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster supra, Num. 105. & 161.

ῥά γε χρησιμὰ ζομύοις. ποσὺν
 ἂν περὶ τὸ ἀποράδην λιστα
 μύων τιμήματα ἀνὸς ἴσθαι τοῦ
 Πυθαγόρου καὶ τῶν Πυθαγορείων.

Κ Β Φ. Λθ'.

248 **H**Ἰσται δὲ πῖτες, οἱ προσπολέμῳ
 πῖς ἀνδράσι τέτις, καὶ ἐπαι-
 ῃασι αὐτοῖς. ὅτι μὲν ἂν αἰπὺν τὸν
 Πυθαγόρα ἐγὼ τοῦ ἑσπεύοντος, πῶς
 τις συνομολογῇ. Διαφύρανται δὲ
 οἱ τὸν τὰν ἀπορῆμιν. οἱ μὲν πρὸς
 φερεκύδην τὸν Σύριον, οἱ δὲ πρὸς Με-
 ταπόντιον λέγοντες ἀποδεδμημένον
 τὸν Πυθαγόρα. αἱ δὲ αἰτίαι τῶν
 ἑσπεύοντος πλάγιος λέγουσι. μία μὲν
 ἵσται τὸν Κυλωνίου λεγομένου ἀν-
 ὄρου, παῖδα λεγομένην. Κύλων
 ἀνὴρ Κροτωνιάτης, ἦν μὲν ἑὸς ἀέθ-
 λου καὶ πλάγιος πρῶτος τῶν πολιτῶν,
 ἀλλὰς ὅτι καλῶς τις καὶ βίαιος καὶ
 ἰσχυρὸς καὶ τυραννικὸς πρὸς τοὺς
 πῶς προθυμῶς ἀντιπαρῶντος
 πρὸς τὸ κοινωνῆσαι τῶν Πυθαγορείων
 βίῃ, καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν
 Πυθαγόρα ἡδὲ προσεβόηεν ὅτι,
 ἀποδοκιμάσθην διὰ τὰς προσημύ-
 249 νας αἰτίας. * Γενομένης δὲ τῆς
 πόλεμος ἰσχυρὸν ἦρατο, καὶ αὐτὸς,
 καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ πρὸς Κύλωνος,

videntur, qui responsa perfunctorie tractant. Tot & tanta quis est sparsim dictis de Pythagora & Pythagoreis documenta apponere queat.

CAP. XXXV.

NOn defuerunt tamen, qui hosce
 Viros oppugnatum irent, qui-
 que contra illos insurgerent. Enim-
 vero apud omnes in confesso est,
 absente Pythagora insidias adver-
 sus eos erupisse: sed quæ tum fuerit
 ejus peregrinatio, de eo non con-
 veniunt: quidam enim ad Phere-
 cydem Syrium, alii Metapontum
 profectum tradunt. Causæ vero
 insidiarum plures enumerantur.
 Unam earum à factione Cylonia
 repetunt. Erat enim Cylo genere,
 splendore, divitiis, Crotoniata-
 rum facile princeps; cætera vero
 homo durus, violentus, seditio-
 sus, & tyrannico ingenio: isque
 nullum non lapidem moverat, ut
 in Pythagoreorum consortium ad-
 mitteretur; ac postquam Pytha-
 goram ipsum ea de re compell-
 asset, ob prædictas causas repul-
 sam passus fuerat. Quo facto,
 ipse cum amicis suis adversus Py-
 thagoram ejusque discipulos acre
 bellum suscepit: fuitque Cylonis,

* Κύλων, ἀνὴρ Κροτ.] Eandem histo-
 riam, præter Jamblichum nostrum, &
 Porphyrium, narrat etiam Diodorus, in
 Excerptis Valerianis. Cæterum, quem

hic Jamblichus Κύλωνα vocat, is Diogeni
 Laërtio Κύδων dicitur. Vide Menag. ad
 Laërt. Lib. viii. 49.

& eorum qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium; ut ad ultimos usque Pythagoreos perduraverit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit; ibique vitam finivisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insurgere, & infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquandiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, civitatumque iis benevolentia conservata est: ita ut nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidia proruperunt, ut domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, confederant, igne subjecto, cum ipsis Viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo, & Lyfide: hi enim iustæ ætatis vigore, viribusque pollentes, per ignem se foras proripuerant. Cum vero vulgus civium ad tantam cladem con-

σπρὸς αὐτὴν πὶ τὸν Πυθαγόραν, καὶ
οὗτ' ἐπαίρους. καὶ ἔτι σφοδρότερος
ἐγένετο ἡ ἀκρατία ἡ φιλοπομία
αὐτῶν πὶ τῷ Κύλων, καὶ τῷ μετ'
ἐκείνων πεπαιγμένῳ, ὥστε διαταῖναι
μέχρι τῷ πλάτωνα Πυθαγορείων.
ὁ μὲν ὅν Πυθαγόρας διὰ πᾶσι τῷ
αἵματι ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μεταπόντιον,
καὶ κεῖ λέγεται κατασφύσαι τὸ βίον.
οἱ δὲ Κυλώνεοι λεγόμενοι διεπύλυν
σπρὸς οὗτ' Πυθαγορείους πασιτάζον-
τες, καὶ πᾶσι ἐνδοκυνύμενοι δυσμέ-
νεια. ἀλλ' ὅμως ἐπεκράτη μέχρι
πρὸς ἡ τῷ Πυθαγορείῳ καλοκαγα-
θία, καὶ ἡ τῷ πλείων αὐτῶν βέλη-
σις, ὥστε ὑπὸ ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι
βέβαιον ὡς πρὸς πολιτείας, τίλος
δὲ εἰς πασῶν ἐπεβλάσθη τῆς ἀν-
δρασίης, ὥστε ἐν τῇ Μίλων, οἰ-
κία ἐν Κρότωνι συνεδρόντων Πυ-
θαγορείων, καὶ βελδομερίων ὡς
πολεμικῶν πραγμάτων, ὑφάρξαν-
τες τῇ οἰκίᾳ, κατέκαυσαν οὗτ' ἀν-
δρας, πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου καὶ
καὶ Λύσιδου. ἔτι γὰρ πλείωτοι
ὄντες, καὶ εὐρωστέτοι, διέξεναι-

συντο εἴω πως. * Γενομένης ἧ τέτης, καὶ λόγον εἰδέναι ποιησαμένων τῶν 250

* Μίλων,] Prior Edit. habet Μύλων;
at codex MS. Κύλων: pro quo
Μίλων, auctoritate Porphyrii, reposui.
Vide omnino Menag. ad Laert. viii. 39.

ἢ πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου καὶ Λύσιδου.]
Vide Menagium, dicto loco.

ἢ διέξεναι] Arcerius imperite,
foris concisi & obtruncati perierunt. Tu
verte, fuga elapsi sunt: vel, ut Obrech-
tus, foras se proripuerunt. Hesychius,

Διεκπίπτουσι, διεκδύσονται. Sic enim
apud eum scribendum est, pro Διεκπί-
πτουσι, διεκδύσονται. Apud Suidam quo-
que in serie sua Διεκπίπτουσι scribendum
est, pro Διεκπίπτουσι. Uti autem διε-
κπίπτειν significat, cursu se ex aliquo loco
proripere; ita ἐκπύπτειν, cursu vel saltu
se aliquo inferre. Vide Hesychium, v.
Εἰσπίπτουσι.

πλὴν

πολλῶν περὶ τῆς συμμείαντος πάθους, ἐπαύσαντο τὴν Ὀπριμελείας οἱ Πυθαγόρειοι. συνέβη δὲ τῷ τῷ δὲ ἀμφοτέρως πᾶσι αἰτίας, διὰ τὴν τὴν ὀλιγωρίαν τῶν πόλεων, (τῶν πᾶσι γὰρ καὶ τηλικύτας ἡγομένους πάθους εἶδε μίαν Ὀπριμελίαν ἐπιήσαντο) διὰ τε τὴν ἀπώλειαν τῆς ἡγεμονικότητος ἀνδρῶν. τῶν δὲ δύο τῶν περὶ σωθέντων, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ὄντων, ὁ μὲν Ἀρχιππὸς ἀνεχώρησεν εἰς Τάραντα· ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ἑλγώριαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ Πελοποννησιακῇ. ἐπειτα εἰς Θήβας μετακίσας, πατρὸς τινος ἡγομένης· ἔπειτα ἐγγύς τοις Ἑπαμινώνδας ἀκροατῆς, καὶ πατέρα τὴν Λύσιν ἐκάλεσεν· ὡς καὶ τὴν βίον κατέσπευσεν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τὴν Ἰταλίαν, πλὴν Ἀρχύτας δὲ Ταραντίνος. * Ἀφροδιτέες δὲ εἰς τὸν Ῥήγιον, ἐκτὸς διέτριβον μετ' ἀλλήλων. ἡ προσιόντων δὲ τῶν χείρων, καὶ τῶν πολιτεύματων ὅτι τὴν χείρον προβαλόντων· ἦσαν δὲ οἱ παλαιότεροι τε, φάντων, καὶ ἔχοντες, καὶ Πολύμνας, καὶ Διοκλῆς, Φλιάσιοι· Ξενοφίλος δὲ Χαλκιδῆς, τῶν δὲ Θράκης Χαλκιδίων. ἐφύλαξαν μὲν ἂν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἦσαν καὶ τὰ μαθήματα, καὶ τοὶ ἐκλειπόμενοι τῆς αἰρέσεως· ὥς

niveret, Pythagorei omnem Reip. gerendæ curam abjecerunt: idque ob duplicem potissimum causam: tum quod cives tantæ calamitatis nullam rationem habuissent; tum quod ii interiissent, qui ad publicas res administrandas maxime fuerant idonei. Illi autem, qui è periculo salvi evaserant, ambo Tarentini erant: & Archippus quidem in patriam rediit; Lysis vero neglectum sui perosus, in Græciam solvit, & in Achaja Peloponnesi commoratus est: unde, incertum quo adspirante favore, Thebas commigravit; ibique Epaminondam auditorem habuit, à quo & parens salutatus est; ac tandem ibidem mortem obiit. Reliqui Pythagorei, præter Archytam Tarentinum, Italia excesserunt, & Rhegium confluentes, ibi una commorati sunt. Erant autem præcipui eorum Phanto, Echeocrates, Polymnastus, Diocles, Phylasii; & Xenophilus Chalcidensis è Thracia. Temporis autem progressu, cum Rerump. administratio in deterius vergeret; in pristinis nihilominus institutis studiisque persti-

⁵ Πόλιον] Sic recte MS. pro πολίμιον.

⁶ Μετακίσας] Menag. ad Lacrt. viii.

⁷ legit, μετῴκησεν: quod probō.

⁸ Προσιόντων δὲ τῶν χείρων, καὶ τῶν πολιτ. ἐπὶ τῇ χείρῃ προβαλόντων] Hæc verba

seriem orationis omnino interrumpunt, nec locum hic habere possunt; quæ proinde Obrechtus rectius collocat post illa, quæ paulo post sequuntur, τῶν δὲ Θράκης Χαλκιδίων.

terunt, donec, deficiente Secta, penitus interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem, cætera quidem consentit: sed quod ad peregrinationem Pythagoræ attinet, tradit, insidias hæcæ structas esse, cum ille Deli moraretur: quo se ad præceptorem suum Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta persolvit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola eiecerant, columnaque sepulchrali notaverant, facto undiquaque impetu plerosque omnes igni tradiderunt; cæteros Italici lapidibus obrutos, insepultos abjecerunt. Eodem tempore, una cum viris doctrinæ peritis, ipsa quoque doctrina intercidit; utpote in pectoribus ipsorum, veluti arcanum quoddam recondita: sola autem obscura & inextricabilia apud externos oretenus permanferunt; paucis duntaxat exceptis, quæ, exilis rari- que igniculi instar, quibusdam inhæferunt; qui, quod abessent, ali-

εὐγνώως⁸ ἡφαιώθησαν. ταῦτα μὲν ἔν Α' εἰσέξεν ὁ διηγήτης. Νικόμαχος ὅτι τὰ μὲν ἄλλα συναμολογῇ τέποις· ὡς δὲ τὸ ἀποδημίαν τῆ Πυθαγόρου Φησὶ γιγνόμεναι τὸ Ἰππικελῶ τούτῳ. * 9 Ὡς γὰρ φερε- 252 κύδων τὸ Σύρον, διδάσκαλον αὐτῷ γυμνῶνον, εἰς Δῆλον ἐπαρτίθη, νοσοκλήσων αὐτὸν, πεπιπτεῖ γυμνῶνον τῷ ἰσχυρῶν τ' φθειρασσεως πάθῃ, καὶ κηδύσων· τότε δὲ ἔν οἱ ἀπογνωσθέντες ὑπὸ αὐτῶν καὶ σηλιτοφέντες ἐπέθεντο αὐτοῖς, καὶ πάντας πανταχῇ ἐπέπρησαν· αὐτοὶ τε ὑπὸ τῶ Ἰππικελῶν κατακλύσθησαν Ἰππὶ τέτῳ, καὶ ἐξερρίφθησαν ἅπφοι. τότε δὲ ἔν συνεπιπτεῖν συνέβαινε τῶν Ἰππικήμων τοῖς Ἰππισταμῶνις, ἅπε δὲ ἄρρηκον ὑπὸ αὐτῶν ἐν τοῖς σήθεσι διὰ φυλακθῆσαν μέχρη τότε· τὰ τε δυσωμῆται μίνα καὶ ἀδιάπτυστα¹⁰ ὡς δὲ τοῖς ἐξω διὰ μνημονόεσσι συνέβη·¹¹ πλὴν ὀλίγων πάντων, ὅσα πνίς ἐν ἀλλοδη-

⁸ Εὐγνώως] Ex MS. pro ὡγνώως.

⁹ Ὡς γὰρ φερκεύδων τὸν Σύρον. — καὶ κηδύσων] Hæc leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 251. Confer etiam Nostrum supra, Num. 184.

¹⁰ Α' διάπτυστα] Sic sensu exigente scripsi pro διὰ πτύστα, quod prior Edit. habet. Α' διὰ πτύστα autem sunt ea, quæ non sunt evoluta, vel explicata, atque ideo obscura: vel, inexplicabilia: a διὰ πτύστα. Sic Noster supra Num. 105. in-

quit, Symbola Pythagoreorum anilibus fabellis similia videri, εἰ μὴ τις αὐτὰ διὰ πτύστα: nisi quis ea explicaverit. Et paulo post ait: eadem reconditam continere sapientiam, ἐπειδὴ τὸ πᾶν συμβόλον τῶν διὰ πτύστα. Sed quid lucernam in meridie accendo, & facilia διὰ πτύστα?

¹¹ Πλὴν ὀλίγων πάντων, ὅσα πνίς ἐν ἀλλοδῇ. — τότε τυχόντες διέσωσαν ζῶν. — ἐπιστάται τῆς ἐπιστήμης] Hæc omnia leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 57. 58.

253 *μαίαις τίτε τυχόντες διέσωσαν ζώοντα ἅττα πένυ ἀμυδρά & δυοθήρα*
*πα. * Καὶ ἔπει γὰρ μονωθέντες, καὶ*
ὅτι τῷ συμβάντι ἐμετρώως ἀνυ-
μῶσαντες, διασώρησαν μὲν ἄλλοι
ἀλλὰ καὶ, καὶ ἐκείτοι κοινωνεῖν ἀν-
θρώπων πρὸς λόγους τοιαύτας ἐπι-
μύρον· μονάζοντες δὲ ἐν ταῖς ἐρη-
μαίαις, ὅπως αὖν τύχη, καὶ κατὰ
πλεονεξίαν πολλὰ, τὴν αὐτὴν ἐαυ-
τῷ ἑκάστω σωσάσαν ἀντὶ πάντων
ἡσυχάζον. διδύλαξάντων δὲ, μὴ
παντοφῶς ἐξ ἀνθρώπων ¹² ἀπέ-
ληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ
ἵστοις αὐτοῖς ἀφ' ὧν ἀπικυβάντων,
διολέσαντες ἄρδην τὸ τηλικῶτον
αὐτῶν δᾶρον, ὑπομνήματα πινὰ
κεφαλαιώδη ἐς σύμβολα πανταξά-
μυροι, τὰ τε τῶν περὶ τῶν συγ-
γραμμάτων, καὶ ὧν διεμένοντες,
σωαλίοντες κατέλιπον ἑκάστω, ὃ
ἐτύγχανε πλεονεξίαν, ὅπως ἡσυχίαν
πρὸς ἑαυτοῖς, ἢ θυγατέρας, ἢ γυναῖκα,
μηδὲν διδόναι τῷ ἐκείνῳ τῆς οἰκίας.
αἱ δὲ μέγιστα περὶ πολλὰ χρόνα τῶν
διετήρησαν, ἐκ ἀφαιρέσεως τῶν αὐτῶν
πρὸς τὴν ἐπιπλοῶν ¹³ ὁπότε ἔλασσε
 254 *πρὸς ὁμήγενοισι. * Ἐπὶ δὲ ἐς Ἀπολ-*
λάωνι & περὶ τῶν αὐτῶν ἐστὶν ὅπως
ἀφαιρέσει, πολλὰ δὲ ἐπεσφύρησι τῶν
μὴ εἰρημίων περὶ τέτων. Φερέ δὲ
καὶ τὰ τέταρτα ὡς ἀφαιρέσει διήγησιν.

¹² Ἀπόληται] Vox hæc in priore Edit. deest, quam ex MS. revocaui. Porphyrius tamen rectius habet, ἀπολοιτ.

bique terrarum peregrinarentur, cladi superstites manerant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, & tristi suorum casu profligati animoque dejecti, in diversas orbis partes dispersi sunt; cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare sustinentes. Solitariam enim vitam, ubicunque se locus dabat, amplexi, ac inprimis sibi quisque vivere contenti, domi suæ se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiæ nomen aboleretur; neve ipsi Deorum indignationem incurrerent, quod tam insigne illorum donum sine- rent interire; summa quædam doctrinæ capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, & quæ cuique memoria suppeditabat, in unum redacta, reliquerunt; moriturique filiis, filiabus, & uxoribus, in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; idque diu etiam deinceps observatum est; posteris idem iussum in successores transmittentibus. Porro cum Apollonius circa hæc ipsa alicubi dissentiat, multaque etiam cæteris indicta adjiciat, illius quoque narrationem de infi-

¹³ Ἐπεσφύρηται τοῖς ἐπιγούροις] Porphyrius melius, ἀφαιρέσει τοῖς ἀπύροις.

diis in Pythagoreos comparatis, adjiciemus. Refert igitur, quod Pythagoram statim à puero, reliquorum hominum invidia exceperit. Quamdiu enim promiscue cum quibulvis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conversari cœpit, publicus favor eum destituit. Et cives quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam è popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur; & in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod juvenes illi, è familiis dignitate & opulentia præcipuis orti, & ad adultiorem ætatem provecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in urbibus ad Reip. clavum sedebant, insignemque trecentarum familiarum cœtum contraxerant: ita ut exigua tantum portio superesset, quæ se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verumenimvero quamdiu se intra regionis suæ antiquos terminos Crotoniæ continerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quæ ab urbis conditu inveteraverat, Reip. constitutio: licet jam minus placeret, & jam magno studio

ἔπειτα δὲ ὅτι οὗτος Πυθαγορείους ὁμι-
 βαλῆς. λέγει τίνων, ὡς ¹⁴ ἐκείνοις
 παρηκολούθη μὲν εὐθὺς ἐκ παίδων ὁ
 Φθόνος τοῖς τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἀνθρώποι, μέγαρα μὲν διελέγετο
 πᾶσι τοῖς προσέχοντι, Πυθαγόραν
 ἠδέως ἔχον. ἐπεὶ δὲ μόνοις ἐνετύγ-
 χασε τοῖς μαθηταῖς, ἡλατίζετο, καὶ
 τὰ μὲν ἔξωθεν ἤκοντο συνεχώραν
 ἡττάδων. τοῖς δὲ ἐγχωρείοις πλείον.
 Φέρεσθαι δοκῶσιν ἤχοντες, καὶ καθ'
 αὐτῶν ὑπελάμβανον γίνεσθαι τὴν
 συνέθετον. ἐπειτα καὶ τὴν νεανίσκων ὄν-
 των ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 τοῖς ἐσίοις προσέχοντων, συνέβαινε
 προαγωγὴς τῇ ἡλικίᾳ, μὴ μόνοις αὐ-
 τῶν ἐν τοῖς ἰδίοις οἴκοις πρῶτόν τινι,
 ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν οἰκονομοῦν, με-
 γάλῳ μὲν ἑταυρείᾳ ¹⁵ συναγχο-
 χόσιν, (ἥσαν γὰρ ὑπὲρ τετρακο-
 σίας) μικρόν δὲ μέτρον τῇ πόλει
 ἔστι, τοῖς οὖν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦσαν,
 ἐδ' ὁππότε δόμασιν ἐκείνοις πολι-
 τειομένοις. * Οὐ μὲν ἀλλὰ μέγαρα ²⁵⁵
 μὲν ἐν τῇ ὑπάρχουσιν χώρῳ
 ἐκείλῃ, καὶ Πυθαγόρας ἐπεδήμη,
 διέμενεν ἢ μὲν τὸν συνοικισμὸν κα-
 ρονισμὸν κατέστρεψε, δυσσεβε-
 στικὸν, scribendum erit, συναγχο-
 χόσις, ———— μικρόν δὲ μέτρον τῇ πόλει
 ὄντων, τῶν ———— πολιτειομένων. Dativi
 enim illi non habent, quo referantur.

¹⁴ Ε'κείνοις] An potius ἐκείνων, ut re-
 feratur ad Pythagoram.

¹⁵ Συναγχοχόσιν ———— μικρόν δὲ μέτρον
 τῆς πόλεως ἔστι, τοῖς &c.] Constructio
 hic claudicat; quæ, ut in integrum re-

stituat, scribendum erit, συναγχο-
 χόσις, ———— μικρόν δὲ μέτρον τῇ πόλει
 ὄντων, τῶν ———— πολιτειομένων. Dativi
 enim illi non habent, quo referantur.

μήνη, καὶ ζητῆσαι καιρὸν εὐρεῖσθαι μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ Σύβαριν ἐχειράσσαντο, καί κεῖν' ἀπῆλθε, καὶ πλὴν δορύκλιτον ¹⁶ διακήσαντο μὴ κατακληραρχηθῆναι καὶ πλὴν ὀπιθυμίαν τῶν πολλῶν, ἐξεργάσθαι τὸ σιωπέμενον μῖσθον, καὶ διέστη πρὸς αὐτὰς τὸ πλῆθος. ἡγεμόνες δὲ ἐγένοντο τῆς Διεφορέας οἱ παῖς συγγενεῖς καὶ παῖς οἰκειότησιν ἐγγύτατα καθεστηκότις τῶν Πυθαγορείων αἵτιον δὲ ἦν, ὅτι πὰρ μὲν πολλὰ αὐτὰς ἐλύπη τῶν πρεσβυτέρων, ὡς περὶ ἐστὺν τυχόντας, ἐφ' ὅσον ¹⁷ ἰδιασμόν εἶχε πρὸς ἐστὺν ἄλλους. ἐν τῷ πῶς μεγίστοις καὶ αὐτῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀπμίαν. ὅτ' ¹⁸ μὲν γὰρ τῷ μηδεὶα τῶν Πυθαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὅπως βέλοιντο δηλώσας, καλεῖν αὐτὸν θεῖον· ἐπεὶ δὲ ἐπελάττησεν, ἐκείνους τὸν ἄνδρα κατὰπερ ¹⁹ Ὀμηρὸν ἀποφαίνε τὸν Εὐμαῖον ὡς Ὀδυσσεὺς μεμνημένον.

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ ἔπιπρεόντ' ὀνομάζειν

rerum novandarum occasio quaeretur. Sybari deinde capta, & Pythagora aliorum profecto, ager bello partus non est ex voluntate plebis inter novos colonos forte divisus: unde in Pythagoreos occultatum hucusque odium erupit, populusque discessionem ab eis fecit. Duces autem seditionis fuerunt, qui Pythagoreos sanguinis & cognationis necessitudine proxime contingebant. Causæ erant, quod multa ex iis, quæ Pythagorei faciebant, cognatos eorum ac simul promiscuam plebem offendeabant; utpote quæ comparata cum aliorum moribus, singulare aliquid in se haberent: unde & præcipuas eorum actiones cæteri in suam unice contumeliam interpretabantur. Nemo enim Pythagoreorum erat, qui suo nomine præceptorem appellaret; sed quamdiu in vivis fuit, *Divinum*; postquam vero obiisset, *Virum Illum*, nominabant: quem admodum Homerus Eumæum, cum Ulyssis mentionem facere vellet, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes vereor, licet absit,
nomine sueto*

¹⁶ Διακήσαντο] Sensus gratia lego, διαείσαντο: i. e. palam decreverunt, vel constituerunt.

¹⁷ Ἰδιασμόν] Ex MS. pro ἰδία μόν: quod prior Edit. habet.

¹⁸ Ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδεὶα τ.] Est oratio ἀπαρχήσασθαι. Deest enim in sequentibus ἀπιδίσις, quæ prioribus his respondeat.

Fieri autem interdum solet, ut Scriptores, qui longis utuntur periodis (ex quorum numero est Jamblichus noster) priorum nonnunquam obliviscantur, & sic orationem ἀνατρεπόμενους relinquant.

¹⁹ Ὀμηρὸν] *Odyss.* x. ubi tamen in versu secundo pro ἄλλω legitur θυμῷ.

*Appellare : etenim me cura &
amore fovebat.*

*Αἰδέομαι· ὡς γάρ μ' ἐφίλει &
κηδετο λίλυ.*

Similiter, quod nunquam, nisi ante Solis ortum è lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui Dei imago insculpta esset: sed & orientem Solem adoraturi observarent; & abstinere ab huiusmodi annulo; ne forte ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum antea & excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent; eademque opera intellectum simul, & memoriam exercerent. Præterea, quod, si aliquis è Secta illa iussisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur; alter ibidem noctem diemque, donec ille adveniret, in uno eodemque vestigio hæserit; documento futurus, quod Pythagoreis incumberet, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In universum autem præceperat Pythagoras, ne unquam ad extremum usque vitæ, absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinere; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum trajecturi sunt, cum bonis faustisque omnibus oram solverent. Talia, ut mo-

* Ομοιοτρόπως ἢ μηδ' ἐκ τ' κλί- 256
νης ἀνίστασθαι ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον
ἀνίσχειν· μηδὲ θακύνλιον ἔχοντα
θεῖα σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τ' μὲν
ὡδρατηρεῖν, ὅπως ἀνιόντα προσδύ-
ξων. τὸν ἢ μὴ πεπιθήσῃ, φυ-
λαττομύρας, μὴ προσενεγκῶσιν
πρὸς ἐκφορεῖν, ἢ πῶς τὸν ἐκα-
ταρὸν. ὁμοίως ἢ μηδ' ²⁰ ἀποστέ-
λῶσιν, μηδ' ἀνυπάρχων μηδὲν
πιεῖν, ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχειρέ-
ζεσθαι, τί περὶ αἰών· εἰς δὲ τ' νύκτα
ἀναλογιζέσθαι, τί διωκήσασιν, ἅμα
τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τ' μνήμην γυμνα-
ζομύρας. ὡδρατῶσι δ', εἴ τις
τ' κωνωνῆνται τ' διατριβῆς ἀπαι-
τήσῃ καλῶσιν εἰς πῶς τὸν,
ἐν ²¹ ἐκείνῳ περὶ αἰών, ἕως ἔλθῃ,
δὲ ἡμέρας ἐν νύκτας· πάλιν ἐν τῷ
τῶ τῶν Πυθαγορείων σωεπιζόντων
μεμνησθαι τὸ ῥήθην, καὶ μηδὲν οἰκῇ
λέγειν. * Ὅλως δ' ἄχαρ τῆς π- 257
λῶτῆς εἶναι π' προσεπεγμύρον· καὶ
κατὰ τ' ὕστατον καιρὸν παρήγγαλλε
μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν
ταῖς ²² ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετὰ
τῆς εὐφημίας, ²³ ἥνπερ ἐπιεῖντο
διωθιμύρας πλὴν ἀνδρείας. τὰ μὲν

²⁰ Αποστέλλειν] Sic rectius MS. quam prior Edit. quæ habet, ἀποστέλλειν.

²¹ Εἰ ἐκείνῳ περιεῖται.] Historia, huc pertinens, narratur supra, Num. 185.

²² Αἰαγωγαῖς] Sic recte MS. pro αἰω-

γωγῆς. Αἰαγωγή autem hic est, exitus è portu; cum nempe nave soluta in alium provehimur.

²³ ἥνπερ ἐπιεῖντο διωθιμύρας τῆς ἀνδρείας] Est locus obscurus & corruptus:

παιῶτα, κατὰ πρὸς προσῆπον, ὅτι ποσῶν ἐλύπη κρινῶς ἀπαντας, ἐφ' ὅσων ²⁴ ἔωσαν ἰδιόζοντας ἐν αὐτοῖς ὅσων συμπεπαιδευμένους. ὅτι δὲ τῶ, μόνοις τοῖς Πυθαγορείοις τὴν θεξίαν ἐμβάλλειν, ἐτέρω ᾧ μηδενὶ τῶν οἰκείων, πλὴν τῶ γονέων, καὶ τῶ πατρὸς ἐξίας ἀλλήλων μὲν παρέχειν κρινῶς, πρὸς ἐκείνας δὲ ἐξηλλοτριωμένους, χαλεπώτερον ἔφερον οἱ συγγήμεις. δέχοντων δὲ τέτων τῆς ἀφαιρέσεως, ἐπιμῶς οἱ λοιποὶ προσέπιπτον εἰς τὸ ἔχθραν. καὶ λεγόντων ἐξ αὐτῶν τῶ γονέων Ἰππᾶσος καὶ Διοδώρου καὶ Θεάγου ὑπὲρ τῶ παντὸς κρινῶν τὸ δέχῃς καὶ τὸ ἐκκλησίαις, καὶ διδόναι τοῖς εὐθύναις ὅσων ἄρχοντας τοῖς ἐκ παντὸς λαχούσιν ἐναυτεμένων δὲ τῶ Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Διμάχου καὶ Μέτων ²⁵ καὶ Δημοκλήδους, καὶ ἀφαιρούντων τὸ πατρίον πολιτείας

Meton, & Democedes, atque acceptam à majoribus Reip. formam

in quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani pro ἀνδρείου rescribendum censebat, ἀνδρίου: sed quo sensu? Felicius Obrechtus, qui locum hunc sic legit, ἡν περ ἐποιεῖτο οἱ διωδύμειοι τὸ Ἀδρείου. Certe Ἀδρείου ab imperitis librariis mutatum quoque fuit in ἀνδρείου, apud Hesychium v. Λυχνωσαδής: ut patet vel ex ipso Hesychio v. Ἐνδρίς; qui locus cum priore conferendus est. Quod autem ad rem ipsam adinet; solebant navigaturi præcipue εὐφημαῖν, sive votis & verbis bene ominatis felicem a Diis reditum ex-

do dictum est, tantum communiter omnibus doloris afferebant, quantum utilitatis iis, qui seorsim sub uno doctore profecerant. In primis autem ægre habebat cognatos Pythagoreorum, quod cum solis Pythagoreis dexteris juebantur Pythagorei jungere; cum nemine vero consanguineorum, exceptis parentibus: item quod communes inter se opes haberent; exclusis ab hoc consortio cognatis; perinde ac si peregrini essent. Hi itaque rebus istis commoti, seditionis initium fecerunt; reliqui autem prompte in hostile odium prolapsi sunt. Cumque ex iisdem cognatis Hippasus, Diodorus, & Theages contenderent, omnes promiscue cives magistratuum comitiorumque participes fieri, quique magistratus gessissent, apud eos, qui ex omni multitudine forte lecti essent, rationem reddere debere: contra autem niterentur à Pythagoreis Alcimachus, Dimachus,

petere: idque eo diligentius, quo magis navigatio aliqua erat periculosa, & mare turbidum. Tale autem habebatur mare Adrianum, sive Adria, ut vel ex Horatio patet, qui nunc, *Fretis acrior Adriæ*; nunc, *Improbo iracundior Adria*; & alibi, *Dux inquieti turbidus Adriæ*, dixit.

²⁴ ἔωσαν] Cum Obrechtio lego, ὥσπερ: ab ὥμαι, juvo, posum.

²⁵ Καὶ ἀφαιρούντων τὴν πατρίαν. πολ. καὶ ἀφαιρ.] Lego, καὶ ἀφαιρούντων τὴν πατρίαν πολιτείας ἀφαιρούν.

disturbari nollent; superiores tandem evasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque convocata multitudinis concione, Cylon, & Ninon è rhetoribus; quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur; divisus inter se orationibus, Pythagoreos accusarunt: ita ut ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excussisse simulabat, atque ex iis, quæ in literas redacta servabat, ea potissimum arripuerat, quæ criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribæque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio ejus erat, *Sermo Sacer*: character operis iste: Amicos Deorum instar colendos; reliquos ut bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagoræ nomiue versibus inclusisse ejus sectatores, cantes:

Discipulos equidem mastabat honore Deorum;

Ast reliquos habuit illo numerove locove.

Laudem cumprimis mereri Homerum, quod pastorem populi nominaverit. Cum enim dominationi

μὴ καταλύειν ἐκράτησαν οἱ τῷ πλήθι σωηζομένοις. * Μετὰ δὲ 258
παύσῃ 26 σωιέντων τῶν πολλῶν, διελομβροῖ τὰς δημηγορίας, κατηγορεῖν αὐτῶν ἐκ τῶν ῥητόρων Κύλων ἐ Νίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν ἐκ τῶν εὐπρόρων, ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. τοιούτων δὲ λόγων μακροτέρων ὡς αὖ τῶν Κύλων ῥηθέντων, ἐπὶ γὰρ ἐπεὶ, προσποιεσθῆναι μὲν ἐξητεκέναι τῶν Πυθαγορείων δόξαν, πεπλακῆς ἢ καὶ γεγραφῶς ἐξ ὧν μάλα πιστεύει ἡμελλε διαβάλλειν, καὶ δὲ τῷ γραμματεῖ Βεβλίον ἐκέλευσεν ἀναγινώσκειν. * Ἦν ἡ αὐτὴ 259
ἑπηγεαφῇ μὲν, λόγῳ ἱερός. ὁ ἢ τίπῃ τοιαύτῃ τῶν γεγραμμένων. Τὰς φίλας, ὥσπερ οὖν θεὸς σέβει. οὖν ἢ ἄλλας ὥσπερ παθηεῖα χειρὸς. τίτῃ αὐτῷ παύσῃ γνώμῃ πρὸς Πυθαγόρα μεμνημένους ἐν μέτρῳ οὖν μαθητὰς λέγειν.

Τὰς μὲν ἐπαίρας ἦν ἴσον μακαρέων θεοῖσι.

Τὰς δὲ ἄλλας ἡγεῖτ' ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ἀρεθμῷ.

* Τὸν Ὀμηρον μάλα πιστεύειν, ἐν 260
οἷς εἴρηκε, ποιμένα λαῶν. ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματι οὖν ἄλλας

26 Σωιέντων τῶν πολλῶν.] In priore Edit. locus hic corrupte sic legitur, σωιέντων τῶν πολλῶν, διελομβροῖ τὰς δημηγορίας, κατηγορεῖται αὐτῶν, &c. Confer Cl. Dod-

wellum in Exercitat. de Pythagore etatis, pag. 212. qui locum hunc ita, ut cum hic exhibemus, recte etiam emendavit.

ὄντας, ὀλιγαρχικὸν ὄντα. ²⁷ Τοῖς ἀνάμοις πολεμοῖν, αἷς δόχητοῖς γενομένοις ἔκκληται, καὶ ἔκκαθίσταται τὰς λαχόντας ἐπὶ ταῖς δημολείαις.

²⁷ Τοῖς ἀνάμοις πολ.] Scribe, τοῖς κνάμοις, i. e. fabis. Fabis enim Græci olim in fortitionibus uti solebant; ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam & Hesychium, v. Διόφρυκτον, v. Κνωμώσαι, & v. Κνωμοστῆς. Huc etiam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. Stelis. pag. 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δὲ ἀνιγμῶν τὰ τῆς φιλοσοφίας ἐκκρίνουσι δόγματ'· περιδίδου δὲ μὴ ἄλλαν καὶ τὴν τὸ ἀνιγμῶν· Κνώμους μὴ ἰδίον. ταῦτα, μὴ προσδιδόντες τὸ δι· κρῖναι διεγδιδόσθαι χρῆμασιν. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάλαι διακρίναι ἀντὶ ψήφου κνώμους ἐχρῶντο ὥς τε κηπέκασιν οὗ τοῖς διακηρύξεις. Pythagorei per enigmata discabant Philosophiæ dogmata. Tradebatur vero inter alia & hoc enigma: Fabas non edere. Id est, ad jus prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim enim iudices Atbeniensium loco calculorum utebantur fabis ad condemnandum in judiciis. Item illud Plutarchi in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κνώμων ἀπίστα. ἔπ' εἰ δὲ πολιτεύσασθαι. κνωμώσαι γὰρ ἴσως ἐμπροσθεῖν αἱ ψήφοφορίαι, δι' αἷ πρὸς ἐπιτήθειαν τοῖς δόχαις. Fabis abstinendum. [Per id Pythagoreici significabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffragia per fabas feriebantur in creandis magistratibus. Sed de sensu Symboli hujus non assentior Plutarcho. Plurimi enim Pythagoreorum olim Rempubl. tractarunt: imo præcipui ex veteribus Legislatoribus in Magna Græcia Pythagoreici fuisse leguntur: tantum abest, ut Republica prorsus abstinendum esse censuerint. Electionem tantum magistratuum, quæ fiebat per fabas, sive per sortem, improbabant; quippe indignos sæpe hac ratione Reip. præfici censentes. Iudicio ergo eligi volebant, quibus administratio Reip. committeretur. Egregie

paucorum faveret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegit. Cum fabis bellum gerendum esse; tanquam fortitionis patronis: quia per illas Reip. administrationem fortientes consequuntur.

hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis Opusculis Mythologicis & Ethicis editus a Thom. Galeo) Dissert. v. pag. 728. Λέγονται δὲ πρὸς τῶν δημοκρατῶν, αἷς χρὴ τοῖς δόχαις ἀπὸ κλάου γίνασθαι, ἀβίβληται ταῦτα νομίζοντες. &c. At quidam oratores populares ajunt, oportere Magistratus forte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. Λέγονται δὲ, ἀναθῆναι ἡμῖν καὶ δημοκρατίαν. καὶ ἔτι ἰσχυρῶς τομίζω δημοκρατίαν. ἐπὶ γὰρ οὗ τοῖς πόλεσι μισοῦμενοι ἄνθρωποι, οὐκ αἰσῶν τυχὼν ὁ ΚΥΑΜΟΣ, ἀπολέσθαι τὸ δῆμον. ἀλλὰ χρὴ τὸ δῆμον αὐτὸν ὁρῶντα αἰρεῖσθαι πάντας τοὺς εὐνοῦς αὐτῷ, &c. At rem bonam & popularem esse clamitant: (scil. forte magistratus creari.) Sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in civitatibus, populo inimici: in quos si FAB A incidit, plebem perdet. Enimvero oportet ut populus ipse prospiciens, sibi benevolos omnes eligat, &c. Cæterum, cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte, lib. 1. Ἀπομνημον.) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, αἷς μωρῶν εἶναι τὰς μὲν τῆς πόλεως ἀρχοντας ἀπὸ ΚΥΑΜΟΥ καθίστασθαι, κυβερνήτην δὲ μηδὲνα ἦλπεν ποιεῖσθαι ΚΥΑΜΕΥΤΩ, μηδὲ πικρῶν, μηδ' αὐλητῶν, &c. Stultorum esse, magistratus civitatis per FABAM constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibicine, &c. Hinc satis apparet, quis sit verus loci hujus apud Jamblichum sensus: neque ullo modo dubitandum est, quin pro ἀνάμοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu calibus verterat, scribendum sit κνώμοις. Addo, τὸ πολεμεῖν τοῖς κνώμοις eodem modo hic dictum esse apud Jamblichum, quo apud Plutarch. in Apophthegm. pag. 192. C. τοῖς πολυσταῖς ἐπολέμει; &c

Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos asserere; præstare, unum diem taurum, quam per totam vitam bovem esse. Laudanda quidem aliorum instituta; suis vero placitis omnino inhærendum. Præterea Ninon philosophiam illorum, conspirationem quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum revocarent, quod in concionem venturi nunquam fuissent, si Pythagorei mille virorum confessui consilium suum approbassent: propterea æquum non esse, ut illis dicendi potestas concedatur, qui pro virili sua, alios, ne audirentur, prohibuissent: quin itaque potius dextram à Pythagoreis rejectam, iisdem infestam haberent, cum suffragia manus extensione laturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe exultimarent, se triginta myriadum apud flumen Tetraenta victores, à millesima illorum parte, in ipsa urbe per factionem opprimi. Ut paucis absolvam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, ut paucis

Τυραννίδος ὀρέγεσθαι. ὡς κα-
λῶντα, κρείττον ἐστὶν Φάσκειν γνέ-
σθαι μίαν ἡμέραν ταῦρον, ἢ πάντας
τὸν αἰῶνα βῆν. ἐπαινεῖν τὰ τ' ἄλλων
νόμιμα. κελδοῖεν ἢ χρῆσθαι τοῖς
ὑπ' αὐτῶν ἐγνωσμένοις. κατὰ πά-
σιν φιλοσοφίαν αὐτῶν συνωμοσίαν
ἀπέφανεν κτ' τ' πολλῶν, καὶ παρεκά-
λετο μηδὲ τ' Φωνίῳ ἀνέχεσθαι συμ-
βουλεύοντων, ἀλλ' ἐνθυμεῖσθαι, διό-
τι τοιοῦτόν τινα εἰς αὐτῶν σιωπῆσθαι εἰς
τὴν ἐκκλησίαν, εἰ δὲ Χιλίους
ἐπισυνέκρινον κυρῶσαι τ' συμβου-
λεύειν. ὥστε τοῖς κτ' τ' ἐκείνων διώ-
κων κεκωλυμένοις τ' ἄλλων ἀκύνειν,
ὅς προσήκει εἰς αὐτὰς λέγειν, ἀλλὰ
τὴν δεξιάν τ' ὑπ' αὐτῶν διαποδεδου-
μασμένῳ πολέμιον ἐκείνοις ἔχειν,
ὅταν πᾶς γνώμας χειροτονῶσιν, ἢ
τὴν ψῆφον λάβωσιν. αἰσχρὸν εἶναι
νομίζοντες. 28 τὸς τετράκοντα μυ-
ριάδων πλεονεξίαν τὴν 29 τετράκοντα πε-
ταμὸν περιγνομήνους, ὑπὸ τ' χι-
λίου ἡμέρας ἐκείνων ἐν αὐτῇ τῇ πό-
λει φανέναι κατασπασσόμενους.
* Τὸ δ' ὅλον ἔγωγε τῇ διαβολῇ δυνάμει 261
ἀκύνοντας ἐξηγέρωσεν, ὥστε μετ'

apud eundem in *Quest. Roman.* pag. 285.
καὶ δὲ πάντων μάλιστα τ' ζῶν ἐπολέμους;
ὅς de *Orac. Pyth.* pag. 401. τὴν μύρον πολι-
μῶν. Illis enim omnibus in locis τὸ πο-
λεμῶν simpliciter significat, inimicum esse,
vel odio prosequi, vel aversari; uti &
hoc loco apud Jamblichum.

28 τὸς τετράκοντα μυρ.] Intelligit victo-

riam, quam Crotoniatæ a Sybaritis repor-
tarunt; cujus etiam meminerunt Diodo-
rus & Strabo.

29 τὴν τετράκοντα περ.] Eruditissimus
Bentlejus in *Dissertat. de Phalar. Epist.*
pag. 72. τὴν τετράκοντα hic scribendum esse
monet. Sic enim fluvium illum vocat
Diodorus, pag. 85.

ἑλίχας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ ὡς τὸ Πύθιον, αἰθροίοι σωδραμόντες οἷσι τ' ἦσαν τ' ἐπιήθισιν ἐπ' αὐτὰς ποιήσαντες. οἱ δὲ προσαιδόμην, οἱ μὲν, εἰς πανδοχεῖον ἐφυγον· Δημοκλήδης δὲ μετὰ τ' ἐφῆλθον εἰς Πλατείας ἀπὸ χωρῆσεν. οἱ δὲ καταλύσαντες οὖν νόμους ἐχρῶντο ψευδίσματα, ἐν οἷς αἰτιασάμενοι τ' Δημοκλήδην συνετακίαν τὰς νεώτερας ἐπὶ τυραννίδι, τρία τάλαντα ἐκήρυξαν δώσειν, εἰάν τις αὐτὸν ἀνέλοι. καὶ γυρομήτης μάχης, 30 κερτήσαντες αὐτὸν τ' κίνδυνον ὑπὸ Θεάγης, ἐκείνῳ τὰ τρία τάλαντα ὡς τὸ τ' πλείους ἐμέ-
 162 ρισαν. * Πολλῶν δὲ κακῶν κατὰ τ' πλὴν καὶ τ' χωρὰν ὄντων, εἰς κέρσι προβλήθησαν τ' Φυράδων, καὶ τριῶν πλείων τ' ἐπιτροπῆς ὡς δευτέρου, Ταραντίνους, Μεταποντίνους, Καυλωνιάταις, ἔδοξε τοῖς 31 πεμφθεῖσιν ἐπὶ τ' γνώμῳ δ' ἐγύ-
 ρησι λαβῆσαι, ὡς ἐν τοῖς τ' Κροτωνιατῶν ὑπομνήμασι ἀναγί-
 γραφαί, φάσκειν τὰς αἰτίαι. προσέββαλον δὲ τῇ κέρσι κερτή-
 σαισι ἀπαντας, τὰς τοῖς κατὰ τὸν δυοχεράνοισι καὶ συνεφυράδου-
 σαι τῷ γυεῖν, ἔ φάσκοντες δ' αἶν

diebus elapsis, Pythagoreos in do-
 mo quadam, prope Apollinis Py-
 thii ædem, Musarum festum cele-
 brantes, facto ingenti hominum
 concursu, adoriri voluerint. Illi
 vero, re prius animadversa, ad
 publicum hospitium confugerunt;
 Democedes autem cum ephebis
 Plateas se recepit. Sed qui leges
 abrogaverant, decreta fecerunt,
 quibus Democedem arguerunt,
 quod juvenum manum ad occu-
 pandam tyrannidem coegisset; &
 tria talenta interfectori ejus, per
 præconem præmium pronunciave-
 runt: cumque commisso prælio
 Theages illum in ipso pugnae discri-
 mine vicisset; promissam à civita-
 te pecuniam cum illo partiti sunt.
 Dein multis malis urbi regionique
 incumbentibus, exules in judicium
 vocati sunt, & tribus civitatibus,
 Tarentinis nimirum, Metapontinis
 & Cauloniatis arbitrium permis-
 sum est: à quibus missi ad causam
 cognoscendam, pecunia se corrup-
 pi passi sunt; ut in publicis Croto-
 niatarum actis annotatum est: ita-
 que sententia sua reos exilio mul-
 ctaverunt: hacque occasione usi,
 qui causa superiores evaserant, eos
 omnes urbe expulerunt, quibus præ-
 sens rerum status displicebat: quin
 & totas illorum familias ejecerunt;

30 Κερτήσαντες αὐτὸν τ' κινδ.] Locus
 mihi videtur turbatus, quem sic lego,
 κερτήσαντες αὐτὸν ὑπὸ (vel κατὰ) τ' κιν-
 δυνι Θεάγης. Hanc lectionem etiam O-

brechtus in versione sua expressit.

31 Περφθεῖσιν] Ex MS. pro corrupto
 πεφθῖσιν: quod Arcerius in πεφθῖσιν mu-
 tandum censebat.

dicentes, non oportere liberos à parentibus divelli. Novas insuper tabulas, & agrorum divisionem introduxerunt. Post hæc, multis annis interjectis, cum Dinarchus in alio prælio cum suis cæsus, & Lithagus quoque, seditioforum antesignanus extinctus esset; misericordia pariter, & pœnitentia civis subiit, ut reliquos Pythagoreos in patriam revocandos esse censerent: ideoque ex Achaja Legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, & juramenta Delphis consecraverunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta; exceptis qui ætate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui Medicinæ operam navabant, ægrotosque certa victus ratione curabant; ea scilicet methodo, cujus ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos præcipue, qui sanitati restituti fuerant; quique apud vulgus bene audiebant; eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem invadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas

¹ Α'σβῶν.] In prior Edit. vox ista deest, quam ex MS. revocavi.

¹¹ Λιτάγους.] An forte Θιτάγους; cujus paulo ante facta fuit mentio.

¹⁴ Εὐδοκίμους.] Propter ἀπελαθίαν orationis scribe, εὐδοκίμους. Pendet enim a præcedenti σωείῃ. Deinde ea, quæ

ἀσπεῖν ¹², ἔδδ' τὰς παῖδας διὰ τὸ γονέων διασπαῖν. καὶ τὰ π' ἡρεῖα ἀπέκοψαν, καὶ τὸ γλυὺ ἀνάδασεν ἐποίησαν. * Ε'πιγυρομένων ᾧ πολ- 263 λῶν ἑτῶν, καὶ τὸ πρὶ τὸ Δείναρχον ἐν ἐτέρῳ κινδύνῳ πλῆθος αὐτῶν, ἀποθανέντων καὶ ¹³ Λιτάγους, ὅσους ἦν ἡγεμονικώταται τῶν στρατιωτῶν, ἑλθὼς τις ἐμετάνοια ἐπέπεσε, καὶ τὰς ὁρμητικὰς αὐτῶν ἡβή- λησαν κατὰ γέν. μεταπεμπόμενοι ᾧ πρὸς τὸν ἐξ Α'χαιῶν, οἱ ἐκείνων πρὸς τὰς ἐκπεπληκτάς διελευθήσαν, καὶ τὰς ὁρμὰς εἰς Δελφὺς ἀνέθηκαν. * Ἦσαν ᾧ τῶν Πυ- 264 θαγορικῶν καὶ πρὶ ἐξήκοντα πιν ἀριθμὸν, οἱ κατὰ γένους, ἀνδρῶν πρὸς ἑκατόν, ἐν οἷς ὄντι ἱατρικῶν πρὸς κατὰ γένους, καὶ διαίτη τὰς ἀρρώστους ὄντας θεραπεύοντες, ἡγεμόνες κατὰ γένους τῆς εἰρημικῆς μεθόδου. σωείῃ δὲ καὶ τὰς σωτήν- τας διαφερόντως ὡς καὶ τοῖς πολλοῖς εὐδοκίμους ¹⁴ καὶ τὸ καίρον, ἐν ᾧ λεγομένων πρὸς τὰς ὁρμητικὰς, οὐ γὰρ ἐστὶν ὅτι Νινῶν. Γενέσθαι φασὶ τῶν τῶν καὶ τὰ ἐν ἐμβαλόντων τῶν θηρίων κατὰ χώραν, ἐκδοθήσοντας καὶ μετ'

sequuntur, sunt calx absque arena, quæ proinde sic lego, ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον ἔστι πρὸς τὰς ὁρμητικὰς, οὐ γὰρ ἐστὶν ὅτι Νινῶν. φασὶ δὲ τὸ ἐν ἐμβαλόντων τῶν θηρίων καὶ τῶν χωρῶν, ἐκδοθήσοντας, δεσ. θηρίων certe pro θηρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit.

ἀλλήλων κινδυνώσαντας ὁπορευ-
σθαι. τὴν δὲ πόλιν ἕως εἰς τὸ ναυτικόν
μεταπεσεῖν, ὥςτε χωρὶς τῶν παίων,
ὧν ἐπιῆντο πρὸς τῶν ἀνδρῶν, ὑπο-
λαβεῖν μᾶλλον ταῖς μάσιν κεχα-
ρισμένῳ³⁵ ἑσθλαῖ τὸ ἱερτικῷ, καὶ
τὸ Μουσικόν τὸ δημοσίαν. ἐπιῆντο
ἑσθλα, καὶ αὐτὰς ἐκείνους πρέ-
προν ἰδρυσάμενοι πρὸς θεῶς ἐτήμων.
πρὸς μὲν ἔν τῃ κατὰ Πυθαγορείαν
ἡρωιδίῃς ὁπλησίως πεποιητὰ ἐ-
ρίσθω.

Κ Ε Φ. λς'.

265 **Δ**ιαδοχῶν δὲ πρὸς πάντων ὁμο-
λογοῦναι Πυθαγόρου γεγονέναι,
Ἀριστῶν³⁶ Δαμοφώντ³⁷, Κροτωνιάτης,
κατ' αὐτὴν τὴν Πυθαγόραν
πρὸς ἑσθλαῖς ἡρώιδι³⁸, ἐπὶ αἰς ἡμεῖς
ἐγγιστε πρὸς Πλάτων³⁹. καὶ ἔ-
στιν ὅτι χρύσεος, ἀλλὰ ἔστι τῆς παιδο-
τροφίας καὶ τῆς Θεοῦ χάριτος κα-
τηξιά⁴⁰, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐξαιρέσεως πει-
κεσθαι κέναι τὴν δογματικὴν. αὐτὴν
μὲν γὰρ Πυθαγόραν ἀφηγήσασθαι
λέγει, εἰς δὲ δεοντ⁴¹, ἐπὶ ποσά-
ρασκόντα, τὰ πάντα βιώσαντα ἐπὶ
ἐγγὺς τῶν ἑκατὸν ὥς ἑσθλαῖς δὲ
Ἀριστῶν⁴² τὸ χρύσεον, περὶ οὗτος
ὅτι μὲν ὅτι ἡγήσασθαι Μήσαρ-

³⁵ ἑσθλα τὴν ἱερτικῷ, καὶ τὸ μουσικόν
τὴν δὴμ.] Et hæc mutila sunt & obscu-
ra, quæ sic in integrum restituo, ἑσθλα
τὴν ἱερτικῷ, ἢ καὶ τὸ μουσικόν τὴν δημοσίαν

egressi, in prælio omnes una oc-
cubuerunt. Civitas autem adeo
animum mutavit, ut præter laudes,
quibus Viros illos prosequabatur,
decreverit, publicum sacrificium
peragendum esse in æde Musarum,
quam olim ex ipsorummet Pytha-
goræorum præscripto, in honorem
Dearum Crotoniæ extruxerant:
sic enim festum Musis gratius fore
existimabatur. Atque hæc de infi-
diis quæ Pythagoreis structæ sunt,
dicta sufficiant.

CAP. XXXVI.

Successor Pythagoræ communi-
ter ab omnibus agnoscitur Ari-
stæus, Damophontis filius, Cro-
toniates; qui Pythagoræ cœvus,
septem ætatibus Platonem ante-
cessit. Neque scholæ tantum suc-
cessione, verum etiam liberorum
educatione, Theanusque nuptiis
dignatus est; quia dogmatum
cognitione inter paucos eminebat.
Et ipse quidem Pythagoras, ad an-
num prope centesimum usque in
viviis; annis autem undequadra-
ginta scholæ præfuit; & Aristæum
senio jam provectum, successorem
reliquit. Illum excepit Mnesar-

παιδὴν ἑσθλα, ὅτι κατ' αὐτὰς ἐκείνους ἀρ-
τιστῶν, &c. Sic omnia erunt clara.

³⁶ Διὰ τὴν ἐξαιρέτως περικλεῆ.] Scribe,
ἀπὸ τῆς ἐξαιρέτως περικλεῆ.

chus Pythagoræ F. hunc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum urbs direpta est. Ei successit Tydas Crotone oriundus, atque à peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reverfus: sed hic propter patriæ calamitatem, vitæ pertæsus, ante diem præ mœnore obiit. Reliquis autem moris erat, ut admodum senes, è corpore, tanquam è carcere discederent. Post aliquod tempus Arefas Lucanus, per quosdam hospites incolumis servatus, scholæ regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Aspendius; qui ob paucitatem genuinorum Pythagoreorum receptus est. Heracleæ autem superstites tum adhuc erant Clinias & Philolaus; Metaponti Theorides & Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epicharmus: Non enim è genuina Virorum familia erat. Hic Syracusas profectus; propter tyrannidem Hieronis, à publica philosophiæ professione abstinuit; metro autem sententias Virorum il-

Φανερῶς Φιλοσοφῶν ἀποχρέεσθαι.

χον² τὸν Πυθαγόρα. τῆτον ὃ βα-
λαγόρα πῶς δὲ δῆναι· ἐφ' ὃ διαρπα-
σθῆναι συνέβη τῷ Κροτωνιατῶν πό-
λιν. μεθ' ὃν ἔγχετο Τύδαο τῷ Κρο-
τωνιάτῳ ἀξίδοχον ἡγείσθαι, ἐπα-
νελθόντα ἐκ τῆς ἀποδημίας, ἣν
ἐποιήσκειτο πρὸς τὸν πόλεμον. ἀλλὰ μὲν
τοὶ τῷ συμφορῶν τῷ πατρὶδος⁴ ἐνα-
δήμονα ἡγείσθαι τῆτον, ὡς ὑπὸ λυ-
πῆς προύλιπε τῷ βίον. * τοῖς δὲ²⁶⁶
ἄλλοις ἐστὶ εἶναι γεγραμῶς σφόδρα
ἡρωϊκοῖς, ὥστε ἐκ δεσμῶν τῶ
σώματι⁵ ἀπαλλάττεσθαι. χρόνον
μέντοιγε ὕστερον Ἀρίστω ἐκ τῶ Λό-
κων σωθέντα ἀλλὰ πινὼν ξένων,
ἀφηγήσασθαι τῆς σχολῆς· πρὸς αὐ-
τὸν ἀφικέσθαι Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον,
ὃν πῶς δὲ δῆναι ἀλλὰ τῷ πάντι τῷ
ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν. πρὸς μὲν
Ἡράκλειον, Κλειτίαν, καὶ Φιλό-
λαον· ἐν Μεταποντίῳ δὲ, Θεώρε-
δῳ, καὶ Εὐρυτῳ· ἐν Τάραντι δὲ
Ἀρχύτῳ. τῶν δὲ ἕξωθεν ἀκροα-
τῶν ἡγείσθαι ὡς ἐπίχαρμον· ἀλλ'
ὅτι ἐκ τῶ συστήματος τῶ ἀνδρῶν.
ἀφικόμενον ὃ εἰς Συρακῆας, ἀλλὰ
τῷ Γέρωνι⁶ πυραυρίδα, τῶ μὲν
εἰς μέτρον δὲ⁶ εἶναι τὰς ἀγνοίας

² Τὸν Πυθαγόρα] Antea male, τὸν Πυ-
θαγόραν.

³ Ἐπεὶ Τύδαο] Una voce scribendum
puto, Γαργήδαο, vel Γοργήδαο, vel simi-
le quid. Confer Cl. Richard. Bentlej. in
Dissertat. de Phalar. Epist. pag. 83. Cla-
rissi. Fabricius in Biblioth. Græca, Lib. 11.
pag. 507. legit, Τύδαο.

⁴ Ἐναδήμονα] Ex vox insolens. Qua-
re non dubitem rescribere, ἐν ἀδημονίᾳ:
quæ etiam est conjectura viri docti ad
marginem codicis Spanhemiani.

⁵ Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον.] Vide Rich. Bent-
lej. in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 83.

⁶ Ἐπὶ τῷ] Ex MS. pro ἐπὶ τῷ.

τῶν ἀδρῶν, μετὰ παιδιᾶς κρύφα.
 ἐκφύρονται τὰ Πυθαγόρᾳ δόγματα.
 267 * Τῶν ἥ συμπαντῶν Πυθαγορείων,
 οὗ μὲν ἀγνώπης τι ἔστιν ἀνωρύμης
 πᾶς πολλὰς εἰκὸς γεγονέναι. τῶν ἥ
 γνωρίζομένων ἐστὶ πᾶσι τὰ ὀνόματα.
 ΚΡΟΤΩΝΙΣΤΑΙ, Ἰπποστρά-
 τος, Δύμας, Αἶγων, Αἴμων,
 Σίλιος, Κλεοθένης, Ἀγέλας,
 Ἐπίσουλτος, Φυκιάδας, Ἐφφω-
 τος, Τίμαιος, Βύθιος, Ἐρα-
 τος, Ἰτμαῖος, Ῥόδιππος,
 Βρύας, Εὐανδρος, Μιλτιάδης,
 Ἀντιμάδων, Ἀγίας, Λεόφρων,
 Ἀγυλτος, Ὀνατος, Ἰπποθέ-
 νης, Κλεόφρων, Ἀλκιμίων, Δα-
 μοκλῆς, Μίλων, Μάνων. ΜΕ-
 ΤΑΠΟΝΤΙΝΟΙ, Βροντήσιος,
 9 Παρμίσκος, 10 Ἀρεσίδας,
 Λέων, Δαμαρμόδιος, Αἰνέας,
 Χιλᾶς, Μελισσίας, Ἀερίστας, Λα-
 φίων, Εὐανδρος, Ἀγησίδαμος,
 Ξενοκάδης, 11 Εὐρύφηνος, Ἀε-
 σιδάμης, Ἀγησίταρχος, Ἀλκίος,
 Ξενοφάντης, Θερασίδης, Ἀρυτος,
 Ἐπίφρων, Εἰρίσκος, Μεγιστίας,
 Λεωκυδής, Θερασυμήδης, Εὐφη-
 μος, Περόκλος, Ἀντιρόδης,
 Δάκρυτος, Δαμοπάγης, Πύρρων, Ῥηξίβιος,

lorum complexus est; atque adeo
 ludendo; dogmata Pythagoræ oc-
 cultata, edidit. Cæterum ex uni-
 versa Pythagoreorum Secta veri-
 simile est ignotos, & sine nomine
 complures fuisse: qui vero cele-
 bres extiterunt, eorum sequentia
 recensentur nomina: ΚΡΟΤΩ-
 ΝΙΣΤΑΙ, Hippostratus, Dymas,
 Ægon, Æmon, Silius, Cleosthe-
 nes, Agelas, Episylos, Phyciadas,
 Ecphantus, Timæus, Buthius, Era-
 tus, Itmæus, Rhodippus, Bryas,
 Evandrus, Mylias, Antimedon,
 Ageas, Leophron, Agylus, Ona-
 tus, Hippothenes, Cleophron,
 Alcmaeon, Damocles, Milon, Me-
 non. ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΙ, Bron-
 tinus, Parmiscus, Orestadas,
 Leon, Damarmenus, Æneas,
 Chilas, Melifias, Aristas, La-
 phion, Evandrus, Agesidamus,
 Xenocades, Euryphemus, Ari-
 stomenes, Agesarchus, Alceas,
 Xenophantes, Thraseus, Arytus,
 Epiphron, Eiriscus, Megistias,
 Leocydes, Thrasymedes, Eu-
 phemus, Procles, Antimenes,
 Lacritus, Damotages, Pyrrho,
 Rhexibius, Alopecus, Astylus,

* Ἰτμαῖος] Ex MS. pro Ἰτμοῖος.

9 Μιλίας] Potius, Μυλίας. Vide su-
 pra, Num. 192.

11 Παρμίσκος] Hunc Athenzus & Læ-
 rtius Παερμίσκος vocant. Vide Menag. ad
 Lært. ix. 20.

10 Ἀρεσίδας] Potius, Ὀρεσίδας, ut
 habet Lærtius viii. 20.

11 Εὐρύφηνος] De hoc vide supra,
 Num. 185. ubi Εὐρύφηνος vocatur: Do-
 rice nimirum.

Dacidas, Aliochus, Lacrates, Glycinus. AGRIGENTINUS, Empedocles. ELEATES, Parmenides. TARENTINI, Philolaus, Eurytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Hestizus, Polemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicæarchus, Philonidas, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocrates, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus, Pisicrates, Clearatus. LEONTINI, Phrynichus, Smichias, Aristoclidas, Clinias, Abroteles, Pisyrrhydus, Bryas, Evandrus, Archemachus, Mimnomachus, Achmonidas, Dica-cas, Carophantidas. SYBARI-
TÆ, Metopus, Hippasius, Proxe-nus, Evanor, Deanax, Meneffor, Diocles, Empedus, Timasius, Polemaus, Evæus, Tyrsenus. CARTHAGINIENSES, Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. PARI, Ætius, Phæneclis, Dexitheus, Alcimachus, Dinar-chus, Meton, Timæus, Timesia-nax, Amærus, Eumaridas. LO-CRI, Gytius, Xenon, Philoda-mus, Evetes, Adicus, Sthenonidas,
Τίμαιος, Τιμησιάνναξ, Ἄμοιρος, Γύπτι¹², Ζένων, Φιλόδαμ¹³,

Δακύνδας, Ἀλίοχ¹⁴, Λακράτης, Γλυκίν¹⁵. ἈΓΡΑΓΑΝΤΙΓ-
ΝΟΣ, Ἐμπεδοκλῆς. ἘΛΕΑ-
ΤΗΣ, Παριωνίδης. ΤΑΡΑΝ-
ΤΙΝΟΙ, Φιλόλα¹⁶, Εὐρυτ¹⁷,
Ἀρχύτας, Θεόδωρ¹⁸, Ἀρίστω-
πος, Λύκων, Ἐπίαιος, Πολέμαρ-
χ¹⁹, Ἀστίας, Κλενίας, Κλείων,
Εὐρυμέδων, Ἀρκίας, Κλεναγό-
ρας, Ἀρχιππ²⁰, Ζώπυρ²¹, Εὐ-
θύμω²², Δικαίαρχ²³, Φιλωνί-
δης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσι-
βί²⁴, Δαινοκράτης, Ἐχαικράτης,
Πακλίων, Ἀκυσιλάδας, Ἴκκ²⁵,
Πεισικράτης, Κλειάρατ²⁶, Λειο-
τάδης, Φρυνίχ²⁷, Σμικχίας, Ἀρ-
στηλίδας, Κλενίας, Ἀβροπύλλης,
Πισύρρυδ²⁸, Βρύας, Εὐανδρ²⁹,
Ἀρχέμαχ³⁰, Μιμνόμαχ³¹,
Ἀχμονίδας, Σίκας, Καροφαντή-
δας. ΣΥΒΑΡΕΪΤΑΙ, Μέπτε-
πος, Ἰππασ³², Πρόξεν³³, Εὐά-
νωρ, Δεϊάναξ, Μενέτωρ, Διοκλῆς,
Ἐμπίδος, Τιμάσιος, Πολεμαῖος,
Εὐαι³⁴, Τυρσένιος. ΚΑΡΧΗ-
ΔΟΝΙΟΙ, Μιλτιάδης, Ἀνθην,
Οἰδός, Δεϊνοκράτος. ΠΑΡΙΟΙ,
Αἰήπ³⁵, Φανεκλῆς, Δεξιφί³⁶,
Ἀλκίμαχος, Δείναρχος, Μέτων,
Εὐμαελδίας³⁷, ΔΟΚΡΟΪ,
Εὐέτης, Ἀδικ³⁸, Σθενωνίδας,

¹² Εὐμορίδας] Reinchius Var. Lect. pag. 344. legendum censet, Θυμαρίδας. Cetero, Thymaridas Pythagoricus fuit mi-

nime obscurus; quem mirarer a Jamblichō prætermisum esse.

¹³ Γύπτι] Obrechtus, Γύτ³⁹.

Σωσίστρατ¹⁴, Εὐθύνης, Ζάλδ¹⁵
κ¹⁶, Τιμάρης. ΠΩΣΕΙΔΩ-
ΝΙΑΤΑΙ, Ἀθήμας, Σῆμ¹⁷,
Πρόξεν¹⁸, Κράνο¹⁹, Μύης,
Βαθύλα²⁰, Φαίδων. ΛΕΥΚΑ-
ΝΟΙ, Ὀκελ²¹, Ὀκυ-
λ²², ἀδελφοὶ, Ὀρέσωνδρ²³,
Κέραμβ²⁴, Δαρδανός, Μαλίας-
Αἰγείοι, Ἰππομέδων, Τι-
μοθένης, Εὐέλθων, Θεραύδα-
μ²⁵, Κρίτων, Πολύκλ²⁶. ΛΑ-
ΚΩΝΕΣ, Αὐπχαρίδας, Κλεά-
νωρ, Εὐρυκράτης. ΤΥΠΕΡΒΟ-
ΡΕΙΟΣ, Ἀΐσαρις. ΡΗΓΙ-
ΝΟΙ, Ἀρετιδής, Δημοθένης,
Ἀρεσπεράτης, Φύπ²⁷, Ἐλικάων,
Μησιόβ²⁸, Ἰππαρχίδης, Ἀθ-
σίων, Εὐθυκλής, Ὀψιμ²⁹. ΚΑ-
ΛΑΙΣ, ΣΕΛΙΝΟΥΤΥΝΤΙΟΣ.
ΣΥΡΑΚΟΥΤΥΣΙΟΙ, Λεπίνης,
Φιντίας, Δάμων. ΣΑΜΙΟΙ,
Μέλιος³⁰, Λάκων, Ἀρχιπ³¹,
Γλώρ³², Ἐλωρ³³, Ἰπών.
ΚΑΥΛΩΝΙΑΤΑΙ, Καλλίβρο-
τ³⁴, Δίκων, Νάσας, Δρύμων,
Ξέντας. ΦΑΙΑΨΙΟΙ, Διοκλῆς,
Ἐχεράτης, Πολύμνας³⁵, Φάν-
των. ΣΙΚΤΩΝΙΟΙ, Πολιάδης, Δήμων,
Σωσράπ³⁶, Σωθένης.
ΚΥΡΗΝΑῖΟΙ, Πρωῖρ³⁷, Μελάνιπ³⁸, Ἀρ-
σάγγελ³⁹, Θεόδωρ⁴⁰.

Sofistratus, Euthynus, Zalencus,
Timares. POSIDONII, Atha-
mas, Simus, Proxenus, Cranous,
Myes, Bathylaus, Phædon. LU-
CANI, Ocellus & Ocyclus fratres,
Oresandrus, Cerambus, Darda-
neus, Malion. ÆGEI, Hippo-
medon, Timosthenes, Euclthon,
Thraſydamus, Crito, Polyctor.
LACONES, Autocharidas, Clea-
nor, Eurycrates. HYPERBO-
REUS, Abaris. RHEGINEN-
SES, Aristides, Demosthenes,
Aristocrates, Phytius, Helicaon,
Mnesibulus, Hipparchides, Atho-
sion, Euthycles, Opsimus. Calais,
SELINUNTIUS. SYRACU-
SANI, Leptines, Phintias, Da-
mon. SAMII, Melissus, Lacon,
Archippus, Glorippus, Heloris,
Hippon. CAULONIENSES,
Callibrotus, Dicon, Nastos, Dry-
mon, Xentas. PHLIASII, Dio-
cles, Echecrates, Polymnastus,
Phanton. SICYONII, Poliades,
Demon, Softratus, Softhenes.
CYRENÆI, Prorus, Melanip-
pus, Aristangelus, Theodorus.

¹⁴ Τιμάρης] Hic supra, Num. 172.
vocatur Τιμάρης.

¹⁵ Ὀκελ¹⁶] Potius Ὀκελ¹⁷, per du-
plex λ. Hic est nimirum Ocellus ille,
cujus libellus περὶ τῆς παντὸς φύσεως, ho-
die adhuc exstat. Vide Cl. Joann. Alb.
Fabricium, in *Biblioth. Gr. Lib. II.* pag.

496, 497.

¹⁸ Ὀκυλος] Alii, Ὀκελος, vel Ἐκ-
κελος. Vide modo laudatum Joann. Alb.
Fabrit. pag. 489.

¹⁹ Ἰππομέδων] Hujus etiam mentio fit
supra, Num. 87.

CYZICENI, Pythodorus, Hipposthenes, Butherus, Xenophilus. CATANÆI, Charondas, Lysias. CORINTHIUS, Chrysippus. TYRRHENUS, Nausitheus. ATHENIENSIS, Neocritus. PONTICUS, Lyramnus. Omnes CCXII. Clarissimæ autem mulieres Pythagoreæ, fuerunt Timycha, Myllæ Crotoniatæ uxor. Philtis, Theophræi Crotoniatæ filia. Byndaice, soror Ocelli & Ocyli Lucanorum. Chilonis, filia Chilonis Lacedæmonii. Cratesiclea Lacedæmonia, uxor Cleanoris Lacedæmonii. Theano, uxor Brontini Metapontini. Mya, uxor Milonis Crotoniatæ. Lathenia Ar-

ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ, Πυθόδωρ, Ἰπποσθένης, Βούθηρος, Ξενοφίλος. ΚΑΤΑΝΑΓΟΙ, Χαρώνδας, Λυσιάδης. ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ, Χρυσίππῳ. ΤΥΡΡΗΝΟΣ, Ναυσίθεῳ. ΑΘΗΝΑΓΟΣ, Νεόκρετῳ. ΠΟΝΤΙΚΟΣ, Λύραμνῳ. ¹⁸ οἱ πάντες σὴ. Πυθαγορεῖδες ἢ γυναῖκες αἱ Ἰππιδανέσῃ, Τιμύχα, γυνὴ ¹⁹ Εὐμυλλία τῇ Κροτωνιάτῃ. ²⁰ Φίλπης, θυγάτηρ Θεόφρετῳ τῇ Κροτωνιάτῃ. ²¹ Βυνδαῖκῃ, ἀδελφῇ Ὀκκίῳ καὶ Ἐκκύλῳ τῶν Λακεδαιμόνων. Χειλώνῃς, θυγάτηρ Χείλωνῳ τῇ Λακεδαιμονίῃ. ²² Κρατησίκλειᾳ, Λάκαινα, γυνὴ Κλεάνορῳ τῇ Λακεδαιμονίῃ. Θεανῶ, γυνὴ τῇ

Μεταποντίνῃ Βροντίνῃ. Μῆα, γυνὴ Μίλωνῳ ἔ Κροτωνιάτῃ. Λαοδένειᾳ

¹⁸ Oī pántes sē] Post hæc verba versio MS. Latina, quam possidet Eruditissimus Joh. Alb. Fabricius, addit, *Hi vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex omnibus gloriosiores.* Cæterum, de his, aliisque Pythagoricis, vide omnino modo laudatum Joh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. Cap. XIII.

¹⁹ Εὐμυλλία] Scribe, Μυλλίᾳ, a recto Μυλλίας. Sic enim maritus Timychæ non solum appellatur a Porphyrio, Num. 61. sed etiam ab ipso Jamblichio supra, Num. 192. 193. De hac autem Timycha, aliisque feminis Pythagoricis, plura legenda sunt apud Menagium in *Historia Mulierum Philosopharum*, & Joh. Albert. Fabricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. c. XIII. ubi Catalogum mulierum Pythagoricarum exhibet.

²⁰ Φίλπης] Antea male, Φίλπης, per η. Menagio & Joh. Alberto Fabricio magis

placet, Φιλπίης.

²¹ Βυνδαῖκῃ, ἀδελφῇ Ὀκκίῳ.] Hæc longe aliter se habent in versione MS. viri scriptius laudati Joh. Alberti Fabricii; in qua sic legitur, *Byndacis, soror Ocelli & Occilli Lucanorum.* Hoc si sequamur, locus hic Jamblichi sic legendus & distinguendus erit, *Βυνδακίς, ἀδελφῇ Ὀκκίῳ καὶ Ἐκκύλῳ, τῶν Λακεδαιμόνων.* Cum hac lectione consentit etiam versio Obrechtii, nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*. Menagius legit *Ὀκκίῳ & Ἐκκύλῳ* (ut nimirum dicitur *Σαπφώ*) easque filias facit Ocelli & Ecceli: sed prior sententia mihi magis placet.

²² Κρατησίκλειᾳ, Λάκαινα, γυνὴ Κλεάνορῳ ἔ Λακεδαιμονίῃ.] Hæc in priori Edit. desunt, quæ ex MS. addidi. Versio Latina MS. viri Clariss. Joh. Alberti Fabricii *Cratissolia* habet pro *Cratesiclea*: sed minus recte, ut puto.

Ἀρχάδοισα. ²³ Ἀβροτέλεια, Ἀβροτέλα θυγάτηρ τῆς Ταραντίνης. Ἐχεκράτεια, Φλιασία. ²⁴ Τυρσηνίς, Συβαρῆτις. Πισιρρόνδης, Ταραντίνης. ²⁵ Νεσταάδου, Λάκωνα. Βρυώ, Ἀργεία. Βαβέλυμα, Ἀργεία. Κλεαίχμα, ἀδελφὴ Αὐτοχαραίδα τῆς Λάκωνος. αἱ πᾶσαι ιζ'.

²³ Ἀβροτέλεια] Et hæc vox in priorē Edit. desideratur, quam itidem ex MS. revocavi.

²⁴ Τυρσηνίς] Antea male, Τυρσηνίς. Recte versio MS. modo laudati Joh. Al-

cas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phliasia. Tyrsenis, Sybaritis. Pisirrhonde Tarentina. Nisteadusa Lacedæmonia. Bryo, Argiva. Babelyma, Argiva. Cleachma, soror Autocharidæ Lacedæmonii. Omnes XVII.

berti Fabricii, Tyrsenis.

²⁵ Νεσταάδου, Λάκωνα. Βρυώ] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Ante enim male legebatur, Νεσταάδου Σαλακίτης. Βιω Ἀργ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

I N D E X

A U C T O R U M

a J A M B L I C H O laudatorum.

- A**ndrocydes ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
 Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
 Apollonius. 254.
 Archytas. 160.
 Aristoteles ἐν πρὶς περὶ Πυθαγορικῆς Φιλοσοφίας. 31.
 Aristoxenus. 251.
 - - - - Εἰς τῷ περὶ Πυθαγορικῆς Βίης. 233.
 Empedoclis versus de Pythagora. 67.
 Heraclitus. 173.
 Hippobotus. 189.
 Hippodamantis, poëtæ Salaminii, versus duo. 82.
 Homerus. 245. 255. 260.
 - - - - Ejus versus de Euphorbo. 63.
 Jamblichus librum suum de *Musica* laudat Sect. 120. Itemque librum
de Symbolis, Sect. 186.
 Linus. 139.
 Lyfidis Epistola ad Hipparchum. 75.
 Metrodorus Thyrsi. 241.
 Neanthes. 189.
 Nicomachus. 251.
 Plato. 70. 167.
 - - Εἰς τῇ Πολιτείᾳ. 131.
 Pythagoræ Δόγμα Ἱερόε. 146.

I N D E X

RERUM PRÆCIPUARUM,

Quæ in libro J A M B L I C H I *de Vita Pythagoræ*
occurrunt.

Numerus non paginas , sed Sectiones indicat.

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad intima statim philosophiæ arcana admissus est. 90. Fuit Sacerdos Apollinis Hyperborci. 91. Pythagoram ipsum esse Apollinem credidit. *ibid.* Pythagoræ mirabilem dedit sagittam. *ibid.* Ei Pythagoras aureum femur ostendit. 135. Pythagoram Apollinem esse coniecit. *ibid.* Dictus fuit *Ἀσπασίας*, quod sagitta vectus, flumina, maria, & invia quæque superaret. 136. Eum convivio excepit Pythagoras. 140. Quare ab Hyperboreis in Græciam venerit. 141. Lacedæmonem a pestilentia liberavit. *ibid.* Abaris extispicii studiosus erat. 147. Per numerorum scientiam quasvis veritates Abaridem docuit Pythagoras. *ibid.* Abaris cum Pythagora de variis rebus coram Phalaride sermonem habuit. 216

Abstinentiam ab animalibus præcepit Pythagoras. 68. Abstinentiam ab animalibus, iis præcipue præcepit Pythagoras, qui ad majorem præ reliquis perfectionem in philosophia aspirarent. 107. Quare Pythagoras suis præceperit, ut animalibus abstinerent. 186

Acusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli quidam Pythagoræ. 30. 81. Vide infra *Discipuli*.

Acusmaticorum philosophia qualis fuerit. 82

Admonitiones quomodo faciendæ sint, secundum Pythagoreos. 101

Adolescentem quandam qua arte Pythagoras a palæstra ad philosophiæ studium

traduxerit. 20. Adolescentis comestibundi rabiem cantu spondaico compefcuit Pythagoras. 112

Ægyptii symbolica philosophia præcipue usi fuerunt. 103. Ab Ægyptiis Sacerdotibus nonnulla instituta accepit Pythagoras. 151. Ægyptii Geometriæ præcipue studebant. 158

Æqualitati in vita & moribus maxime studebant Pythagorei. 196

Affectus animam corpori veluti clavis quibusdam affigunt. 228

Aglaophamus Pythagoræ initia Orphica tradidit. 146

Agrigentum a servitute liberavit Pythagoras. 33

Alcæus, cujus hæres Pythagoras fuit. 170

Alcimachus Pythagoreus. 257

Alcmæon. 104

Amici ita tractandi, ne unquam fiant inimici. 40. Suspicionem tacitam inter duos amicos obortam quomodo discusserit Pythagoreus quidam. 125. Amicorum duorum reconciliatio. 126.

Amicorum omnia communia. 32. 92

Amicitiam omnium erga omnes inculcavit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam quomodo conservandam esse præceperint Pythagorei 101. Amicitia ob quas causas dissolvenda sit. 102. 232.

Amicitia est æqualitas. 162. Qualia præcepta de Amicitia tradiderit Pythagoras. 230. Amicitias externas summo studio declinarunt Pythagorei. 233.

Amicitia memorabilis Phintæ & Damonis, Pythagoreorum. 234. 235. 236.

Amicitiz suæ quem scopum proposuerint Pythagorei. 240

Anaximander Physicus. 11

INDEX RERUM

Ancus Jove natus ferebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *ibid.*
Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113
Anima tranquilla & affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70
Anima humana non ingreditur in ea animalia, quæ immolare fas est. 85. Animam suam noverat Pythagoras, quænam esset, & unde in corpus suum venisset. 134. Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi Barbari crediderunt. 173
Animalia quandam nobiscum cognationem habent. 108. Animalium quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia & homines conjunctionem quandam esse voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
Animi mores ex signis externis conjicere norat Pythagoras. 71
Animum illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quædam dumeta obsident. 77
Annulus. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256
Antiquius tempore semper in majore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37
Antrum Pythagoræ, prope Samum. 27
Apollinis Genitoris ara incruenta. 25. 35
Apollo puerili specie repræsentabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex Tripode oracula reddebat; & quare. 152. Apollinem se esse qua ratione indicaverit Pythagoras. 177. Apollinis Oracula. 222
Aquilam supervolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62. Aquilam albam Pythagoras manu permulsit. 142
Aquimali non esse intingendum Pythagoras præcepit. 83
Ara incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. Ad aras incruentas adoravit Pythagoras. 108

Arbiter. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124
Arcana doctrinæ Pythagoricæ evulgare nefas erat. 246
Archemorus. Ob ejus mortem instituti ludi Nemci. 52
Archippus Pythagoreus. 249
Archyras. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus servos verberare noluit. 197
Arefas Pythagoreus. 266
Aristæus. 104. Pythagoræ successor fuit. 265
Aristæus Proconesius. 138
Aristocrates Pythagoreus. 130. 172
Astronomiæ inventionem alii Ægyptiis, alii Chaldæis tribuunt. 158
Athletæ ut pro caricis vescerentur carnibus, quis primus præceperit. 25. Athletæ victoriam tantum consequi, non adversarios lædere student. 49
Attica dialectus inter Græcos est recentissima: & quando exstiterit. 243
Avaritia quorum vitiorum mater sit. 78
Avium viscera extispicio maxime apta esse censebantur. 147
Auri usum in vestitu, meretricibus tantum concedebant Pythagorei. 187

B.

BAlneum. In balneo non esse lavandum Pythagoras præcepit. 83
Barba aurea simulacri. 143
Bellum cædium causa, iisque quasi alitur. 186. Quale bellum inter homines licitum sit. 232
Bias Prienenfis. 11
Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, avis, Pythagoras. 144
Bitale Pythagorica. 146
Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 71. 81. 168
Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui Politici & Oeconomici vocabantur. 72. 74
Bos Tarenti, Pythagoræ præcepto obsecutus, fabis abstinuit. 61. **Boves immolare Pythagoreis nefas habebatur.** 150
Bryc.

P R A E C I P U A R U M.

Bryllon. 104
Bulagoras Pythagoreus. 265

C.

CAdavera mortuorum igne comburi Pythagoras vetuit. 154
Cædes. Qui cædem involuntariam perpetraverat, aqua marina lustrari debebat. 153
Calunnia quovis gladio acutior. 125
Carmelus mons Phœniciz. 14. In eo Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Præ aliis montibus sacer habebatur. 15
Carnibus animalium, quæ sacrificare fas erat, vesciebantur Pythagorei. 98
Castigationes quomodo instituendæ sint. 231
Catanen urbem a servitute liberavit Pythagoras. 33. Catanensibus leges dedit Charondas. *ibid.*
Cataplasmaus usi fuerunt Pythagorei. 244
Καταπλάσμα quid appellaverint Pythagorei. 95
Cauponatores disciplinarum damnabant Pythagorei. 245
Cedro Dii honorandi. 154
Cenotaphium, tanquam mortuis, Pythagorici exstruebant iis, quos e coetu suo eiecissent. 73. 74. 246
Cerebri esum omnino suis interdixit Pythagoras, & quare. 109
Charondas Catanzus, Legislator. 33. 104. 130. 172
Chordæ lyræ, *ὑάρν, μέση, & ἡμῃ.* 119
Χορδῶν, lyræ. 118
Cibis, qui rationis promptitudinem impedirent, abstinebant Pythagorei. 68.
Qualibus cibis præcipue usi fuerint Pythagorei. 97. 98. Quales cibos cavendos esse Pythagorei præceperint. 106.
Cibos lautos ad coercendum tantum appetitum, non ut eos ederent, in conviviis apponere solebant Pythagorei. 187. Ciborum varietas multiplex est. 206.
Quivis cibus peculiaris alicujus affectus in nobis causa existit. 208
Clinias iratus omnes castigationes differre solebat, donec ira mente decessisset. 198.
Prori rebus afflictis succurrit. 239

Clinias & Prorus, par amisorum. 127
Comatus Samius. Vide infra *Præverbium*.
Coenas ita instituebant Pythagorei, ut illis ante Solis occasum finis imponeretur. 98
Κονίσιος dicebantur Pythagorei, a bonorum communione. 29
Communio bonorum justitiæ principium. 167.
Communio bonorum inter Pythagoreos viguit. Vide supra *Bona*.
Communioni divinorum bonorum præcipue studuerunt Pythagorei. 240
Concubitus cum matre, filia, & sorore, illicitus habendus est. 210. Quis concubitus legitimus habendus sit. *ibid.*
Consilium est res sacra. 85
Continentiæ studium Pythagoras discipulis magnopere inculcavit. 188, & seqq.
Conversatio. De conversatione quæ præcepta suis dederit Pythagoras. 181
Convitiis abstinendum, nec convitiantibus respondendum. 51
Convivium. Vide infra *Sysitia*.
Cor edere suos vetuit Pythagoras. 109
Corpus quomodo curare soliti fuerint Pythagorei. 196
Credere. Pythagorei facile credebant ea, quæ ad Deum vel religionem referebantur. 138. 148. Non cuius opinioni temere credendum est. 200
Creophilus, Pythagoræ præceptor. 9
Creophilus, cognomen Hermodamantis. 11
Creophilus, Homeri hospes & amicus. 11
Croton urbs septem una Olympiade stadiônicas tulit. 44. Ab Hercule condita est. 50
Crotonem cum applausu Pythagoras docuit. 29. Crotonem a servitute liberavit Pythagoras. 33
Crotonem Hercules noctu imprudens occidit. 50
Crotoniatis Pythagoras a pellicum consuetudine abduxit. 132
Cupiditates multos in perniciem detruserunt. 78. Cupiditates pleræque non sunt naturales, sed adscititiæ. 205
Cupresso Dii honorandi. 154. Cupressinas arcas sepulcrales fieri vetuit Pythagoras. 205

I N D E X R E R U M

goras, quod Jovis sceptrum esset cupressinum. 155
Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatum fuit. 74. Auctor existit seditionis in Pythagoreos coortæ. 248. 249. 258

D.

Dæmones Semideis præstantiores sunt. 37
Damo, filia Pythagoræ. 146
Damon & Phintias, par amicorum. 127. 234
Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Iidem vesperi etiam deambulare solebant. 97
Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras præcepit. 155
Deli incolæ admirati fuerunt Pythagoram. 35
Democles Pythagoreus. 257. 261
Deum sequi, actionum nostrarum & vitæ scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote, qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174
Dextras Pythagorei solis Pythagoreisungere jubebantur. 257
Dialectus Dorica Græcarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando existierit. *ibid.*
Dixta. Vide *Medicina*. Dixtæ præcipua habenda est ratio: ejusque peritus admodum fuit Pæon. 208
Dii. Quidam Deorum patris simul & matris personam sustinuerunt. 39. Diis quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus & inferiis sumptuosis gaudent. *ibid.* Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218
Diocles Pythagoreus. 251
Diodorus Aspendius. 265
Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199

Dinono, uxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est *Theano*. Vide *infra*.)
Dionysius Tyrannus, Sicilia regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234
Disciplinæ non sunt mercede docendæ. 245
Discipuli Pythagoræ. Ex iis quidam vocabantur *Politici*, *Oeconomici*, & *Nomothetici*. 72. 74. 89. Alii, *Esoterici*. 72. Alii, *Acusmatici* & *Mathematici*. 81. Theoretici, *Acusmatici*, *Politici*. 150
Discipulorum suorum animum & mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94
Discordiam omnem ex urbibus Italiæ & Sicilia sustulit Pythagoras. 34
Divinationi studebant Pythagorei. 138. Divinatio quid sit. *ibid.* Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Divinationem per exta, sive viscerum inspectionem, improbabat Pythagoras. 147
Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent. 226
Domesticæ rei bona administratio, omnis boni ordinis in civitate principium est. 169
Dorica dialectus reliquarum optima & antiquissima. 241. 242. 243
Doris Oceani filia. 242
Dorus Deucalionis & Pyrrha filius. 242. Is filium habuit Hellena, & nepotem Æolum. *ibid.*
Δορφύλας variz species. 171

E.

Echebrates, Pythagoreus. 251
Elementum nullum est purum. 130
Eleusinia initia. 151
Elicon Pythagoreus. 130. 172
Elixum non est assandum. 154
Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem revocavit. 113. Α'λεξανδριμῶ dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166
Entia vera, & æquivoce talia, quænam sint. 159. 160
Epicharmi sententiæ. 166. Epicharmus metro

P R A E C I P U A R U M.

metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266
 Epimenides dictus fuit *Kashenis*. 136.
 Qua ratione infidiatores vitæ suæ ad mortem adegerit. 222
 Eruditionis laus. 42. 43
 Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109
 Eryxidas Chalcidenfis Olymp. 62. stadio vicit. 35
 Esoterici discipuli Pythagoræ quinam dicti fuerint. 73
 Eubulus Messenius a Nausitho e prædonum manibus creptus fuit. 127
 Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum ejus Junoni Argivæ dedicatum fuit. *ibid.*
 Eurymenes iussu Dionysii Tyranni Pythagoreis insidias tendit. 189. 190
 Euryphemus Syracusius. 185
 Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148
~~Eurytus~~ semper utebatur Pythagoras. 149
 Exercitiis corporis qualibus usi fuerint Pythagorei. 97
 Expectare nos omnia oportet, quæ homini accidere possunt. 196. 124
 Extispicium. Vide supra *Divinatio*.

F.

FAbis Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte gravius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim Magistratus eligi solebant. 260
 Fabula de tribus mulieribus, quæ uno communi oculo usæ fuerunt. 55
 Femur aureum Pythagoræ. 92. 133. 140
 Feritatem & ferociam Pythagorei Philosophiæ inimicam ducebant. 95
 Festo die nec capilli, nec unguis præcendi. 154
 Fides ab amicitia nunquam removenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose servabant. 185
 Fœminæ. Vide infra *Uxores*.
 Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomo-

do suos imbuerit Pythagoras. 225. 226
 Funus. A sumptuosis funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatis dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vitæ pigneratur, & quare. 123

G.

GAllus albus non est immolandus. 84
 Gallus Soli sacer. 147
 Geometrii quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriæ præcipue studebant Aegyptii, & quare. 158
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265
 Græcia Magna. 30. 166
 Grues supervolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126

H.

HAlterum jactu sese exercere solebant Pythagorei. 97
 Harmonia sphaerarum celestium. 65.
 Harmoniam Musicam quomodo invenit Pythagoras. 115. Harmoniz *ἡ ἁρμονία, ἡ τῆς ψυχῆς, & ἡ τῆς φύσεως* dictæ. 117. 118
 Helicaon. Vide supra *Elicaon*.
 Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Jovis. 242
 Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173
 Hercules ludos Olympicos in honorem Jovis instituit. 40. Crotonem quando condidit. 50. A Lacino injuria afficitur. *ibid.* Crotonem nocte imprudens occidit. *ibid.* Herculi sacrificandum est die octavo, secundum Pythagoram. 152
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11
 Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Himæram a servitute liberavit Pythagoras. 33

INDEX

Hipparchus-arcana Pythagoreorum vulgavit. 75
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81.
 In mari perit, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88
 Hippomedon Pythagoreus. 87
 Homacoion dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
 Homerus summum Deorum, *Patrem Deorum & hominum* vocavit. 39. Homeri verbus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133. 177
 Honestum & bonum praferendum est utili. 204
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149
 Hyparc, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119

I.

I Costagonum, figura Geometrica. 247
ἰσότης, liber Pythagorae sic dictus. 146. 259. Eum tamen quidam Telaugi tribuunt. *ibid.* Apud Latinos legi solebat. 152
 Ignavia fugienda. 49
 Imbrus [insula.] 151
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175. Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homines in officio contineri debent. 203
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur Pythagorici. 164. 244
 Incontinentia unius hominis Graecos & Trojanos magnis involvit calamitatibus. 42
 Inimicitia quomodo & erga quos suscipienda sit. 232
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Pythagoras diligenter scrutatus est. 151
 Injuriam pati praestat, quam hominem occidere. 155. 179
 Injustitiae vindex acerrimus est Deus. 42
 Inficitia quovis modo ex animo pellenda. 34

RERUM

Institutione efficitur, ut homines bestiis, & Graeci Barbaris praesent. 44
 Jovi Servatori ante mensam libandum. 155
 Jovis Sceptum erat cupressinum. 154
 Iram lenire quomodo studuerint Pythagorei. 196. 225
 Irati cum essent Pythagorei neminem vel verbis vel verberibus castigabant. 197.
 Vide etiam supra v. *Archytas & Clinias.*
 Isthmici ludi. Vide *Ludi.*
 Italia propter Pythagoram Magna Graecia dicta fuit. 166
 Judicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179
 Jurare. Pythagorici jurabant per inventorem quaternionis, i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162
 Jusjurandum. Dei nomine non est abutendum ad jusjurandum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel injuriae fides habeatur. *ibid.* Jusjurandum religiosissime observabant Pythagorei. 144. 155
 Justitia nullus locus carere potest. 46.
 Justitia colenda est, non metulegum, sed honestatis morumque bonorum reverentia. 48. Justitiae principium quodnam. 167. Ad justitiam colendam quibus modis Pythagoras homines adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 180.

L.

L Acedemon ab Abaride lustrata fuit. 92
 Lacinus Herculem injuria afficit. 50
 Lamentis & ploratibus abstinebant Pythagorei. 198. 226. 234
 Lavacris utebantur Pythagorei. 98
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49
 Legistatores quidam celebres. 172
 Legislatoria justitia praestantior est judiciali. 172
 Leucippus. 104
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126. Legi opem ferendam esse praecipiebant Pythagorei. 100. 171. 223.
 Liban-

P R A E C I P U A R U M.

Libandum est Diis ab ansa calicis, & quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter cenandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit. 155

Liberi parentes maxime amare & honorare debent. 37. Liberi sunt pignora foederis conjugal. 47. Liberos procreandorum causa hæc esse debet, ut nostri loco relinquantur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem & curam adhibere debeant. 211

Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146

Libido. Vide supra *Incontinentia*.

Linguam continere, res omnium difficilima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras præcepit. 241

Liræa non lanea veste utebantur Pythagorei. 100

Litages, Pythagoreorum hostis insensibilis. 263

Locrenses quotannis virgines ad templum Minervæ Iliadis mittere jubentur. 42

Locrensiæ urbs optimis usæ fuit legis. 33

Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei & Isthmici instituti ob mortem Archemori & Melicertæ. *ibid.*

Lunam incolunt Dæmones. 30

Lustrationes variæ ab Abaride peractæ. 91. Quomodo Pythagoras lustrari præceperit eum, qui eadem involuntariam commiserat. 153

Luxuria omnino fugienda. 171

Lyra uti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagoræ fuit *αὐλὸς καὶ ᾠδὴ*. 119. 121

Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagoræ vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidei amico datam servaverit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, evasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

MAcule animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76

Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagoræ magistri fuerunt. 151

Magistratus quomodo in gubernanda civitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniatis. 126

Malva quæ dicatur apud Græcos. 56

Malva sectatores suos abstinere jussit Pythagoras. 109. Malva sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index est. *ibid.*

Mariti erga uxores quomodo se gerere debeant. 47. 48

Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagoræ. 81

Medicinæ eam maxime partem excolebant Pythagorici, quæ circa dietam versatur. 163. 244

Melampyllos olim dicta fuit Samus. 3

Melanuro abstinere suos jussit Pythagoras. 109

Melicertes. Ob ejus mortem instituti ludi Isthmici. 52

Melle vesci solebant Pythagorei. 97

Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166

Menon Crotoniatis. 170

Mens. Ejus cultura maxime necessaria & utilis. 42. Mens omnia videt & audit: reliqua vero surda & cæca. 228.

Mentis culturam & purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorei. *ibid.*

Mercurius non fit ex quovis ligno. 245

Metapontum a Tauromenio Siciliæ urbe plurium dierum itinere distat. 134

Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagoræ. 170

Metrodorus Pythagoreus. 241

Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150

Mille viri apud Crotoniatis. 260

Milon Crotoniatis. In ejus domo Pythagorei combusti fuerunt. 249

INDEX RERUM

Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argivum viatico instruit, ut in patriam redeat. 128
 Minerva Ilias. 42
 Miracula a Pythagora edita. 135
 Mnesarchus, pater Pythagoræ, ab Ancæo oriundus. 4. De navigatione in Syriam Oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum extruxit. 9
 Mnesarchus Pythagoræ filius. 265
 Mochus Sidonius, naturæ interpres. 14
 Mores & instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176
 Motus duplex est, animæ & corporis. 130
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84
 Musarum Dearum laus. 45. Musis sanum Crotonienses extruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264
 Musica Pythagoras ad componendos & sanandos animæ affectus usus est. 64. 224.
 Musicam mundanam, sive cœlestem, solus audire potuit Pythagoras. 65.
 Musica quomodo & ad quem usum Pythagoras usus fuerit. 110. & seqq. Musicam quomodo invenerit Pythagoras. 115. & seqq. Musicæ tria genera, Diatonicum, Chromaticum, & Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adolescentem amoris æstro percitum ad sanam mentem traduxit. 195
 Myllias Crotoniates ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Uxorem habuit Timycham. 192
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154

N.

Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a prædonibus captum redimit. 127
 Nemei ludi. Vide *Ludi*.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242
 Nessus fluvius Pythagoram his verbis allocutus est, *Salve Pythagora*. 134
 Nete, chorda quædam lyræ ita dicta. 119
 Ninon, unus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260.

Non est hic, qui fuit sub Ninone status: proverbium Crotoniatarum. 264
 Nomina sebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56
 Nosse se ipsum, omnium difficillimum. 83
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59.
 Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Numeri essentia quæ comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conveniunt: dictum Pythagoricum. 162
Νύμφη quæ dicatur apud Græcos. 56

O.

Oculus divinus infinitis oculis corporis præstat. 70
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam Philosophus. 179
Οἰκονομική dicta fuit Schola Pythagoreorum. 39
Οἰκονομῆς, discipuli Pythagoræ dicti sunt. 73
 Omina non spernebat Pythagoras. 149
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84
 Opportunitas temporis in omnibus rebus observanda est. 181
 Oraculum Ancæo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum Mnesarcho, patri Pythagoræ redditum, de futura prole. 5. Oracula Dodone & Delphis per mulierem reddebantur. 56
 Orithyæ raptus. 243
 Orpheus & Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo Philosophiæ Pythagoricæ origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. *ibid.* Ab Orphicis quæ Pythagoras in Philosophiam suam transfulerit. 147. Orpheum in plerisque æmulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto usus est. 243
 Ortus occasu honorator. 37

P R A E C I P U A R U M.

P.

Pæon & Æsculapius. 208
Παιδαγωγός Pythagorei vocabant ad-
 monitiones. 101. 231
Παιδαγωγός Pythagoreis idem erat quod
ῥηστήριον. 197
 Pangæus mons. 146
 Panis quare non sit frangendus. 86. Pa-
 ne vesciebantur Pythagorei. 97. 98
 Parentes & liberos a se invicem divelle-
 re, facinus injustissimum est. 49. Pa-
 rentes colendi. 175
 Parentibus quanta a liberis debeatur gra-
 tia. 37. Parentibus tantum debemus,
 quod vivamus; at Philosophis, quod
 bene vivamus. 246
 Parmenides Eleates. 166
 Pedi dextro calcem prius induendus. 83
 Pediculus in templo non necandus. 154
 Pellices. Pythagoras Crononias a pelli-
 cum commercio abduxit. 195
 Perialus Thurius a Pythagoreis reproba-
 tus fuit. 74
 Phalaris crudelissimus tyrannus. 215.
 Quanta libertate dicendi Pythagoras
 coram eo usus sit. 216. Divinationem
 negavit; itemque providentiam. 216.
 217. De quibus rebus Pythagoras co-
 ram eo differuerit. 218. Phalaris eo-
 dem die ab insidiatoribus interfectus
 est, quo Pythagoræ & Abaridi vitæ
 periculum intentavit. 221. Phalaridi
 mortis causa exstitit Pythagoras. 222
 Phanton Pythagoreus. 251
 Pherecydes Syrius, Pythagoræ præceptor.
 9. Morbo pediculari exstinctus est.
 184. 252
 Philolaus, Pythagoræ *σύχρονος*. 104.
 In ejus sepulcro pastor aliquem canen-
 tem audivit. 139. 148. Primus libros,
 dogmata Pythagorica continentes,
 evulgavit. 199
 Philosophiæ origo est a Diis. 1. Philo-
 sophiæ Pythagoricæ scopus & finis. 137.
 Philosophiam quomodo definiverit Py-
 thagoras. 159. Philosophiæ major ha-
 benda est ratio, quam parentum &
 agriculturæ. 246

Philosophus quis dicatur. 58. Philoso-
 phum se primus nominavit Pythago-
 ras; cum ante Philosophi *Sapientes* di-
 cerentur. 44. 58
 Phintias & Damon, memorabile par ami-
 corum. 127. 234. 235
 Phœnices Arithmeticæ inventores fuisse
 dicuntur. 158
 Phrygius cantus homines accendebat &
 inflammabat. 112
 Phytius Pythagoreus. 130. 172
 Piscatoribus prædixit Pythagoras, quan-
 tum piscium numerum capturi essent.
 36
 Piscibus raro vesciebantur Pythagorei.
 98
 Plantam sativam & frugiferam lædere ne-
 fas censebant Pythagorei. 99
 Pluto dicitur *Ἄδης*, & quare. 123
 Plutoni *Dicam* assidere quare Poetæ finxe-
 rint. 46
 Pluvia. Ad pluviam a Diis impetrandam
 puerorum preces adhibebantur. 51
 Polycrates Sami tyrannus. 11. 88
 Polymnastus Pythagoreus. 251
 Possides Argivus. 128
 Prædictiones quædam Pythagoræ. 135.
 136
 Principium in omnibus rebus scire magni
 interest. 182. 183
 Procreatio liberorum. Vide supra *Liberi*:
 & infra *Soboles*.
 Prorus & Clinias, par amicorum. 127.
 239
 Proverbium, *Samius comatus*. 11. 30
 Providentiam firmiter statuebant Pytha-
 gorei. 145. Providentiam esse Abaris
 coram Phalaride libere asseruit. 217
 Pueri quomodo se gerere debeant. 202
 Pueri Diis dilectissimi, eosque Diî facile
 exaudiunt. 51
 Purgationem animæ Pythagoras diligen-
 ter curabat. 76
 Pythagoræ discipuli. Ex illis quidam dicti
 fuerunt *Esoterici*. 72. Alii, *Acusma-
 tici* & *Mathematici*. 81. Vide etiam
 supra *Discipuli*.
 Pythagoras, a Philosopho illo celebri di-
 versus, cujus sunt libri de Re Athleti-
 ca. 25

Pythagoras. Ejus pater Mnesarchus, & mater Pythais. 4. Poeta quidam Samius eum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Ejus anima arctissimo commercio Apollini juncta fuit. 8. Ejus præceptores. 9. Forma fuit excellens. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita ejus ad modestiam omnemque virtutem composita. *ibid.* Noctu clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino & carne abstinet. 13. Mileto Sidonem solvit. *ibid.* Cunctis initiis & sacrorum ceremoniis Bybli & Tyri initiatur. 14. In Ægyptum solvit. *ibid.* Modestiam ejus & gravitatem navæ admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 17. Per duos & viginti annos in Ægypto commoratus est. 19. A Cambylis militibus Babylonem captivus abductus est, ubi 12 annos vixit. *ibid.* In Samum rediit, annos natus circiter 56. *ibid.* Adolescentem quandam ad discenda Mathemata pellicit, promisso illi pro quavis figura Geometrica, quam delineasset, triobolo. 22. Scholam Sami instituit, quæ postea Pythagoræ *Hemicycleium* dicta fuit. 26. In antro sæpe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam concesserit. 28. Primo statim in Italiam adventu, plusquam bis mille auditores habuit. 30. Unus ex Diis Cœlestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos & homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Græcis auctor fuit. 31. 32. Urbes in servitutem redactas in pristinam libertatem vindicavit. 33. In Italiam venit, Olymp. 1. xii. 35. Quæ Crotone in Gymnasio juvenibus præceperit. 37. Quæ pueris in Apollinis æde præceperit. 51. Præcepta ejus apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis præceptorum ejus usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingens ejus præ reliquis ho-

minibus prærogativa. 66. 67. Quomodo futuros discipulos exploraverit. 71. 94. Pythagoram discipuli ejus non nomine vocabant, sed *Illum*. 88. Abaridi femur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, & quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondaico cantu rabiem adolescentis comestabundi compescuit. 112. Quomodo Musicam invenerit. 115. & *segg.* Politicæ doctrinæ inventor fuit. 130. Crotoniatas docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Uno eodemque die Metaponti in Italia & Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris conjecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine præstantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, ἱεῖος λόγος vocatum. 146. Quas scientias illustraverit, & discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse jactaret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressu animarum ad Superos disputantem irridebat. 178. Ejus præclara & generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberavit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram vivum adhuc Sectatores ejus vocabant *Divinum*: mortuum vero, *Illum Virum*. 255. Pythagoræ successores. 265. Centesium prope ætatis annum attigit. *ibid.* Pythagorei illis, quos ex cœtu suo ejece- rant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 73. 74. 246 Pythagorei & Pythagoristæ diversi erant. 80 Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 198 Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104 Pythagorei facile credebant ea, quæ ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgent, memoria repetebant, quæ

P R Æ C I P U A R U M.

quæ pridie egissent, vel dixissent. 165.
 Hominibus suæ sectæ, licet peregrinis
 & ignotis, omnia amicitiae officia exhibebant. 237. 238
 Pythagorei, deficiente jam Secta sua, summa doctrinae suæ capita in commentarios retulerunt, ne plane ex hominum memoria abolerentur. 253. Pythagorei quomodo & a quibus oppugnati & tandem dissipati fuerint. 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei Crotonem, unde expulsi fuerant, tandem reducti fuerunt. 263. 264
 Pythagoreorum quidam urbes Italicas optime gubernarunt. 129
 Pythais, mater Pythagoræ. 4. Antedicta fuit *Parthenis*. 6
 Pythia. Vide supra *Oraculum*.
 Pythici ludi. Vide *Ludi*.

Q.

Quaternionis inventor fuit Pythagoras. 150. 162

R.

Rationalis animalis quotuplex apud Pythagoreos distinctio fuerit. 31
 Reipublicæ optimæ formam quo schemate Pythagoras representaverit. 131
 Reipublicæ in Italia optimæ exstiterunt, florente Pythagora, ejusque Sectatoribus. 129
 Reginorum Remp. ordinarunt Pythagorei. 130

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85. 105
 Sacrificium. In animalia, quæ sacrificiis apta sunt, non ingreditur anima hominis. 85. Sacrificia Pythagoreorum qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis immolare quibus interdixit Pythagoras. 107. Diis sacrificantium mores potius, quam sacrificiorum numerum respiciunt. 122. Sacrificiis animalium abstinnit Pythagoras. 150

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136
 Saltationibus uti solebant Pythagorei. 111
 Samius comatus. Proverbium. 11. 30
 Samothracica initia. 151
 Samus (vel potius Same) urbs Cephalonia. 3
 Samus insula antedicta fuit Melamphylus. 3
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83
 Sapientia vera circa quæ versetur. 59. 159
 Sapientia a Philosophia diversa est. 159
 Sceptrum Jovis e cupresso fabrefactum erat. 155
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta fuit *Hemicyclium*. 26. Schola Pythagoreorum *Ὁμηροί* dicta fuit. 30
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint. 157. Scripta Pythagoræ ipsius. 158.
 Scripta sua & inventa omnia Pythagorei magistro suo tribuebant. 158. 198
 Secta Pythagorica quando & quomodo exstincta fuerit. 252
 Serpentem noxium Pythagoras e medio abire jussit. 142
 Silentium plurium annorum Pythagoras discipulis suis præcepit. 68. 72. Vide etiam *Taciturnitas*, & *Dogmata*.
 Sobolis procreatio magna cum cura & circumspectione fieri debet. 211. 212.
 A plerisque temere & pecudum more soboles procreatur. 213
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua, vel pice liquefacta, vel speculo: ut scilicet oculorum imbecillitati consulatur. 67. Solem orientem adorabant Pythagorei. 256
 Somnium alicujus, qui visus sibi erat cum patre defuncto per quietem colloqui. 148
 Somnolentiam & soporem cantu discutebant Pythagorei. 114
 Somnum placidum quomodo Pythagoras discipulis suis conciliaverit. 65. 114.
 Somno modice utebantur Pythagorei. 188
 Sophistæ juvenes pedicis quasi irretiunt. 76
 Speranda sunt omnia. 139
 Spintharus. 197
 Stateram non effetrascendendam, Symbolum erat Pythagoreorum. 186
 Stra-

I N D E X R E R U M

Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100
 Successores Pythagoræ. 265
 Surgere. Ante Solis ortum e lecto surgebant Pythagorei. 256
 Sybarim a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Sybaritæ legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177
 Symbola apud Ægyptios præcipue in usu fuerunt; & ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quædam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem brevissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat Philosophia Pythagorica. 247
 Syssitia Pythagoreorum decem tantum convivis constabant. 98

T.

TAciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188
 Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49
 Tauromenium a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Taurum esse uno die præstat, quam toto vitæ tempore bovem. 260
 Taygeti mons Lacedæmoni imminet. 92
 Telauges, filius Pythagoræ. 146
 Telaugi a quibusdam tribuitur liber, 181. *Ab. & inscriptus.* 146
 Temperantiæ laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. & *seqq.*
 Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in Templo humi ceciderat, id Lex tolli vetabat. 126. In Templo quare feminis non sit pariendum. 153. Tempia intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156
 Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182

Tetractys. Vide supra *Quaternia.*
 Thales Milesius. 11. Pythagoræ fuit præceptor. 12. Ab Ægyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*
 Theæterus Legislator. 172
 Theages. 257
 Theanonis Pythagoricæ pulchrum dictum. 132
 Themidem Jovi assidere quare Poëtæ sinxerint, 46
 Theocles Pythagoreus. 130
 Theorides Pythagoreus. 266
 Thestor Posidoniates, Pythagoreus. 239
 Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150
 Thymarides Pythagoreus. 104. Ejus pium dictum. 145. Ei cum paupertate confligenti opem fert Thestor Posidoniates. 239
 Tibias repudiabant Pythagorei, & quare. 112
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172
 Timycha linguam præmorsam in Tyranni faciem expuit. 194. Fortitudo Timychæ. 214
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126
 Tonare. Cum tonaret terram tangendam esse Pythagoras præcepit. 156
 Tracis, fluvius. 260

V.

VEnationem repudiabant Pythagorei. 100
 Veneræ rei usu puer usque ad annum vigesimum abstineat. 209. 210
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152
 Veste alba & pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste pura templum ingrediendum est. 153
 Via publica est declinanda. 83. 105
 Vino Pythagoras suos abstinere iussit. 69. Vino interdiu abstinebant Pythagorei. 97. Vino omnino Pythagoras abstinere iussit eos, qui ad maiorem in philosophia perfectionem pervenire cuperent. 107. Vinum immoderatus haustum mentem bibentibus adimit. 208
 Vita nostra mercatui & pancgyri similis. 58
 Ulysses

P R Æ C I P U A R U M.

Ulysses non accepit immortalitatem,
ea conditione sibi oblatam, ut Penelope
desereret. 57

Ungues die festo non sunt præcidendi. 154

Voluptas sedulo cavenda. 204

Ursa Daunia, Pythagoræ præcepto obsecuta, nullum amplius animal infestavit. 60. Ursa alba in Cauconia; (Forse legendum, *c. Daunia*. Vide supra Num. 60.) 142

Ustiones & sectiones in curandis vulneribus non curabant Pythagorei. 244

Vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere bonum. 85

Uxor, quæ a marito suo surgit, salva pietate eodem die ad sacra accedere potest. 55. 132

Uxores olim, tanquam supplices, mariti a focus domum ducebant. 48. Uxores quomodo se erga maritos & in reliqua vita gerere debeant. 54

X.

X Enophilus Chalcidensis, Pythagoreus. 251

Z.

Z Aleucus, Locrensiū Legislator. 33. 104. 130. 172

Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173. Apud Getas deus habitus est. *ibid.*

Zonam auri in templo humi lapsam nec possessor amitteret quo sophismate Pythagoreus quidam effecerit. 116

C A T A L O G U S

I L L U S T R I U M

P Y T H A G O R E O R U M,

Qui a J A M B L I C H O Cap. ult. recensentur;

Secundum ordinem alphabeticum concinnatus.

A A.
Baris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acusiladas.
Adicus.
Ægon.
Æmon.
Æneas.
Ætius.
Ageas.
Agelas.
Agelarchus.
Agelidas.
Agelidas.

Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmæon.
Aliochus.
Alopecus.
Amœrus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.
Archemachus.
Archippus.
Archytas.

Aristangelus.
Aristeas.
Aristides.
Aristippus.
Aristoclidus.
Aristocrates.
Aristomenes.
Arytus.
Asteas.
Astylus.
Athamas.
Athosion.
Autocharidas.

G g

Ba.

C A T A L O G U S

B. Bathylaus. Brontinus. Bryas. Butherus. Buthius.	C. Calais. Callibrotus. Carophantidas. Cerambus. Charondas. Chilas. Chrysippus. Cleanor. Clearatus. Cleon. Clinagoras. Clinias. Cleophron. Cleosthenes. Cranous. Crito.	D. Dacidas. Damarmenus. Damocles. Damon. Damotages. Dardaneus. Deanax. Demon. Demosthenes. Dexitheus. Dicas. Dicæarchus. Dicon. Dinarchus. Dinocrates. Diocles. Drymon. Dymas.	E. Echecrates. Ecphantus. Eiriscus.	Empedocles. Empedus. Epiphron. Epifylus. Eratus. Evæus. Evandrus. Evanor. Evetes. Evelthon. Eumaridas. Euphemus. Eurycrates. Eurymedon. Euryphemus. Eurytus. Euthycles. Euthynus.	G. Glorippus. Glycinus. Gyttius.	H. Helicaon. Heloris. Hestiaus. Hipparchides. Hippasus. Hippomedon. Hippon. Hipposthenes. Hippostratus.	I. Icmus. Ithmæus.	L. Lacon. Lacrates. Lacrytus. Laphion. Leocritus. Leocydes. Leon. Leophron. Leptines. Lycon.	Lyrannus. Lyfiades. Lyfibius. Lyfis.	M. Malion. Megistias. Meliffias. Melissus. Menalippus. Menon. Meton. Metopus. Milon. Miltiades. Mimnomachus. Mnesibulus. Mnestor. Myes. Mylias.	N. Nastas. Naufitheus. Neocritus.	O. Ocellus. Ocyclus. Odius. Onatus. Opfimus. Oresandrus. Orestadas.	P. Paction. Parmenides. Parmissus. Phædon. Phanton. Phæneclis. Philodamus. Philolaus. Philonidas. Phintias. Phrontidas. Phrynichus. Phyciadas.
--	---	--	---	---	--	---	--	--	--	---	---	---	--

ILLUSTRUM PYTHAGOREORUM.

Phytius.	Rhodippus.	Timares.
Pisicrates.	S.	Timasius.
Pisyrhydus.	Silius.	Timesianax.
Polemæus.	Simus.	Timosthenes.
Polemarchus.	Smichias.	Tyrseus.
Poliades.	Sofistratus.	X.
Polyctor.	Softhenes.	Xenocades.
Polymnaeus.	Softratus.	Xenon.
Procles.	Sthenonidas.	Xenophantes.
Prorus.	T.	Xenophilus.
Proxenus.	Theodorus.	Xentas.
Pyrrho.	Thrafeus.	Z.
Pythodorus.	Thrafydamus.	Zaleucus.
R.	Thrafymedes.	Zopyrus.
Rhexibius.	Timæus.	

CATALOGUS

ILLUSTRUM

PYTHAGOREARUM.

A	A.	E.	P.
Brotelia.	Echecratia.	Philtis.	
B.	L.	Phliafia.	
Babelyma.	Lasthenia Arcas.	Pisirrhone Tarentina.	
Byndaice.	M.	T.	
Bryo.	Mya.	Theano.	
C.	N.	Thyrseus.	
Chilonis.	Nisteadusa Lacedæmo-	Timycha.	
Chleæchma.	nia.		
Crateficlea Lacedæmo-			
nia.			

F I N I S.